Aflată pe lista celor mai bune cărţi în New York Times.

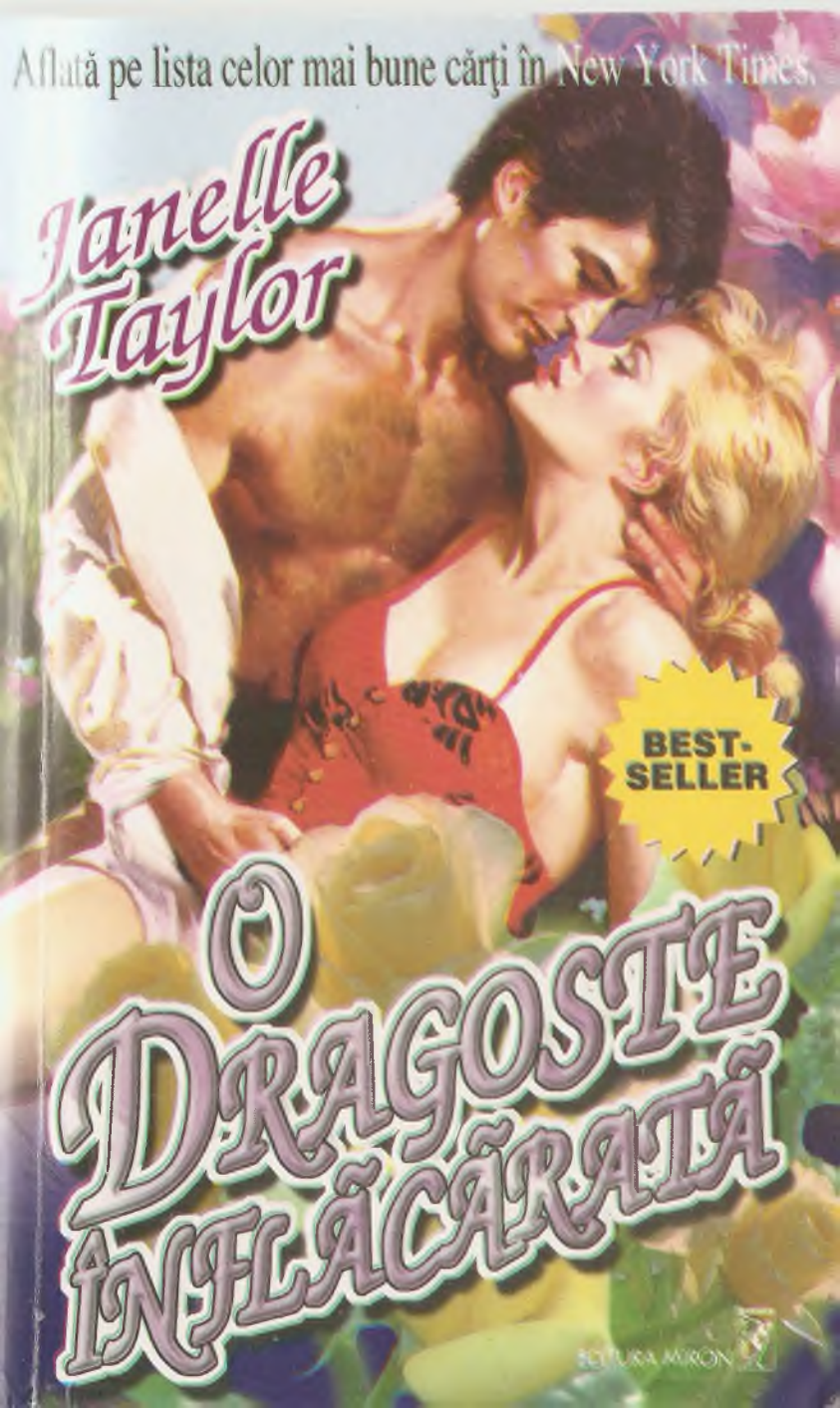

Janelle Taylor

BEST-SELLER

O DRAGOSTE ÎNFLĂCĂRATĂ

EDITURA MIRON

„Cu uluitoarea ei combinație de intrigă, aventură și dragoste senzuală, Janelle Taylor ne oferă o lectură incitantă, perfectă, nespus de captivantă..."

ROMANTIC TIMES

„Cea mai romantică și exotică poveste de dragoste a ei de pînă acum..."

PUBLISHER WEEKLY

Un bărbat singuratic și o femeie dură, descoperă ce înseamnă dragostea.

Lei: 16900

JANELLE TAYLOR

O dragoste înflăcărată

WILD WINDS

by Janelle Taylor

©copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

JANELLE TAYLOR

O dragoste înflăcărată

A. M

Traducere de Lidia Grădinaru

Capitolul 1

Wilcox, Arizona
Joi, 13 aprilie, 1883

Margaret Anne Malone îşi privea neîncrezătoare tatăl vitreg.

– V-am înţeles eu bine, domnule? Vreţi să vă ajut fiul să evadeze din închisoarea din Yuma?

– Chiar aşa, Maggie, răspunse Newl Carver, cu expresia feţei solemnă. Tu eşti singura care îi poate salva viaţa şi dovedi nevinovăţia. Faptul că ai venit să ne vizitezi în perioada asta cumplită e un adevărat miracol, răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile noastre.

La cuvintele lui Newl, Maggie îşi reprimă un zîmbet. Ca patron şi manager al lui *Paradise Club* din Tucson, un stabiliment în care „păcatele cărnii" – jocurile de noroc, băutura, prostituţia – erau în floare, nu era un om

pe care şi-l putea uşor imagina rugîndu-se. Totuşi, cum putea fi acest bărbat un om rău cînd o dăduse gata pe mama ei în mai puțin de o lună şi o momise spre casa lui din Tucson unde, conform scrisorilor mamei ei, trăiau nespus de fericiți de doi ani? Îşi sili mintea să revină la problema actuală.

– Meseria mea e să ajut ca oamenii să ajungă după gratii, domnule, aşa că de ce, dintre toți oamenii, îmi cereți tocmai mie să scot pe cineva din închisoare, chiar dacă este vorba de fiul dumneavoastră? În plus, mă îndoiesc că e posibil pentru o singură persoană – sau chiar pentru o bandă – să ducă la bun sfîrşit o asemenea... schemă.

– Îți mulțumesc că n-ai spus *o nebunie.* N-am de ales, trebuie să încerc. E singurul meu copil, Maggie. Sînt disperat. Dacă omul pentru a cărui rănire e condamnat moare, în dimineața următoare Ben va fi spînzurat pentru crimă. Îți jur, Ben n-a împuşcat şi n-a jefuit pe nimeni. È întemnițat de patru săptămîni şi şansele lui de supraviețuire scad cu fiecare zi, cu fiecare oră... chiar dacă acel funcționar de bancă îşi revine. Închisoarea Yuma nu degeaba e numită Groapa Iadului din Vest. E forțat să muncească precum un sclav sub soarele deşertului, de la răsărit pînă la apus. Celulele alea au gratii de fier în loc de uşi şi nu există nimic solid care să-i ferească de intemperii. Trebuie să doarmă pe un prici de fier înălțat pe trei nivele. Pe timpul nopții e închis cu cinci oameni brutali, iar ziua e înconjurat de alte sute.

Newl inspiră adînc.

– La scurt timp după ce a ajuns acolo, a fost atacat şi

bătut şi, ca lucrurile să fie şi mai rele, paznicii ăia răutăcioşi l-au pedepsit tot pe el pentru dezordine şi l-au azvîrlit pentru trei zile în acea renumită Celulă Neagră. Nu-i decît o grotă săpată într-un deal de stîncă şi are o gaură mică în vîrf. Ben a fost legat cu lanţuri într-o cuşcă ce are doar un metru şi jumătate înălţime, astfel încît să nu poată sta în picioare, şi i s-a dat doar pîine şi apă o dată pe zi. Nu există nici un fel de sistem de salubrizare, iar curăţenia se face o dată la patru luni, aşa că îţi imaginezi ce mizerie şi duhoare e acolo. Se spune că unii deţinuţi au înnebunit sau s-au îmbolnăvit grav cît au stat încarceraţi acolo. Ben mi-a spus că unor gardieni li se pare amuzant să arunce pe gaura de aerisire şerpi sau scorpioni ca să-l terorizeze şi să-l pedepsească pe ghinionistul captiv. Într-un fel sau altul, fiul meu nu va supravieţui acestor chinuri şi privaţiuni suficient ca să-şi execute sentinţa sau să fie graţiat. Trebuie să-l scoţi de acolo ca să se poată ascunde în siguranţă în timp ce îi dovedeşti nevinovăţia.

Maggie nu-şi cunoscuse fratele vitreg, dar îi părea rău pentru el că trebuia să îndure asemenea chinuri. Totuşi, n-ar fi trebuit să încalce legea. Încercă să pară compătimitoare.

– Din moment ce Ben a fost judecat şi condamnat, domnule, autorităţile sînt sigure că e vinovat, lucru pe care, îmi dau seama, vă este greu să îl credeţi.

– A fost condamnat din cauză că doi martori din procesul lui fie s-au înşelat, fie au minţit în mod deliberat în privinţa lui. Eu *ştiu* că nu e vinovat.

– Scuzaţi-mă că vă întreb, domnule, dar cum puteţi fi

sigur că e nevinovat?

– Pentru că Ben era cu mine la o partidă de vînătoare, nu jefuind o bancă din Prescott. Am jurat pentru asta la proces, cu mîna pe *Biblie,* dar judecătorul şi jurații nu m-au crezut din cauză că sînt tatăl lui şi din cauză că nimeni nu ne-a văzut împreună ca să poată fi certificată mărturia. Dacă ar fi fost judecat în Tucson unde toată lumea ne cunoaşte pe amîndoi, această farsă judiciară n-ar fi avut loc. Oamenii de acolo ştiu că sînt un om cinstit şi onorabil.

– Dacă martorii s-au înşelat sau au mințit, cum vă aşteptați să dau în vileag asta? N-am să fiu în stare să-i conving că s-au înşelat şi cu siguranță nu vor recunoaşte că au mințit intenționat, dacă asta e situația.

Maggie îi aruncă o privire mamei ei, care arăta mai tînără decît cei patruzeci de ani pe care îi avea, şi era îmbrăcată elegant după ultima modă din Est. Dar privirea albastră – culoare pe care o moşteniseră şi ochii ei – dezvăluia încordare şi teamă. Observă că mama ei îl lăsa pe Newl să vorbească, nesusținînd, dar nici dezaprobînd cererea lui şocantă. Chiar şi aşa, ea ştia că Catherine Malone Carver era o femeie inteligentă, curajoasă şi puternică.

După moartea lui Jed Malone trebuise să vîndă ferma familiei din Texas, se mutase singură la St. Louis, cumpărase o casă şi îşi deschisese un magazin de îmbrăcăminte pe care îl transformase într-o afacere profitabilă. Totuşi, pentru a o împiedica pe Maggie să renunțe la şcoală în ultimul ei an ca să vină acasă s-o consoleze şi s-o ajute, Catherine îi ascunsese timp de două luni

moartea tatălui ei. La început, Maggie considerase gestul revoltător şi mincinos, dar pînă la urmă înţelesese motivul mamei sale şi o iertase. Să fi fost mama ei acum o decepţie? O decepţie bazată pe bunele intenţii de a-l ajuta pe bărbatul iubit? Maggie oftă.

Fire aventuroasă şi independentă, Maggie o ajutase pe mama ei timp de un an înainte să plece să lucreze pentru un avocat din St. Louis. În cei doi ani cît lucrase pentru el dusese la bun sfîrşit multe investigaţii, iar într-o bună zi fusese abordată, iar apoi angajată de o agenţie de detectivi al cărei patron era impresionat de talentele ei. În ultimii doi ani rezolvase cazuri din St. Louis pînă la Denver şi la Kansas City, iar de curînd în Santa Fe. Fiind atît de aproape de Tucson, se hotărîse să-şi viziteze mama şi tatăl vitreg. Nu o făcuse mai devreme pentru a le da proaspeţilor căsătoriţi intimitatea necesară începerii unei vieţi în doi. În plus, fusese foarte prinsă de munca ei plină de provocări. Acum, Newl îi cerea nu doar să rişte să-şi distrugă slujba şi reputaţia, ci şi să fie închisă şi poate chiar să-şi piardă viaţa pentru a-l elibera pe fiul lui. Nu-l cunoştea pe Ben Carver, care era cu patru luni mai mare ca ea, dar mama ei îi scrisese şi îi spusese numai lucruri bune despre el.

După aceste gînduri amestecate care îi goneau prin minte, Maggie inspiră adînc şi spuse:

– Pot lucra la cazul ăsta pentru dumneavoastră, domnule, dar nu-l pot scoate din închisoare şi nici n-am să sfîrşesc prin a ispăşi o condamnare pentru el.

– Trebuie să încerci ceva, Maggie, orice. Dacă nu, Ben nu va mai trăi suficient ca să-i obţii eliberarea sau

grațierea. Se poate ascunde la un bun prieten al meu din Santa Fe. Dacă nu poți să-i speli numele în două luni, Ben se va întoarce la închisoare şi nu va spune nimănui niciodată că tu l-ai ajutat să evadeze. Fă-ne acest uriaş serviciu şi îți voi plăti oricît ceri.

– Nu e vorba de bani. Cum spuneam, e imposibil, mai ales că avem de-a face cu închisoarea Yuma. Am auzit că e clădită în vîrful unui deal stîncos şi abrupt, că are ziduri înalte de cinci metri şi groase de doi metri, şi are turnuri de pază pe toate laturile, unul echipat cu un tun Gathling. Pe două părți e străjuit de rîuri, şi în toate direcțiile nu sînt decît deşerturi şi munți. E adevărat?

– Da, dar ai un avantaj care te-ar putea ajuta s-o scoți la capăt.

– Nu înțeleg la ce vă referiți, domnule. Ce avantaj?

– Mai corespondezi cu colega ta de cameră din internat, domnişoara Abigail Mercer?

– Da, dar ce legătură are Abby cu problema asta?

– Ai mai primit vreo veste de la ea din ianuarie?

– Probabil, dar am lipsit din St. Louis luni de zile, aşa că n-am fost acasă să-mi ridic corespondența. Aşa se explică şi de ce n-am ştiut despre necazurile lui Ben, căci sînt sigură că mama mi-a scris despre ele. În timp ce Catherine dădea din cap, Maggie repetă: De ce ați întrebat de Abby?

– Tatăl ei a devenit comisarul închisorii Yuma în ianuarie, aşa că acum familia Mercer locuieşte acolo. Te-ai putea duce acolo sub pretextul că îți vizitezi cea mai bună prietenă. Cum tatăl ei lucrează acolo, poți găsi metode ingenioase de a obține informațiile de care ai

nevoie şi poţi avea acces în închisoare ca să-ţi dai seama personal de condiţiile inumane de acolo.

– De unde ştiţi despre mine şi Abby? întrebă Maggie, sincer mirată.

– După ce am citit în *Arizona Sentinel* un articol despre numirea lui Mercer, Catherine mi-a spus că fiica lui îţi era cea mai bună prietenă. Cumpăr ziarul din Yuma ca să fiu la curent cu noutăţile de acolo, mai ales cu ce se scrie despre închisoare.

– Faptul că îi cunosc pe cei din familia Mercer tot nu-mi dă posibilitatea să-l scot pe Ben.

– Iată de ce am spus că sosirea ta acum este un dar de la Dumnezeu: Ben lucrează la repararea drumului din afara închisorii, cel puţin deocamdată.

– Dar e păzit, dacă nu cumva şi cu lanţuri la picioare. Doar nu-mi cereţi să dezarmez gardienii în plină zi şi să fug călare cu el?

– Sigur că nu. Pentru siguranţa ta, nimeni nu ştie că ai o legătură cu noi. Toată lumea din Tucson ştie că am un singur copil, Ben. Cum noi am fost doar în vizită la St. Louis, iar tu n-ai fost niciodată în Tucson, nimeni de acolo nu ştie cine eşti, dacă o fi să fim întrebaţi mai tîrziu de poliţie. Nu există nici un motiv pentru care domnişoara Margaret Anne Malone din St. Louis – musafira unui comisar de închisoare şi cea mai bună prietenă a fiicei lui – să fie bănuită de a fi planificat şi înfăptuit evadarea lui Ben Carver.

– Dar Abby ştie totul despre mine. Acum doi ani i-am scris că mama s-a recăsătorit; i-am spus numele dumneavoastră. Imediat ce Ben evadează, ziarul din Yuma

va fi plin cu detalii despre el. Ea şi-ar da sigur seama că nu e în regulă ceva cînd fiul lui Newl Carver din Tucson evadează în timp ce eu sînt în oraş într-o vizită-surpriză.

– Dacă ai avea încredere în ea, te-ar trăda autorităţilor?

– Nu, nu m-ar trăda, dar nu pot s-o fac complice la o infracţiune. Abby îmi e ca o soră, aşa că n-ar fi cinstit s-o implic în vreun fel.

– Cînd adevărul va ieşi la iveală şi veţi salva un nevinovat, iar vinovatul va fi pedepsit, veţi fi amîndouă eroine.

– Dacă sîntem prinse în timpul sau după evadare, vom înfunda puşcăria, indiferent dacă Ben îşi va ţine gura sau se va întoarce la închisoare mai tîrziu.

– Eşti o femeie isteaţă şi curajoasă, Maggie, sînt sigur că vei reuşi să faci acest plan să meargă.

– Mă tem că vă înşel încrederea în problema de faţă. Nu văd cum aş putea să-l scot afară neobservat şi nevinovat.

– Nu-ţi face griji, draga mea. Am adus cu mine ceva de care vei avea nevoie: copia dosarului procesului lui, articole despre delict, hărţi şi schiţe ale Yumei şi închisorii, şi programul zilnic al deţinuţilor. Am mai inclus şi alte articole care îţi vor trebui să i le dai lui: cizme, haine „civile", o armă.

Maggie aruncă o privire la geanta burduşită lăsată de Newl pe podea.

– Cum aţi adunat toate astea atît de repede?

– M-am pregătit din timp pentru clipa cînd aveam să găsesc omul potrivit să-mi salveze fiul. Dar omul potrivit

se dovedeşte a fi o tînără frumoasă şi talentată, fiica mea vitregă. Sora vitregă a lui Ben.

– Vă mulţumesc pentru încredere.

„Ideea asta e o nebunie, Maggie, aşa că spune-i limpede nu şi pleacă înainte ca el să apuce să născocească un mod de a te ademeni în capcana asta! Nu te lăsa îmbătată de grandioasele viziuni ale eroismului şi îndreptării injustiţiei. E stupid şi ilegal, aşa că nu te băga! În plus, e o sarcină imposibilă, nu-i aşa?"

– Îţi mărturisesc că am pus deja un detectiv să lucreze la cazul lui Ben, dar în săptămîni de zile n-a realizat nimic folositor. Mă îndoiesc că face altceva decît să încaseze salariul mare pe care i-l plătesc. Nu că nu m-am gîndit la tine în primul rînd, dar am avut reţineri ca să te tîrăsc în afacerea asta periculoasă.

Ea îi zîmbi cu recunoştinţă înainte de a-i pune întrebările care îi goneau prin minte.

– De ce să fi mînţit martorii aceia? Ce i-a făcut să creadă că vinovatul e Ben? Prescott e la mare distanţă de Tucson, deci îl cunosc pe Ben Carver? Dacă da, de unde?

– Unul din ei este un vechi rival de-al meu, aşa că ar face orice ca să-mi facă rău. Cu ani în urmă ne-am înfruntat cu privire la locul unde să fie capitala statului. Din '64 pînă în '67 a fost Prescott; dar Tucson i-a smuls această onoare şi a păstrat-o pînă în '77 cînd i-a revenit din nou Prescott-ului. Nu trebuie să-ţi povestesc cît de important e pentru supravieţuirea unui oraşel din teritoriul ăsta sălbatic să fie capitală. Eu am fost una din principalele forţe care au reuşit s-o mute în Tucson şi să o

păstreze acolo timp de acei zece ani. Din aceleaşi considerente, el a fost principala forţă care a ajutat să ne fie luată. Nu e nevoie să spun că ne cunoaşte bine pe mine şi pe fiul meu. A afirmat că unuia din cei cinci tîlhari i-a alunecat masca în timpul jafului armat şi l-au recunocut pe Ben înainte să şi-o pună la loc. Gogoşi! Dacă Ben era infractor şi ştia că putea fi identificat, i-ar fi omorît pentru a se proteja. Cît despre funcţionarul rănit, el nici n-a văzut acel presupus incident cu masca. Celălalt martor, o femeie, s-a căsătorit cu autodeclaratul meu duşman la scurt timp de la terminarea procesului, aşa că asta ar explica motivul ei. Îţi jur, Maggie, Ben a fost cu mine la vînătoare în ziua aceea, nu în Prescott, jefuind bănci. Ceilalţi bărbaţi pe care trebuie să-i găseşti şi să-i bagi după gratii sînt Pete Barber şi Slim Jones. Găseşte-i pe ei şi pe complicii lor şi scoate adevărul de la ei. Te rog, salvează-mi fiul, draga mea, te implor! Dacă voi fi nevoit să-mi văd fiul spînzurat pentru un delict pe care nu l-a comis, asta mă va ucide, Maggie, pur şi simplu mă va ucide.

Cînd era în New Mexico, Maggie auzise de Pete Barber şi de Silm Jones şi ştia că era o mare belea. În timp ce îşi urmărea tatăl vitreg ştergîndu-şi cu batista ochii înceţoşaţi şi pe mama ei încercînd să-l consoleze, se întrebă dacă n-ar trebui măcar să simuleze că reflectează asupra cererii lui imperioase în loc să-i spună un „nu" răspicat. Dar, dacă, se gîndi ea, Newl avea dreptate? Dacă Ben era nevinovat? Dacă viaţa lui Ben era în pericol? Dacă putea să-l salveze, să-i dovedească nevinovăţia şi să aducă în faţa justiţiei părţile vinovate?

Poate că momentul acestei vizite nu era o coincidență; poate era un semn prevestitor de bine; poate o forță divină o călăuzise aici pentru a îndrepta o greșeală cumplită. „Atenție, Maggie, ești atrasă în acest vîrtej și te poți îneca!"

– Sînt speriat și disperat, Maggie, continuă Newl, și cu fiecare oră ce trece e și mai rău. Am intreprins toți pașii legali pe care i-am putut găsi pentru a-l scoate pe Ben din situația asta groaznică, dar nimic n-a mers. Iar avocatul lui Ben a folosit toate portițele și trucurile care i-au venit în minte, cu nici un rezultat. Detectivul acela abia se mișcă. Nu vreau să angajez o bandă de proscriși să intre călare în Yuma și să-l elibereze pentru că ar putea fi răniți sau uciși oameni nevinovați, ceea ce ar înrăutăți lucrurile pentru Ben. Dacă nu ne ajuți, Maggie, fiul meu va suferi teribil și poate va muri. Măcar du-te la Yuma și vezi cu ochii tăi care e situația. Indiferent ce hotărăști, n-am să-ți port pică. Dar, într-un fel sau altul, îmi voi scoate fiul cît mai e în viață.

Împotriva glasului rațiunii, Maggie își spuse că nu era nici un rău în a merge la Yuma să vadă care e situația. Era în mod sigur un gest mai amabil decît să refuze pe loc să facă un lucru folositor. Odată ajunsă acolo, poate că avea să afle sau să găsească ceva care ar putea măcar să redeschidă cazul lui Ben. Și avea s-o vadă pe Abby. Își dădu după urechi șuvițele lungi, castanii, înspicate cu auriu și își concentră privirea albastră asupra lui Newl. Îmbrățișase meseria pe care o avea din dorința de a înfrunta provocările, de a trăi aventuri palpitante și de a sprijini legea, deci ce mijloc putea fi mai bun pentru a

atinge aceste țeluri decît să accepte cererea tatălui ei vitreg? După ce o să cerceteze zona, dacă evadarea nu părea justă şi realizabilă, nu va încerca. În plus, dacă se ocupa ea de asta, putea preveni violența şi vărsarea de sînge care cu siguranță ar rezulta de pe urma planului alternativ al lui Newl.

– Dați-mi cîteva minute să studiez hîrtiile pe care le-ați adus şi să analizez problema din toate unghiurile; apoi vă voi da răspunsul.

Newl o îmbrățişă impetuos.

– E grozav. Catherine şi cu mine vom sta liniştiți pe pat, iar tu la masă. Ben te va iubi veşnic pentru că l-ai salvat, Maggie, şi eu la fel. N-ai să regreți că ne-ai ajutat, îți jur. Dacă eventual ceva merge prost, nu voi precupeți nici un dolar şi efort ca să te salvez.

„Dacă banii, puterea şi eforturile tale n-au reuşit să-ți salveze fiul; ce te face să crezi că mă vor salva pe mine?" replică ironică în gînd Maggie. Totuşi, spuse:

– Vă mulțumesc, dar sper să nu fie nevoie.

Catherine îi luă mîna ficei sale şi i-o strînse afectuos.

– Ştiu că eşti foarte iscusită în munca ta, Maggie, dar nu-ți asuma nici un risc.

Era foarte mîndră de fiica ei, dar trăia cu groaza continuă de-a fi informată că Maggie fusese ucisă sau grav rănită în cursul vreunei investigații. Ce îşi dorea ea cel mai mult pentru Maggie era să cunoască un bărbat bun, să se mărite, să aibă copii şi să trăiască în siguranță, de preferință aproape de ea, în Tucson. Rosti cu un glas încordat:

– Dacă nu se iveşte o ocazie sigură, te rog să nu

încerci nimic. La fel ca Newl, aş muri dacă i s-ar întîmpla ceva singurului meu copil, fiicei mele iubite.

Femeile se îmbrăţişară o clipă. Apoi, Maggie privi în ochii albaştri, plini de lacrimi, ai lui Catherine şi spuse:

– Nu-ţi face griji, mamă. Dacă nu pot să duc la bun sfîrşit treaba asta fără să mă pun în pericol, n-am să încerc.

– Promiţi?

– Da, mamă, promit. Acum linişteşte-te, iar eu mă uit peste materialul ăsta. „Te rog, Doamne, ajută-mă să găsesc măcar un indiciu folositor care să ne salveze pe toţi de la primejdie şi nenorocire."

Hawk Reynolds se furişă pe o fereastră spre camera alăturată celei în care îi văzuse intrînd în acea seară, mai devreme, pe Newl Carver şi pe soţia lui. În timp ce aştepta căderea întunericului, se tot întrebase ce se petrecea acolo. Fusese informat de un prieten că din Tucson care lucrase la *Paradise Club* că Newl Carver căuta în secret pe cineva care să-l scoată pe fiul lui din închisoarea din Yuma. Era în drum să se angajeze pentru această slujbă cînd văzu perechea sosind în oraş la scurt timp după el. Îi urmărise pînă la acest hotel şi reţinuse camera alăturată. Bănuia – după geanta adusă de Carver încărcată probabil cu bani, şi după acţiunile camuflate ale lui Carver – că acesta găsise un om să-i facă treaba murdară, slujbă de care Hawk avea cu disperare nevoie dacă era să se răzbune. Nu *dacă*, îşi zise el, ci *cînd*. Ticăloşii ăştia aveau să plătească pentru ce îi făcuseră lui şi familiei lui! Chiar dacă trebuia să-şi eli-

mine concurentul.

După căderea nopții, Hawk se furişă în lungul acoperişului verandei pentru a ajunge la obiectivul său, picioarele lui goale mişcîndu-se fără zgomot pe şindrilă. Îşi scosese tot ce putea face zgomot şi ştia că veşmintele lui negre îi mascau prezența. Erau precauții învățate în parte de la neamul mamei lui, cheyenşii, şi în parte din experiența căpătată în munca lui. Era mulțumit că ambele camere erau situate la capătul hotelului şi că a lui fusese liberă. De asemenea, avea noroc că luna nouă era doar ceva mai mare decît o minge întunecată şi îl ajuta să-şi ascundă mişcările. Se opri, se lipi de zid şi ascultă.

Newl trecu în revistă planul, pentru a se asigura că era limpede.

– Catherine şi cu mine vom pleca de dimineață, şi nu vom mai avea nici un contact aici, întrucît nu putem risca să fim văzuți împreună nici chiar în Wilcox. Ea se va da jos din tren în Tucson şi se va întoarce acasă, în timp ce eu îmi voi continua drumul pînă în Yuma şi îi voi spune lui Ben veştile bune. Tu vei pleca luni după-amiază: în felul acesta vei ajunge în Yuma marți seară, după ce eu mă voi fi întors acasă, aşa că nu vom fi văzuți acolo în acelaşi timp. Voi avea eu grijă de calul tău cît timp vei fi ocupată să-l salvezi pe Ben. Se opri, apoi întrebă: Ai tot ce îți trebuie, Maggie?

– Aşa cred. Vă voi ține la curent cu poziția şi procesele mele folosind codul pe care l-am discutat mai devreme. Spuneți-i fiului dumneavoastră să facă tot ce e necesar să se țină la distanță de orice încăierare cu

ceilalți deținuți și cu paznicii. Dacă e iar azvîrlit în Celula Neagră sau nu mai e scos la repararea drumului, n-am să mai am nici un mijloc să ajung la el.

– Nu-ți face griji, va face tot ce-i spui, îți promit.

– După ce se sfîrșește totul, Maggie, tu și Ben vă puteți întoarce acasă, să vă stabiliți aici. În timp ce Catherine își îmbrățișa fiica, îi șopti la ureche: Ai grijă de tine. Te iubesc.

Maggie îi șopti la rîndul ei:

– Voi avea grijă și ne vom vedea curînd, într-o vizită lungă și liniștită. Te iubesc. Se uită la tatăl ei vitreg și spuse: La revedere, Newl.

Newl îi zîmbi chinuit.

– Știu că nu ți-am dat de ales în problema asta, dar te voi răsplăti după ce totul se aranjează.

Hawk era uimit de ce auzea. Era uluit că Newl Carver angaja o femeie pentru o astfel de treabă îndrăzneață și periculoasă. Nici chiar el, cu toată iscusința și antrenamentul lui, nu era convins că ar putea duce la bun sfîrșit o evadare din închisoarea din Yuma, și era sigur că o simplă femeie nu era în stare de așa ceva. Nu părea să fie iubita lui Ben. Se întrebă dacă era o infractoare pe care Newl o silea să facă treaba asta murdară, întrucît ea spusese că nu banii erau motivația ei și că „nu avea de ales". Totuși, după cum își spuneau pe nume, s-ar fi zis că se cunoșteau bine. Cine și ce era această Maggie? Cu ce se ocupa, ce fel de „slujbă" avea care s-o califice pentru o astfel de acțiune îndrăzneață? De ce dorea să-și rîște viața și libertatea ca să ajute familia Carver? Poate răspunsul la toate aceste întrebări

fusese dat înainte de sosirea lui, sau în cuvintele acelea şoptite schimbate de cele două femei, cuvinte pe care nu le putuse auzi.

După ce perechea plecă, tînăra zăvorî uşa, apoi se apropie de fereastră, inspiră adînc o gură de aer proaspăt, după care o închise şi o zăvorî şi pe ea. Înainte ca el să poată să arunce o privire înăuntru, draperiile erau trase. Cu grijă, se strecură înapoi în camera lui. Trebuia să facă într-un fel s-o vadă, hotărî el, dar trebuia şi să se asigure că ea nu-l observa. Cel puţin îi ştia programul şi planurile, aşa că nu mai trebuia să rişte să se expună pentru a le afla. Dacă o fila pe acestă misterioasă femeie, iar ea, printr-o minune, reuşea, Ben avea să fie în libertate şi avea să-l conducă la banda lui. Atunci ultimii trei membri ai acelei bande aveau să fie ai lui, şi aveau să plătească amar exact cum plătiseră şi ceilalţi doi! În plus, dacă ea reuşea, Ben avea să prindă încredere în ea mai repede decît ar fi prins, ticălosul, în el! Dacă nu, avea el să-i smulgă cu forţa lui Ben informaţiile care îi trebuiau, iar Maggie n-ar fi avut cum să-l împiedice să se răzbune.

Îşi spuse că n-ar trebui să se simtă prost pentru că o folosea ca să ajungă la Ben Carver, Pete Barber şi Slim Jones, chiar dacă era femeie şi mama şi bunica lui îl învăţaseră să respecte şi să ocrotească femeile. Din moment ce avea o legătură necunoscută cu Ben şi era pe cale să comită un delict grav pentru el, merita orice nenorocire ar fi căzut pe capul ei.

Din ce ştia el, această Maggie putea fi o membră a bandei lui Barber. În timpul călătoriilor lui, dăduse peste mai multe infractoare extrem de iscusite şi îndrăzneţe,

femei care adesea se deghizau în bărbaţi cînd comiteau infracţiuni. În mod sigur, dacă era una dintre ele sau dacă va încerca să-i zădărnicească planurile, va da de cea mai mare belea din viaţa ei! Poate îi era datoare lui Ben că o scosese din vreo încurcătură în trecut, şi era genul de femeie care îşi plătea datoriile. Poate că Barber şi Jones o rugaseră sau o forţaseră să le scoată tovarăşul din închisoare.

Maggie îşi puse cămaşa de noapte, coborî fitilul lămpii cu grijă şi se culcă. Nu era tîrziu, dar era obosită. Călătoria cu trenul de la Santa Fe fusese istovitoare. Iar acum avea pe umeri o povară grea. Trebuia să-şi fi dat seama că era vorba de ceva rău încă de cînd primise telegrama de răspuns a mamei ei, telegramă confuză şi misterioasă, în care îi spunea să se întîlnească la acest hotel din Wilcox, un orăşel traversat de calea ferată, aflat la optzeci şi una de mile sud-est de Tucson.

„În ce m-am băgat? Această acţiune nesăbuită m-ar putea costa viaţa. Cum pot să duc la bun sfîrşit un astfel de plan nebunesc?"

Chiar în timp ce îşi punea această întrebare, mintea aventuroasă a lui Maggie întrezărea idei ingenioase. Se simţea entuziasmată, înspăimîntată, îndărătnică şi nerăbdătoare, toate în acelaşi timp.

Pe cînd zăcea în întuneric şi delibera situaţia tot atît de întunecată, Maggie îşi dădu seama că problema importantă era nu dacă *putea* s-o facă, ci dacă *trebuia* s-o facă. Dacă Ben era nevinovat, nu trebuia să încerce să-l salveze? Dacă refuza şi el era spînzurat sau murea în închisoare, Newl nu avea s-o ierte niciodată, indiferent

ce spusese mai devreme. Acel resentiment şi amărăciunea aveau să aducă discordia în familia lor, mama fiind între ciocan şi nicovală, între soţ şi fiică.

Mama ei chiar crezuse că această cerere imperioasă a lui Newl era dreaptă şi singura soluţie. Dacă n-ar fi fost aşa, i-ar fi dat cumva de ştire lui Maggie. Nu era nicicum stilul lui Catherine Malone Carver să pună în pericol viaţa şi libertatea singurei ei fiice doar pentru a-i face pe plac bărbatului cu care era măritată de doi ani.

„Du-te la Yuma conform programului şi studiază situaţia la faţa locului, îşi spuse Maggie, apoi hotărăşte-te dacă te retragi sau mergi înainte. Acum, culcă-te; pentru mîine, ai nevoie să fii odihnită şi cu mintea limpede."

Sîmbătă noapteà, Maggie zăcea din nou în întuneric cu mintea plină de gînduri. Făcuse toate pregătirile şi îşi luase toate măsurile de precauţie pentru acţiunea pe care avea s-o întreprindă.

Ieri mama şi tatăl ei vitreg plecaseră din Wilcox, luînd cu ei calul ei iubit. Îşi procurase bilet de tren pentru Yuma, şi cumpărase şi unul pentru Ben, de la Yuma la Santa Fe, bilet care, dacă era cumva văzut în posesia ei, avea să pară ca fiind biletul ei de întoarcere. Lucrurile în exces le trimisese cu mama ei, eliberînd astfel compartimentul secret de sub fundul fals al cufărului ei pentru obiectele pe care trebuia să i le predea lui Ben. Îi telegrafiase lui Abby ca s-o întrebe dacă putea veni în vizită săptămîna asta, iar Abby îi trimisese un răspuns rapid şi entuziast. Scrisese o pagină de explicaţii şi instrucţiuni pentru Ben (pe care trebuia să le urmeze după evadare) pe care avea s-o ascundă împreună cu celelalte obiecte

undeva aproape de închisoare, în caz că Newl nu avea ocazia să-i transmită lui Ben detaliile planului lor. Mai tîrziu, avea să-i scrie lui Ben un bilet spunîndu-i unde se află toate găsind un mod de a-l face să-i parvină. Avusese grijă să semneze cu numele ei şi să se identifice ca fiind sora lui vitregă, pentru a exista orice confuzie din partea lui.

În dimineaţa asta luase parte la slujba de Paşte într-o biserică mică, şi îşi luase mesele la parter la orele cel mai puţin aglomerate; în rest, ieri şi azi stătuse în camera ei ca să studieze cazul lui Ben şi să existe să atragă atenţia asupra ei, deşi acum avea o explicaţie credibilă pentru faptul că se afla în Wilcox, şi anume aceea că era în drum spre familia Mercer.

Mîine se va îmbăia, se va îmbrăca şi va mînca, după care va lua trenul spre Yuma. Avea noroc că unul din cele mai noi vagoane avea un compartiment de dormit liber, aşa că putea să se odihnească pe drum. Călătoria de treizeci de ore avea multe opriri, şi un ritm între staţi mai lent decît al unei diligenţe.

Cerule, ajută-mă dacă sînt descoperită! Cît despre necunoscutul meu frate vitreg, dacă descopăr că este vinovat după ce îl ajut să evadeze, am să fac tot ce e necesar ca să-i dau de urmă şi să-l trimit înapoi unde îi este locul!

Nu era prea tîrziu să se răzgîndească, dar ştia că nu putea s-o facă. Gata sau nu, în curînd avea să fie pe drum.

Capitolul 2

Maggie ştia că soarele va fi fost apus în jurul orei şapte, ora sosirii ei, dar timp de încă o oră avea să fie destulă lumină. În ciuda geamurilor deschise ale trenului, aerul care năvălea în vagoane era fierbinte şi uscat. În timp ce mînca în zona rezervată mesei din acest costisitor vagon-hotel, află că în Yuma ploua rar, dar şi cînd ploua se lăsa cu furtună însoţită de fulgere şi trăsnete puternice. Acest lucru, împreună cu apa în exces de la cele două rîuri, puteau provoca o inundaţie periculoasă ce ameninţa să ia la vale oraşul.

Îşi şterse cu o batistă transpiraţia abundentă pe faţa ei aprinsă şi speră că rochia albastră de zi nu i se umezea şi păta cu sudoare sărată. Părul ei castaniu deschis era strîns la ceafă cu o panglică asortată, dar asta nu prea reuşea s-o răcorească. Tînjea după o baie, după o băutură răcoritoare şi îşi dorea ca mişcarea legănată şi zgomotul trenului să înceteze. Trecuseră doi

ani şi jumătate de cînd n-o mai văzuse pe Abby. Abia aştepta să-şi vadă prietena şi elanul îi trecuse treptat.

În timp ce gîndurile îi zburau în multe direcţii, studia peisajul arid care rămăsese aproape acelaşi de cînd părăsise gara Maricopa Wells. Pe alocuri, fusese presărat cu mesquite, salcîmi, sălcii de deşert, salvie albă, păr ţepos şi alte varietăţi de cactus şi flori sălbatice.

Zărise vînturei prinzînd şoareci, turturele făcîndu-şi cuibul pe braţele uriaşe ale acestor plante mamut, bufniţe mari stînd în vîrfurile ramurilor trufaşe ale cactuşilor, şi şoimi rotindu-se în cerc. I se spusese că şerpii cu clopoţei, monştrii veninoşi gila, scorpionii şi tarantulele evitau soarele dogoritor al zilei şi aşteptau căderea nopţii ca să-şi caute prada.

Calea ferată făcea un ocol aproape în cerc, şi munţi întunecaţi şi aparent nesfîrşiţi se înălţau din deşertul aspru al cărui pămînt nisipos era aproape dezgolit cu excepţia unor pîlcuri de arbuşti joşi. În mod sigur, un călăreţ – un condamnat fugar – nu se putea ascunde în acest peisaj.

Pe măsură ce calea ferată se apropia de Gila River, de munţii Muggins, Gila şi Laguna, verdele revenea din abundenţă. Maggie era atentă la opririle rămase şi la topografia locului. Îşi notă în gînd, mai ales, liniile moarte din gările Adonde şi Dome unde locomotiva cu aburi se oprise să ia apă, şi unde cîţiva pasageri urcară sau coborîră. Fiecare din aceste două gări ar fi fost un loc ideal pentru ca Ben să se strecoare în tren; nu rămînea decît să spere că o să treacă nerecunoscut deghizat şi în hainele civile pe care ea avea să le ascundă pentru el.

Îşi notă distanţele şi observă terenul pe care fratele ei vitreg trebuia să le parcurgă pentru a ajunge în aceste zone. Newl îi spusese că Ben era familiarizat cu această regiune, aşa că era la latitudinea lui cum să realizeze acest lucru, fie pe jos, folosind Gila River, fie călare pe un cal furat. Ca ea să cumpere un cal şi să-l ţină ascuns pentru cînd îi va trebui lui era un lucru riscant, căci bănuielile s-ar fi îndreptat către ea în cazul în care relaţia lor de rudenie ar fi fost descoperită şi ea ar fi fost cercetată.

Curînd, Yuma se profilă în zare, în şesul de la confluenţa rîurilor Gila şi Colorado, la o azvîrlitură de băţ de graniţa californiană, dincolo de apele repezi ale lui Colorado River. Oraşul părea mai mare decît şi-l imaginase ea din descrierea lui Newl şi din schiţele furnizate de el. În toate direcţiile se vedeau lanţuri muntoase variind în înălţime şi lăţime. Văile fertile aflate la sud şi sud-vest, abundînd în diferite nuanţe de verde, erau o privelişte binevenită după cele uscate şi terne rămase în urmă. Chiar şi aşa, perfidul Sonoran Desert era ameţitor de frumos în măreţia lui de primăvară.

În timp ce trenul încetinea pentru a-şi croi drum, abia tîrîndu- se, în josul lui Madison Avenue spre rîu şi spre gară, privirea lui Maggie era lipită de creasta abruptă şi de zidurile de cărămidă nearsă ale Închisorii Teritoriale Yuma din vîrful ei, cu nenumăratele turnuri de pază profilate pe apusul de soare strălucitor. Degetele ei atinseră absent revolverul Remington din buzunarul rochiei, de parcă acesta putea s-o protejeze de senzaţia de primejdie care o străbătea. Inspiră adînc şi înghiţi cu dificultate

din cauza gîtului brusc uscat.

Tresări şi mai să ţipe cînd locomotiva fluieră să anunţe locuitorii oraşului şi pasagerii că ajunseseră şi că aveau să oprească în scurt timp. „Linişteşte-te, Maggie, n-ai făcut încă nimic rău, şi s-ar putea să nu onorezi cererea lui Newl după ce te vei uita prin-mprejur. Deocamdată, nu te gîndi decît la întîlnirea cu Abby şi părinţii ei."

Trenul se opri, Maggie îşi aranjă rochia şi părul şi se îndreptă spre uşă. Înainte să apuce să coboare şi ultima treaptă, Abby îi veni alergînd în întîmpinare, strigînd-o pe nume, îmbrăţişînd-o cu drag şi sărutînd-o pe obraz.

– Iată-te în sfîrşit! N-am mai avut răbdare de sîmbătă, cînd mi-ai telegrafiat. Mă bucur enorm că ai venit! Mi-a fost dor de tine.

– Şi mie mi-a fost dor. Arăţi minunat, absolut minunat, îi spuse Maggie blondei cu ochi verzi care radia de bucurie.

– Şi tu la fel, buna mea prietenă. Ce faci prin părţile astea? Ai fost să-ţi vezi mama?

Maggie răspunse în grabă pentru a scăpa de subiectul acesta spinos. Spera ca Abby să nu le fi reamintit părinţilor ei – mai ales tatălui ei – că mama ei locuia în Tucson şi era măritată cu Newl Carver, întrucît nu voia ca numele acestuia din urmă să fie proaspăt în mintea domnului Mercer cînd Ben Carver din Tucson avea să evadeze.

– Am avut de îndeplinit o sarcină în Santa Fe şi, cum eram atît de aproape, m-am hotărît să-ţi fac o vizită. Cînd ţi-am telegrafiat din Wilcox, mama era într-o călă-

torie, aşa că am să mă duc la ea altă dată. Sper că surpriza asta nu te deranjează.

– Fireşte că nu. Eşti binevenită oricînd. Ce ai făcut în Santa Fe? Altă treabă secretă şi periculoasă pentru agenţia ta? Îmi place la nebunie să-ţi recitesc scrisorile şi relatările despre palpitantele tale aventuri. Te invidiez că ai nişte experienţe atît de vii. Cît stai aici trebuie să-mi povesteşti totul despre călătoriile şi faptele tale curajoase.

Tom Mercer şi soţia lui se apropiară de ele.

– Dragă Abigail, las-o pe Margaret Anne să-şi tragă sufletul înainte s-o sufoci cu întrebări, rosti el în glumă în timp ce Lucy Mercer o îmbrăţişa pe Maggie.

– Da, tată, dar pur şi simplu nu mă pot abţine. Sînt atît de fericită că o văd! N-am mai văzut-o de cînd a fost la noi în Virginia şi de atunci ni s-au întîmplat multe amîndurora. E altceva să fii faţă-n faţă, aşa că avem multe de trăncănit aşa-i, Maggie?

Tom îi zîmbi fiicei sale, apoi musafirei lor.

– Mă bucur să te revăd, Margaret Anne, şi arăţi încîntător. Bine ai venit în Yuma!

– Mulţumesc, domnule, şi e o plăcere să vă revăd pe dumneavoastră şi pe doamna Mercer. Vă place să trăiţi în Yuma? E atît de diferit de Sud!

– E un oraş mic şi îndepărtat şi vremea poate fi o adevărată pacoste, dar ne obişnuim. Mîine te vom duce într-un tur al oraşului. În momentul de faţă stăm la hotel din cauză că locuinţa noastră e în reparaţie după stricăciunile suferite în timpul cutremurului recent.

– Îmi pare rău, domnule, cred că am picat într-o pe-

rioadă nepotrivită. Dacă vă încurc, pot să mă întorc mîine acasă şi vă vizitez altă dată.

Tom clătină din cap.

– Dacă nu te deranjează să stai la hotel, nu e nici o problemă. Fata mea ar fi distrusă dacă ai pleca atît de curînd. De fapt, ţi-am închiriat deja o cameră lîngă apartamentul nostru. Dacă poţi numi două camere apartament. Acolo a locuit pînă de curînd proprietarul înainte de a se muta în noua lui casă, aşa că pentru noi eliberarea apartamentului a picat numai bine. Lucy dragă, de ce nu le iei pe Margaret Anne şi pe Abigail la trăsură în timp ce eu rămîn să mă ocup de bagajele ei? Chiar acum sînt descărcate.

– Veniţi, domnişoarelor, spuse zîmbind femeia mai în vîrstă. Abby îşi trecu braţul pe sub al lui Maggie şi se îndreptară spre trăsura ce aştepta. Un domn o ajută pe doamna Mercer să urce pe bancheta din faţă, iar apoi pe cele două prietene pe cea din spate.

Întorcîndu-se într-o parte ca să poată conversa mai uşor, Lucy spuse:

– Sîntem fericiţi să te vedem, Margaret Anne, şi ne bucurăm foarte mult că ai venit la noi. Există cîteva lucruri aici cu care Abigail o să te poată distra. Te-am aşteptat cu masa în seara asta pentru că am fost siguri că o să-ţi fie foame.

– Da, doamnă, mi-e foame. De cînd staţi la hotel şi cînd vor fi terminate reparaţiile la casa dumneavoastră?

– Stăm acolo de o săptămînă şi ne aşteptăm ca reparaţiile să mai dureze o săptămînă sau aşa ceva. Cutremurul acela a dărîmat un cămin, a spart geamuri şi a

crăpat un zid. Întîrzierea e cauzată de faptul că trebuie făcute cărămizi de aceleaşi dimensiuni şi se aşteaptă sosirea din est a ferestrelor de mărime corespunzătoare. După terminarea reparaţiilor, lucrătorii au de tencuit, de zugrăvit şi de făcut curat. Sinceră să fiu, mă bucur că am scăpat pentru o vreme de corvoada zilnică. Fără gătit, spălat vase, frecat podele, spălat rufe şi aceste treburi casnice. Mă simt ca o prinţesă, dar, vai, nu va dura mult.

Maggie şi Abby rîseră la tonul şi expresia dramatică a chipului lui Lucy. Era ca şi cum timpul se întorsese şi erau din nou şcolăriţe care se distrau.

În scurt timp Tom Mercer li se alătură şi plecară.

Hawk observa intrigat scena, dar stătea la distanţă de ţinta lui, aşa cum făcuse şi în tren. Îşi dorea să poată auzi conversaţia, dar nu îndrăznea să vină mai aproape. Se părea că Maggie îi cunoştea bine pe noul comisar al închisorii şi familia lui, aşa că se întrebă dacă ea le va cere ajutorul pentru planul ei cutezător şi periculos. Dacă da, i-l vor acorda? Dacă nu, vor încerca s-o convingă să renunţe sau o vor da de gol în cazul în care l-ar duce la bun sfîrşit? Cum de se cunoşteau aceste patru persoane? Şirul întrebărilor lui părea nesfîrşit. Numirea lui Mercer trebuia să fie o coincidenţă pentru că avusese loc înainte de comiterea infracţiunii de către Ben. Nu-i plăcea faptul că în situaţia dată apăreau multe persoane necunoscute care îi deranjau planurile. Trebuia să afle tot ce putea despre Tom Mercer şi domnişoara Margaret Anne „Maggie" Malone şi asta repede.

Îşi luă lucrurile, şaua şi calul şi se îndreaptă spre

Palace Hotel, aflat lîngă *Yuma Exchange Saloon & Corrall*, unde îşi duse în grajd mustangul negru. În timp ce animalul începu să bea apă, Hawk îi mîngîie de mai multe ori gîtul negru şi calul îi răspunse băgîndu-şi botul în mîna lui. Aşteptă pînă cînd proprietarul aduse hrana lui Diablo, apoi părăsi grajdul.

După ce familia Mercer şi Maggie se instalară în restaurantul hotelului, încercă să-şi reţină o cameră, dar nu exista nici una liberă. Deşi burta i se revolta de foame, refuză s-o liniştească. Voia să-i observe mai mult pe acei oameni, mai ales pe femeia pe care o urmărise de la Wilcox. În timp ce îi spiona pe fereastră, se prefăcea că se odihneşte, stînd rezemat de un stîlp al verandei şi menţinîndu- se în umbră.

În timp ce îşi luau cina, Maggie îl încurajă pe tatăl lui Abby să-i vorbească despre Yuma, întrucît, cu cît afla mai multe, cu atît se putea pregăti mai bine pentru sarcina pe care o avea. Află că trei evenimente împinseseră înainte aşezarea: descoperirea de aur în California, navigarea cu succes a vapoarelor cu aburi pe Colorado pînă în nordul îndepărtat, Utah de pildă, pentru transportul de bunuri şi oameni, şi cumpărarea unui teritoriu de la Mexic.

Oraşul acoperea o zonă în jur de şase cvartale lungime şi cinci lăţime, şi conţinea diverse firme şi magazine. Majoritatea clădirilor erau construite din cărămidă nearsă sau trestie şi lut, şi cea mai mare parte din ele aveau un etaj şi acoperişuri plate. Strada principală era largă şi prăfuită de la nisipul deşertului şi trafic. Totuşi,

împrejurimile erau reprezentate de munți, văi roditoare, două rîuri, delta Gila, deşertul Sonoran şi uriaşele dune de nisip din California.

Tom îi dădu mai multe amănunte despre oraş.

– Există un pod de cale ferată peste Colorado River şi multor oameni le place să-l traverseze călare din amuzament cînd un vas cu aburi trece pe dedesubt, spuse el. Pînă cînd linia ferată Suthern-Pacific a ajuns din California în '77 şi a traversat sudul Arizonei în '81, bunurile şi alimentele erau aduse în susul rîului din golf cu vapoare cu aburi. Încă mai avem două sau trei care vin şi pleacă în fiecare lună. Presupun că nu vor mai veni după ce calea ferată Atlantic-Pacific îşi completează ruta prin regiunea de nord, de la New Mexico la Flagstaff şi mai departe în California. În ritmul în care se merge ar trebui să ajungă la fluviu şi la graniță în cîteva luni. Pînă atunci, căpitanii ăia mai pot face încă bani serioşi aducînd bunuri spre oraşele din lungul malurilor lui şi pentru cele amplasate în interiorul țării, în special pentru capitala teritoriului şi aşezările minereşti. Se dovedeşte că Arizona are din abundență zăcăminte de aur, argint şi cupru, şi alte minereuri căutate.

În timp ce Tom se opri ca să mai mănînce puțin, Maggie îşi reprimă un zîmbet de uşurare. Cele aflate despre vapoarele cu aburi şi calea ferată în direcția Prescott veneau să adauge încă o perspectivă planului ei.

– Nu avem un pod de trafic peste Colorado, aşa că cine vrea să treacă dincolo trebuie să folosească feribotul sau barca, îşi continuă Tom povestirea informativă.

Pe partea cealaltă, pe o creastă, se află fortul Yuma, dar am auzit că guvernul plănuieşte să-l închidă în vara asta. Presupun că din cauză că şi-a îndeplinit scopul iniţial, acela de a menţine pacea între indienii locali – în principal quechanşii şi mohavşii – şi imigranţii care foloseau trecătoarea. Depozitul administrativ de pe partea asta a rîului va fi şi el închis, întrucît, acum, că linia ferată trece pe aici, nu mai e nevoie de el. Acum, că avem linie principală de tren, oraşul va continua să crească şi să prospere fără fortul Yuma şi vapoare cu abur.

Aşadar, judecă Maggie, dacă fortul avea să fie curînd închis, probabil că nu era puternic înarmat şi, prin urmare, nu avea să reprezinte un obstacol în calea sarcinii ei. Nici indienii locali nu aveau să fie o piedică. Singura problemă indiană serioasă pe care o ştia era cea cu apaşii din regiunea din sud-est, dar generalul Crook rezolvase cu ei izgonindu-i şi ţinîndu-i dincolo de graniţa mexicană.

– Va trebui s-o ducem pe Margaret Anne la Chinese Gardens, spuse Lucy. Sînt atît de frumoase şi de înmiresmate, încît sînt sigură că o să-ţi placă. Îi explică lui Maggie: Chinezii şi grădinile lor ne furnizează unele din fructele şi legumele pe care le consumăm. Pentru că clima din Yuma este bună majoritatea anului, avem produse proaspete chiar şi pe timpul iernii. Avem chiar şi un crescător de albine aproape de oraş de la care cumpărăm miere, şi o companie de gheaţă.

– Cred că nu sîntem chiar atît de rustici pe cît le părem călătorilor, şi avem o mulţime datorită celor două trenuri de pasageri şi patru marfare care trec zilnic pe

aici, adăugă Tom.

– Aşadar, vă place în Yuma, concluzionă cu glas tare Maggie.

Tom zîmbi şi dădu din cap în timp ce îşi termina masa.

– Da, dar Mama Natură poate fi aspră cu noi din cînd în cînd. În Yuma au loc din cînd în cînd inundaţii, cutremure – cîteva mari în ultimii cîţiva ani – şi vîrtejuri care pot să ridice obiecte grele şi să le împrăştie ca pe nişte pene. De fapt, aici este cît se poate de plăcut mai ales iarna. Ianuarie şi februarie nu sînt rele deloc.

– E drăguţ, dragă, dacă trecem peste praf şi zăpuşeală, îl tachină Lucy.

Tom îi zîmbi soţiei sale.

– Mă tem că asta intră în meniu, draga mea.

Deşi lăuntric era încordată, Maggie încercă să pară firească atunci cînd întrebă:

– Cum aţi obţinut actualul post de comisar al închisorii? Cu coada ochiului o văzu pe Abby aruncîndu-i o privire ciudată. Maggie presupuse că prietena ei îi scrisese despre asta şi probabil că se mira cum de nu ştie. Mai presupuse şi că Abby se întreba cum de ştiuse că erau în Yuma, dacă nu primise acea scrisoare. Cum însă deja îi scăpase porumbelul, Maggie se hotărî să-l ignore.

– Obosisem şi mă plictisisem de afacerile mele din Virginia, aşa că mi-am vîndut partea asociatului meu şi m-am angajat la închisoarea locală ca ajutor de superintendent. Dar cînd închisoarea a fost mutată într-o construcţie nouă, un alt om a fost numit în locul meu, ca o

favoare politică. Am auzit de extinderea închisorii din Yuma şi m-am interesat în legătură cu postul de superintendent, dar era deja ocupat. Totuşi, am fost rugat să mă alătur corpului de ofiţeri datorită experienţei mele în afaceri şi problemelor de aici. Anumiţi membri ai consiliului actual de conducere au fost acuzaţi de fraudă, corupţie şi însuşire de fonduri în folos personal, aşa că mi s-a cerut să investighez şi să rezolv aceste acuzaţii. Cei acuzaţi sînt unii dintre cei mai proeminenţi cetăţeni ai Yumei, aşa că trebuia să am grijă ce spun şi ce fac pînă cînd situaţia va fi definitivată. Sper să devin viitorul superintendent; cu zvonurile care circulă în legătură cu felul sălbatic în care se poartă Vander Meeden cu unii dintre deţinuţi, s-ar putea să nu mai stea mult pe aici.

Aşadar, deduse Maggie, Newl nu mintise privitor la iadul din închisoare şi la problemele de acolo.

– Asta înseamnă că speraţi să vă stabiliţi definitiv în Yuma? întrebă ea.

– Dacă lucrurile se rezolvă în favoarea mea, da. Pînă nu se va lua această decizie, nu ne vom construi o casă; în prezent avem închiriată una.

Vestea o înspăimîntă pe Maggie, întrucît îşi dădu seama că putea să-i pericliteze şansele şi chiar să-i pună în pericol viaţa şi libertatea în cazul în care ea ar fi fost descoperită şi prietenia lor dată în vileag. Tatăl lui Abby ar fi fost bănuit de complicitate. Înţelese că, dacă nu putea să-şi ducă planul la îndeplinire fără să-l pună în pericol pe Tom Mercer, Ben va trebui să rămînă în închisoare. Atunci, cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru fratele ei vitreg era să încerce să-i dovedească

nevinovăția şi să spere că va rămîne în viață pînă îşi va fi îndeplinit această sarcină. Îşi înăbuşi un oftat şi îşi întoarse atenția la tatăl lui Abby.

– Vă place să lucrați cu deținuții? întrebă ea.

– Nu prea am de-a face cu cei închişi; eu mă ocup doar de provizii şi construcții, supraveghez anumite lucrări, am grijă de dosare şi întocmesc rapoarte pentru guvernatorul Tritle şi pentru corpurile legiuitoare. În prezent, încerc să dau de urma materialelor de construcții care lipsesc şi să clarific unele cheltuieli, reparații şi adăugiri; deținuții fac majoritatea muncilor, şi aşa şi trebuie, dacă e să fie pedepsiți şi reeducați. În momentul de față avem peste o sută de oameni condamnați pentru diverse delicte.

– Am văzut închisoarea cînd am intrat în oraş; e o privelişte impresionantă.

– Se întinde pe mai mult de opt pogoane într-un loc ideal. Au existat puține evadări din cauză că terenul din jur este aproape imposibil de traversat. Nici un om n-a putut trece peste acele ziduri înalte de cinci metri şi jumătate, iar celulele sînt căptuşite cu grătare de fier sub tencuială. În plus, sînt o mulțime de turnuri de pază bine înarmate şi e imposibil ca un evadat să treacă neobservat în hainele vărgate de închisoare. Dacă se întîmplă ca un condamnat să scape, nu e liber mult timp; există acei bravi quechanşi care sînt angajați să-l aducă înapoi viu sau mort. Se spune că acestor quechanşi nu le scapă o albină şi că sînt războinici fioroşi, aşa că nu aş vrea să am unul pe urmele mele. Doar cîțiva bărbați care au luat-o prin Sallyport au reuşit să evadeze cu succes.

„Aşadar, iată un lucru important pe care ai evitat să mi-l dezvălui, Newl, pentru că sînt sigură că ştii despre aceşti urmăritori indieni. Dacă tot ceea ce spune domnul Mercer despre iscusinţa lor este adevărat, s-ar putea ca ei să reprezinte pentru mine şi Ben o problemă serioasă."

– Ce fac deţinuţii acolo? Unii lucrează la fabricarea cărămizilor, la scoaterea pietrei sau în atelierul de fierărie. Alţii se ocupă cu grădinăritul, pregătirea mîncării şi alte astfel de treburi. Mai sînt unii care ajută la construcţia şi repararea drumurilor din localitate, mai ales după ce au fost afectate de vremea rea. În timpul liber pot face obiecte artizanale precum bastoane, podoabe, centuri şi benzi de pălărie pentru a le vinde în bazarul ţinut în incintă o dată la patru luni; închisoarea primeşte o treime din banii încasaţi. Este în interesul lor să muncească şi să se comporte bine, pentru că asta le reduce din perioada de detenţie. Oricine poate face un tur al închisorii pe bază de aprobare şi plata a douăzeci şi cinci de cenţi, dar îţi voi acorda un tur gratis cît stai la noi.

– Sună fascinant, domnule, mulţumesc. „E timpul să schimb subiectul." Dar tu, Abby? Ţi-ai făcut mulţi prieteni aici?

– Nu prea. Majoritatea femeilor sînt fie mai tinere, fie mai în vîrstă, iar cele cîteva de vîrsta mea sînt măritate şi au familie. S-ar părea că oamenii de aici au mai mulţi fii decît fiice.

– Zău?

– Îţi cunosc rînjetul ăsta poznaş, Maggie. Da, am

cîțiva curtezani, dar nimic serios. Mama şi tata îi studiază cu lupa. Am să-ți povestesc mai tîrziu despre ei.

– Vorbind de timp, domnişoarelor, sînt sigură că fata de la bucătărie abia aşteaptă să strîngă masa asta şi să-şi încheie treburile pe ziua de azi. Dacă ne-am terminat desertul, cred că ar trebui să plecăm.

– Da, tată. Am s-o ajut pe Maggie să se instaleze în camera ei şi o să petrecem noaptea...

– Stai puțin, draga mea, o întrerupse Lucy. Sînt sigură că Margaret Anne este epuizată după lunga călătorie pe care a făcut-o, aşa că puteți sta de vorbă mîine în timp ce eu o ajut să despacheteze şi să se instaleze. În plus, singura cameră disponibilă are doar un pat, ceea ce ar fi incomod pentru două persoane, ca să nu mai spun că sînt sigură că ai ține-o de vorbă jumătate din noapte.

– Ce bine mă cunoaşte mama! o tachină rîzînd Abby în timp ce se ridicau să plece.

Cu toții o îmbrățişară şi o sărutară pe obraz pe Maggie, înainte ca ea să deschidă uşa şi să intre. Rămasă singură, Maggie se rezemă de tocul de lemn şi respiră uşurată.

„Pînă acum e binè, dar aşteaptă să vezi cum va fi mîine cînd va trebui să-i spui lui Abby şocantul adevăr."

După ce urmări cum Maggie şi familia Mercer urcau scările, Hawk Reynolds se îndreptă spre *Colorado Hotel* de pe Gila Street, un cvartal mai încolo şi aproape de baza lui Prison Hill. Preț de o clipă simți tentația de a vizita unul din saloon-urile locale, pentru o băutură rela-

xantă sau un whisky tare, dar hotărî că era destul de istovit ca să adoarmă şi fără, în ciuda faptului că mintea îi era întesată de întrebări şi planuri alternative pentru cazul în care cel al lui Margaret Anne Malone avea să dea greş, şi el presupunea că aşa se va întîmpla. În plus, nu avea chef să stea de vorbă cu străinii, şi anumiţi oameni din saloon-uri întotdeauna erau gata să discute cu alţii ca să scape de singurătate şi probleme.

După ce se înregistră şi mîncă ceva chiar înainte ca bucătăria să se închidă, se duse în camera lui situată în partea din faţă a hotelului. Îşi aruncă pe pat desagii de la şa, armele şi pălăria, apoi se îndreptă spre fereastră şi îşi rezemă umărul de tocul ei. Cu o gleznă încrucişată peste cealaltă, îşi trecu degetele prin părul negru ca noaptea fără lună. Privirea ochilor lui căprui-aurii era aţintită asupra celuilalt hotel, de parcă încerca să-i străpungă zidurile.

O urmărise zile întregi pe furiş pe Margaret Anne, după ce îi zărise numele în registrul hotelului din Wilcox. Felul în care vorbea, se purta şi se îmbrăca trăda o adevărată doamnă; părea educată, manierată, bine-crescută. Avea un zîmbet luminos ca soarele, şi ochii albaştri ca o zi senină de vară, cu o privire extrem de expresivă cînd vorbea sau zîmbea. Era puţin mai înaltă de un metru şaizeci şi cinci, şi avea un corp pe care fetele din saloon-uri l-ar fi invidiat, iar bărbaţii l-ar fi dorit. Culoarea părului ei, în afara şuviţelor aurii, îi amintea de blana unei căprioare la începutul primăverii. Cînd nu era legat la spate cu o fundă, i se revărsa pe umeri şi pe spate ca un şal de mătase chinezească din prăvălia lui

Chang din San Antonio. Pielea ei arăta netedă, impecabilă, nici palidă, nici foarte arsă de soare; iar trăsăturile feței îi erau perfecte. De fapt, era frumoasă, angelică şi enorm de tentantă.

Aşadar, judecă el, de ce o adevărată doamnă se încurcase cu o scîrbă ca Ben Carver, gata să comită un act criminal şi periculos pentru el? Cu ce o aveau la mînă Newl sau Ben Craver? Cum putea o femeie singură să-l elibereze pe Ben din Yuma Prison? Totuşi, dacă ea n-ar fi fost sigură că putea s-o facă, nu s-ar fi aflat aici, decît dacă într-adevăr „nu avea de ales". Cu toată sinceritatea, nu ştia dacă să-i fie milă de ea sau s-o deteste.

La naiba, femeia asta era o contradicție care îl intriga!

Dacă ajungea la concluzia că era obligată, trebuia s-o abordeze şi s-o facă să se răzgîndească înainte de-a intra la apă? Nu, pentru că asta putea să-i pună în pericol planurile lui. Poate că sub înfățişarea ei drăguță şi inofensivă era tot atît de rea ca aceia pe care îi urmărea el. Oare trebuia s-o demaşte fie şerifului Tyner, fie superintendentului Vander Meeden şi să scape de ea ca să poată duce el la îndeplinire evadarea lui Ben? Nu, asta putea să-l țină pe Ben numai în interiorul închisorii sub pază puternică. Să-şi unească forțele cu ale ei? Nu, cel puțin nu încă, din cauză că un Ben relaxat şi neîncrezător avînd-o pe ea alături l-ar fi condus direct la Barber şi Jones. Nu, cel mai bine era să aştepte pînă cînd ea reuşea sau dădea greş, şi apoi să treacă la acțiune.

Hawk îşi mută lucrurile pe un scaun. Îşi trase cizmele

prăfuite, îşi scoase hainele şi se întinse pe pat. Rămase cu ochii aţintiţi în întuneric cîteva minute înainte să-i închidă. În clipa în care o făcu, încîntătoarea ei imagine fu aproape tot atît de vie ca şi cum ar fi stat în faţa lui în carne şi oase. Numele ei – Mag... gie Ma... Ione – tot vibra şi ieşea din mintea lui ca valurile blînde ale fluxului şi refluxului pe o plajă din Texas.

Cînd îşi dădu seama că trupul lui gol începea să fie aţîţat, se întoarse pe burtă şi încercă s-o alunge din gîndurile lui. „Nu mi te vîrî în cap, femeie, pentru că nu ajută la nimic. Te-ai înhăitat cu Carver, aşa că eşti unul din duşmanii mei." Hotărî că nimeni şi nimic nu-i vor sta în calea răzbunării şi a instaurării dreptăţii.

Miercuri dimineaţă, în timp ce despechetau bagajul lui Maggie, cele două tinere vorbeau de vremurile de odinioară din internat şi despre actualii peţitori ai lui Abby.

– Înainte să ştiu, vei fi măritată şi cu copii, spuse Maggie. Avem douăzeci şi trei de ani. Cred că e cam timpul să ne aşezăm la casa noastră... cel puţin pentru tine. Mătuşa Maggie, ce drăguţ sună!

– Înţeleg că vrei să încerc eu mai întîi această haină a căsniciei, rîse Abby. Dacă se potriveşte, îţi vei lua şi tu una. Corect?

– Probabil, după ce mă voi fi plictisit de munca mea.

– Trebuie să găsesc bărbatul potrivit, spuse gînditoare Abby. Doi dintre curtezanii mei sînt chipeşi, din familii înstărite de aici din oraş, şi îmi plac. Unul mai ales; trece pe la mine duminică, după biserică, aşa că

îmi vei putea spune ce părere ai despre el. Cît despre tine, Maggie, dacă nu încetezi să mai umbli hai-hui prin țară şi să-ți pui viața în pericol, n-ai să-ți găseşti niciodată un bărbat ca lumea şi ai putea fi ucisă.

– Nu-ți face griji pentru mine, Abby; puține din sarcinile mele sînt periculoase. În majoritate fac investigații pe ascuns în cazuri de fraudă sau corupție, sau caut persoane dispărute, mai ales fiice fugite de acasă care vor să se mărite cu bărbați cu care părinții lor nu sînt de acord, sau care vor să lucreze în loc să se mărite, sau au dat de necaz şi vor să evite un scandal.

– Fiindcă veni vorba de fraudă şi corupție, n-ai primit lunga mea scrisoare despre mutarea noastră la Yuma şi numirea tatei în comitetul de comisari al închisorii?

Maggie se gîndi că e mai bine s-o ia mai încet cu dezvăluirile.

– N-am primit scrisoarea ta; probabil că mă aşteaptă acasă în St. Louis.

Abby se aşeză pe pat şi lasă la o parte rochia pe care o ținea.

– Atunci de unde ai ştiut că locuim aici?

Maggie încetă să-şi mai scoată lucrurile din cufăr şi se întoarse cu fața la Abby.

– Mi-au spus mama şi Newl vinerea trecută în Wilcox.

– Nu înțeleg, parcă spuneai că mama ta era plecată într-o călătorie.

– Aşa a fost, era în Wilcox, nu acasă în Tucson.

– Ce se petrece, Maggie? Ce îmi ascunzi?

Maggie se aşeză lîngă prietena ei şi o privi în ochi.

– Am fost nevoită să-ți răspund cum ți-am răspuns pentru că m-ai întrebat în fața părinților tăi. E vorba de o sarcină secretă pe care mi-a dat-o Newl.

– Ce fel de sarcină? E periculoasă?

– Da, e în legătură cu fratele meu vitreg, Ben. Încă nu ne-am cunoscut, dar a dat de un mare necaz şi are nevoie disperată de ajutorul meu.

– Locuieşte sau lucrează în Yuma?

– Într-un fel, da, şi una şi alta.

– Şi?

– Stai să văd... Cum să-ți explic problema asta nebunească?

– Cum spunea pe vremuri domnule Graves: „Scuipă odată răspunsul, domnişoară; n-o să te muşte de buză" Noi n-am mai avut probleme să discutăm despre ceva, Maggie, aşa că de ce nu merge?

Maggie inspiră adînc şi mărturisi:

– Aînt într-o dilemă cumplită. Dacă nu fac treaba asta, Ben ar putea muri, dar, dacă o fac, aş putea să vă implic pe tine şi familia ta într-o situație periculoasă.

– Mie poți să-mi spui orice, Maggie. De ce ai venit, de fapt, aici?

– Ca să-l scot pe Ben din închisoarea Yuma.

Capitolul 3

Maggie văzu cum ochii verzi ai lui Abby se măresc şi buzele i se întredeschid de uimire. Spuse:

– Ştiu, e un delict. E periculos şi poate imposibil. Dar dacă nu-l salvez ar putea fi spînzurat sau omorît în curînd de un act deţinut. Newl afirmă că e nevinovat şi că a fost condamnat şi închis pe nedrept. După ce îl eliberez şi se află la loc sigur, mă duc la Prescott să investighez cazul şi pe cei care au depus mărturie împotriva lui. Newl susţine că sînt duşmanii lui şi că au minţit în privinţa lui Ben.

Cum Abby rămase tăcută, privind-o lung şi nevenindu-i să creadă, Maggie îi dezvălui şi celelalte detalii pe care i le spusese Newl.

– Nu poţi vorbi serios, spuse Abby după ce o ascultă. Şansele de a-l scoate de acolo sînt nule. Aşteaptă să vezi închisoarea şi ai să înţelegi ce vreau să spun. Cum terminăm de despachetat, mergem cu tata.

– După cum ți-am mai spus, Abby, Ben munceşte acum în afara zidurilor închisorii. Trebuie cumva să-i transmit un mesaj şi să născocesc un mor prin care să se strecoare pe lîngă paznici în timp ce eu le distrag atenția. Singurul lucru care mă îngrijorează este faptul că îl bag în bucluc pe tatăl tău dacă se descoperă că sînt sora vitregă a lui Ben şi prietenă cu familia ta.

– Chiar dacă planul tău nebunesc ține, Maggie, nimeni nu va crede că tu – o simplă femeie şi o doamnă adevărată – ai plănuit şi înfăptuit evadarea lui. Vor crede că sincronizarea a fost o coincidență.

– Eşti sigură? Nu vreau să vă pun în pericol pe nici unul din voi.

– Sînt absolut sigură, totuşi trebuie să renunți la ideea asta smintită, pentru că n-o să meargă. Nu fără ajutor, în tot cazul.

– Nu pot angaja pe nimeni să mă ajute să comit un delict. Nu există nimeni în care să am încredere pentru o astfel de treabă.

– Mă refeream la mine, prostuțo. Poate aş putea...

– Nu, Abby, nu te pot lăsa să te implici.

– Sînt deja implicată pentru că ştiu despre planul tău. Te-aş putea ajuta distrăgîndu-lr atenția paznicilor, în timp ce tu îi strecori mesajul lui Ben şi el o întinde pe furiş. Dacă fratele tău vitreg este nevinovat şi se află într-un pericol imediat, sînt de acord că trebuie să-l ajutăm. În plus, gîndeşte-te ce palpitantă va fi treaba asta! Ai mai dus vreodată la bun sfîrşit o sarcină atît de riscantă şi aparent imposibilă ca asta?

– Da, dar nu singură; şi n-am riscat viața nimănui

altcuiva. Aş muri pur şi simplu dacă vi s-ar întîmpla ceva rău ţie sau familiei tale.

– Dacă mă laşi să-ţi fiu parteneră, nu se va întîmpla.

Ochii verzi ai lui Abby scînteiau şi faţa îi strălucea. Maggie nu ştia cărui fapt se datora schimbarea totală a prietenei sale, totuşi nu era sigură că implicarea ei era o idee bună.

– În clipa în care Ben va fi liber, părinţii tăi ar putea face legătura între mine şi el. Asta ar putea să le stîrnească bănuielile în privinţa mea şi se vor întreba dacă ţi-am spus şi dacă da, de ce nu le-am spus şi lor.

– Nu, Maggie, nu, sînt sigură de asta. Acum, primul lucru pe care trebuie să-l facem e să ne uităm bine la închisoare şi la locul unde lucrează echipa aia. Să ne grăbim să terminăm de despachetat ca să putem să ne începem aventura. Nu ne-am mai ţinut de năzdrăvăniile din şcoală: avem ocazia să ne distrăm pe cinste. Viaţa e aproape plicticoasă aici în Yuma. E atît de bine să fim din nou împreună! Gîndeşte-te, vom fi în curînd eroine!

– Dacă reuşim să facem treaba asta, Abby, nu putem povesti nimănui despre ea: nu uita, indiferent dacă Ben este vinovat sau nevinovat, punerea la cale a unei evadări este un delict.

– Şi ce se întîmplă dacă e vinovat?

– Dacă în urma investigaţiei mele descopăr asta, voi avea grijă ca Ben să se întoarcă în închisoare. Trase adînc aer în piept înainte de a continua: Te voi lăsa să mă ajuţi cu cîteva condiţii. În primul rînd, să nu spui sau să faci ceva care să stîrnească bănuieli, mai ales cu privire la tine sau la părinţii tăi; în al doilea rînd, să nu te

abați cîtuși de puțin de la instrucțiunile mele; în al treilea, să păstrezi veșnic secret acest episod. De acord?

– De acord.

– Atunci ești partenera mea, spuse Maggie, deși știa că îi va permite lui Abby să joace doar un rol mic în drama ce avea să se desfășoare.

În timp ce urcau drumul prăfuit spre Prison Hill, Maggie stătea în partea stîngă a trăsurii pentru a studia echipa de lucrători și terenul. Pe cînd treceau la pas pe lîngă deținuți, oamenii se opreau din lucru să se uite la ei, dar paznicii strigau imediat să-și vadă de treabă. Uniformele lor vărgate erau prăfuite și mototolite, iar expresia chipurilor lor le dezvăluia suferința. Paznicii, cu care Tom vorbea pe măsură ce îi întîlnea, erau înșirați la marginea drumului cu carabine sau puști de vînătoare, gata să descurajeze încăierările sau fuga. În spatele deținuților erau tufișuri dese și verzi și copaci care puteau furniza o bună ascunzătoare unui om dacă reușea să ajungă acolo.

După fotografia arătată de Newl, Maggie își identifică repede fratele vitreg în grupul mare de bărbați care munceau din greu la repararea drumului. La cei douăzeci și patru de ani ai lui, Ben Carver era un bărbat chipeș, dar Maggie nu-și putea permite să fie surprinsă inspectîndu-l, drept care își mută privirea în altă parte.

Tom opri trăsura în apropiere de Sallyport, o arcadă uriașă din cărămidă nearsă cu porți cu gratii de fier și un corp de pază separat. În afara zidurilor se aflau locuințele paznicilor, locuința superintendentului, grajdul și alte

construcții. Principalul turn de pază – o platformă uriașă cu acoperiș – fusese construit pe un rezervor circular de piatră pentru apă. Lopețile și tîrnăcoapele nefolosite erau rezemate de zidul din stînga lui Sallyport „pentru a-i împiedica pe oameni să le ia înăuntru și să le folosească drept arme", le explică Tom.

Maggie remarcă ce răcoare era la înălțimea aceea. Văzu panta abruptă străjuită de Gila River într-o parte, și una similară în partea cealaltă, dînd spre Colorado – ambele imposibile pentru evadări. Totuși, priveliștea munților, a văilor fertile, a orașului, a rîurilor și a fortului Yuma îți tăia respirația.

Tom vorbi cîteva minute cu Fred Fredley, temnicerul și supraveghetorul șef, pînă poarta fu descuiată, și intră pe sub arcada largă în prima din cele trei curți. Tom le spuse că zidurile aveau o înălțime de cinci metri și jumătate și o grosime de doi metri și jumătate la bază, scăzînd spre vîrf pînă la un metru și jumătate. Cîțiva dintre cei treisprezece paznici se plimbau sau stăteau pe zid, la datorie. În plus, existau șase turnuri de pază impresionante la colțuri și la mijlocul celor două laturi, unul din ele înarmat cu un tun Gathling.

Înainte de a porni să facă turul închisorii, fură prezentate superintendentului C.V. Meeden, un bărbat ciudat și aspru care se îndrepta spre biroul lui din clădirea apropiată și care dădu clar de înțeles că nu voia să fie reținut mai mult decît era nevoie nici chiar de un comisar din comitetul de conducere.

Timp de aproape două ore vizitară incinta, trecînd pe la bucătărie, sala de mese, cariera de piatră, curtea de

cărămizi, băi, sculărie, fermă şi micul spital.

Tom le arătă celulele condamnaților; erau săpate în stînca solidă sau clădite în zidurile interioare, sau amplasate în blocuri separate pe două rînduri, față-n față cu un coridor lat între ele închis la fiecare capăt cu porți solide cu gratii de fier.

Şase oameni erau închişi pe timpul nopții într-o astfel de celulă îngustă şi urît mirositoare, fără ventilație, deşi interiorul ei era surprinzător de rece comparativ cu zăpuşeala de afară. Tom le spuse că aceste celule sînt căptuşite pe sub tencuială cu benzi de fier pentru a împiedica deținutul să sape în pereți; podeaua, firește, era de granit. Pentru a descuraja ploşnițele priciurile erau din fier şi nu din lemn. În fiecare celulă era un fel de dulap cu şase sertare, cîte unul pentru fiecare deținut, şi un hîrdău pe post de oală de noapte care se golea o dată pe zi şi atrăgea o mulțime de insecte. Gîndaci şi scorpioni morți, precum şi alte vietăți necunoscute zăceau ici şi colo, victime ale tălpilor pantofilor deținuților iritați. Singurele uşi erau gratiile de fier.

Maggie se uită într-o celulă şi şi-l imagină pe Ben închis acolo, rupt definitiv de familie şi prieteni, condamnat să trăiască ani întregi în asemenea condiții înfiorătoare. Se cutremură la gîndul că şi ea ar trebui să îndure o existență atît de nemiloasă.

Cînd Maggie îl întrebă pe Tom despre inelul mare de fier prins pe podea între cele două grupuri de cîte trei priciuri etajate, el îi dezvălui că era un mijloc de pedeapsă pentru infracțiuni minore; ceilalți cinci bărbați erau prinşi cu lanțuri de el împreună cu infractorul, me-

todă folosită pentru a descuraja reaua purtare sau a face față furiei unuia dintre colegii de celulă.

– Nu e nevoie să mai spun, draga mea, că după o astfel de experiență nevinovatul se va feri să mai creeze probleme, afirmă Tom. Cei închiși muncesc șase zile pe săptămînă, duminica fiind liberă. De asemenea, pot obține reduceri de pedeapsă prin muncă și bună purtare, așa că e la latitudinea lor să fie cuminți și să-și îndeplinească normele.

– Tată, arată-i lui Maggie, te rog, Celula Neagră.

Tom le conduse pe cele trei femei spre o cameră săpată într-o stîncă prin dinamitare. Trecură printr-un portal cu o ușă solidă, coborîră un scurt coridor și păşiră printr-o poartă cu gratii de fier.

– N-ar trebui să mergem mai departe pentru că este un loc scîrbos acolo, le sfătui Tom.

În timp ce Tom le furniza aproape aceeași descriere ca aceea pe care i-o făcuse Newl, Maggie își aruncă ochii în interiorul întunecos al grotei cu pereți neregulați. Și-l imagină pe Ben încuiat în cușca joasă cu gratii de fier, gol, primind doar pîine și apă, o dată pe zi. Aerul era atît de stătut, de cleios, greu de dejecții umane, încît îi venea aproape să vomite. Mai văzuse temnițe și închisori, dar nici una nu semăna cu asta.

– Închide ușa o clipă, tată, și las-o să vadă cît de întuneric și de groaznic este înăuntru, spuse Abby.

– Numai o clipă, Abigail, ceda Tom cu reținere.

Lucy se îndepărtă înainte ca Tom să închidă ușa și să le atenționeze pe cele două tinere să nu se aventureze mai departe în interiorul celulei.

Maggie fu uimită cît de întuneric se făcuse după ce

lumina soarelui fu împiedicată să mai pătrundă, şi cît de mult se înrăutăţise duhoarea fără aerul care intra prin hornul din tavan şi pe uşă. Nu-şi putea vedea mîna adusă în faţa ochilor, iar respiraţia îi era îngreunată. Pulsul i se acceleră şi panica urcă în ea.

– Trebuie să fie oribil să petreci aici cîteva zile şi nopţi, mai ales dacă, într-adevăr, paznicii lasă să cadă şerpi sau scorpioni prin puţul de aer, cum i-a spus Ben lui Newl, şopti Maggie. Dacă nu avem grijă, fata mea, ne-am putea petrece timpul aici.

– Nu-ţi face griji; este pentru prima şi ultima dată cînd punem piciorul aici.

Cele două tinere trebuiră să-şi ferească ochii de lumina puternică atunci cînd Tom deschise uşa.

– Veniţi, dragele mele; trebuie să plecăm pentru că oamenii se vor întoarce curînd pentru masa de prînz. Nu vreau să vă supun, pe voi, nişte doamne privirilor lungi şi priveliştii lor dezagreabile. Mergeam înapoi la hotel, mîncăm, apoi eu mă voi întoarce la lucru, iar voi vă duceţi prin oraş şi la cumpărături.

Din ascunzătoarea lui din apropiere de baza dealului, Hawk urmări cum trăsura îşi croieşte drum în jurul coamei prăfuite. Doamna şi domnul Mercer ocupau locurile din faţă, în timp ce tinerele stăteau în spate rîzînd şi sporovăind. Observă că Maggie nici măcar nu îşi aruncă privirea spre echipa care lucra, şi din care făcea şi Ben parte, însă Ben îşi înălţă capul astfel încît s-o studieze pe Maggie fără să fie observat de paznici. Folosind binoclul, Hawk obţinu o vedere de aproape a expresiei lui Ben cînd acesta o sorbea din ochi pe Maggie.

Hawk îşi simţi trupul înţepenind de mînie în faţa rînjetului lasciv şi a privirii pe măsură din ochii verzi ai duşmanului lui. Întorcînd privirea la Maggie, se întrebă dacă se răzgîndise în privinţa planului ei îndrăzneţ după ce văzuse de aproape închisoarea.

În timp ce trăsura trecea pe lîngă ascunzătoarea lui, ochii lui de un căprui deschis o măsurară din cap pînă în picioare pe Margaret Anne Malone. Părul ei şaten-auriu era acoperit cu ceea ce bunica lui ar fi numit „o pălărie foarte stilată", făcută din pai, cu borul larg şi foarte puţin împodobită. Astăzi, părul prins îi lăsa libere gîtul şi umerii, fără îndoială din cauza căldurii. Bluza închisă i se aduna în talie într-un şir de nasturi, şi avea mîneci lungi, în ciuda dogorii deşertului, probabil pentru a evita ca pielea ei delicată să fie arsă de soare. Era o ţinută simplă şi practică, totuşi fermecătoare şi feminină, ca femeia însăşi. Albastrul de campanulă al veşmîntului se asorta cu ochii ei frumoşi şi-i punea în valoare nuanţa pielii.

Mai întîlnise pînă acum cîteva femei frumoase şi ispititoare, dar nu-i venea în minte nici măcar una care să se compare cu ţinta lui interzisă.

Trupul lui părea să pulseze nebuneşte şi să ia foc de la lumina radiată de ea, şi fu bucuros cînd ea ieşi din raza lui vizuală. Poate că era bine că nu îşi unise forţele cu ale ei; ea l-ar fi făcut să-i fie extrem de greu să se concentreze asupra muncii lui şi a răzbunării celor dragi.

După ce mîncară într-un restaurant drăguţ de pe Main Street, Tom le lăsă pe cele trei femei să facă turul oraşului, iar el se întoarse la treburile lui de la închisoare.

Lucy mîna trăsura la pas în susul şi în josul străzilor, în timp ce Abby îi arăta lui Maggie privelişte a şi anumiţi oameni.

Se opriră la Chinese Gardens de pe Gila Street, dar nu coborîră să arunce o privire întrucît acolo lucrau mulţi oameni, iar lor le lipsea o escortă bărbătească. Pe Madison Avenue, Maggie văzu clădirea mare cu un etaj a tribunalului, multe case, şi cazarma-depou din apropiere de rîu.

În timp ce un vapor cu aburi se apropia de podul nobil, Abby o întrebă pe mama ei dacă puteau să meargă pe el. Lucy avu reţineri să-i dea voie, pînă cînd un soldat din apropiere auzi cererea şi se oferi să le escorteze şi să le protejeze pe cele două domnişoare pe durata aventurii.

După ce le conduse într-un loc sigur şi le atenţionă să aibă grijă să nu-şi piardă echilibrul, podul începu să se dea la o parte din calea vaporului cu aburi. Briza rîului le răvăşea părul şi hainele, ducînd cu ea rîsetele lor. Curentul era iute, dar vasul era puternic şi căpitanul dibaci.

În tot acest timp, soldatul din spatele lor nu scoase un cuvînt, ca şi cum ar fi fost fie prea timid, fie prea vrăjit de ele ca să vorbească.

După ce podul ajunse din nou la locul lui, cele două femei îi mulţumiră însoţitorului, ai cărui obraji se îmbujoraseră uşor în timp ce le ajuta să se urce în trăsură.

La capătul dinspre vest al lui Main Street se opriră din nou să privească un feribot care traversa rîul ducînd un vagon de marfă cu platformă şi cîţiva oameni.

În acest punct, Maggie îşi dădu seama că, fără un

pod, soldaților de la fortul Yuma din California avea să le ia mult timp să ajungă pe partea asta a rîului în caz că erau chemați pentru o urgență. Pînă să sosească ei la fața locului, Ben avea să fie demult plecat sau bine ascuns. Singura ei grijă erau acum paznicii indieni.

Pe măsură ce plimbarea continua, Maggie văzu multe firme, prăvălii, case, țarcuri de animale şi grajduri de lemn neşlefuit. Deşi Yuma ducea lipsă de plăcerile sociale oferite de un oraş mare precum St. Louis, era mai frumoasă şi mai sigură decît multe din aşezările vestice pe care le vizitase.

În timpul ieşirii lor, Lucy se mai opri de patru ori pentru a o prezenta pe Maggie anumitor oameni: şerifului şi perceptorului de taxe Andy Tyner, unor membri – doi – în comitetul de conducere al închisorii care erau şi oameni de afaceri în localitate, şi comandantului fortului din apropiere. Ea văzu o varietate de oameni care trăiau sau lucrau lîngă oraş: fermieri, țărani mexicani, lucrători feroviari, cawboys, şi cîțiva indieni qhechanşi de la periferia oraşului.

Cum ar fi putut intra într-un contact dorit cu acei indieni? O descusu pe Abby despre ei. Cei pe care îi văzu erau înalți şi musculoşi cu ținuta mîndră şi, după spusele lui Abby, nu ardeau gazul prin oraş sau prin jurul fortului aşteptînd subvențiile guvernului. Era limpede că acei foşti războinici încheiaseră o pace onorabilă şi nu erau desconsiderați sau respinşi de către locuitorii oraşului. Fu uşurată cînd Abby îi spuse că toți cei angajați ca urmăritori trăiau sau făceau alte munci în jurul fortului, pe celălalt mal al rîului.

De-a lungul acelei plimbări, Maggie fu permanent conştientă de coasta înaltă pe care era amplasată închisoarea în care era închis fratele ei vitreg.

Joi, 19 aprilie, la scurt timp după micul dejun, lui Maggie îi veni ciclul. Era pregătită pentru evenimentul lunar care venea întotdeauna în mod regulat şi o ţinea numai trei zile. Deşi rareori îi producea probleme, Lucy Mercer o sfătui să se ferească de căldură şi să se menajeze în acea primă zi.

Maggie rămase cu Abby şi Lucy Mercer în „apartamentul" lor, alcătuit dintr-o cameră de zi şi un dormitor cu două paturi. Camera a doua, mai mare, avea o zonă despărţită printr-o perdea, pentru baie şi îmbrăcat, şi în care se găsea o oală de noapte albă cu capac roşu. Maggie află că lipsa bucătăriei se datora faptului că proprietarul şi soţia lui gătiseră şi mîncaseră la parter, în restaurantul lor. Află, de asemenea, că îşi construiseră în capătul hotelului o căsuţă din cărămizi nearse cu puţin timp înainte de naşterea copilului lor, care avea acum două luni. Fosta locuinţă a proprietarului fusese păstrată ca „apartament" pentru călători înstăriţi în trecere sau în vizită în Yuma, sau pentru a fi închiriat localnicilor cînd se întîmpla să aibă nevoie, cum era cazul familiei Mercer.

În timp ce coseau şi flecăreau, Lucy o întrebă pe Maggie despre mama ei.

Abby se repezi să răspundă, astfel ca Maggie să ştie ce le spusese ea părinţilor ei despre Catherine.

– Maggie mi-a spus că mama ei se simte grozav în

Tucson şi e foarte fericită în căsnicie. Ea şi soţul ei sînt plecaţi într-o călătorie, aşa că Maggie are de gînd să meargă la ei la vară. Sînt sigură că toţi abia aşteaptă să se vadă din cauză ca n-au mai fost împreună din primăvara trecută. Maggie şi cu mine ne-am tachinat că o să rămînem fete bătrîne dacă nu ne găsim în curînd soţi. Fireşte, buna mea prietenă e tot timpul ocupată şi pe drumuri, aşa că nu are timp să cunoască destul de bine un bărbat ca să-l poată considera peţitor.

– Ai o muncă periculoasă, draga mea? îşi întrebă Lucy musafira.

Maggie observă că Abby ezitase să spună numele întreg al lui Newl şi al mamei ei prin căsătorie şi că schimbase cu mult tact subiectul.

– Nu e des periculoasă, doamnă. Puţini oameni din cei pe care i-am investigat s-au supărat pe mine că mi-am băgat nasul în treburile lor şi le-am descoperit escrocheriile, şi numai doi au încercat să-mi facă rău. Noroc că am fost instruită cum să recunosc şi să zădărnicesc astfel de ameninţări, iar cu fiecare caz am căpătat tot mai mult experienţă şi dibăcie.

– Nu mi-o pot închipui pe fiica mea umblînd singură şi expunîndu-se unor posibile pericole, deşi Abigail dă dovadă chiar prea des de o undă de sălbăticie. Din fericire, îşi temperează impulsurile rele înainte să dea de bucluc sau să ne pună pe noi în situaţii stînjenitoare. Îmi amintesc că am primit scrisori despre unele năzbîtii pe care le-aţi făcut amîndouă la internat.

– Dar n-am fost niciodată serioase sau periculoase, mamă. În plus, acum sîntem mari şi zilele acelea au

rămas în urmă. Aşa-i, Maggie?

– Îmi dau toată silinţa să mă feresc de rele şi sînt sigură că la fel şi Abby.

– Trebuie să-ţi mărturisesc, Margaret Anne, că Abigail este o domnişoară foarte la locul ei şi sîntem mîndri de ea. Şi de tine, draga mea. De fapt, trebuie să-ţi mai mărturisesc că munca şi călătoriile tale sună palpitant şi plin de satisfacţii.

– Vezi, Maggie, de unde îmi vine unda de sălbăticie? Draga mea mamă este o aventurieră ascunsă. Am văzut-o citind romane de acţiune şi visînd cu ochii deschişi la conţinutul lor. Îi plac mai ales romanele alea de zece cenţi *Little Nell* despre o eroină îndrăzneaţă care are tot felul de aventuri în Vestul sălbatic.

– Nu mă tachina, Abigail, şi nici nu-i spune tatălui tău acest mic secret.

Cele trei femei rîseră, apoi începură să vorbească despre cărţile pe care le citiseră şi despre cele care le plăcuseră cel mai mult.

După masa de prînz, Maggie o luă pe Abby în camera ei, în timp ce Lucy trăgea un pui de somn ca să scape de durerea de cap. Înainte de asta, Abby îşi cicăli pe un ton blînd mama în legătură cu necesitatea de a înlătura cauzele acestor dureri de cap ocazionale: cusutul sau cititul fără ochelari.

În camera lui Maggie, Abby şopti:

– Nu ştiu de ce mama nu recunoaşte că are mare nevoie de ochelari. Cred că se gîndeşte că o vor face să arate sau să se simtă mai bătrînă, dar nu-i adevărat.

– Cred că e ca toți ceilalți, trebuie să se convingă singură. Odată ce își va da seama cîte riduri își face din cauza ochilor, va alerga la doctor și își va comanda o pereche de ochelari chiar în ziua aceea.

– Dacă o să vadă suficient de bine ca să-și detecteze ridurile, spuse Abby zîmbind.

– Abigail Mercer, ești o fată obraznică!

– Ce am spus e adevărat, dar nu m-aș amuza niciodată în mod serios pe seama mamei mele. O iubesc din tot sufletul și o respect enorm.

– Și eu la fel pe mama mea. De asta știu că în problema asta face ceea ce trebuie și e corect. Dacă mama mea nu era de acord cu Newl sau se gîndea că am să fiu într-un pericol teribil, ar fi insistat să nu accept sarcina asta, indiferent că îl iubește pe Newl și vrea să îl vadă mulțumit.

– Cunoscînd-o pe mama ta, sînt convinsă că ai dreptate în privința ei. Așadar, cum facem să-l scoatem pe Ben? Părea bine păzit pe drum. Nu există nici o cale să te apropii de el și să-i furișezi un mesaj, și în mod sigur nu poți atrage atenția asupra ta vizitîndu-l în închisoare înainte de evadare.

– Am o idee care s-ar putea să meargă cu ajutorul tău, începu Maggie, apoi i-o explică lui Abby care zîmbi și aprobă dînd din cap.

Cele două prietene mai discutară o vreme despre aventura lor, apoi Abby puse o întrebare care o frămînta.

– I-ai spus mamei că munca ta nu e periculoasă, Maggie. Dar nu e în întregime adevărat, nu-i așa?

– N-am vrut s-o îngrijorez, așa că am colorat nițeluș

adevărul. Acelaşi lucru l-am făcut şi cu mama, altfel ar fi trăit cu spaima continuă că aş putea fi rănită grav sau omorîtă. Am avut cîteva înfruntări, dar le-am rezolvat fără să fiu rănită. Cel mai rău a fost cînd am investigat un funcţionar de bancă din Denver care băga bani în buzunar. Patronul îl bănuia, dar nu-l putea acuza fără dovezi, iar tipul era prea deştept ca să se lase prins cu mîţa în sac. M-am dus să lucrez acolo şi l-am mirosit ce face, apoi am fost pe faţă tocmai cînd dosea bani într-o deschizătură din căptuşeala hainei. A scos o armă şi ne-a ameninţat pe mine şi pe patron în timp ce căuta să fugă, dar din cîteva mişcări pe care le-am învăţat de la un agent l-am imobilizat. Nu mi-am primit doar salariul, ci şi o primă pentru că i-am salvat viaţa patronului.

– Ce grozav! Ce ai făcut de curînd în Santa Fe?

Maggie îi adresă un surîs jucăuş.

– Ai crede că m-am prefăcut că sînt o cîntăreaţă de cabaret vopsită viu pe faţă şi îmbrăcată într-o rochie foarte decoltată şi ţipătoare, întreţinînd bărbaţi cu priviri scîrboase?

– Serios? Povesteşte-mi în amănunţime!

– Am fost trimisă să prind un barman care turna apă în whisky-ul localului, iar restul de whisky îl vindea unor tipi care la rîndul lor îl vindeau indienilor, ceea ce este un delict pentru care se iau de la şase luni la un an de închisoare. Cum patronul a fost cel care m-a angajat pe furiş prin intermediul agenţiei, i-a spus şefului cabaretului că eram o animatoare „numai pentru partea de jos", dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Te-am auzit cîntînd la şcoală şi în corul bisericii,

aşa că ştiu că ai voce bună. Cum l-ai prins în capcană?

– M-am ascuns în camera din spate în ziua în care a sosit provizia de whisky, l-am urmărit cum scoate o treime din fiecare sticlă şi o umple la loc cu apă, apoi i-a lăsat pe complicii lui să ia whisky-ul adunat după ce am închis. I-am urmărit pînă în tabăra lor şi am văzut că a doua zi s-au întîlnit cu indienii. Le-am auzit numele şi planurile, aşa că le-am transmis patronului şi agenţiei mele.

– I-ai spionat toată noaptea? Ai stat acolo singură-singurică? Ce făceai dacă te vedeau şi te prindeau? Puteau să te omoare şi probabil ţi-ar fi făcut lucruri şi mai rele înainte de asta. Nu ţi-a fost frică?

– Am avut grijă. Purtam haine de culoare închisă, aveam părul acoperit cu o eşarfă neagră şi eram mîzgălită pe faţă astfel încît mă confundam cu întunericul. Calul meu este bine dresat, este inteligent şi loial, aşa că n-a făcut nici un zgomot care să mă dea de gol. Mama şi Newl au grijă de Blaze pînă termin ce am de făcut pentru Ben. Cît despre frică, în asemenea împrejurări o doză de frică este bună şi sănătoasă, te ţine treaz şi în gardă.

– Povesteşte-mi şi despre alte aventuri; ai avut atît de multe!

Timp ce încă o oră, Maggie îi făcu pe plac, oprindu-se din cînd în cînd să bea apă sau s-o lase pe Abby să comenteze sau să pună întrebări.

– Eu aş fi îngrozită şi probabil că aş face greşeli şi aş fi rănită, dar te invidiez pentru talentul tău, pentru inteligenţa şi munca ta interesantă, îi mărturisi Abby. Mă bucur că mă laşi şi pe mine să cunosc o părticică din

ceva palpitant şi minunat. Îţi promit că, oricît de speriată am să fiu, n-am să te dezamăgesc.

Maggie o îmbrăţişă şi spuse:

– Te iubesc şi îmi lipseşti enorm, Abby. Aproape că mă bucur că s-a întîmplat asta şi am putut să fim împreună iar pentru un timp; nu e groaznic din partea mea să spun asta?

– Doar un pic. În plus, poţi să-mi spui orice, căci n-am să te trădez niciodată.

– Ştiu; de data asta ţi-am povestit despre Ben şi despre planurile mele. Acum e rîndul tău să vorbeşti; mai povesteşte-mi despre curtezanii tăi.

Abby îi povesti în amănunţime şi cu haz, apoi întrebă:

– Ai să-ţi faci timp să vii la nunta mea, nu-i aşa?

– Bineînţeles. Îndată ce te-ai hotărît asupra unui soţ şi ai stabilit data, dă-mi de ştire. Dar cred că ştiu deja cine va fi fericitul. De fiecare cînd rosteşti numele Matthew Lawrence sau vorbeşti despre posesorul lui, ochii îţi strălucesc şi sfîrşeşti fiecare frază cu un oftat visător.

– E chipeş şi minunat, Maggie, şi tremur de dorinţă doar gîndindu-mă la el. Dacă mă ia de braţ sau mă atinge din întîmplare, sau doar îmi zîmbeşte, sau îi aud glasul, aproape mă topesc ca untul la soare. Sper că şi el simte acelaşi lucru pentru mine, dar pînă cînd nu sînt absolut sigură trebuie să-mi ascund sentimentele. Aş muri pur şi simplu dacă i le-aş dezvălui şi el m-ar respinge. Cînd ai să-l cunoşti duminică, pune-ţi la treabă instinctele şi talentul de observator ca să vezi ce gîndeşte. Oricît m-ar durea, spune-mi adevărul cu privire la

ce impresie ai.

– Îți promit.

– Mama şi tata vor fi foarte fericiți cînd mă voi mărita şi le voi aduce nepoți, dar nu m-au zorit pînă acum pentru că vor să mă mărit numai din dragoste, nu ca să evit să rămîn fată bătrînă.

– Îmi doresc ca tata să fi fost în viață. Încă mi-e dor teribil de el şi de ferma noastră. M-a învățat multe din lucrurile pe care le ştiu şi le folosesc în munca mea: călăria, urmărirea, autoapărarea, trasul cu arma. N-a încercat niciodată să facă din mine un fiu; întotdeauna a fost mîndru că are o fată, una căreia îi plăcea la nebunie să facă lucruri băieteşti. A fost un om bun şi puternic, şi l-am iubit, şi respectat enorm. Era atît de diferit de Newl, dar nu îmi judec mama pentru fericirea ei. Ştiu că s-a simțit foarte singură după moartea tatei, iar mutarea la St. Louis a fost dificilă. Îmi închipui că asta a ajutat-o să suporte pierderea tatei. Pînă să apară Newl, am fost doar noi două. Nici măcar n-am bunici, erau cu toții adunați în casa mamei cînd Uniunea a măturat Virginia şi casa a fost aruncată în aer, omorîndu-i pe toți cei din ea. Pentru mine a fost un noroc că mama era plecată să ajute răniți, şi tata era pe front, iar eu eram la şcoală temporar. Altfel n-am mai fi trăit nici unul. Din cauza asta tata ne-a dus la Fort Worth şi a început să se ocupe de fermă, începuserăm o viață nouă. Eşti norocoasă că ai ambele perechi de bunici acolo, în Virginia.

– Ai dreptate, sînt norocoasă. E ciudat, Maggie, dar îmi amintesc prea puțin despre acel război, şi mă bucur că e aşa. De asemenea e ciudat că tu şi cu mine am

ajuns la aceeaşi şcoală cu internat, cînd amîndouă ne-am născut în Virginia. De asta directoarea ne-a spus să stăm în aceeaşi cameră; două fete sudiste urmînd aceeaşi şcoală modernă din Nord. Mai ţii minte cum yankeele alea mici ne ironizau dispreţuitoare pe tema accentului nostru şi a cauzei pierdute?

– Da, ţin minte, şi mai ţin minte şi cum le jucam farse răutăcioase celor mai nesuferite din ele. Am fi fost luate pe sus de la şcoală de părinţii noştri sau ne-ar fi dat directoarea afară pe sus dacă ar fi ştiut ce nebunii făceam acolo.

– Parcă văd faţa lui Evelyn cînd a deschis capacul băncii şi a găsit-o plină cu păianjeni şi insecte. Credeam că o să-i crape capul de atîta ţipăt pînă a liniştit-o profesoara.

Stînd în faţa lui Abby pe pat, Maggie adăugă:

– Sau cînd i-am pus lui Mary în pantof scîrboasa aia de broască rîioasă şi aproape a făcut-o terci. Plîngea ca un copil şi n-a mai vrut să încalţe pantofii ăia.

După ce îşi potoli chicotelile, Abby îşi reaminti:

– Sau cînd i-am ascuns lecţiile domnului Zimmer şi a trebuit să reprogrameze ora ca să şi le refacă. Era roşu la faţă şi abia putea vorbi de supărare. Am avut noroc că nu ne-au prins şi nu ne-au pedepsit. Chiar dacă ne-au bănuit, n-au putut dovedi niciodată că noi eram autoarele acelor drăcovenii. Pe vremea aceea eram atît de îndrăzneţe şi de zăpăcite!

– Şi ne-am distrat grozav plătindu-le-o yankeilor, nu-i aşa? Doamne, cît ne-am schimbat şi noi şi vieţile noastre! Gîndeşte-te, Abby, la anul pe timpul ăsta probabil

că voi fi măritată şi vei avea un copil.

– Ai întîlnit vreodată un bărbat care te-a făcut să simți ce simt eu acum?

Maggie ridică din umeri.

– Am ieşit seara cu bărbați arătoşi, manierați, educați şi chiar înstăriți, dar nici unul din ei nu mi-a făcut inima s-o ia la galop şi corpul să-mi vibreze de dorință. Cînd am să întîlnesc un astfel de bărbat, crede-mă, am să-l înhaț şi...

O bătaie în uşă o întrerupse pe Maggie.

– E timpul să vă pregătiți pentru cină, fetelor, spuse Lucy. Mă gîndeam eu că trebuie să vin la voi, pentru că eram convinsă că ați pierdut noțiunea timpului.

Abby rîse şi spuse:

– Ca întotdeauna, mamă, ai dreptate. Ne aminteam de vremurile de odinioară şi ne amuzam copios. Am să vin să mă aranjez şi Maggie o să facă la fel.

Mult după miezul nopții, Maggie întreprinse următorul pas al planului ei. Era îmbrăcată într-o bluză neagră şi pantaloni, şi avea părul legat cu o fîşie de pînză neagră ca să ascundă reflexele şuvițelor aurii. Îşi înnegrise mîinile şi fața frecîndu-le cu mangal. În picioarele goale, se furişă spre uşa din spate a hotelului unde îşi puse pantofi bărbăteşti; dacă urmele aveau să fie descoperite de acei urmăritori indieni, ele vor sugera că este vorba de un bărbat. Se uită în toate direcțiile de mai multe ori, şi ascultă cu atenție, dar se părea că întreg oraşul era adormit.

Din călătoria cu trenul, din turul oraşului şi din cîte

observase de la fereastră, Maggie era convinsă că ştia unde se afla fiecare animal astfel încît era puţin probabil să dea peste el şi să-l sperie, fapt care i-ar fi alertat stăpînul.

Se strecură spre capătul cvartalului în Main Street, apoi coborî pe First Street şi coti la stînga pe Gila la *Colorado Hotel,* şi găsi locul pe care îl alesese ca să ascundă lucrurile pentru Ben. După cît înaintaseră deţinuţii şi ţinînd cont de ritmul în care munceau, Maggie presupunea că echipa avea să ajungă în zona asta la timpul programat de ea; tot atunci, ea şi Abby aveau să fie de faţă pentru a distrage atenţia gardienilor din imediata apropiere pentru ca ea să poată lua legătura cu Ben.

După ce se întoarse cu bine la hotel, Maggie oftă uşurată.

Luase mai devreme cuvertura de pe pat şi o atîrnase la fereastră, peste perdea, iar în partea de jos a uşii întinsese una din rochiile ei, astfel încît să nu se vadă nici o lumină în camera ei în timp ce se pregătise de plecare; acum întinse din nou rochia la uşă. Aprinse o lumînare, puse la loc în compartimentul secret din cufărul ei hainele, pantofii şi cutia cu cărbune şi, folosind o cremă specială, îşi îndepărtă de pe mîini şi de pe faţă cărbunele. Se unse apoi cu o loţiune franţuzească menită să-i înmoaie şi catifeleze pielea feţei şi a mîinilor. Îşi puse o cămaşă de noapte de bumbac şi se uită prin cameră să vadă dacă nu uitase ceva. Cum nu găsi nimic, stinse lumînarea, luă rochia de la uşă şi o puse pe un scaun, apoi întinse la loc cuvertura pe pat şi se culcă.

Maggie îi ordonă corpului care îi tremura să se relaxeze şi minţii neliniştite să se calmeze. Dusese la bun sfîrşit prima etapă majoră a planului ei, dar rămînea de văzut dacă putea face acelaşi lucru cu a doua şi a treia.

Hawk se sucea şi se răsucea în pat, neputînd să doarmă din pricina gîndurilor legate de Margaret Anne Malone şi de numeroaselor probleme spinoase care îl aşteptau. N-o văzuse toată ziua pe Maggie şi se întreba de ce rămăsese în hotel. Poate era bolnavă sau o apucase spaima, sau pur şi simplu nu voia să afişeze un interes deosebit faţă de oraş şi închisoare. Încercă să-şi imagineze în ce fel putea ea să înfăptuiască evadarea lui Ben, dar nu-i venea nici o idee în minte. Nu putea trece printre gardieni; erau mulţi şi răsfiraţi la marginea drumului; nu era nevoie decît de o împuşcătură de avertizare pentru ca tunul şi ţintaşii de elită de pe zid să deschidă focul asupra ei şi a lui Ben. Ar fi fost o prostie din partea lui Ben să încerce s-o ia la fugă, întrucît n-ar fi ajuns prea departe. Din închisoare nu putea să-l scoată; nici o evadare nu reuşise vreodată din interiorul închisorii. După cum se îndoia şi că ea ar putea mitui vreun gardian sau pe Meeden ca s-o ajute.

„Dacă chiar ai o idee vicleană, femeie, ar fi bine să te grăbeşti cu ea. Dacă nu-l scoţi pînă duminică, ţi-ai pierdut norocul şi de atunci înainte preiau eu treaba."

Hawk se întrebă dacă nu cumva Maggie îl trăgea pe sfoară pe Carven prefăcîndu-se că încearcă să-l elibereze pe Ben ca apoi să-i spună lui Newl că era imposibil. Sau poate că Maggie venise doar să suspecteze terenul,

să găsească o idee isteață, și alții aveau să apară curînd ca să-i ducă la bun sfîrșit planul. De acum înainte, hotărî Hawk, nu trebuia s-o mai piardă din ochi, altfel s-ar putea trezi că Ben o ștersese ca fulgerul și atunci el s-ar fi întors de unde a plecat, încercînd să-i localizeze și să-i pedepsească pe cei trei ticăloși afurisiți.

Vineri dimineața Abby îi spuse mamei ei că ea și Maggie ieșeau la plimbare și că aveau să se întoarcă înainte de prînz. Lucy dădu din cap și se întoarse la cusătura ei. Ambele tinere știau că Tom nu avea să fie o problemă, întrucît plecase la Los Angeles cu o zi în urmă ca să-i chestioneze pe patronii firmei *Perry, Woodworth & Comp.* în legătură cu un transport de cherestea pentru închisoare și nu avea să se întoarcă pînă sîmbătă.

Maggie se bucura că era plecat în timpul evadării lui Ben – dacă putea s-o ducă la îndeplinire astăzi – pentru că astfel nu putea fi bănuit de complicitate. Îi spusese lui Abby ce să facă și o atenționase să nu schimbe nimic. Avea pregătit un bilet pentru Ben, bilet în care îi spunea unde se aflau lucrurile de care avea nevoie.

Maggie și Abby coborîră alene pe Gila Street și o cotiră spre Prison Hill, prefăcîndu-se că flecăreau și rîdeau sub umbrelele de soare menite să le apere de dogoarea nemiloasă. Se opriră la baza dealului și, după cum era plănuit, Abby îi arătă cu mîna drumul murdar. Maggie dădu din cap și o luară în direcția aceea.

Cînd se întîlniră cu gardianul care îi păzea pe Ben și pe deținuții care lucrau în apropierea lui, se opriră și îi zîmbiră.

– Cea mai bună prietenă a mea, domnişoara Margaret Anne Malone, a venit din St. Louis în vizită la noi, îi spuse Abby gardianului. I-am spus că de aici de sus poate avea o privelişte încîntătoare asupra întregului oraş. E permis, domnule? întrebă Abby punîndu-şi la bătaie tot farmecul sudist şi manierele de doamnă.

– Desigur, domnişoară Mercer; şi bun venit în Yuma, domnişoară Malone. Puteţi să staţi cît vreţi, dar vîntul face mare tărăboi azi. De o oră a început să bată mai puternic şi-mi aruncă în ochi toată mizeria.

Maggie îşi aruncă privirea peste peisaj, zîmbi dulce şi spuse:

– E o privelişte magnifică şi mult mai răcoare decît jos. Ei... oh, vai! ţipă ea în timp ce se prefăcea că îşi pierde echilibrul din pricina unei rafale puternice de vînt care îi suflase fusta înfăşurîndu-i-o în jurul picioarelor. Profită cu viclenie de acest incident neprevăzut şi se rostogoli pe coama dealului, aterizînd aproape la picioarele fratelui ei vitreg.

În timp ce Ben se repezea s-o ajute, Maggie îi băgă biletul în palmă şi-i şopti:

– Intră cumva în tufişuri şi citeşte asta.

Gardianul coborî repede panta, culegîndu-i în drum umbrela de soare, şi o întrebă:

– Sînteţi rănită, domnişoară Malone?

Maggie îşi scutură rochia prăfuită, zîmbi şi spuse:

– Nu cred, domnule. Rafala aceea m-a luat pe sus şi ne-a orbit cu nisip. Omul acesta a avut amabilitatea să-mi stopeze căderea şi să mă ajute. Se uită la Ben şi rosti: Vă mulţumesc pentru ajutor, amabile domn.

Ben îşi duse degetele la pălărie şi spuse:

– Cu plăcere, doamnă.

Îl trase pe gardian la o parte şi îl întrebă cu glasul coborît:

– Pot să mă duc în tufele de acolo? Am crampe la stomac şi doamnele sînt de faţă, aşa că nu mă pot aşeza pe vine după un bolovan.

Gardianul dădu neatent din cap, apoi o luă pe Maggie de cot ca să o susţină, şi începură să urce cu grijă panta spre locul în care se afla Abby, însoţită de un alt gardian venit între timp.

– Te-ai rănit, Maggie? întrebă Abby cu o expresie înspăimîntată.

– N-am nimic, Abby, m-am murdărit puţin şi m-am zgîriat, iar părul meu e o învălmăşeală. Domnul acesta a fost extrem de amabil şi săritor, adăugă ea şi îi zîmbi gardianului.

– Vă mulţumesc, domnule, că mi-aţi ajutat prietena. Părinţii ei ar fi tare supăraţi pe noi dacă am lăsa să i se întîmple ceva.

– Braţul dumneavoastră sîngerează, domnişoară, observă al doilea gardian. Dacă îmi daţi voie am o batistă curată cu care să vă leg ca să nu vă pătaţi cu sînge rochia asta frumoasă.

– Vă rog s-o faceţi, domnule, şi am să vă fiu cît se poate de recunoscătoare.

În timp ce al doilea gardian se ocupa de zgîrietura ei, iar celălalt îl urmărea, Maggie observă pe furiş că şi ceilalţi gardieni înşiraţi de-a lungul drumului se uitau la grupul lor în loc să stea cu ochii pe deţinuţi. Îşi înălţă

capul şi, sub pretextul că inspiră adînc, aprecie situaţia, nu văzu nici un gardian pe zidul din această parte a închisorii, şi nici unul dintre ceilalţi aplecîndu-se în afara deschizăturilor turnului. Ştia că stau în afara razelor de vizibilitate a platformei de pază principale. Ben avea condiţii perfecte să se furişeze, dacă era suficient de curajos ca s-o facă. Nu îndrăzni să se uite în direcţia lui ca să vadă dacă făcea vreo tentativă în acel moment.

Abby sporovăia cu cei doi gardieni în timp ce unul lega un bandaj temporar în jurul braţului lui Maggie.

– Eu... începu spumoasa blondă.

– Ce-a fost astă? întrebă Maggie uitîndu-se panicată în jur ca urmare a zgomotului ameninţător care suna ca o canonadă sau...

Capitolul 4

Ambii gardieni se alertară şi se uitară în sus în timp ce un alt tunet înfricoşător bubui deasupra lor. Ca din senin, vînturi sălbatice năvăliră asupra aşezării, stîrnind praful şi nisipul, scuturînd violent frunzele şi ramurile tufelor şi copacilor, smulgînd florile şi iarba. Pălăria celui de-al doilea gardian zbură şi el alergă să o prindă. Cerul senin mai înainte acum se întunecase rapid şi nori negri de ploaie se strînseseră pe neaşteptate pe el cît vedeai cu ochii. Orice obiect lăsat liber era măturat cu o forţă înspăimîntătoare. Aerul năclăit umezea hainele şi făcea feţele să lucească. Fulgerele biciuiau cerul şi trăsnetele pocneau asurzitor.

– Cum sînteţi mai aproape de oraş decît de închisoare, ar fi bine să ajungeţi acasă repede. Furtuna asta o să fie una mare şi vine cu iuţeală; aşa sînt ele pe aici, se furişează ca un hoţ şi te prind pe nepregătite.

Tunetele bubuiau ca niște salve de tun în succesiune rapidă şi se reverberau pe cuprinsul întregului peisaj. Fulgerele plesneau ca niște degete luminoase care încercau să sfîşie cerul, astfel încît ploaia să poată începe, ceea ce se şi întîmplă înainte ca oamenii uimiți să poată reacționa.

Al doilea strigă prin negură:

– O să fie o furtună lungă şi probabil periculoasă. Vreți să vă duc acasă, doamnelor?

– Nu este nevoie, domnule, dar vă mulțumim. Să mergem, Abby, altfel o să ne murăm de tot.

Maggie îşi luă prietena de mînă şi le mai mulțumi o dată gardienilor.

Cei doi bărbați le făcură cu mîna şi îşi concentrară atenția asupra deținuților, pregătindu-se să îi ducî înapoi în închisoare. Imediat ce semnalul de întoarcere fu dat, oamenii în zeghe se învălmăşiră pe coastă cu uneltele lor şi începură s-o urce în grabă întîmpinați de torentele de apă care deja se rostogoleau la vale.

Maggie se uită în urmă şi îl văzu pe primul gardian verificînd tufele în care intrase Ben mai devreme, apoi grăbindu-se să se alăture celorlalți gardieni şi deținuți. Să fi presupus el oare că Ben se afla printre condamnații care alergau să se adăpostească? Aşa să fi fost, sau fratele ei vitreg profitase de această furtună ca să fugă? „Probabil că eşti nevinovat, Ben, altfel Mama Natură nu te-ar fi ajutat."

Din ascunzătoarea lui din apropierea dealului şi folosind binoclul pentru a vedea ce se întîmpla, Hawk îl

pierdu din vedere pe Ben în ploaia torențială. Ştia că se afla prea departe ca să se ia după el. Chiar dacă ar fi ajuns repede la fața locului, ploaia ar fi şters imediat urmele lăsate de Ben.

Hawk era sigur că vizita lui Maggie şi rostogolirea ei pe coama dealului erau trucuri ca să intre în legătură cu Ben, şi ingenioasa ei tentativă reuşise. Fără îndoială că găsise o cale vicleană să ascundă lucrurile de care Ben avea nevoie. Era supărat pe el însuşi că permisese să se întîmple asta şi se atenționă să nu-i subestimeze din nou iscusința. Mai mult ca sigur că atunci cînd aterizase la picioarele lui Ben îi strecurase un bilet care îi spunea unde sînt lucrurile acelea. Probabil că la ora asta Ben le luase şi era în drum spre o ascunzătoare.

Hawk îşi dădu seama că tot ce mai putea face acum era să o urmărească pe Maggie cînd părăsea oraşul pentru a se întîlni cu Ben, lucru care încă îi mai dădea posibilitatea să-i localizeze şi să-i pedepsească pe cei trei. Avea să o atragă în cursă, să o ducă într-un loc ştiut numai de el şi să smulgă de pe buzele acelea frumoase, locului în care se ascundea Ben. Odată ce va pune gheara pe Ben, îl va forța să-i spună unde se aflau cei-lalți ticăloşi.

Cum putea o femeie să aibă un asemenea aer convingător de dulce inocență şi rafinamentul unei doamne şi să se alieze cu un vierme? Categoric, avea un talent uriaş să fraierească oamenii. „Ei bine, domnişoară Malone, pe mine nu m-ai prostit. Tu şi cu Ben ați face bine să vă luați la revedere pentru totdeauna cînd vă mai întîlniți pentru că o să am grijă ca următoarea voastră

despărțire să fie definitivă."

În timp ce fulgerele brăzdau cerul şi tunetele bubuiau, Hawk încălecă pe mustangul lui negru. Născut şi crescut în sălbăticie, Diablo era sigur pe picioare, iute, înflăcărat şi credincios. Avea să ducă animalul înapoi în grajd, să-i dea să mănînce, apoi se va întoarce la hotel să-şi schimbe hainele ude.

În timp ce părăsea ascunzătoarea, mintea lui Hawk era plină de gînduri contradictorii, iar trupul de emoții în conflict. Nu putea să nu fie uimit, faptul că Maggie reuşise să ducă la bun sfîrşit un plan aparent imposibil, şi asta doar într-o săptămînă!

Fireşte, primise un ajutor neaşteptat de la Mama Natură care se dezlănțuise cu o furie crescîndă cu fiece minut. Totuşi, chiar şi fără acel ajutor, ceva îi spunea că ar fi reuşit orium.

Hawk recunoştea că era impresionat de îndrăzneala, de inteligența şi curajul ei. Cu toate că era vrăjit de frumusețea ei şi fascinat de misterul care o înconjura, era furios din cauza puternicei ei legături cu cel puțin un răufăcător de pe lista lui; poate că şi cu alții, dacă îi cunoştea pe Barber şi Jones.

Brusc, îl izbi o idee neaşteptată: dacă Maggie era iubita lui Ben şi avea încredere în el? Ce avea să-i spună Ben dacă sau cînd descoperea că era vinovat? Dacă era nebuneşte şi orbeşte îndrăgostită de Ben, iar acesta o amăgea, poate că va refuza să accepte crudul adevăr, sau poate că Ben va continua să i-l ascundă. Indiferent care era legătura lor, el, Hawk, trebuia să o descopere; trebuia să găsească o cale de a se apropia

de ea, o cale care să nu stîrnească bănuieli. Dacă îi pierdea urma lui Margaret Anne Malone, putea să-şi ia la revedere de la o răzbunare rapidă.

Forţa vîntului şi potopul sporeau pe măsură ce furia furtunii creştea, şi la fel frecvenţa fulgerelor şi a tunetelor. Rafalele puternice le împiedicau pe cele două tinere să-şi folosească umbrelele de soare. Mergeau cît puteau de repede spe hotel, aproape orbite de perdeaua groasă de apă. Mişcările le erau îngreunate de rochiile îmbibate de apă care se lipeau de corp şi de pămîntul moale adunat pe pantofi.

Ţipară amîndouă cînd un fulger trăsni un copac şi îi retează o cracă.

– Să fugim, Maggie, înainte ca fulgerele să ne omoare! ţipă Abby, şi prietenele o luară la fugă atît cît le permiteau picioarele aproape împiedicate, fleşcăind noroiul şi stropindu-se.

După ce deschise uşa, Lucy se repezi la cele două tinere şi le trase în camera de zi.

– Cerule, sînteţi ude pînă la piele! Trebuie să vă uscaţi şi să vă schimbaţi, dar nu vă mişcaţi de aici căci distrugeţi covorul.

După ce le aduse haine groase, le certă cu blîndeţe:

– Slavă Domnului că tatăl tău nu e acasă, altfel s-ar fi supărat. Pantofii şi rochiile voastre arată îngrozitor, trebuie să le curăţăm înainte să se întoarcă el. Pe unde aţi umblat? Am fost tare îngrijorată! De ce n-aţi venit repede acasă cînd aţi văzut că va fi furtună, sau de ce n-aţi rămas unde eraţi pînă cînd se oprea?

– A venit pe neașteptate, mamă și eram sub cerul liber. Ne-am grăbit cît am putut. Știi că nu puteam să ne adăpostim cu străinii sau într-un loc oribil cum este un saloon. Îmi pare rău pentru îmbrăcăminte. Ne plimbam în apropiere de Prison Hill și ne-am oprit să vorbim cu doi dintre gardieni. Nici una din noi n-a observat că se schimbă vremea; furtuna a venit cît ai clipi din ochi. Maggie a căzut, iar unul dintre gardieni îi bandaja brațul cînd s-a pornit calamitatea asta.

– Ești bine draga mea? Ești rănită?

Lucy își întoarse atenția spre Maggie. Uscîndu-și părul, aceasta spuse:

– N-au avut de suferit decît mîndria și rochia mea, doamnă. O rafală de vînt m-a luat pe sus și m-a aruncat, dar doi gardieni m-au ajutat. O să trebuiască să cumpăr mîine ață albastră ca să-mi cos rochia.

– Mai întîi trebuie să le dăm la spălătoria domnului Kee, să vedem dacă poate să scoată petele astea. A făcut minuni cu una din rochiile mele pătate.

După ce se spălară de noroi și se schimbară, își curățară pantofii. Lucy le aduse de la parter ceai fierbinte și brioșe calde, apoi femeile se relaxară și stătură de vorbă.

În timp ce furtuna mugea, Maggie aștepta cu sufletul la gură să afle dacă Ben evadase. Dacă reușise să păcălească gardienii în zarva creată, tot ce îi rămăsese de făcut era să profite de vremea aceea cumplită ca să ajungă departe, în jurul lui Gila Rive și să se ascundă pînă putea prinde un tren care se îndrepta spre est, așa cum îi spusese ea în biletul lăsat odată cu hainele.

Pînă acum avusese noroc şi spera ca norocul să n-o părăsească pînă cînd problema nu era rezolvată în întregime.

Cînd în noaptea aceea, tîrziu, Maggie auzi o bătaie uşoară în uşă, presupuse că era Abby, care se furişa de lîngă mama ei ca să vină la ea să mai stea de vorbă. Descuie şi tresări la vederea persoanei care stătea în prag, udă leoarcă şi zîmbind.

Apucă braţul lui Ben şi îl trase repede în cameră, fără să ţină cont de vestimentaţia ei. Încuie uşa la loc, se întoarse şi şopti:

– Trebuia să fi plecat pînă acum! De tine depinde să ajungi în tren. Ce cauţi aici? Cum m-ai găsit? E o nebunie, Ben; ne pui în pericol pe amîndoi.

El zîmbi şi spuse:

– Am găsit lucrurile chiar acolo unde mi-ai scris că le-ai pus. În timp ce tu şi fata cealaltă îi ţineaţi de vorbă pe gardieni m-am afundat în tufişuri. După ce a început furtuna, am ieşit repede de acolo. Mi-am închipuit că nu o să mi se remarce absenţa pînă la ora stingerii, iar atunci era prea tîrziu, şi vremea e prea rea ca să mă caute în timpul nopţii. În plus, ploaia mi-a spălat urmele. Mi-am lăsat pantofii vechi în noroiul de pe malul rîului ca să-i conducă în acea direcţie. După ce s-a culcat toată lumea, m-am furişat aici la parter şi m-am uitat în registrul hotelului.

– De unde ai ştiut căsînt în hotelul ăsta?

Ben zîmbi din nou şi îşi dădu la o parte de pe faţa puternic bronzată părul de culoarea nisipului. Ochii verzi

ca iarba îi scînteiau de viață.

– Nu ştiam, dar am încercat mai întîi aici. Toată lumea ştie că familia Mercer stă la hotel, iar ăsta e cel mai bun. Nu puteam părăsi oraşul fără să-ți fi mulțumit că m-ai scos din iadul ăla. E grozav să nu mai stai în umbra ştreangului călăului. Tata şi scrisoarea ta spuneau că ai să încerci să mă scoți nevinovat. Ăsta e planul tău, uluitoarea mea soră vitregă?

– N-am timp să ne cunoaştem mai bine şi nici să-ți explic din nou problema. Credeam că am scris totul în biletul meu. Am să-mi dau toată silința să-i dau în vileag pe cei doi martori care au mințit şi să-i prind pe adevărații vinovați. Tu îi cunoşti, nu-i aşa?

În timp ce Ben îi răspundea, îi cercetă cu atenție fața şi purtarea şi îi ascultă tonul vocii ca să-şi dea seama dacă putea întrezări vreo urmă de înşelăciune. Nu găsi nimic şi se simți uşurată.

– I-am întîlnit de vreo două ori pe Pete Barber şi pe Slim Jones. Prin regiunea asta nu umbli prea mult fără să dai de ei. Poliția e sigură că sînt implicați în jaful băncii din Prescott, aşa că sper să-i ucizi pentru că m-au lăsat să fiu închis pentru fărădelegea lor. Tata spunea că ți-a povestit că în ziua aia eram cu el la vînătoare. Tot ce ştiu despre jaf este ce mi s-a spus la puşcărie şi la tribunal şi ce am citit în ziar. Tata mi-a mai spus că eşti unul dintre cei mai buni detectivi din țară, dar ai grijă cînd dai de Pete şi de Slim; sînt josnici şi periculoşi şi imprevizibili.

– O să am.

– Contăm pe ajutorul tău, Maggie, altfel sînt un om

mort. Tata spune că eşti singura care poate face asta pentru noi, iar el alege doar ce e cel mai bun din toate, aşa cum a făcut cînd şi-a ales-o de soţie pe mama ta. E o adevărată doamnă. Ştiu că am făcut unele nebunii la viaţa mea, dar jur că n-am fost în Prescott în ziua aceea.

Maggie găsea că purtarea lui era plăcută şi sinceră, totuşi ştia din experienţă că unii infractori puteau fi înşelători şi convingători. Ben era fie deschis şi cinstit, fie unul din cei mai deştepţi şerpi pe care îi întîlnise.

– Trebuie să pleci, Ben. Fiecare secundă aici e timp pierdut. Dacă sîntem măcar zăriţi împreună, eforturile noastre au fost zadarnice.

– Dacă sînt prins, Maggie, jur că n-am să le spun nimic despre ajutorul tău. Apropo, mă bucur că te cunosc în sfîrşit, mi-aş fi dorit numai să nu fi fost în situaţia asta mizerabilă. Ai face bine să mă scoţi nevinovat cît mai repede pentru că ai nevoie de un frate mai mare care să-i oprească pe băieţi să te urmărească zi şi noapte. Eşti mult mai frumoasă decît în fotografiile pe care le-am văzut.

– Mulţumesc, Ben; acum, mişcă-te! Repede!

– Nu-ţi asuma riscuri prea mari pentru mine, surioară, şi ne vom vedea cu adevărat în curînd. Am să aştept în Santa Fe la un prieten al tatei în timp ce tu dovedeşti că sînt nevinovat.

– Trebuie să-ţi mai spun un lucru, Ben: dacă mă minţi şi eşti vinovat, am să mă străduiesc tot atît de mult ca acum să te bag la loc în închisoare. Eu te-am scos, eu te voi trimite înapoi. Ai înţeles?

Îl văzu măsurînd-o din cap pînă-n picioare înainte de

a-i răspunde.

– Am înțeles, dar n-ai de ce să-ți faci griji în privința mea. Mulțumesc, Maggie. Dacă vei avea vreodată nevoie de ajutorul meu, îl vei avea.

Spre mirarea ei, Ben o sărută pe obraz, apoi se îndreptă spre ușă.

– Așteaptă, șopti ea luînd o cîrpă întinsă la uscat. Șterge podeaua pe unde treci, altfel urmele ude pînă la ușa mea ar putea părea suspecte. Și aruncă pe urma cîrpa în curtea din spate ca să nu fie găsită de vreunul din urmăritori quechanși, dornici să cîștige cincizeci de dolari de pe urma ta. La revedere, Ben, și noroc.

– Și ție, surioară.

Maggie așteptă să treacă cincisprezece minute, apoi deschise ușa și se uită pe hol. Ben făcuse treabă bună. Se întoarse în pat, puse deoparte cartea pe care o citea și stinse lampa. Își lăsă mintea să alerge în direcții contradictorii.

Ben era exact așa cum i-l descrisese mama ei: drăguț, politicos, blînd Dar, din anumite motive această realitate o enerva. Nu putea să uite cum mama ei o păcălise luni de zile în privința morții tatălui ei, spunîndu-i ce voia ca să rămînă la școală în acel an terminal. Oare se înșela mama ei din nou privitor la ce era corect și bine pentru o altă persoană? O păcălise Ben pe mama ei? O prostise și pe ea, Maggie, printr-un gest isteț?

Furtuna se opri în primele ore ale dimineții următoare, cu mult înainte de întoarcerea lui Tom Mercer de la Los Angeles și înainte ca *Arizona Sentinel* să fi fost

dat la tipărit şi exemplarele să fie aduse la hotel.

O Lucy cu ochi mari tocmai terminase de citit cu glas tare articolul de fond cînd Tom intră în cameră şi îşi lăsă bagajul.

– N-o să-ţi vină să crezi ce s-a întîmplat, dragă, spuse Lucy. Un om a evadat din echipa de muncă ieri în timpul furtunii. Vremea a fost absolut îngrozitoare. Noroc că n-a fost inundaţie. Acum se pare că apa se retrage tot atît de repede pe cît a venit. Tocmai citeam despre uimitoarea evadare.

– Ce spune ziarul? întrebă Tom. Cum s-a întîmplat?

– Cînd a izbucnit furtuna, deţinuţii care lucrau la drum au fost duşi repede în închisoare şi trimişi la baie să se spele şi să se usuce. După aceea au fost lăsaţi în clădirea principală să lucreze la obiecte de artizanat. Cînd a sosit ora mesei de seară, gardienii de serviciu au presupus că locul era gol din cauză că deţinutul respectiv fie era bolnav în pat, fie era în atelier sau îndeplinea vreo sarcină pentru superintendent. Absenţa lui n-a fost remarcată decît cînd s-a dat stingerea, cîteva ore mai tîrziu. Domnul Vander Meeden a trimis oameni să-l caute unde fusese văzut ultima dată, dar n-a fost găsit, iar apa îi şterse urmele. Ziarul spune că azi-dimineaţă li s-a cerut indienilor quechanşi să plece după el. Pînă acum, urmăritorii au dat de pantofii lui împotmoliţi în noroiul de pe malul rîului, dar fără alte urme după care să se ia. Se presupune că s-a strecurat pe un feribot sau într-o barcă şi a dispărut.

– Nu pentru mult timp. Cine este? Şi ce delict comisese?

– Ben Carver din Tucson. A fost condamnat pentru jefuirea băncii din Prescott şi împuşcarea unui funcţionar. Articolul spune că banii n-au mai fost recuperaţi şi nici complicii lui prinşi, şi că domnul Carver a pledat nevinovat.

– Ai spus Carver din Tucson?

– Da, dragă.

Tom se uită la musafira lui.

– Tatăl tău vitreg e din Tucson şi se numeşte Carver; ştii cine e omul ăsta?

„Fii cît de sinceră poţi."

– Da,domnule; este fiul tatălui meu vitreg, dar eu n-am fost niciodată în Tucson, iar el n-a venit niciodată în St. Louis cu mama şi cu domnul Carver. Nici măcar n-am ştiut că era la închisoare pînă de curînd; îmi închipui că mama era prea stînjenită ca să-mi spună.

– De ce n-ai cerut să-l vizitezi cînd am fost acolo?

– Pentru mine e un străin, domnule, un infractor, aşa că m-am gîndit că nu era potrivit ca o musafiră a dumneavoastră să-şi viziteze... Mă rog, de fapt, nu sîntem rude de sînge. Consideraţi că trebuie să plec înainte ca să descopere cineva asta şi să gîndească rău despre mine?

– Fireşte că nu, Margaret Anne, îmi pare teribil de rău că s-a întîmplat asta în timp ce eşti în vizită la noi. Sînt sigur că nimeni de aici nu va descoperi legătura ta cu el. Numele ei a fost menţionat în articol? îşi întrebă Tom soţia.

Lucy clătină din cap şi spuse:

– Fireşte, domnul Dorrington probabil că n-a avut

timp să adune prea multe fapte înainte ca ziarul să intre la tipărit. Un reporter s-a dus azi dimineață la închisoare şi a vorbit cu gardieni şi cu superintendentul, dar în ziar se spune că se va reveni cu amănunte. Îmi pare enorm de rău de acest... incident, Margaret Anne: ştiu că trebuie să fii eşti distrusă, draga mea.

– Da şi nu, doamnă. E un străin pentru mine, dar e fiul soțului mamei mele, aşa că presupun că face parte din familia mea. Doar că n-aş vrea să vă provoc neplăceri nici unuia dintre dumneavoastră.

Lucy zîmbi şi spuse:

– N-ai să ne provoci nici o neplăcere, draga mea, aşa că nu-ți mai face griji. În plus, e un secret ştiut doar de noi, deci n-are cum să se iște scandal.

– Cred că aveți dreptate, doamnă. Chiar dacă se tipăreşte numele tatălui lui şi al mamei mele, nimeni din Yuma nu ştie că sînt fiica ei. Sînt de acord că mai bine pentru toți ar fi să nu spunem nimănui acest secret.

Maggie se bucura că n-o bănuiau de complicitate.

– Nu cred că ar trebui să le telegrafiez mamei şi domnului Carver despre evadarea lui, pentru că asta ar scoate la iveală legătura mea cu ei, şi ştiți ce repede se răspîndesc bîrfele, mai ales într-un oraş de mărimea acestuia. Dacă povestea este trimisă la Tucson şi tipărită în ziarul lor, ştiu că vor fi stînjeniți şi îngrijorați că va fi prins şi ucis.

– Sînt sigur că va fi prins şi trimis înapoi în celula lui într-o zi sau două, spuse Tom aşezîndu-se lîngă soția lui. Nu-mi imaginez de ce ar risca un deținut mai multe necazuri şi mărirea pedepsei cînd o duce aşa de bine

acolo. Cei închişi sînt îmbrăcaţi şi hrăniţi cum se cuvine. Li se dă apă din belşug şi au pauze de odihnă în timpul corvoadei, iar duminica e liberă. Există un atelier unde pot învăţa o meserie, iar cei cu carte îi învaţă şi pe ceilalţi să citească, să scrie şi să socotească. Banii din vizitarea închisorii sînt adunaţi pentru o bibliotecă, dar lumea din oraş a donat deja cărţi şi reviste. Închisoarea e în stare bună, iar în prezent se fac lucrări de îmbunătăţiri şi extinderi. Unii oameni din oraş sînt invidioşi că deţinuţii primesc hrană, îmbrăcăminte şi adăpost mai bune decît ei. De cînd am venit să lucrez aici n-am avut nici un necaz serios. Fratelui tău vitreg o să-i pară nespus de rău că şi-a înrăutăţit situaţia.

Maggie se gîndi că, în ciuda celor povestite de Newl şi Ben şi a celor văzute de ea, închisoarea nu părea chiar atît de rea ca în acele descrieri, sau cum îi apăruse ea minţii ei îngrozite.

– Poate că era speriat de ceilalţi deţinuţi, domnule, sau se temea că o să fie spînzurat dacă funcţionarul acela pe care l-a împuşcat moare.

– Mă îndoiesc că ar fi spînzurat, Margaret Anne; probabil că i se va da închisoare pe viaţă, dar şi aşa mai are o şansă să fie graţiat într-o bună zi.

– Poate că a intrat în panică în timpul furtunii, a văzut o ocazie să fie liber şi a înhăţat-o fără să se mai gîndească. Probabil că se va întoarce el singur azi.

– Aş paria că l-aţi văzut în timpul plimbării voastre de ieri, dar nu v-aţi dat seama pentru că nu-l cunoşteaţi şi nu ştiaţi cum arăta, spuse Lucy.

– Ce plimbare? Tom părea şocat. Doar nu v-aţi dus

singure la închisoare, nu-i aşa?

– Nu, tată, n-am urcat Prison Hill. Nu s-ar fi cuvenit. Dar am mers la marginea colinei şi ne-am uitat o vreme la oamenii care lucrau; apoi, furtuna ne-a gonit acasă.

– Este clar că Ben Carver este un om deştept şi periculos dacă a putut să fugă chiar de sub nasul gardienilor. Mare păcat că deţinuţii nu erau legaţi cu lanţuri unii de alţii. Am să mă duc la închisoare să văd ce pot să aflu despre această problemă. Te rog să-mi despachetezi geanta, dragă nevastă, iar tu, Margaret Anne, te rog să nu-ţi mai faci griji.

– Vă mulţumesc pentru amabilitate şi înţelegere, domnule. Dar dacă vă răzgîndiţi şi credeţi că e mai bine să plec mai devreme, n-am să mă simt jignită.

– Nici nu vrem să auzim de plecarea ta mai devreme, nu-i aşa, Lucy?

– Bineînţeles, dragul meu.

Nu mult după ce Tom părăsi hotelul, Abby o întrebă pe mama ei dacă le permitea ei şi lui Maggie să meargă să cumpere aţa care îi trebuia lui Maggie.

– Nu mergem departe şi nici nu stăm prea mult, promise ea. Cu ocazia asta facem şi mişcare şi ne şi distrăm. Poţi să vii cu noi.

– Mulţumesc, dragă, dar trebuie să despachetez lucrurile tatălui tău. Ar trebui să fie sigur să te plimbi, în oraş; sînt sigură că şeriful Tyner e în alertă, deşi îmi închipui că domnul Carver a părăsit demult zona asta. Amîndouă ar trebui să vă schimbaţi hainele înainte de plecare; trebuie să arătaţi cît mai bine pentru că îmi imaginez că străzile vor fi pline de oameni care discută

vestea. E important să fiți îmbrăcate şi să vă purtați ca nişte doamne în caz că secretul se află. În plus, Matthew Lawrence ar putea să fie azi în oraş.

Ca să-i facă pe plac lui Lucy, Maggie şi Abby se îmbrăcară cu cele mai frumoase toalete pe care le aveau. Maggie îşi puse o rochie albă de batist, garnisită în jurul decolteului pătrat cu dantelă de un azuriu superb. Aceeaşi garnitură îi împodobea mînecile trei sferturi şi poalele rochiei. Dedesubt purta un jupon asortat, cu multe volane, care îi înfoia rochia mai frumos decît ar fi făcut-o cercurile metalice. La gît îşi pusese o panglică albastră cu o camee roz-sidefată. Pălăria avea un bor care cobora spre urechi şi era ridicat în față şi în spate, şi era împodobită cu zorele la baza calotei. Îşi completă vestimentația cu ghete moi din piele, un evantai din dantelă pentru cazul în care avea nevoie să se răcorească şi o umbrelă de soare.

Maggie se simțea de parcă s-ar fi dus la biserică, sau la un ceai de după-amiază, sau la plimbare într-un oraş mare şi nu într-un orăşel prăfuit din Vest. Dar dacă asta o făcea pe Lucy fericită, merita efortul.

Maggie cumpără ața albastră, se uită prin prăvălia mare după alte articole de care avea nevoie şi cumpără o fişie de pînză albă de bumbac pentru următorul ciclu.

La plecare, în timp ce se întoarse repede după ce ținuse uşa cu fundul ca s-o lase pe Abby să treacă, brațele ei încărcate dădură peste un bărbat care era pe punctul de a intra în prăvălie. Tresărind, scăpă pachetele

şi ele se împrăştiară pe verandă.

– Îmi pare teribil de rău, domnule, spuse ea, surprinsă. Nu v-am văzut. V-am lovit?

– Nu, doamnă, a fost mai ales vina mea; mă gîndeam în altă parte şi nu eram atent pe unde mergeam. Vă simțiți bine?

– În afară de faptul că sînt stînjenită, n-am nimic.

– Permiteți-mi să vă adun lucrurile, se oferi Hawk cînd o văzu aplecîndu-se după pachete.

În acest timp, ea îi vorbi din nou cu glasul acela angelic ce îi atîța simțurile şi îi trimitea un val de căldură prin tot corpul.

– Mulțumesc, domnule; sînteți foarte amabil, mai ales ținînd cont că aproape v-am izbit cu uşa peste față.

Hawk îşi ridică privirea spre ea şi zîmbi.

– Se mai întîmplă şi accidente din cînd în cînd, dar acum n-a fost rănit nimeni. Adună cele cîteva obiecte şi i le înapoie. Doamne, ce bine mirosea! Indiferent ce altceva mai era, era o doamnă adevărată; sau ştia să vorbească, să se îmbrace şi să se poarte ca una. Ce contradicție era!

Obişnuită să analizeze rapid şi să tragă concluzii, în cîteva clipe mintea lui Maggie înregistră multe lucruri privitor la chipeşul străin. Era evident că tocmai sosise în oraş din cauză că haina lui pînă sub genunchi şi pălăria de culoare închisă erau acoperite cu praf, ca şi ghetele negre şi apărătorile cu franjuri purtate peste pantalonii strîmți. Tocurile încălțărilor şi calota înaltă a pălăriei îl făceau să pară şi mai înalt de un metru şi optzeci de centimetri cît avea. Cămaşa şi basmaua de la gît erau

de un albastru-închis. Nu-i putea vedea armele, dar îşi imagina că era înarmat. Ochii lui erau căprui-aurii, iar privirea uluitoare. Avea pomeţii înalţi şi un maxilar puternic, aproape pătrat, umbrit uşor de o barbă ţepoasă. Părul de culoarea abanosului se ondula la capete, atingîndu-i umerii largi, deşi cîteva şuviţe îi mîngîiau fruntea în dreptul tîmplei drepte. Buzele îi erau pline, dinţii albi şi puternici, iar zîmbetul magnific şi irezistibil. Era manierat şi dovedea respect faţă de doamne. Emoţii neaşteptate asemenea unor vînturi nebune îi invadară trupul, trimiţînd prin el scînteile unei atracţii instantanee şi puternice spre acest frumos necunoscut.

Maggie luă pachetele, îi zîmbi şi îi mulţumi din nou pentru ajutor. Îl văzu ducînd degetele la borul pălăriei, înclinîndu-şi capul, zîmbind, şi îl auzi rostind cu glasul acela răscolitor care o făcea să se simtă fără vlagă:

– Nici un deranj, doamnă.

Hawk trecu pe lîngă ea şi intră în prăvălie de unde, sub pretextul că se uită primprejur, o urmări plecînd. Considera că nu era înţelept să-şi petreacă mai mult timp cu ea la prima lor întîlnire, sau să se arate foarte interesat de persoana ei.

Maggie porni în josul străzii însoţită de prietena ei, impunîndu- şi să nu privească înapoi nici măcar o dată. Cînd fură la o distanţă convenabilă de ceilalţi, şopti:

– Asta numesc eu un bărbat adevărat, Abby. L-ai mai văzut pînă acum?

– Nu, şi aş fi ţinut minte o faţă ca asta. E aproape tot atît de chipeş ca Matthew al meu. Te-a vrăjit, nu-i aşa?

– Mă întreb cine e şi de ce se află în oraş. Mă întreb

dacă e însurat sau logodit. Oh, în fine, nu contează cine sau ce este; în curînd am să fiu plecată.

– Oh, Maggie, chiar trebuie să pleci atît de repede? Vizita ta a fost atît de scurtă!

– Trebuie să plec, Abby, şi tu ştii unde şi de ce.

– Lasă-mă să vin cu tine. Pot să te ajut să-i găseşti pe acei...

– Nu, Abby, nu te pot lăsa să te pui din nou în pericol. Eu sînt antrenată şi am experienţă în munca asta, dar tu nu. În plus, am nevoie de tine aici ca să auzi ce se mai spune despre Ben. Trebuie să citeşti ziarul, să asculţi tot ce vorbesc mama şi tatăl tău şi să aduni bîrfele din oraş. Am să-ţi dau de veste unde sînt ca să-mi poţi trimite vorbă printr-o telegramă cifrată în caz că se întîmplă ce e mai rău. De acord?

– De acord. Pe lîngă asta, am o idilă de rezolvat.

– Da, draga mea, rezolv-o. Îţi urez noroc.

După ce se întoarseră la hotel, merseră în camera lui Maggie ca să mai stea de vorbă cît timp îşi cosea Maggie rochia ruptă cu o zi în urmă. După cum stabiliseră, nu discutau deloc despre evadare, ca nu cumva să fie auzite de cineva. Conversaţia se purtă în jurul idilei lui Abby.

– Nu ştiu nimic despre viaţa la fermă, aşa că de ce m-ar lua pe mine Matthew de soţie? întrebă Abby. Probabil că mă amăgesc singură în privinţa unui viitor cu el.

– Mă îndoiesc, căci altfel nu te-ar curta. În plus, semănaţi foarte mult, aşa că o să-ţi placă la nebunie să trăieşti la fermă. E o viaţă minunată, Abby, iar eu încă îi mai duc dorul. Matthew şi părinţii lui te vor învăţa tot ce

trebuie să ştii despre ea. Apoi, după ce ei vor fi murit, ferma va fi a ta şi a lui Matthew.

– Ar trebui să mă înveți, ca să nu le par tîmpită.

– Am să-ți spun ce şi cum, ca o amintire a vizitei mele. Am să te învăț tot ce ştiu despre fermă şi viața la fermă.

– Eşti cea mai bună prietenă pe care puteam s-o am. Să începem chiar acum prima lecție.

Duminică, după masa de prînz, soții Mercer se scuzară că trebuiau să plece să-şi viziteze nişte prieteni care locuiau aproape de capătul oraşului.

La cincisprezece minute după plecarea lor, Maggie părăsi şi ea locuința. Îi era clar că Abby şi Matthew era foarte îndrăgostiți,iar ei îi plăcea Matthew, drept care se decise să le acorde puțină intimitate.

– Dacă n-aveți nimic împotrivă, aş face o scurtă plimbare pentru ca să mă răcoresc şi să fac mişcare după o masă atît de copioasă. N-am să stau decît o jumătate de oră sau cel mult o oră. Cred că sînteți suficient de mari şi de înțelepți ca să vă descurcați fără o însoțitoare.

– Aşa e, spuse cu timiditate Abby, dar, dacă mama şi tata te văd pe afară, vor şti că ne-ai lăsat singuri.

– Dacă Matthew promite că o să fie gentleman, promit şi eu că o iau în direcția opusă celei în care au plecat ei.

– Îmi va fi greu cu o doamnă frumoasă şi deosebită lîngă mine, dar promit că am să fiu cuminte în timpul scurtei tale absențe, se angajă Matthew, cu un zîmbet larg.

– Te cred pe cuvînt, Matthew, pentru că un adevărat gentleman n-ar înşela o doamnă.

Maggie ieşi din hotel şi se îndreptă spre Colorado River. Nu ajunsese departe cînd nechezatul unui cal îi atrase atenţia. Se uită în ţarcul din apropiere şi văzu un animal negru, superb, întinzînd către ea peste gard botul catifelat. Cînd el îşi clătină de cîteva ori coada parcă chemînd-o, Maggie nu putu rezista tentaţiei de a se apropie de el.

– Bună, frumosule. Se pare că te plictiseşti aici. Ai prefera să străbaţi în galop ţinutul? îl întrebă ea mîngîindu-i coama.

– Probabil să aveţi o mînă vrăjită, doamnă. Diablo nu dă voie nimănui să-l atingă dacă nu sînt prin preajmă.

Recunoscînd acel glas răscolitor, Maggie se întoarse pe jumătate şi-l văzu lîngă ea pe chipeşul străin. Astăzi era îmbrăcat într-o haină pînă la genunchi, cămaşă albastru-deschis, blugi bleumarin şi batic roşu, la gît, şi pălărie neagră, neprăfuită. La centura de la brîu avea două pistoale, totuşi nimic în glasul lui, în expresia feţei sau în purtarea lui nu indica faptul că ar fi un pistolar cu sînge rece ca majoritatea celor pe care îi văzuse în drumurile ei.

– Văd că aţi supravieţuit coliziunii de ieri cu mine. Abia după aceea mi-am dat seama că nu m-am prezentat. Sînt Hawk Reynolds.

Maggie întinse mîna ca să-i dea de înţeles că poate să i-o strîngă. Un domn adevărat nu se cădea să întindă el primul mîna, lucru pe care străinul nici nu-l făcuse.

– Iar eu mă numesc domnişoara Margaret Anne Ma-

lone. Sînt în vizită la familia Mercer. Fiica domnului Mercer şi cu mine sîntem prietene vechi.

Roşi dîndu-şi seama că îi oferise mai multe informaţii decît era nevoie, mai ales ţinînd cont de faptul că era un străin, iar ea nu era căsătorită.

– Locuiţi în Yuma sau în apropiere, domnule Reynolds?

Hawk era surprins şi plăcut impresionat de felul ei de a fi deschis şi sincer, şi încălzit şi nedumerit de uşoara roşeaţă ce îi colorase obrajii.

– Nu, doar în trecere. De fapt, am venit în Yuma să caut de lucru, dar n-am găsit nimic care să-mi convină aşa că joi plec la Tucson în acelaşi scop.

– Ce ce vă ocupaţi, domnule Reynolds?

– Am una din acele ocupaţii la care multă lume se uită cruciş. Uneori sînt vînător cu simbrie; alteori, urmăritor. Se pare că întotdeauna există cineva care a pierdut ceva sau pe cineva şi-l vrea înapoi. Am mult de lucru căutînd persoane dispărute, iar cîteodată însoţesc călătorii care străbat un ţinut necunoscut şi periculos.

Lui Maggie îi plăcea că aveau ceva în comun.

– Mi se pare o muncă interesantă, provocatoare şi captivantă.

– Poate să fie; atîta doar că majoritatea timpului sînt pe drum, singur, indiferent de vreme, dar plata e de regulă bună şi sînt propriul meu stăpîn. „Te-ai descurcat de minune, aşa că treci la alt subiect înainte să devină bănuitoare." Din felul în care a reacţionat Diablo, înţeleg că vă pricepeţi la cai.

„În mod sigur un om cu ocupația lui nu poate fi însurat sau rămîne într-un loc suficient de mult timp ca să aibă o iubită."

– M-am născut şi am crescut la o fermă; acum cîțiva ani tatăl meu a murit şi mama a vîndut-o. Mă pricepeam binişor la vaci şi adoram caii.

Hawk zîmbi.

– Şi eu mă pricepeam binişor la vaci la vremea mea, cu ani în urmă. Asta explică de ce Diablo v-a acceptat atît de repede.

– Ce rasă e? De cînd îl aveți?

– E mustang; eu l-am prins cu lasoul, l-am îmblînzit şi l-am dresat. Nu puteam să am un prieten mai bun. Sîntem împreună de nouă ani, de cînd aveam optsprezece ani.

– Asta înseamnă că aveți douăzeci şi şapte de ani, socoti Maggie cu glas tare.

– Îi voi avea peste trei luni. Unde locuiți, domnişoară Malone?

Ştiind că nu era înțelept să dezvăluie prea multe despre ea, Maggie minți pe jumătate.

– Am venit aici din Santa Fe.

– Drăguț oraş şi eu am fost acolo de cîteva ori. Dacă nu sînt prea îndrăzneț, cît stați în Yuma?

„Îndrăzneț? Ai nişte maniere minunate, Hawk Reynolds. Pari simpatic, educat, respectuos."

– Plec săptămîna asta. Unde ați locuit pînă să fiți tot pe drumuri?

Hawk ştia că era studiat şi cîntărit pe furiş, exact

ceea ce făcea şi el. „Vrei să întrebi pe cineva ca să mă verifici, nu-i aşa?"

– Sînt din Wichita, Rexas, dar sînt plecat de mult timp.

– Apropo de plecatul de mult timp, trebuie să mă întorc la prietena mea. Mi-a făcut mare plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră, domnule Reynolds. La revedere.

– A fost o plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, domnişoară Malone. La revedere.

Maggie şi Abby stăteau pe pat, cu picioarele încrucişate şi cu rochiile aranjate cu grijă ca să nu se şifoneze. Matthew plecase de zece minute, dar soţii Mercer nu se întorseseră încă din vizită.

– Povesteşte-mi tot, o îndemnă Maggie pe prietena ei. Te-a sărutat? Ţi-a cerut să te măriţi cu el sau a făcut vreo aluzie în direcţia asta?

Privirea şi chipul lui Abby străluceau şi glasul îi vibra de bucurie cînd răspunse.

– Am să te iubesc veşnic pentru că ne-ai dat primele noastre clipe de intimitate. Mama şi tata s-ar supăra pe noi dacă ar descoperi secretul ăsta, dar, chiar şi aşa, a meritat din plin riscul. Oh, Maggie, Matthew e absolut minunat! Mă simţeam moale şi fierbinte toată cînd m-a luat în braţe şi m-a sărutat. Mi-a spus că mă iubeşte şi eu i-am spus acelaşi lucru. Mi-a spus că dacă sînt de acord cu cererea lui în căsătorie, o să-l abordeze pe tata ca să-i ceară mîna mea.

– Iar tu bineînțeles că ai fost de acord, nu?

– Fără nici o ezitare, recunoscu Abby.

– Cînd are de gînd să facă acest pas uriaş?

– Într-o lună. Ne-am hotărît să mai aşteptăm puțin şi să ne vedem cu regularitate de dragul aparențelor. Cum sîntem doar de puțin timp prieteni, părinții mei şi ceilalți oameni ar putea crede că ne grăbim. Ne va fi greu să aşteptăm, mai ales că după plecarea ta nu vom mai avea parte de intimitate. Dacă părinții mei vor fi de acord, luna viitoare ne vom logodi, iar de Crăciun ne vom căsători.

– Ce cadou minunat pentru voi amîndoi! Asta înseamnă că pe la Crăciunul viitor voi fi mătuşă.

– Dacă te grăbeşti să găseşti un bărbat ca al meu, ai putea fi şi tu măritată pînă atunci. Păcat că pleci atît de repede şi nu mai ai ocazia să-l vezi pe acel străin chipeş.

– L-am revăzut deja; se numeşte Hawk Reynolds; este din Wichita; are o ocupație asemănătoare cu a mea, doar că e propriul său patron.

– Cum de-ai aflat toate astea?

– Cu ocazia plimbării. Maggie îi povesti prietenei sale întregul episod. Îmi place foarte mult, dar nu e nici locul, nici momentul potrivit ca să încep o idilă, şi s-ar putea ca pe el să nu-l intereseze persoana mea sau vreo altă femeie. Mi s-a părut un singuratic şi un rătăcitor, nu genul de bărbat care să se aşeze la casa lui. În plus, n-ar fi bine să mă încurc cu vreun bărbat cît timp problema asta cu Ben Carver atîrnă deasupra capului meu.

Trebuie să aştept să se rezolve.

– Pînă atunci, draga mea, el s-ar putea să fie demult plecat şi pierdut pentru totdeauna.

– Dacă este adevărat, înseamnă că nu sîntem predestinaţi unul altuia. Dar oare nu vorbim prea serios despre un bărbat pe care tocmai l-am cunoscut? Din experienţa mea, ar putea fi un ticălos deghizat într-un om cumsecade.

– Poţi să te prefaci cît vrei că glumeşti; dar te cunosc prea bine, Maggie Malone; îl vrei enorm, draga mea. De ce nu renunţi la slujba ta ca să rămîi aici şi să te iei cu el? Pariez că el ar spune da. L-ai scos pe Ben din puşcărie, aşa că lasă-i pe alţii să încerce să-l scoată nevinovat.

– Nu pot face asta, Abby; mi-am dat cuvîntul. Eu am început treaba asta. Şi trebuie s-o termin. Trebuie fie să dovedesc că e nevinovat, fie să-l bag din nou în închisoare în caz că e vinovat.

Luni dimineaţă, profitînd de faptul că Lucy făcea baie, Maggie se furişă în stradă. Le trimise mamei ei şi lui Newl o telegramă inteligent ticluită, conform planului dinainte stabilit. Era adresată barmanului de la *Paradise Club* din Tucson, astfel ca numele Carver să nu apară pe ea şi să nu trezească bănuieli. După aceea se întoarse la hotel şi începu să împacheteze pentru a doua zi.

După ce primi răspuns la telegrama ei, Maggie se duse la Lucy.

– Am primit chiar acum o telegramă, explică ea.

Mama vrea să fiu lîngă ea şi tatăl meu vitreg cît mai curînd posibil. Spune că în perioada asta dificilă au nevoie de mine în Tucson. Sînt sigură că îşi fac griji în privinţa siguranţei fiului lui Newl, din moment ce a evadat şi e pasibil de o pedeapsă suplimentară. Şi eu sînt îngrijorată, doamnă, că autorităţile locale ar putea descoperi cine sînt, fapt care ne-ar cauza tuturor neplăceri.

– Ah, Doamne, a dat în vileag Catherine legătura ta de rudenie cu el?

– Nu, doamnă; şi-a ticluit cu grijă telegrama, astfel încît să nu dea nici un indiciu, şi a semnat „mama". Sînt sigură că funcţionarii de la ambele oficii poştale n-au bănuit nimic. Din cîte o cunosc eu pe mama, e destul de isteaţă să fi pus pe altcineva s-o expedieze.

– Asta-i bine. Dar dacă vor exista repercusiuni, ne vom descurca noi.

– Vă mulţumesc, doamnă; dumneavoastră şi domnului Mercer aţi fost extrem de amabili cu mine în situaţia asta neplăcută.

– Nu-ţi mai face griji, dragă, şi spune-i lui Catherine că sîntem alături de ea în această perioadă de grea încercare.

– Mulţumesc, doamnă, îi voi spune. Mă duc la depou să văd la ce oră am tren şi să-mi cumpăr un bilet. Poate să vină şi Abby cu mine? Nu stăm prea mult.

– Desigur. Ar trebui să petreceţi cît mai mult timp împreună pînă la plecarea ta. Ai noroc că avem două trenuri de pasageri zilnic, aşa că n-ai să ai probleme să găseşti un loc.

„Da, e un noroc, în afară de faptul că îl voi părăsi

pentru totdeauna." Maggie oftă adînc şi trase concluzia că ea şi Hawk Reynolds nu erau meniţi unul altuia, oricît de mult şi-ar fi dorit ea să fie altfel.

Joi, la ora unu, în timp ce locomotiva fluiera anunţînd iminenta plecare, Maggie aruncă o ultimă privire spre Prison Hill, apoi zîmbi şi îşi luă la revedere de la Abby şi de la părinţii ei. Pe cînd trenul se tîra cu precauţie în jurul lui Madison Avenue, iar ea se întreba dacă Ben reuşise să ajungă cu bine în Santa Fe şi să se ascundă, cineva o bătu pe umăr. Întorcîndu-se pe jumătate, ochii i se măriră de uimire. Se uită în jur să vadă dacă alţi pasageri îi priveau, dar toţi se uitau în altă parte. Se aplecă spre el şi şopti:

– Ce căutaţi aici?

Capitolul 5

– Scuzați-mă dacă v-am speriat, domnişoară Malone.

Maggie se adună şi încercă să pară calmă, deşi era extrem de răvăşită de emoții contradictorii, de la bucurie la panică.

– Ce căutați aici?

Hawk îi percepu simțurile amestecate generate de neaşteptata lui apariție. Efectul îl încînta întrucît ştia că atunci cînd eşti luat prin surprindere eşti mult mai vulnerabil la scăpări.

– Credeam că v-am spus că plec azi la Tucson.

– Mi-ați spus, dar am presupus că vă duceți călare.

– M-am hotărît să iau trenul pentru că e mai rapid şi mai comfortabil atît pentru mine cît şi pentru Diablo; nu avea nici un rost să batem atîta drum prin deşert, care în perioada asta a anului este teribil de fierbinte şi de uscat, cînd e mai comod şi nu costă mult. Îmi permiteți să vin

lîngă dumneavoastră?

– Da, puteți lua loc lîngă mine; nu am nimic împotrivă, atîta timp cît rămîneți un gentleman.

– Mulțumesc, domnișoară Malone, sînteți cît se poate de amabilă.

După ce se instală, cu picioarele puțin strînse din cauza spațiului strîmt, Hawk spuse:

– Intenționam să iau trenul de dimineață, dar a intervenit o schimbare bruscă de plan. Un om m-a angajat să mă duc la Prescott să mă interesez de fiica lui dispărută.

Maggie intră imediat în alertă. Trei întrebări îi asaltară mintea. Era întîlnirea asta o coincidență? Sau Dumnezeu se supărase şi voia să-l folosească pe Hawk ca s-o pedepsească pentru fapta ilegală pe care o comisese? Oricare ar fi fost adevărul, Hawk n-ar fi putut pica într-un moment mai prost. Îşi spuse că trebuia să găsească o explicație credibilă ca să i-o servească, şi asta repede!

Imediat ce conductorul trenului, venit să le controleze biletele, se îndepărtă, şi rămaseră din nou singuri, întrebă:

– Vă îndreptați spre Prescott, nu spre Tucson?

Hawk îi văzuse ochii albaştri mărindu-se şi ştiu că dezvăluirea lui o neliniştise şi o făcuse bănuitoare, probabil. Zîmbi şi se grăbi să-şi prezinte pretextul confecționat cu grijă.

– Chiar aşa, domnişoară Malone. Fata a întins-o ieri cu un jucător de cărți iscusit la vorbă şi îmbrăcat fantezist, iar părinții ei n-au ştiut asta pînă azi-noapte şi sînt îngrijorați pentru ea. Tatăl ei a auzit de mine de la un

prieten, m-a căutat şi m-a angajat să-i găsesc fiica. Mi-a cerut să încerc s-o conving să se întoarcă acasă; dacă nu reuşesc, trebuie să mă asigur că e în siguranţă şi că ştie ce face. Am aflat că au fugit cu trenul de ieri, sub nume false.

Vestea că Hawk se îndrepta în aceeaşi direcţie o făcu pe Maggie să-şi spună că trebuia să aibă grijă să nu trezească vreo bănuială; în definitiv, el era un urmăritor, iar ea pornea în căutarea unor oameni pe capul cărora se pusese o mare recompensă. Deşi infracţiunea comisă de ea nu fusese descoperită pînă la această oră, putea fi dată în vileag în curînd, iar în cazul acesta şi pe capul ei avea să fie pus un premiu substanţial care l-ar putea tenta! Încordarea şi neliniştea puseseră stăpînire pe ea, întrucît îşi dădea seama că el putea să-i zădărnicească planurile concepute cu grijă. „Rămîi calmă şi cu mintea liberă, dacă aşa ceva e posibil în preajma unei forţe atît de puternice şi irezistibile."

– Sînt sigură că familia ei este tare îngrijorată. Cîţi ani are?

– Douăzeci şi unu, şi, conform spuselor tatălui ei, are o fire nărăvaşă.

„Să nu cumva să laşi ca acest zîmbet sexy şi chipul ăsta frumos să-ţi zăpăcească minţile şi să spui ceva ce nu trebuie!"

– Trebuie să fie o fire impulsivă dacă a fugit cu un cartofor... şi fără să fie măritată. Presupun că nu s-au căsătorit înainte să plece din oraş, nu?

– Nu, am fost pe la toţi predicatorii din Yuma. Dar biletul ei spunea că erau logodiţi în secret, aşa că e

posibil să-şi pună pirostriile în Prescott sau în vreun oraşel din drum.

– Dacă se căsătoresc, n-o s-o mai puteţi convinge să se întoarcă acasă.

– Pentru familia ei principalele lucruri care contează sînt siguranţa şi fericirea ei. Dacă a făcut o greşeală teribilă fugind, părinţii ei vor ca ea să ştie că poate oricînd să se întoarcă acasă. „Nu-i lăsa timp să se dezmeticească. Ţine-o de vorbă." Vă întoarceţi acasă în Santa Fe?

Maggie îşi dori să nu fi menţionat în faţa lui acel oraş, nu acum cînd Ben se ascundea acolo.

– Nu, şi eu merg tot la Prescott, cu treabă.

Hawk se prefăcu surprins. În ultimele zile o urmărise pas cu pas, aşa că ştia de schimbul de telegrame şi de faptul că îşi luase bilet pentru Prescott. Dacă tot ceea ce îi spusese Toby Muns nu era adevărat, nu-şi putea închipui de ce Ben s-ar fi întors la locul ultimei lui fărădelegi doar ca s-o întîlnească pe ea. Oricum, nu avea de ales. Singura alternativă era să se ţină după ea pînă cînd acea întîlnire avea să aibă loc. În plus, dacă Toby spusese adevărul înainte de a muri şi Ben – nu Coot Sayers – îi trădase pe Barber şi Jones, aceşti doi ticăloşi probabil că îl căutau pe Ben cu aceeaşi înfrigurare ca şi el, dacă auziseră că Ben e în libertate.

– Vreţi să spuneţi că vom călători zile întregi împreună şi vom ajunge la acelaşi oraş? Îmi place ideea. Ce fel de treabă? Aveţi o slujbă ce vă aşteaptă, sau aveţi de gînd să vă căutaţi una mai tîrziu?

– Într-un fel, nici una şi amîndouă. De fapt, sînt din

Virginia şi ultima slujbă am avut-o în Santa Fe. Cum eram atît de aproape de Arizona, m-am decis să-mi vizitez buna prietenă, Abigail Mercer, şi să văd dacă pot îndeplini o altă sarcină în Yuma. Am un prieten apropiat care conduce un ziar. „Asta-i foarte adevărat, acum vin minciunile." M-a angajat să-i scriu povestiri despre Vestul Sălbatic. Sînt în primul an de probă. În timp ce eram în vizită la Abby, un deţinut a evadat din Prison Yuma. Am făcut unele tatonări şi mi-am dat seama că ar ieşi o povestire grozavă. Cum delictul pe care îl comisese a avut loc în Prescott, mă îndrept într-acolo să discut cu martorii, cu judecătorul, cu avocaţii şi poate cu unii juraţi şi locuitori ai oraşului. Îmi închipui că vi se pare o prostie ca o femeie să vrea să devină jurnalist.

„Aşadar, poţi gîndi repede şi minţi bine; şi eu la fel."

– Nu, de fapt mi se pare palpitant şi interesant. Numai să fiţi atentă, pentru că Vestul Sălbatic poate fi periculos şi imprevizibil, mai ales pentru o doamnă frumoasă care călătoreşte singură.

Maggie simţi cum un val de căldură îi cuprinde tot corpul.

– Vă mulţumesc pentru compliment, amabile domn, şi pentru că nu rîdeţi de mine. Îmi închipui că şi eu am una din acele firi nărăvaşe de care pomeneaţi adineauri; dar eu i-aş spune mai degrabă aventuroasă.

Hawk chicoti:

– Ei bine, veţi avea parte din belşug de aventuri şi provocări, dacă veţi adulmeca în tot locul. Şi s-ar putea să vă doriţi să fiţi departe dacă acele istorioare vor fi tipărite pe plan local; oamenilor precum acel deţinut eva-

dat nu le place ca lumea să pună întrebări cu privire la ei; s-ar putea să vrea să ştie cine sînteţi şi de ce vă băgaţi în treburile lor, şi poate chiar să pună capăt acestei curiozităţi a dumneavoastră. Aveţi nevoie de cineva care să vă apere şi să vă ajute să strîngeţi informaţii, astfel încît să nu daţi de necaz.

Maggie îşi aruncă o privire la arma dinspre partea ei, un revolver Remington New Army '76, calibrul 44, prins la şold într-un toc de piele. O puşcă Spencer, cu acţiune repetată, odihnea între piciorul lui drept şi cotiera scaunului!

– Păreţi bine înarmat şi gata să faceţi faţă necazurilor. Poate că ar trebui să vă angajez, domnule Reynolds, păreţi foarte capabil să apăraţi pe oricine, şi vă pricepeţi să smulgeţi informaţii. În mod normal nu stau de vorbă cu străinii, şi cu siguranţă nu la nivelul de a face destăinuiri.

Hawk chicoti şi îşi scoase pălăria punînd-o pe genunchi. Degetele lui atinseră uşor borul negru cînd de fapt ceea ce tînjea să facă era s-o apuce pe această frumoasă misterioasă, s-o tragă în braţele lui şi să-i guste acele buze ispititoare. Îşi impuse să nu se lase vrăjit de numeroasele ei farmece şi zise în glumă:

– Trebuie să am un aer demn de încredere, domnişoară Malone, şi cred că în munca mea îmi prinde bine. Dacă n-ar fi măcar în parte adevărat, mă îndoiesc că persoanele dispărute cărora le dau de urmă mi-ar permite să le ajut astfel încît să-mi pot lua plata. Oferta dumneavoastră sună tentant, dar deja lucrez pentru altcineva. Firește, dacă fata aceea nu are nici o problemă

cînd dau de ea şi nu are nevoie să fie însoţită înapoi la Yuma, voi fi disponibil. Cel puţin vă pot oferi protecţia mea pe parcursul călătoriei noastre, pe gratis.

Maggie îşi schimbă poziţia, trăgîndu-se spre fereastră, pentru a evita contactul ameţitor cu braţul şi umărul lui. Nu vorbise serios cred îi oferise slujba, dar poate că i-ar fi fost util în anumite privinţe. Ca urmăritor şi aparent pistolar, Hawk ar şti să dea de urma unor ticăloşi precum Barber şi Jones şi să-i facă inofensivi, salvînd- o pe ea şi misiunea ei de pericol.

– De ce aţi face asta, domnule Reynolds? întrebă ea cu nevinovăţie.

– În schimbul companiei plăcute şi al conversaţiei interesante. Nu prea am parte de ele cît sînt pe drumuri.

– Un om cu o muncă precum a dumneavoastră trebuie să întîlnească mulţi nelegiuiţi şi să ia parte la evenimente care îţi îngheaţă sîngele în vene şi care ar constitui povestiri formidabile. Poate ar trebui să vă fac să-mi povestiţi unele din ele, contra cost, fireşte.

– Dacă îmi spuneţi Hawk şi, în loc de plată, îmi povestiţi totul despre cum e să fii femeie jurnalistă, facem tîrgul.

– Dacă îmi spuneţi Maggie, facem tîrgul, i-o întoarse Maggie întinzînd mîna.

Hawk i-o strînse, îi cercetă ochii în căutarea unor tertipuri femeieşti şi zîmbi: „Doamne, ce făptură uluitoare şi enigmatică eşti! Ce anume din fiinţa ta îmi strigă că nu eşti precum Carver, chiar şi după ce ai făcut pentru el ceea ce ai făcut? De ce dracu' mergi tu la Prescott, de fapt? Dacă ai fi mers să te întîlneşti cu Carver, nu m-ai fi

angajat să te însoțesc. Tu urmărești ceva ciudat, femeie, și am de gînd să aflu ce anume."

Maggie răspunse zîmbetului molipsitor, conștientă de faptul că el nu-i dădea drumul mîinii și că nici ea nu făcuse nici o tentativă să și-o retragă. Atingerea lui era blîndă, totuși puternică, și trăda încredere în sine. Privirea ochilor căprui-aurii, răscolitoare. Parfumul lui, curat și masculin, îi incendia simțurile. Îi venea să-și plimbe degetele peste trăsăturile lui fascinante, să și le treacă prin părul lui ca abanosul. Se temea că el i-ar putea sesiza tremurul și ar ghici cît de atrasă e de el. Maggie își trase mîna și întrebă:

– Chiar crezi că sînt aiurită sau nesăbuită?

– Nu, Maggie, îți urmezi inima și visurile.

– Pentru un bărbat aspru, cuvintele astea sînt ciudate și sensibile.

„Ai prins-o în lasou, Hawk, acum trage-o încetișor, cu grijă."

– Poate din cauză că îmi aminteşti de mama mea; era o femeie puternică și curajoasă care își urma chemările inimii și visurile; pînă cînd a murit i-a fost alături tatei aproape în tot ce făcea. Erau o pereche reușită.

– Spui că a... murit? întrebă Maggie dornică să afle mai multe. Sînt sigură că tu și tatăl tău încă îi mai simțiți lipsa.

Îi văzu trupul întepenind și expresia feței schimbîndu-se ca și cum încerca să-și stăpînească niște emoții scăpate din frîu. Ochii i se îngustaseră și erau reci.

– Îmi cer scuze dacă am atins un subiect dureros, Hawk.

Hawk înghiți cu greu nodul amar din gît. Iată-l stînd chiar lîngă persoana care avea legătură cu duşmanii lui de moarte, tînjind după ea ca femeie, flecărînd şi rîzînd cu ea ca şi cu o prietenă! Îi permitea să-l vrăjească, să-l înmoaie, dar lucrul ăsta trebuia curmat imediat! „Dă-i o fărîmă de adevăr, astfel ca atunci cînd îi vei frînge gîtul frumos să înțeleagă de ce."

– Da, a murit, a fost omorîtă în decembrie, împreună cu tatăl şi cu fratele meu mai mic. Au fost uciși de o bandă de nelegiuiți în timpul unui jaf armat la o bancă. Ucigaşii lor n-au fost prinşi şi pedepsiți, aşa că de asta mă angajez din cînd în cînd ca urmăritor. Chiar dacă nu pun mîna pe ei, lucru care sper să se întîmple într-o bună zi, scap lumea de alți ticăloşi care le-au făcut rău oamenilor de treabă. „Strînge din dinți şi prezintă-te într-o lumină frumoasă, dacă vrei s-o prinzi în capcană şi s-o foloseşti." Îmi place să ajut oameni cumsecade aflați la necaz sau să îi duc în siguranță unde au nevoie să meargă. Dar nu vreau să-mi pierd tot timpul şi energia umblînd după netrebnici. Trebuie să-mi petrec prea mult timp în preajma soiului ăstuia de oameni şi în genul de locuri pe care le frecventează. Uneori trebuie chiar să mă port ca ei ca să le cîştig încrederea. Sînt bine înarmat şi antrenat, cum spuneai, dar nu-mi place să mă angajez în nici o luptă decît dacă n-am de ales. Omorul inutil pietrifică prea mult omul, aşa că încerc să nu scap din mînă propriul meu control.

Maggie era surprinsă de intensitatea emoțiilor lui. I se părea că Hawk era un om bun şi decent, dar unul care putea deveni ticălos dacă nu reuşea să-şi controleze

latura întunecată.

– Aşa că acum nu mai ai familie?

– Ba da, mi-au rămas bunicii dinspre tată. Le trimit majoritatea banilor pe care îi cîştig. Fiind singur, nu prea am nevoie de ei.

Lui Maggie îi plăceau dragostea şi respectul pe care le nutrea pentru bunicii lui şi faptul că îi ajuta.

– Ai spus adevărul, Hawk Reynolds; eşti un om de încredere. Sînt sigură că sub aripa ta ocrotitoare aş fi în siguranţă, aşa că sper să-ţi închei repede misiunea în Prescott.

– Nici măcar n-ai întrebat cît cer pentru serviciile mele, o tachină el.

„Mult mai mult decît îţi imaginezi sau eşti dispusă să plăteşti."

– Indiferent de tariful tău, sînt convinsă că e unul cinstit. În plus, am un fond de cheltuieli, astfel că îmi pot permite să te angajez.

– Ţinînd cont de planul pe care îl ai în minte, pare o propunere interesantă. Dacă s-ar întîmpla să momeşti vreun ticălos să ţi se destăinuie, eu l-aş putea înhăţa şi încasa premiul pus pe capul lui. Îmi convine de minune să fiu plătit de două ori.

„Mergi cu grijă pe terenul ăsta necunoscut, Maggie."

– Mi s-a spus că evadatul din Yuma a fost ajutat de patru bărbaţi să jefuiască banca din Prescott, iar autorităţile bănuiesc că era o bandă condusă de Pete Barber şi Slim Jones. Ai auzit vreodată de ei?

– Cine n-a auzit prin părţile alea? Dacă sînt implicaţi, nu e deloc de joacă, Maggie.

– Asta înseamnă povestiri formidabile, dacă reuşim să scoatem la iveală adevărul despre ei. Gîndeşte-te cît mi s-ar plăti pentru un articol cu poze despre aceşti nelegiuiţi.

– Dacă apuci să-l scrii. Barber şi Jones sînt pistolari cunoscuţi care se bat şi cu ochii închişi. Dar, din cîte ştiu, nici una dintre acuzaţiile care li s-a adus n-a fost dovedită, aşa că sînt liberi ca pasărea cerului. Mă îndoiesc că ai putea găsi pe cineva care să-i incrimineze. Se spune că nu lasă martori în urma lor; dar chiar dacă ar dovedi îndurare, victimele lor ar fi prea îngrozite ca să vorbească.

– Dacă-i adevărat, n-ar indica asta că n-au fost implicaţi în jaful din Prescott? Urmînd acelaşi raţionament, dacă Carver umblă cu ei, înseamnă că nici el n-a fost implicat, lucru pe care l-a susţinut la proces. Dacă autorităţile se înşeală în privinţa lui Barber şi Jones, nu s-ar putea înşela şi în privinţa lui Carver? Îl văzu pe Hawk dînd din umeri în loc de răspuns. Dacă Barber şi Jones sînt implicaţi în problema asta, asta te-ar face să te răzgîndeşti în privinţa ofertei mele?

– Nu mînuiesc pistoalele tot atît de bine ca ei. În afară de asta, am auzit că doi dintre oamenii lui Barber au fost ucişi, aşa că asta egalează şansele în caz că ne provoacă. Totuşi, va fi foarte riscant să mergi după ei, pentru că sînt oameni fără suflet.

– N-ar fi sarcina ta să mă aperi şi să mă ţii în viaţă?

– Da, ar fi, dacă mă angajez la tine. Asta rămîne de văzut, Maggie Malone.

– Da, aşa este, Hawk Reynolds. Dar trebuie să te

avertizez că sînt foarte insistentă şi hotărîtă cînd vreau ceva cu orice preţ.

„Nu mă îndoiesc de asta, frumoaso."

– Şi vrei cu orice preţ povestea asta şi pe oamenii ăia?

– Eu vreau adevărul, tu poţi să-i iei pe ticăloşi şi premiul pus pe capul lor.

– Doar adevărul? Atîta tot?

– Jur.

„Drace, dacă nu arată şi vorbeşte ca şi cum ar fi sinceră! Oare crede că *adevărul* îl va spăla pe Ben Carver de acea nelegiuire? Asta e ceea ce urmăreşti, Maggie, la asta se referea Newl Carver ca fiind *altă sarcină* a ta – dezvinovăţirea sau achitarea? N-ai să obţii nici una, pentru că bărbatul pe care l-ai ajutat să evadeze este vinovat ca păcatul însuşi."

Chiar dacă Toby Muns minţise în privinţa participării lui Carver la jaful din Prescott şi la pierderea celor dragi lui, judecă Hawk, Carver era vinovat de alte fărădelegi. Nu se putea să te înhăitezi cu nişte scîrbe ca Barber şi Jones şi să rămîi cu mîinile curate, iar Carver fusese văzut în tovărăşia celor doi diavoli de mai multe ori şi în locuri diferite. Îl rîcîia că Sayers şi Muns erau morţi şi nu mai puteau să depună mărturie împotiva celorlalţi trei ticăloşi, dar oricum n-ar fi fost nişte martori credibili. Singurul care mai putea să-l conducă la ceilalţi doi era Carver, iar singura care putea să-l conducă la Carver era femeia de lîngă el.

În timp ce locomotiva fluieră şi trenul frînă, şi opri ca să ia apă, şi călătorii să urce sau să coboare, atît

Maggie, cît şi Hawk se uitau pe fereastră fără să mai facă vreun comentariu despre acel subiect.

Pe parcursul următoarelor cîtorva ore, în timp ce traversau Sonoran Desert, Maggie ascultă şi luă notiţe, iar Hawk îi povesti unele dintre aventurile lui trecute. Maggie era fascinată de incidentele periculoase trăite de el. Dacă ajungea să lucreze pentru ea, era sigură că aveau să se înţeleagă bine. Totuşi, asta avea s-o silească să fie veşnic în gardă să nu-i trădeze adevăratul ei motiv şi delictul pe care îl săvîrşise. Dar dacă el o ajuta să dea de Barber şi de Jones şi să scoată adevărul de la ei, merita efortul. Alături de el avea şanse mult mai mari să-şi atingă scopul şi să scape nevătămată.

La oprirea de la ora şase, Hawk cumpără două porţii de mîncare învelită în şervetele de pînză, constînd în pui fript rece, cornuri calde încă şi fructe proaspete de California, toate urmînd a fi udate cu apă din bidoane. Hawk îşi hrăni şi calul, îl adăpă şi îl plimbă puţin ca să facă mişcare.

În acest timp, Maggie se duse în anexa depoului unde se răcori la o masă pe care se aflau un lighean şi o carafă cu apă.

După ce porniră din nou, îşi întinseră şervetelele pe genunchi şi mîncară, timp în care discutară despre diverse lucruri printre care şi cărţile pe care le citiseră. O vreme vorbiră despre deşert şi despre vieţuitoarele şi vegetaţia lui, despre indienii care obişnuiau să cutreiere în voie această zonă şi despre populareа regiunii de către albi.

Hawk decise că era prea devreme ca să-şi dea pe faţă moştenirea parţial cheyenşă, întrucît nu ştia cum ar reacţiona ea la statutul lui de „corcitură". Dacă îi ghicise secretul, nu se trădase cu nimic. Îşi zise că, dacă Maggie era din Virginia, cum pretindea, poate că nu era la curent cu problemele şi animozităţile dintre albi şi indieni. Dar dacă era din Sud, cum îl cunoscuse pe Ben Carver? Observă cît de delicat mînca, folosind o batistă de dantelă ca să-şi şteargă buzele de grăsime şi firimituri. Neîndoielnic dădea toate semnele că era o adevărată doamnă cu educaţie şi o bună creştere desăvîrşită. Deci, cum de se însoţise cu o tîrîtură ca Ben Carver şi de ce se implicase într-un delict periculos ca să-l salveze? Şi de ce îi spusese în Yuma că crescuse la o fermă? Trebuia să afle mai multe despre ea, dar fără să-i trezească bănuielile.

– Pînă acum am vorbit aproape numai eu, spuse Hawk. Ce-ar fi să-mi povesteşti cum e să fii jurnalistă?

Maggie se văzu nevoită să inventeze, în ciuda faptului că minciuna avea gust amar. Din fericire, chiar avea un prieten care conducea un ziar şi îi vizitase nu o dată tipografia, aşa că era familiarizată cu munca de acolo. Ba chiar, în una din investigaţiile ei trecute se dăduse drept jurnalistă, deci era bine pregătită pentru acest rol. Mai tîrziu profită de faptul că văzu un coiot urmărind o căprioară şi schimbă subiectul.

– Crezi că i-am putea salva viaţa dacă am arunca rămăşiţele astea pe fereastră ca să-i distragem atenţia urmăritorului ei?

– Văd că eşti o femeie bună la inimă. Le aruncăm, dacă vrei, dar ai cuvîntul meu că acea căprioară nu va fi

în stomacul coiotului la noapte; e prea iute şi prea şireată şi ştie cum să scape.

După ce Maggie îşi umezi batista şi îşi şterse degetele şi gura, Hawk puşe deoparte cele două bidoane. Adună rămăşiţele de mîncare şi le aruncă pe fereastra trenului.

– Mulţumesc pentru masă, Hawk Reynolds, dar trebuie să-ţi plătesc partea mea.

Hawk zîmbi.

– Dacă ţii neapărat să te simţi independentă, cumperi tu data viitoare.

– S-a făcut, partenere, spuse Maggie.

Şeful ei din St. Louis îi dăduse deja liber o lună, dar avea să-l înştiinţeze mai tîrziu dacă îi trebuia mai mult timp ca să-şi rezolve sarcina prezentă.

O vreme rămăseseră tăcuţi urmărind peisajul ce se scurgea prin faţa ochilor lor cu o viteză constantă de douăsprezece mile pe oră. Trenul făcea opriri de rutină în lungul rutei al cărei decor le era familiar amîndurora. Temperatura era suportabilă datoritei brizei produse de trenul în mişcare, ferestrelor deschise şi soarelui ce apunea în spatele lor. Cerul albastru de deasupra lor era presărat cu doar cîţiva norişori albi cu reflexe aurii şi trandafirii.

În timp ce privea vegetaţia în majoritate în floare, Maggie oftă şi murmură:

– Este o oră din zi atît de frumoasă şi de paşnică! În perioada asta a anului deşertul este atît de frumos, încît uiţi cît de primejdios poate fi. Încă îmi mai amintesc acea vreme cînd l-am văzut prima dată. Eram copil şi tata ne-a luat cu el la El Paso. Era spre sfîrşitul verii şi arşiţa

era cumplită. Îmi amintesc că făcusem băşicuţe pe braţe, cu toate că aveam mîneci lungi. Probabil că am băut găleţi de apă şi mă bucuram enorm cînd, în răstimpuri, un nor mare îşi arunca umbra asupra noastră chiar şi numai pentru cîteva minute; scurta scădere de temperatură mă uimea, chiar la vîrsta aceea. Îmi plăcea la nebunie la fermă şi iubeam Fort Worth; încă mi-e dor de ele, dar cel mai mult mi-e dor de tata.

Maggie îşi sprijini capul de peretele vagonului şi continuă să corecteze contradicţia din prima ei relatare.

– Cred că ţi-am spus deja că m-am născut în Virginia, dar, după războiul cu Nordul, cînd ne-am pierdut casa şi majoritatea familiei, tata ne-a dus în Texas. Am stat la o fermă acolo pînă în '77 cînd a murit tata; apoi mama a vîndut ferma şi ne-am mutat pentru că singură nu putea face faţă atîtor treburi cîte sînt la o fermă. Cel puţin, asta e ceea ce mi-a spus mie, dar eu cred că i-a fost mult prea greu să suporte absenţa tatei. S-a recăsătorit acum cîţva ani după ce am terminat eu şcoala; la şcoală am cunoscut-o pe Abby şi ne-am împrietenit. M-am hotărît s-o apuc pe drumul meu, dîndu-le astfel proaspeţilor căsătoriţi ocazia să fie singuri. Ştiu cum e să-ţi pierzi un părinte, Hawk, aşa că îţi înţeleg durerea. Din fericire, tu mai ai bunici, iar eu o am pe mama.

Hawk auzi emoţia din glasul ei. Credea în cuvintele ei mişcătoare, de îmbărbătare, dar se întreba de ce îi dezvăluia asemenea lucruri intime.

– Şi mie îmi place Texasul. Bunicii mei locuiesc în San Antonio, iar părinţii mei aveau o fermă în apropiere înainte de a fi omorîţi.

„Asta a fost o scăpare prostească! Dacă ştie despre

fărădelegile săvîrşite de Carver în acea zonă, o să înceapă să te bănuiască." Totuşi, remarcă el, informaţia aceea nu părea să aibă un efect deosebit asupra ei. Se simţi uşurat, dar îşi impuse să fie mai atent şi să evite încă o greşeală.

– Aşadar amîndoi sîntem parţial texani, nu?

– Da. Amîndoi am crescut la fermă, amîndoi sîntem urmăritori într-un fel sau altul, amîndurora ne plac provocările şi gustăm aventura, aşa că avem cîte ceva în comun. Pentru doi oameni care abia s-au cunoscut, asemănarea noastră este uimitoare, nu-i aşa?

Maggie aprobă şi adaugă:

– Şi drăguţă.

– Te duci des la mama ta şi la tatăl tău vitreg? întrebă Hawk.

– Nu, distanţa dintre noi e prea mare pentru vizite dese. Dar corespondăm în mod regulat şi după ce îmi termin următoarea misiune mă duc la ei. Adică, dacă partenerul meu are grijă să rămîn nevătămată în Prescott.

Răspunsul îi ţîşni din inimă şi de pe buze înainte să-l poată opri.

– Nu-ţi face griji, Maggie, îţi promit că voi veghea să nu ţi se întîmple nimic rău.

Vorbele lui îi furnicară tot corpul.

– Mulţumesc, Hawk; eşti un om bun, cum era şi tata.

El îi văzu ochii umezi şi fu mişcat de tristeţea care o încerca, tristeţe pe care o cunoscuse şi el şi încă o mai simţeă. Dacă era sinceră, iar el avea impresia asta, atunci era prea bună pentru un nemernic ca Ben Carver. Cerule, se întrebă el îngrijorat, cum avea să-şi păstreze promisiunea de a veghea asupra ei cînd ea încălcase

legea şi se băga peste planurile lui de răzbunare?

– E cel mai frumos compliment pe care îl poate primi un bărbat, aşa că îţi sînt extrem de recunoscător şi sper să fiu demn de el. „Dar nu voi fi."

„Sînt convinsă că vei fi, dar mă îndoiesc că eu am să îndreptăţesc aşteptările că sînt o doamnă şi o fiinţă bună, o femeie demnă de... Opreşte-te, Maggie, acum visezi, iar visul nu a dus nicăieri pe nimeni vreodată. Cerul să te păzească de mînia mea, Ben Carver, dacă ne-ai înşelat pe mine, pe mama şi pe tatăl tău, pentru că tot ceea ce am făcut eu pentru tine poate să mă coste bărbatul perfect!"

Din senină şi dulce cum era, expresia feţei lui Maggie deveni înfricoşată, apoi mînioasă, fapt care îl făcu pe Hawk să se întrebe la ce se gîndea.

– Ţi-e bine, Maggie? Pari tulburată.

– Îmi revin în cîteva clipe, Hawk. M-au răscolit un pic amintirile. Este uluitor cum anumite evenimente ne pot schimba atît de mult viaţa, nu-i aşa?

– Da, înţeleg; *mai bine decît îţi dai seama.*

Cum Maggie aţipise cu umărul rezemat de peretele vagonului şi capul sprijinit de jacheta împăturită pe care o scosese din bagajul ei ca să se apere de frigul nopţii din deşert, la un moment dat gîtul îi înţepeni. În mod inconştient, corpul ei îşi schimbă poziţia, răsucindu-se spre dreapta.

Hawk zîmbi în sinea lui în timp ce frumoasa adormită îşi cuibărea capul pe umărul lui şi ofta prin somn mulţumită că stătea confortabil. Îşi lăsă privirea să-i urmărească arcuirea dulce a bărbiei, linia fină a nasului, buzele

pline, umflătura sînilor mişcîndu-se în ritmul egal al respiraţiei. Îi inhală aroma părului, parfumul subtil, şi îi simţi căldura cărnii prin cămaşa lui. Doamne, era răpitoare!

Cu grijă să n-o trezească, Hawk îşi strecură braţul stîng în jurul spatelui ei, întorcîndu-şi trupul spre ea. Aproape imediat ea se cuibări mai aproape de el, îşi puse capul pe pieptul lui şi îşi trecu braţul stîng după talia lui. Ca s-o ţină mai bine el îi cuprinse umărul în căuşul palmei. Mai tîrziu, după ce aţipi şi el, obrazul ajunsese să-i odihnească pe creştetul ei.

O oră mai tîrziu, cînd trenul îşi schimbă viteza, Maggie se trezi şi se pomeni cuibărită în braţele lui Hawk. Îi ascultă bătaia constantă a inimii şi respiraţia regulată, semn că dormea dus. Simţi o dorinţă uriaşă să-i privească chipul frumos, dar ştia că dacă s-ar mişca l-ar putea deştepta şi uzanţele i-ar fi cerut să se dezlipească de el. Se uită spre partea din faţă a vagonului unde ceilalţi pasageri dormeau, unii dintre ei sforăind uşor. Cu majoritatea geamurilor închise, iar celelalte deschise doar cîţiva centimetri pentru a lăsa să pătrundă aerul proaspăt, zgomotul roţilor pe şine era înăbuşit şi deja era un sunet familiar. Parfumul dulce al florilor de noapte plutea în aer, amestecat cu uşoara aromă de săpun a hainelor de curînd spălate ale lui Hawk.

Era minunat – ciudat de firesc – să fie în braţele lui în întunericul poleit cu raze de lună. Îi plăcea senzaţia de romantic ce o învăluia. Era fascinată de bărbatul însuşi. Niciodată nu mai trăise o plăcere atît de intensă, o dorinţă atît de devoratoare. Trebuia să fie o fericire imensă să-l sărute, o legătură fizică avută cu el ar fi însemnat

extazul. Zîmbi în sinea ei, rămînînd cu îndrăzneală unde era şi dorindu-şi ca acesta să fie doar începutul. Dacă Dumnezeu şi soarta erau de partea ei, avea să-şi rezolve dilema înainte ca poliția să-i descopere fapta rea şi bărbatul de alături să-şi piardă tot respectul şi afecțiunea care începeau să se acumuleze pentru ea. Închise ochii şi se afundă din nou în lumea viselor.

Om cu somnul uşor, Hawk ştiu că Maggie se deşteptase, dar nu îşi mişcă brațele. Nu putea spune dacă ea îşi păstrase poziția ca să nu-l deranjeze, sau pentru că stătea comod, sau din cauză că era tot atît de atrasă de el cum era el de ea. Spera că, a fi cuibărită în brațele unui bărbat, mai ales pe timpul nopții, nu era o situație cu care era familiarizată. Se rugă zeității albe – Dumnezeu – şi Marelui Spirit Cheyenne – Maheoo – ca ea să nu-l iubească şi să nu intenționeze să se mărite cu Ben Carver. Se mai rugă şi ca ea să aibă un motiv necunoscut şi bine intenționat pentru a-l fi eliberat pe Ben.

Oricare ar fi fost motivul care o împinsese să-l ajute pe acel răufăcător, trebuia să-l descopere şi să decidă ce avea de făcut. „Întotdeauna m-am priceput să desluşesc caracterul oamenilor, Maggie Malone, şi nu-mi pari o femeie care ar putea iubi un nemernic ca ăsta. Trebuie să-ți cîştig încrederea înainte să mi te dezvălui complet; iar ăsta e singurul mod de a afla dacă eşti demnă de ajutorul meu în această încurcătură pe care ai provocat-o."

Cînd se deşteptă Maggie, soarele bătea pe cealaltă parte a vagonului, întrucît trenul cotise spre nord-vest în timp ce dormea. Nu ştia cînd revenise la poziția inițială,

cu capul sprijinit de peretele vagonului, dar acum avea sub cap pătura lui Hawk şi era învelită cu jacheta ei. Întoarse capul şi îl văzu citind ziarul. Doamne sfinte, arăta atît de bine, încît s-ar fi uitat la el ore în şir!

– Bună dimineaţa, partenere, şi mulţumesc pentru pernă şi învelitoare. Văd că ţi-ai cîştigat deja salariul avînd grijă de mine în timp ce dormeam.

Hawk chicoti şi coborî numărul de sîmbătă al lui *Arizona Sentinel.*

– Eşti norocoasă că poţi să dormi cu zgomotul ăsta făcut de Calul de Fier. Curînd ajungem la următoarea oprire. Ce-ai zice să-ţi dezmorţeşti picioarele şi să mănînci un mic dejun cald?

– Minunat; sînt înţepenită şi moartă de foame. Dar tu?

– La fel. Doamne, ce bine o să-mi pice o cafea bună, iar o plimbare este exact ce-mi trebuie ca să scap de junghiurile astea! Nu sînt obişnuit să fiu înghesuit atîta timp într-un spaţiu atît de strîmt.

– Ah, spiritul acela neastîmpărat vrea cu orice preţ să zburde liber şi firea singuratică tînjeşte după izolare, nu-i aşa?

– M-ai citit bine. Tu?

– Eu nu sînt prea singuratică, deşi îmi place intimitatea. Nici eu nu suport să stau prea mult nemişcată într-un loc. Latura asta rea ne-a adus multe necazuri lui Abby şi mie la şcoală.

– Şi mie la fel. Îmi amintesc că nu o dată a trebuit să rămîn după ore să şterg tabla ca pedeapsă pentru indisciplină.

– Şi a mers? Ai învăţat să fii cuminte în clasă?

– Oh, pînă la urmă am învățat să mă controlez, sau cel puțin să nu mai fiu prins.

– Aşadar, ți-ai exersat viclenia ca să eviți necazul.

– Da, pentru că atunci cînd ajungeam acasă era dublu.

– Ei bine, se pare că şcoala şi părinții au făcut o treabă excelentă învățîndu-te bunele maniere şi autodisciplina.

– Mulțumesc, e valabil şi pentru tine. Văd că trenul încetineşte, aşa că nu va trece mult pînă ne vom dezmorți picioarele şi ne vom umple stomacurile.

Maggie observă că nu spusese „burțile" cum ar fi spus majoritatea cawboy-ilor. Da, era inteligent, interesant şi extrem de fermecător. Dacă nu se înşela, şi el era atras de ea. Dar era ea, oare, doar o distracție temporară?

După ce trenul opri, coborîră şi se spălară, apoi ea cumpără nişte sandvişuri uriaşe cu omletă şi o fîşie de şuncă şi cafea aburindă, pe care le mîncară la o masă de lemn.

Terminară exact înainte ca locomotiva să fluiere pentru a anunța iminenta plecare. Hawk o ajută să se urce în tren şi se aşezară doar cu un minut înainte ca trenul să pornească.

În cele din urmă, după o călătorie de cincisprezece ore, ajunseră la Maricopa la ora patru după-amiază. Hawk îi spuse că izvoarele erau un punct de oprire favorit şi necesar pentru imigranți şi alți călători, unde aceştia se odihneau, luau apă şi îşi reîmprospătau proviziile

înainte de a-şi continua călătoria prin deşertul aspru. Indienii pima, care odată trăiau aici în număr mare, acum împuţinaţi de cucerirea omului alb şi boli, cultivau încă şi vindeau porumb, ovăz, grîu, pepeni şi diverse legume şi adunau lemn pe care compania de cale ferată îl cumpăra pentru a-l folosi drept combustibil.

Maggie observă ca oraşul era mic, cu case de cărămidă nearsă şi ţarcuri din lemn brut pentru vite. Aşezarea avea o gară, un depozit, un oficiu poştal, un hotel simplu, cîteva restaurante, cîteva pensiuni şi omniprezenţa abundenţă de saloon-uri.

Îşi dădu seama că era populat de o varietate de rase incluzînd chinezi, mexicani şi indieni, împreună cu cei care îşi spuneau americani fie că erau născuţi, fie că nu în această ţară. Era evident că bărbaţii depăşeau cu mult numărul femeilor şi al copiilor, şi că aşezarea era infestată de un număr relativ mare de indivizi dezgustători. În mod clar, nu era un loc în care o doamnă să fie singură, şi Maggie se bucură că avea lîngă ea un urmăritor cu părul ca abanosul care s-o păzească şi s-o apere la nevoie.

Maggie se spălă în grabă în camera ei de hotel folosind un lighean mare, întrucît nu avea încredere că baia publică din hol îi asigura intimitatea şi că era suficient de curată. Pentru a-şi lăsa veşmintele de călătorie să se aerisească, îşi puse o rochie simplă ca să nu atragă atenţia asupra ei. Cum nu putea să-şi spele părul lung, şi-l perie cît mai bine de praful adunat pe drum şi îl legă la ceafă cu o panglică.

După aceea deschise uşa mergînd să-l întîlnească pe Hawk pentru a lua masa împreună, dar îl găsi rezemat de peretele din apropiere.

Hawk o măsură din priviri, zîmbi şi spuse:

– Înţeleaptă alegere, Maggie; altfel ar fi însemnat să mă încaier toată noaptea cu bărbaţii de pe aici.

Ea zîmbi încîntată.

– Să înţeleg că ţi-ai luat în primire misiunea?

– Da, astfel nu voi fi obligat să biciuiesc pe orice bărbat pe care îl prind spionîndu-te, lucru foarte posibil ţinînd cont de privirile lungi care te-au însoţit de la gară pînă aici. Cred că ai remarcat că doamnele sînt grase şi puţine în zona asta, iar una frumoasă şi stilată ca tine apare rar pe aici.

– Îţi mulţumesc pentru aceste complimente, amabile domn, şi pentru generoasa ta protecţie. Crezi că lucrurile noastre vor fi în siguranţă în camerele noastre?

– Da, pentru că vom sta la parter puţin timp, şi voi fi cu ochii în patru. Nimeni nu va risca, ştiindu-ne atît de aproape.

În timp ce ea încuie uşa, Hawk întrebă:

– Cît timp ţi-ai alocat pentru noua ta muncă?

Maggie detestă să-l mintă, dar o făcu.

– Cîteva luni.

În timp ce coborau în holul de la parter, Hawk deduse că îl mintea cu reţinere şi se bucură.

– Cum încă mai hoinăreşti prin Vestul Sălbatic, înţeleg că şeful tău e mulţumit cu ce ai făcut pînă acum.

– Întotdeauna îmi dau toată silinţa în tot ce încep. Tu nu?

– Da, dau fiecărei sarcini pe care mi-o asum tot ce am de oferit.

„Mi-ar plăcea la nebunie să cîştig tot ce ai tu de oferit unei femei, dar mă îndoiesc că asta se va întîmpla."

– Şi n-ai dat greş niciodată, nu-i aşa?

Hawk ridică din umeri şi zîmbi.

– Pînă acum a fost bine, mă bucur s-o spun. Dar, în altă ordine de idei, aş fi prea îndrăzneţ sau nepoliticos dacă te-aş întreba cîţi ani ai?

Maggie rîse şi spuse:

– Avînd în vedere că sîntem parteneri, deloc. La sfîrşitul lui iunie împlinesc douăzeci şi trei. Îmi închipui că asta mă face să par fată bătrînă.

Lui Hawk îi plăcu felul şiret în care îi dezvălui această informaţie de ordin personal.

– Asta înseamnă doar că nu te-ai măritat pînă acum, dar aş paria că ai un iubit care aşteaptă cu nerăbdare să te întorci acasă. Am dreptate, Maggie, dacă îmi dai voie să întreb?

„Ei bine, să vedem cum ieşi din capcana pe care ţi-ai întins-o singură..."

Capitolul 6

– Nu, n-am un iubit care tînjeşte după mine. Tu?

– Nici eu, spuse el, la baza scărilor. N-am rămas într-un loc suficient de mult timp ca să curtez o femeie. Ţinînd cont de firea ta aventuroasă, aş zice că acelaşi lucru e valabil şi pentru tine. O văzu aprobînd din cap. Să ne aşezăm la prima masă, astfel încît să pot sta cu ochii pe uşă şi pe scări. Nu vreau să se strecoare cineva pe lîngă mine şi s-o întindă cu lucrurile noastre.

– Eşti convins că Diablo e în siguranţă acolo, priponit de stîlp? întrebă Maggie în timp ce Hawk îi ţinea scaunul să se aşeze.

El se aplecă spre ea şi rosti aproape în şoaptă:

– Da, n-ar lăsa pe nimeni să se apropie de el fără să provoace un adevărat tărăboi. Probabil îl va muşca şi-l va lovi cu copita pe orice prost care s-ar aventura să-l provoace. L-am hrănit şi l-am adăpat înainte să urc la etaj ca să stau de pază, aşa că e bine.

De asemenea trăsese o fugă pînă la oficiul telegrafic şi rugase un prieten din Texas să se intereseze de Maggie pe acolo şi aştepta răspunsul cu un amestec de nerăbdare şi reţinere.

Maggie îl urmări pe Hawk aşezîndu-se în faţa ei, cu ochii aţintiţi pe micul hol al hotelului. Bine măcar că nu-i era teamă sau nu era împotriva subiectului căsniciei, îşi zise ea: asta era o veste foarte bună, deşi probabil ea nu avea să profite de ea. În cămăruţa aglomerată şi zgomotoasă nu îşi puturã continua discuţia particulară. Îi zîmbi chelnerului chinez care le luă comanda şi dispăru cu paşi mici şi iuţi.

Nu dură mult pînă cînd bărbatul în negru se întoarse aducîndu-le farfuriile cu tortilla şi chili, fasole fiartă şi orez şi băuturile. Începură să mănînce imediat.

Spre dezamăgirea lui Maggie, Hawk nu vorbi în timpul mesei, dar era convinsă că nu-i scăpase nici o vorbă şi nici o mişcare din apropierea lui. Deşi părea relaxat, era sigură că era în alertă şi gata să reacţioneze la vreun pericol cît ai clipi din ochi, cu dibăcie şi curaj. După părerea ei, mişcările lui erau rezultatul unor ani lungi de experienţă şi exerciţiu. Mînecile lungi rulate pînă la cot dezvăluiau duritatea netedă a braţelor lui, albastrul deschis al cămăşii contrastînd puternic cu bronzul pielii. Pe sub genele coborîte, văzu smocul incitant al părului lui de pe piept dezvăluit de cei cîţiva nasturi pe care îi lăsase descheiaţi. Era atît de viril şi de ispititor, încît aproape că îi tăia respiraţia şi îi zăpăcea minţile. Şi nu era doar atrăgător din cale afară. Se simţea atît de bine lîngă el de parcă îl cunoştea de o viaţă.

Hawk ştia că Maggie îl cerceta pe furiş. Îi plăcea faptul că persoana lui o interesa, dar el trebuia să-şi concentreze atenţia asupra tuturor celor ce se petreceau în jur. În încercarea de a se apropia de Ben Carver şi de tovărăşia lui prin intermediul ei, îi permisese domnişoarei Margaret Anne Malone să i se bage pe sub piele, să se insinueze adînc în inima lui pustie şi îndurerată. Doamne, ce dureros o să fie să o piardă şi pe ea! După ce îşi pierduse părinţii şi fratele. Şi probabil că, dintr-un motiv sau altul, avea să o piardă.

Îşi dori să nu se fi ataşat atît de puternic de ea, de fapt, să nu se fi legat deloc, ci s-o fi urmărit de la distanţă pînă ajungea la ticăloşii ăia; atunci mintea lui n-ar mai fi suportat chinul ăsta. Aşa cum stătea acum lucrurile, trebuia să-şi ducă pînă la capăt înşelătoria pentru a ajunge la ucigaşii familiei lui şi a-i pedepsi. Iar în acţiunea asta, avea s-o trădeze şi să-i primejduiască viaţa şi asta îi frîngea inima ca un cuţit. „Ce-am să fac cu tine Maggie, dragostea mea? Cu puţin noroc, voi descoperi curînd cine şi ce eşti, mai ales pentru Ben Carver. Poate voi ajunge să ştiu motivul care te-a făcut să-l eliberezi. Şi să-mi spună dacă te judec greşit şi sînt un prost orb care se înşeală singur."

După ce terminară de mîncat, Hawk spuse:

– Ar fi plăcut să facem o plimbare, dar e un loc periculos după lăsarea întunericului şi nu vreau să avem probleme. În afară de asta, trebuie să ne culcăm devreme ca să fim odihniţi pentru drumul de mîine. Vom porni devreme şi trebuie să te avertizez că va fi o călătorie nici scurtă, nici plăcută.

„Va fi mai mult decît plăcut cu tine alături de mine", îşi zise Maggie în gînd, dar cu glas tare spuse:

– Tot ce spui e bine.

„Habar n-ai cît te înşeli, femeie, şi mi-e groază de ziua în care vei descoperi asta." Plăti masa şi o conduse pe Maggie spre camera ei. În faţa uşii, spuse:

– Noapte bună. În caz de ceva, strigă după ajutor. Sînt în camera de alături şi dorm uşor, aşa că am să apar repede. Ne vedem la şapte la micul dejun. La opt plecăm.

– Mulţumesc pentru tot, Hawk. Mă simt total în siguranţă ştiindu-te alături şi veghind asupra mea; serviciile tale vor merita cu prisosinţă oricît îmi vei cere pentru ele. Noapte bună.

– Apreciez încrederea pe care o ai în mine.

„Dar nu trece mult pînă îţi vei da seama că nu o merit şi vei dori să nu fie adevărat."

Maggie intră în camera ei şi, urmînd instrucţiunile lui Hawk, propti sub clanţa uşii un scaun, apoi luă alte două măsuri de prevedere. Plasă un pistol pe perna alăturată şi, după ce se asigură că fereastra era închisă, presără pe pervaz nişte cuişoare ascuţite în caz că un intrus ar fi încercat să intre pe acolo.

Se culcă sperînd că gîndurile ei hoinare se vor domoli lăsînd-o să doarmă, întrucît o minte şi un corp obosite făceau greşeli periculoase. După ce noaptea trecută dormise în braţele lui Hawk, acum se simţea singură şi nefericită, refuzată şi plină de dorinţă. «Mi-ai spus „strigă după ajutor" în caz că o să am nevoie, dar tot ceea ce vreau şi am nevoie eşti tu, Hawk; te vreau lîngă mine, să

mă ții în brațe, să mă săruți, să-mi spui că fac ceea ce trebuie. Acum că am găsit în tine perechea potrivită, mi-e teamă că am să te pierd curînd şi n-am să mai fiu niciodată fericită fără tine.»

Se întrebă dacă mama ei simțea acelaşi lucru pentru Newl Carver. Bineînțeles că îl iubise fără rezerve pe primul ei soț şi suferise enorm cînd îl pierduse. Poate că singurătatea şi nesiguranța o aruncaseră în brațele lui Newl, dar Maggie spera ca ea să-l iubească şi el s-o iubească pe ea şi amîndoi să fie cu adevărat fericiți împreună.

Marți dimineață, Maggie şi Hawk se urcară într-o diligență aparținînd companiei *Arizona Stage* pentru a se îndrepta spre următorul lor popas peste noapte.

Încă din prima oră, aşa cum o avertizase el, Maggie îşi dădu seama că avea să fie o călătorie lungă, plină de praf şi hurducăieli în lungul drumului şerpuitor dintre Maricopa şi Phoenix. Deşi distanța nu era mare, condițiile de drum şi numeroasele opriri aveau ca rezultat o călătorie lungă şi dificilă. În diligența plină pînă la refuz, se simțea înghesuită, dar asta îi permitea să stea lipită de Hawk care călătorea între ea şi un alt bărbat. Spera ca ploaia să nu-i oblige să coboare apărătorile de piele de la ferestre şi să împiedice pătrunderea aerului proaspăt. Se simțea în siguranță cu Hawk alături, cu revolverul în buzunar şi cu vizitiul şi un gardian pe capră şi un alt gardian pe acoperişul diligenței.

Îi auzea pe ceilalți călători vorbind şi rîzînd încetişor între ei ca să le treacă timpul, dar nici unul nu încercă să

i se adreseze ei sau lui Hawk, nici măcar bărbatul cu față de nevăstuică de lîngă el. În timp ce însoțitorul ei urmărea peisajul de pe bancheta din spate, ea asculta combinația de zgomote: bagajele izbindu-se de lemnul diligenței, zăngănitul harașamentelor și pocnetul biciului vizitiului, strigătele acestuia în timp ce îndemna caii să iuțească pasul, urîitul roților pe pămîntul pietros. Ochii, gîtul și nasul o ardeau și o usturau din pricina prafului și a particulelor minuscule ce intrau în diligență.

Peisajul deșertului Sonoran era același pe care îl văzuse zile la rînd, dar tot îi făcea plăcere să îl privească. Majoritatea stațiilor în care opreau nu erau decît niște construcții din piatră sau cărămidă nearsă cu acoperișul plat și ferestre înguste. Schimbarea celor șase cai era eficientă și rapidă.

Ruta era parcursă conform programului stabilit, cu opriri făcute numai în acele locuri unde se schimbau echipele și caii, și cu o staționare mai lungă cît să înghiți în grabă o masă fără gust alcătuită din fasole, turte din porumb și un ostropel de antilopă care fusese fiartă prea mult.

Între opriri, Maggie se gîndea la Abby, se întreba ce făcea ea, se mai întreba dacă apăruse vreo problemă sau dacă Ben fusese prins. Își propuse ca imediat ce ajungea în Prescott să-i telegrafieze bunei ei prietene ca să afle vești.

După ce ajunseră la hotel, Hawk îi dădu de mîncare lui Diablo în timp ce Maggie era condusă în camera ei. După aceea urcă și el să își împrospăteze ținuta, la fel

ca şi ea. Cînd consideră că trecuse destul timp, bătu la uşa ei ca s-o ia la cină. Zîmbi mulţumit cînd văzu că îşi luase aceleaşi măsuri de prevedere ca în Maricopa. Însă oricît de ştearsă încerca să pară ca să evite privirile celorlalţi, cu el nu avea nici o şansă, pentru că mereu o găsea frumoasă şi ispititoare.

Cum atunci cînd îşi terminară cina era încă lumină iar Hawk îi spuse că Phoenix era un loc sigur, ieşiră să facă o plimbare.

Hawk îi arătă multe locuri interesante, iar ea savură din plin plimbarea, în principal pentru că Hawk părea relaxat şi discuta din nou în voie după lunga tăcere din timpul drumului. Era evident că el cunoştea o mulţime de lucruri despre această zonă; de fapt, o mulţime de lucruri despre întreaga regiune, aşa că presupuse că trebuie să fi călătorit de multe ori pe aici, ceea ce era un avantaj pentru ea.

Plăcuta ieşire se sfîrşi prea curînd după părerea lui Maggie, dar soarele apusese de mult şi temperatura coborîse. Se făcuse răcoare iar ea era numai în rochie. Se întoarseră la hotel în timp ce pe cer luna era în urcare.

Se opriră un timp la Diablo, care păru încîntat de compania şi atenţia lor. Ba chiar îşi băgă botul în palma lui Maggie, venind mai aproape de ea ca s-o îndemne să-l mîngîie mai mult.

Hawk îi urmărea şi îşi spunea că Diablo ştia că era sinceră şi arăta că e mulţumit de ea.

– Te place şi are încredere în tine; de regulă nu acceptă străinii.

– Noi nu mai sîntem străini, nu-i aşa, băiete? întrebă ea blînd mîngîindu-i coama. E un animal grozav, Hawk; eşti norocos că îl ai.

– Da, sîntem buni parteneri. E iute şi deştept şi m-a scos din bucluc de o mulţime de ori. Pot întotdeauna să mă bazez pe el.

– Ştiu ce vrei să spui; tata ne-a învăţat că dacă dresezi cum trebuie un cal, ţi-l faci prieten pe viaţă. Jed Malone a fost un om bun şi înţelept şi un tată perfect. Noapte bună, Diablo, ne vedem mîine.

Hawk îi văzu ochii lucind de lacrimi, pe care şi le şterse cu vîrful degetelor şi fără să găsească un pretext pentru emoţia de care dădea dovadă. Ştiu că ei încă îi mai era dor de tatăl ei, exact cum îi era şi lui de familia lui. Cînd motivele purtării lui mincinoase aveau să iasă la iveală, cu siguranţă ea avea să-l înţeleagă şi n-o să-l învinuiască. Dacă avea să-l părăsească sau să fie luată de autorităţi, va trebui să trăiască şi să admită acest cumplit sacrificiu. Indiferent cît de mult o dorea, trebuia să se facă dreptate pentru toţi cei ce suferiseră de pe urma acelor nemernici sîngeroşi; aşa jurase pe mormîntul alor lui şi pe insigna pe care o purta. O stea de argint în şase colţuri ascunsă într-un buzunar de piele sub apărătoarea de piele din stînga.

Ajunşi la uşa ei, Maggie îşi dori ca el s-o ia în braţe şi s-o sărute, dar Hawk n-o făcu. Părea nervos, de parcă ar fi vrut s-o sărute dar îşi spunea că nu trebuia. O privi adînc în ochi în timp ce îi dădu aceleaşi instrucţiuni ca în noaptea precedentă, apoi spuse un „noapte bună" grăbit şi plecă.

Înăuntru, Maggie se rezemă de uşă, inspiră adînc şi închise ochii. Inima îi era plină de dragoste, trupul incendiat de dorinţă. Îl cunoştea oare doar de cîteva zile, de cinci zile minunate? Erau atît de compatibili! Se plăceau se respectau, se simţeau bine unul cu celălalt. Părea să fie perechea perfectă.

Vineri dimineaţa, un vizitiu al lui *Arizona Stage Company* pocni din bici şi strigă: „Toată lumea sus! Pornim!" şi un echipaj de şase cai nerăbdători zvîcniră, smucind diligenţa din loc în goana lor nebună spre Prescott.

Maggie presupuse că diligenţa de un roşu îndrăzneţ cu roţi galbene putea fi văzută de la distanţă de către cei din staţii sau de călătorii de pe drum. Era mai încăpătoare, mai bine construită şi mai confortabilă decît cea care îi dusese de la Maricopa la Phoenix.

Era bucuroasă că, de data asta, ea şi Hawk aveau cele mai bune locuri. Mai era bucuroasă şi că Hawk îi distrăgea atenţia de la grijile care o aşteptau cînd ajungea la destinaţie, vorbindu-i despre Prescott astfel încît ea să ştie la ce să se aştepte în capitala teritorială. Presupuse că el vorbea liber în dimineaţa asta pentru că, în afară de ei, nu existau decît doi pasageri, un bărbat şi o femeie, care stăteau pe bancheta din spate, bancheta din mijloc fiind goală.

După multe opriri şi o masă sărăcăcioasă la miezul zilei, Sonoran Desert rămase în urmă şi intraseră în mai răcorosul High Country, cu drasticele lui schimbări de peisaj şi topografie.

În Black Canyon, drumul trecea aproape de baza muntelui şi de rîul Aqua Fria, cu apele lui viu albastre formînd dîre înspumate cînd se izbeau de numeroasele stînci ivite din albie sau le ocoleau. La răstimpuri, diligenţa trecea pe lîngă alţi călători, întrucît drumul era folosit de cărăuşi, muncitori forestieri, vînători, militari şi oameni mergînd să îşi exercite meseriile sau să-şi caute norocul în zonele învecinate.

Panta cea mai abruptă şi curbele cele mai strînse erau la Antelope Hill, unde vizitiul îşi folosi toată iscusinţa pentru a încetini ritmul coborîrii impresionante.

Spre sfîrşitul după-amiezei, ecoul unor împuşcături umplu aerul, făcîndu-i pe Maggie şi pe Hawk, împreună cu ceilalţi, să intre în alertă, întrucît se aflau pe tărîmul ideal pentru cei în afara legii şi pentru atacurile indienilor renegaţi. Maggie şi Hawk se uitară pe ferestrele de pe partea fiecăruia. Amîndoi văzură în faţă şi în spate bărbaţi călare apropiindu-se treptat de diligenţă. În cîteva minute, din ambele părţi răsunară împuşcături trase de bărbaţi ascunşi după stînci, focuri care prevesteau un atac iminent.

Deşi politica companiei era să cedeze în faţa jefuitorilor pentru a proteja siguranţa pasagerilor ei, Hawk ştia că acea acţiune nu va fi întreprinsă pînă cînd înfrîngerea nu era un fapt dovedit. Dar chiar şi aşa, indiferent de ce i se cerea, era hotărît să nu permită ca lui Maggie sau celorlalţi să li se întîmple ceva, nici lui Diablo, care mergea după ei cu frîul legat de diligenţă.

Hawk îşi luă puşca pentru a-i ajuta pe gardieni şi îi

şopti lui Maggie:

– Roagă-te să nu fie Barber şi Jons pentru că ei nu lasă martori în urma lor ca să-i recunoască mai tîrziu; de asta e atît de greu să le fie dovedită vinovăţia; zburdă în libertate pentru că sînt vicleni şi îndrăzneţi.

„Ştiu asta pentru că îi urmăresc de luni de zile."

Maggie remarcase deja că Hawk era înzestrat cu o puşcă *Spencer* cu acţiune repetată care avea în patul ei numeroase cartuşe. În teaca de la centură stătea un cuţit *Bowie* cu lama tăioasă şi arcuită, pe care nu-l mai văzuse pînă acum. Tot la centură odihneau cele două revolvere *Rewington* 44. După cum era înarmat reieşea clar că însoţitorul ei anticipase necazurile şi se pregătise să le înfrunte.

Maggie îşi dori să fi avut puşca *Winchester* şi pistolul *Colt Fontier* care erau în cufărul ei. Singurele arme pe care le avea asupra ei erau un revolver cu două gloanţe *Remington* în buzunarul rochiei şi un cuţit cu lama de cincisprezece centimetri vîrît într-o teacă de piele pe care o avea ascunsă la brîul rochiei. Deşi în geantă avea cartuşe de rezervă, micul pistol trebuia încărcat după fiecare două împuşcături, ceea ce însemna timp pierdut. Îl întrebă pe Hawk dacă putea să-i împrumute unul din pistoalele lui, deşi ştia că majoritatea bărbaţilor avea reţineri cînd era vorba să-şi împrumute armele.

Hawk o măsură din priviri şi întrebă:

– Ştii să tragi şi să-l încarci?

– Da, m-a învăţat tata; şi sînt trăgătoare bună.

Fără să mai stea pe gînduri, Hawk îi dădu un pistol.

– Trage cît mai multe cartuşe cînd e nevoie. Eu văd unul în faţă, doi în spate, şi cel puţin unul în lateral cu o

puşcă. Tu cîți vezi pe partea ta?

– Doi pe stînci, dar în picioare şi mergînd în pas cu noi. Au pistoale.

– Atunci să le arătăm că nu vom fi o pradă uşoară.

Maggie şi Hawk deschiseră focul asupra banditilor, dîndu-le astfel de ştire gardienilor că puteau conta pe ajutor din interior. Amîndoi auziră un bubuit şi un țipăt pe acoperiş şi înțeleseră că un gardian fusese fie rănit, fie omorît.

Maggie îşi concentră toată atenția asupra bărbaților ascunşi printre stînci, rănind unul cînd încerca să-şi schimbe locul. Gloanțele şuierau şi se izbeau de peretele diligenței, unul trecînd razant pe lîngă umărul ei şi ieşind pe cealaltă fereastră, ratîndu-l de puțin pe Hawk. Înfuriată şi alarmată, Maggie descărcă revolverul în direcția banditului pentru a-l forța să rămînă ascuns.

Glonțul lui Hawk lovi unul din nemernicii din spatele lor înainte ca acesta să ajungă la diligența şi să sară în ea. Maggie îl văzu bălăbănindu-se şi căzînd de pe cal. Se lăsă la podea şi scoase alte cartuşe din cartuşiera lui Hawk cu care îşi încărcă arma împrumutată. În timpul ăsta Hawk îi spuse că scăpase de încă un bandit, un trăgător de elită aflat pe stîncile de pe partea lui.

Maggie opri încă o dată un atacator să vină mai aproape, din spatele bolovanului după care se ascundea. Pentru a face economie de muniție, nu trăgea în succesiune rapidă, ci doar atunci cînd el îşi arăta fața sau corpul. Cînd în cele din urmă acesta îndrăzni să treacă la bolovanul următor, Maggie reuşi să-l împuşte în brațul drept şi în coapsă. Îl auzi strigîndu-le tovarăşilor lui că e rănit.

Recunoscîndu-se înfrînți, bandiții se retraseră şi lăsară diligența să-şi continue drumul fără alt atac.

– E cineva rănit acolo, înăuntru?

În timp ce ceilalți pasageri îşi reluau locul şi îşi aranjau hainele, Hawk se aplecă pe fereastră şi strigă:

– Sîntem teferi cu toții.

– Bine. Mulțumim pentru ajutor. Jeb este rănit, dar trăieşte. În curînd ajungem în Black Canyon City şi ne tragem sufletul acolo. Nu putem opri aici; ticăloşii ăia ar putea veni după noi.

În timp ce diligența se apropia de poala dealului abrupt şi viteza ei creştea, Hawk se aşeză la locul său şi îi zîmbi lui Maggie.

– Eşti o adevărată cutie cu surprize, domnişoară Malone, spuse el pe ton jos. Ai tras grozav şi nu ți-ai pierdut cumpătul. Ai un cap limpede şi mult curaj şi îndemînare. Sînt încîntat şi impresionat. Văd că poți să-ți porți singură de grijă, aşa că nu trebuie să îmi fac probleme în privința ta.

În timp ce îi înapoie arma, Maggie zîmbi şi spuse:

– Îți mulțumesc pentru compliment, amabil domn; şi tu ai făcut o treabă excelentă. Sper că părerea asta nu înseamnă că îmi respingi oferta, pentru că tot mai am nevoie de cineva care să mă păzească de necazuri şi pericole. Mi-e groază să mă gîndesc ce s-ar fi întîmplat dacă tu şi armele tale n-ați fi fost azi aici. Probabil că data viitoare cînd am să călătoresc singură ar trebui să am la mine pistolul cu şase gloanțe.

Hawk chicoti imaginîndu-şi-o încovoiată de greutatea cartuşierei prinsă în jurul taliei micuțe peste rochia elegantă.

– N-am mai făcut niciodată pînă acum echipă cu o femeie, dar se pare că îmi vei fi un bun partener. Da, va fi o experiență extrem de interesantă şi o mare provocare. Mă întreb ce alte surprize îmi rezervi.

Maggie îi trimise un zîmbet şmecheresc şi spuse cu o îndrăzneală ce avea s-o uimească după aceea.

– O grămadă, domnule Reynolds, aşteaptă şi ai să vezi. Îți promit că lucrînd alături de mine n-ai să te plictiseşti.

Vorbele ei îl amuzară şi îl încurajară pe Hawk.

– Nu mă îndoiesc că e adevărat, şefa, răspunse el zicîndu-şi în gînd că era bine că nu erau singuri pentru că altfel probabil că ar fi făcut un gest îndrăzneț, atît de mare îi era dorința. Îi plăcea la nebunie scînteierea ochilor ei albaştri şi bujorii din obraji. Era aproape sigur că ea ar fi răspuns gestului lui, dar nu era pregătit să descopere unde i-ar fi dus acesta; putea să îi ducă pe un drum periculos şi dureros, ținînd cont că se aflau în tabere opuse. Îşi spuse că trebuia să-şi țină în frîu foamea de ea pînă cînd afla mai multe despre ea.

În Black Canyon City se opriră pentru o jumătate de oră ca să se odihnească şi să mănînce friptură cu fasole şi să bea o cafea tare la un local condus de şeful stației şi de soția lui, ajutați de cei doi băieți vioi ai lor, ajunşi la vîrsta adolescenței.

Maggie îl studie pe Hawk în timp ce acesta discuta cu băieții despre tentativa de jaf. Tovarăşul ei era răbdător şi îndatoritor, le răspundea la toate întrebările şi chiar le dădu cîte zece cenți la fiecare ca să le servească prînzul şi să strîngă după aceea masa. Sentimentele ei față de el erau mai puternice cu fiecare zi şi ştia că se

îndrăgostea de el.

Voia să-şi rezolve cît mai repede problemele pentru a se putea concentra asupra cuceririi lui Hawk, dacă acest lucru era posibil, şi se părea că era după felul în care îi răspundea. El îi scotea la iveală dorinţa uriaşă de a se aşeza la casa ei, alături de el, de a avea copii şi de a renunţa la existenţa ei aventuroasă pentru fericirea de a fi cu el.

După ce se aflară din nou la drum, Maggie şi ceilalţi doi pasageri dormiră majoritatea nopţii, dar Hawk aţipi doar cînd şi cînd, menţinîndu-se într-o stare de veghe autoimpusă.

La fel ca în tren, urmării razele lunii poleindu-i părul castaniu cu şuviţe aurii şi sărutîndu-i tenul desăvîrşit. Îşi dorea ca ea să fi dormit din nou în braţele lui şi se mulţumi doar să o privească şi s-o mîngîie cu ochii.

Cum Maggie îşi schimbă poziţia şi se ghemui pe banchetă. Hawk îşi dădu seama că îi era frig. Fără să o deranjeze, coborî apărătorile de piele şi le legă pentru a opri pătrunderea brizei nopţii, apoi îi înfăşură şalul în jurul umerilor.

Dacă instinctul nu-l înşela în privinţa ei, Maggie era tot ce voia şi avea nevoie de la o femeie, i-ar fi fost o soţie perfectă şi o mamă bună pentru copiii lor. Era sigur că şi bunicii lui ar fi iubit-o şi ar fi fost încîntaţi dacă el s-ar însura cît mai curînd ca să ducă mai departe numele familiei şi moştenirea de fermier, deşi bunicul lui renunţase cu ani în urmă la acest stil de viaţă şi devenise negustor.

Hawk se gîndi la anii petrecuţi la Circle R Ranch de

lîngă San Antonio, fermă pe care o moştenise de cîteva luni. Avocatul părinţilor lui şi văcarii se ocupau de ea în locul lui pînă cînd se hotăra fie să se stabilească acolo, fie s-o vîndă. Cînd pe 2 ianuarie, după ce îşi înmormîntase familia, pornise în urmărirea ucigaşilor celor dragi, iubirea şi nerăbdarea erau ultimele lucruri la care s-ar fi gîndit.

Apoi Maggie Malone se năpustise în viaţa lui ca un vînt nebun în deşert. Nu îşi putea explica de ce avea un efect atît de puternic asupra lui, dar nici nu-l putea nega sau ignora întunecatele posibile repercusiuni.

Era uimit să-şi dea seama cît de singur era şi gata să se stabilească la casa lui. Obosise să fie tot pe drumuri, singur, pe orice vreme, şi de foarte multe ori printre tichăloşi şi în locuri rău famate.

Voia să prindă rădăcini, să îşi întemeieze o familie şi să se bucure de viaţă. Dar nu cu orice femeie, o voia pe Margaret Anne Malone, sau mai degrabă pe femeia care credea şi spera că era. Da, ea se afla într-un mare necaz şi nu era sigur că va putea s-o salveze, deşi, în mod cert, va încerca.

Pe de altă parte, chiar dacă nu-i era promisă lui Ben Carver sau nu lua calea închisorii, poate că o doamnă atît de stilată nu va vrea să-şi unească viaţa cu cea a unei corcituri cheyenşe, sau poate că, după ce îi va afla celelalte secrete...

În dimineaţa următoare Hawk îi vorbi lui Maggie despre terenurile cu aur şi argint care se întindeau în toate direcţiile în jurul lor, terenuri cu nume neobişnuite şi amuzante precum Grief Hill, Yellowjacker Gulch, Lone-

some Pocket, Blind Indian Creek şi Battle Flat.

Ea ascultă cu interes în timp ce el îi povestea despre străvechile puţuri indiene săpate nu departe. Află despre apaşi, despre indienii navajo şi alte triburi care stăpîneau acest teritoriu înainte de venirea omului alb. Auzi de Fort Whipple care era avangarda Prescott-ului, amplasat acolo pentru a proteja districtul bogat în mine şi pe locuitorii lui.

Diligenţa coti spre nord-vest, ocolind Mount Union şi intră în Prescott Valley, partea de sud a lungii şi frumoasei Chino Valley. Capitala teritoriului era situată în cîmpia Goose pe malul rîului Granite. Era străjuită de munţi, de trecători împădurite, de dealuri vălurite şi de ape abundente. La nord se vedeau piscuri înzăpezite.

Multele drumuri care intrau în oraş şi străzile largi de acolo – purtînd nume de persoane în viaţă sau decedate ce prezentau o anumită importanţă pentru capitală sau regiunea înconjurătoare – erau toate în stare bună. Deşi în drum spre oraş şi în apropierea lui existau cîteva ferme, cătune şi colibe de lut, majoritatea locuinţelor şi clădirilor care adăposteau prăvălii erau construite din lemn şi aveau acoperişuri înălţate, nu plate.

Hawk îi spuse că Prescott nu era atît de sălbatic şi de periculos precum Tombstone şi Nogales datorită prezenţei armatei, a unui şerif dur şi a justiţiei rapide. Era limpede că Prescott prospera şi se extindea graţiei importanţei lui ca şi capitală a cherestelei abundente, a solului fertil, a puternicei apărări militare şi a bogatelor zăcăminte minerale.

Trecură pe lîngă Courthouse Plaza, aflată între străzile Montezuma şi Cortez, şi se opriră la depou. După ce

coborîră, Hawk angajă un căruţaş să le ducă bagajele la un hotel de pe Gurley Street. Maggie plecă cu căruţaşul, iar Hawk cu Diablo.

După ce reţinu două camere şi ordonă ca bagajele să fie aduse sus, Maggie se aranjă repede şi coborî la parter unde, în restaurant o aştepta Hawk.

În timpul mesei apetisante cu friptură suculentă şi legume de sezon, Maggie spuse:

– Am de gînd să fac o baie şi să-mi schimb hainele după călătoria asta lungă şi plină de praf. Apoi am să mă duc la sediul ziarului să mă prezint şi să caut informaţii. Trebuie să văd articolele publicate pe marginea procesului; şi îmi trebuie numele şi adresele celor implicaţi în el. Tu poţi să-ţi vezi de treburile tale în timpul ăsta; după care ne întîlnim aici ca să cinăm. În felul acesta am să ştiu dacă eşti disponibil ca să te angajez înainte de a părăsi oraşul.

– De acord, şefa.

Maggie zîmbi şi continuă să mănînce. „Mai trebuie să le telegrafiez lui Abby şi mamei pe furiş. Sper să am răspunsul lor la ora cînd mă întorc la hotel. Dă, Doamne să primesc veşti bune!"

Capitolul 7

Maggie se opri o clipă din mîncat şi se uită la Hawk.

– Îmi amintesc ce ai spus despre Pete Barber şi Slim Jones. Nu ai exagerat nu-i aşa? Îl văzu clătinînd din cap. I-ai întîlnit vreodată în drumurile tale?

Hawk lăsă jos furculiţa.

– Nu i-am cunoscut personal, dar i-am văzut de mai multe ori în alte oraşe. Aproape toţi de pe aici au auzit o mulţime de lucruri despre ei şi nimic de bine. Sînt nişte ticăloşi cu sînge rece şi lacomi. Lui Barber mai ales îi place să sară la bătaie şi mînuieşte bine pistoalele. Îi face plăcere să omoare, de asta este periculos şi imprevizibil, cam acelaşi lucru e şi cu Jones. În munca mea trebuie să fiu mereu la curent cu faptele şi reputaţia unor astfel de oameni şi cu cine se însoţesc. Dacă nu ascult cu atenţie ce se vorbeşte prin saloonuri şi nu citesc ziarele, aş putea da de un om căutat care are o mulţime de prieteni prin preajmă. Cînd Barber şi Jones şi-au început

fărădelegile cu ani în urmă, se spunea că toate victimele răutății lor refuzau să depună mărturie împotriva lor, altfel mureau pînă să înceapă procesul. Poliția ştie că sînt vinovați de o mulțime de crime, dar nu-i poate acuza fără dovezi. În ziua de azi se spune că nu mai lasă în urmă nici un martor decît dacă sînt prea grăbiți, iar norocoşii care scapă îşi țin gura.

Maggie continuă să sondeze terenul în căutarea de informații.

– Te-am întrebat ceva înainte şi nu mi-ai răspuns; dacă au fost implicați în jaful de la bancă alături de Ben Carver, de ce n-au omorît martorii ca de obicei? Sau de ce nu s-au întors să-i omoare mai tîrziu, pentru că doi din ei n-au păstrat tăcerea după aceea?

Hawk cunoştea răspunsurile de la Toby Muns, dar nu putea să se dea de gol, aşa că spuse:

– Sînt întrebări bune de pus editorului lui *Sentinel* sau şerifului, sau lui Barber şi Jones cînd dăm de ei. Presupun că a fost una din acele rare dăți cînd s-au grăbit să fugă.

– Nu îți ia mult să tragi cu o armă deja scoasă, mai ales că doi dintre martori l-au văzut pe Carver la față. „Ai grijă, Maggie, altfel o să se întrebe de unde ştii toatea astea. Nu-i poți spune că ai cititi dosarul procesului şi articolele din Prescott acum cîteva săptămîni, înainte de evadarea lui Ben!" De unde anume ştiu autoritățile că ei sînt implicați într-un delict dacă nimeni nu depune mărturie împotriva lor?

– Una e să discuți în particular cu şeriful şi alta e să stai în boxa martorilor în public. În plus, ei nu l-au dat în

vileag pe Barber şi pe Jones.

– Dar l-au dat în vileag pe presupusul lor partener şi prieten. Mi se pare un lucru contradictoriu şi dubios. Probabil e un indiciu că povestea e mult mai mare decît mi-am imaginat. Ce crezi?

– Poate că au existat anumite motive pentru care nu l-au putut salva pe Carver sau n-au reuşit să omoare martorii mai tîrziu. Cum acei martori nu i-au dat în vileag pe ei şi încă doi membri ai bandei; poate au preferat să se ţină la distanţa şi să-l sacrifice pe Carver, fie pentru că nu însemna nimic pentru ei, fie pentru că erau supăraţi pe el că se lase văzut. Ca să-ţi răspund la o altă întrebare, află că Barber are părul roşu aprins, iar Jones ochi cenuşii şi răi; baticul şi pălăria nu pot ascunde aceste caracteristici. Într-o privinţă sînt isteţi: folosesc cai furaţi, astfel că şeile şi caii lor nu pot fi recunoscute.

– De ce nu a trădat Carver numele complicilor lui? În mod sigur deconspirarea unor răufăcători ca aceştia doi şi recuperarea banilor ar fi cîntărit mult în cazul lui, şi poate i-ar fi adus o pedeapsă mai blîndă sau chiar achitarea.

– Carver nu e prost; dacă i-ar fi trădat, nimeni nu l-ar mai fi putut ţine în viaţă nici chiar în puşcărie, pentru că Barber l-ar fi plătit pe vreun deţinut sau ar fi mituit un gardian ca să-l omoare; oamenii ştiu că ei îşi vor pune în practică ameninţările.

– Mi s-a spus că Ban Carver avea probleme cu ceilalţi deţinuţi şi gardienii din Yuma Prison şi şi-a petrecut un timp în acea îngrozitoare Celulă Neagră pe care am vizitat-o. Mă întreb dacă acel incident n-a fost o aten-

ționare să-şi țină gura, iar lucru acesta l-a făcut să intre în panică şi să evadeze. Văzîndu-l pe Hawk ridicînd din umeri, continuă: Cunoscînd tot ce cunoşti despre aceşti oameni îngrozitori, nu ți-e frică de ei, totuşi, nu-i aşa?

– Frica e ceva ce trebuie ținut sub control, nu lăsat să-ți guverneze gîndurile şi mişcările. Dar ea îți dă o doză de precauție şi înțelepciune care te ține în viață.

– Aşadar, ai fi de acord să porneşti cu mine după ei?

– Da, pentru că dacă n-o fac, probabil că te-ai duce singură şi ai avea de suferit.

– Cum altfel aş putea obține adevărul şi articolul grozav pe care vreau să-l scriu dacă n-aş urma drumul ăsta?

În timp ce se concentrau asupra mîncării şi a propiilor lor gînduri, Hawk îşi dădu seama că, în loc ca adevărul despre Maggie să-i devină tot mai limpede, el se încețoşa tot mai mult. În unele momente, din tonul vocii ei şi din cuvintele folosite, reieşea că nu-l cunoştea deloc pe Ben Carver; în altele se părea că îl cunoaştea prea bine pentru că îi spunea pe numele mic şi lui şi lui Newl. Pe de altă parte, ori de cîte ori vorbea de el sau îi pomenea numele, nimic din glasul ei sau din expresia feței nu arată că îl cunoştea sau că tînjea după el. De fapt, în loc să dea fuga să se întîlnească cu iubitul, ea se grăbise spre Prescott, chiar dacă pentru a studia amănuntele infracțiunii şi a găsi o portiță de scăpare pentru Ben. Să fi fost probabil să nu i se fi spus totul dinainte şi să fi început să-l suspecteze pe Ben după ce anumite fapte ieşiseră la iveală după gestul ei curajos?

Cei doi Carver o convinseseră poate că Ben era

nevinovat şi aşa se explica de ce fusese de acord să-l „salveze" pentru ea?

Hawk îşi dădea seama că era posibil – nu probabil – ca Toby Muns să-l fi mințit în privința participării lui Ben la jaful de la bancă şi la uciderea familiei lui. Auzise din acte că Ben se însoțea uneori cu Barber şi Jones, dar nici el, nici vreun alt şerif nu-i văzuseră niciodată pe cei trei împreună, şi nici nu exista vreun mandat de arestare emis pe numele lui Ben pentru alte infracțiuni.

Era posibil ca Muns să fi mințit în privința lui Ben pentru a-i plăti vreo poliță mai veche sau pentru a-l proteja pe adevăratul bandit, mai ales dacă acesta era faimosul frate al lui Barber? Dacă Maggie îl cunoştea pe Ben suficient de bine ca să fi convinsă că era sincer cu ea, asta ar explica de ce îl ajuta. Şi ar mai explica şi de ce instinctul lui şi anii de experiență îi spuneau că ea nu-l cunoştea pe Barber şi Jones şi că, de fapt, nici nu auzise despre ei pînă de curînd. Faptul i se părea ciudat din moment ce erau presupuşii complici ai lui Ben. Da, atît cazul cît şi femeia deveneau tot mai complicate şi mai derutante cu fiecare ceas.

Maggie se apropie de clădirea care găzduia redacția ziarului *Arizona Sentinel.* Era construită din lemn şi vopsită în alb şi avea o verandă mare. În dreptul celui de al doilea etaj o reclamă uriaşă anunța: „Cotidian şi Săptămînal."

Trimisese deja două telegrame şi ceruse ca răspunsurile să-i fie aduse de curieri şi băgate pe sub uşa camerei de la hotel.

Îmbrăcată din cap pînă în picioare deosebit de elegant, arăta ca o doamnă, lucru de care era convinsă. În afară de umbrela de soare, în mînă avea o mapă de piele cu hîrtie şi toc pentru notiţe. Inspiră adînc şi se pregăti pentru sarcina ce o aştepta. Îşi compuse o expresie senină şi zîmbitoare, deschise uşa şi intră în redacţie.

Aproape două ore mai tîrziu, cu capul plin de idei şi cu un teanc de însemnări, Maggie îl părăsi pe editorul vrăjit şi surîzător şi plecă în căutarea celor doi martori.

Se duse la capătul oraşului şi găsi casa descrisă de editor. Era o clădire albă din lemn cu două etaje şi o verandă mare în faţă, cu scaune-balansoar şi tufe de flori plantate pe margini şi pînă la scări. Curtea era împrejmuită cu un gard înalt şi ascuţit, iar în spatele casei se afla un mic hambar şi un ţarc. Totul era curat şi în stare excelentă. Bătu la uşă şi îi deschise o brunetă, o femeie destul de ştearsă, la vreo patruzeci de ani, îmbrăcată într-o rochie simplă de zi, verde.

– Sînteţi doamna Frank Moore, fosta domnişoară Matilda Sims?

– Da. Cine sînteţi? Ce doriţi? Soţul meu nu e acasă.

– Dacă se poate, doamnă, aş vrea să intru şi să vorbesc cu dumneavoastră despre o anumită problemă. Sînt jurnalistă de la un ziar din est şi mi s-a cerut să vin în vest şi să scriu articole despre evenimente şi oameni interesanţi. De curînd am fost în Yuma şi am dat de ceva care ar putea constitui, cred eu, o povestire bună pentru editorul meu. Cred că pînă acum aţi auzit că Ben Carver

a evadat din închisoarea teritorială şi încă se află în libertate.

Femeia păli şi aproape că îşi pierdu glasul.

– Ben Carver... evadat? Nu, soţul meu nu mi-a spus vestea asta proastă. Cum? Cînd?

– A evadat acum mai bine de o săptămînă, doamnă, în ziua de 20. S-a furişat în timp ce lucra în afara închisorii, în timpul unei furtuni violente. Autorităţile n-au reuşit să îl găsească pînă acum şi nici n-au vreun indiciu unde se află. Speram că aş putea să vă iau un interviu. M-ar ajuta enorm. Ca să fiu sinceră, sînt în perioada de probă, dacă nu găsesc subiecte bune, n-am să fiu angajată permanent la ziar. V-aş rămîne veşnic recunoscătoare dacă m-aţi ajuta.

– Ştiu şi eu... nu cred că lui Frank i-ar plăcea să vorbesc despre asta.

Maggie remarcă neliniştea femeii şi spuse cu blîndeţe:

– De ce nu, doamnă, din moment ce aţi depus mărturie la tribunal în afacerea asta?

– Da, dar m-a făcut Frank să... adică, m-a rugat să depun mărturie ca acel om ticălos să nu umble în libertate. Eu nu voiam, pentru că îmi era groază că el sau prietenii lui au să-mi facă rău dacă îi dădeam în vileag.

– „Îi dădeaţi"? Vreţi să spuneţi că i-aţi recunoaşte şi pe ceilalţi patru?

– Nu chiar. Toţi erau mascaţi. Am văzut părul roşu al unuia şi ochii de stafie ai altuia. Dar masca lui Ben Carver a alunecat şi i-am văzut faţa înainte să şi-o pună la loc.

– Îl cunoşteaţi pe acest infam Ben Carver suficient de bine ca să-l recunoaşteţi? insistă Maggie observînd expresia ciudată a femeii în timpul ultimei afirmaţii.

– Frank mi-a spus cine era. Frank îi cunoaşte pe el şi pe tatăl lui. L-am identificat în puşcărie după ce a fost prins.

– Se presupune că doi dintre ceilalţi membri ai bandei sînt tîlhoşi notorii. Este vorba de Barber şi de Jones. Este o minune că nu v-au omorît ca să împiedice identificarea.

– Nu cred că au văzut cînd i-a alunecat masca lui Carver şi au trebuit să dispară în grabă. Cineva a venit la uşă, a văzut ce se întîmplă şi a strigat după ajutor. Şeriful şi cîţiva dintre soldaţii din oraş au dat fuga să ne salveze. Toţi tîlharii au fugit prin uşa din spate şi au dispărut cu banii.

– Barber şi Jones nu v-au abordat ca să vă ameninţe să nu depuneţi mărturie?

– Nu. De ce?

– Asta e chiar ciudat, ţinînd cont că în mod normal fac lucruri de genul ăsta pentru a evita să fie prinşi şi aduşi în faţa justiţiei. Aşadar, sînteţi ferm convinsă că omul de la bancă era Ben Carver?

– Da, şi am spus-o şi în boxa martorilor.

– Soţul dumneavoastră cum de-a Maggie o văzu pe Matilda devenind şi mai încordată auzind poarta.

– Iată-l şi pe soţul meu. Cred că ar trebui să vorbiţi cu el.

– Despre ce să vorbească cu mine? întrebă Frank apărînd lîngă ele.

În timp ce soția lui îi explica fără vlagă, Maggie văzu cum bărbatul o cercetă din cap pînă-n picioare într-un fel care i se păru jignitor, dar îi zîmbi candidă.

– Mă ocup eu de problema asta, îi spuse Frank, Matildei. Ce doriți de la noi, domnișoară...

– Domnișoara Margaret Anne Malone, domnule, din Virginia, îi răspunse ea cu un accent exagerat, pe care îl folosea de la sosirea în oraș. Îi repetă ceea ce îi spusese și nervoasei lui soții mai devreme, apoi întrebă: Îmi permiteți să vă iau un interviu pentru articolul meu, domnule? V-aș fi extrem de recunoscătoare.

– Ce ați aflat pînă acum?

– Nu suficient pentru un articol interesant; doar ceea ce mi-a spus comandantul închisorii din Yuma după evadare și ce a adăugat editorul lui *Arizona Sentinel*. Ultimele două ore le-am petrecut în biroul lui și el m-a îndrumat la dumneavoastră. Nu vreau să pară că transmit știri, mai ales o știre veche ca aceasta. Pe mine mă interesează oamenii implicați în cazul ăsta și cum i-a afectat el pe ei și viețile lor. Cum dumneavoastră și soția dumneavoastră ați fost principalii martori ai acelui înfrogzitor eveniment, o mare parte din articolul meu vă va zugrăvi pe dumneavoastră și curajul de care ați dat dovadă la tribunal.

– Poftiți înăuntru și luați loc, domnișoară Malone; ar putea fi o experiență foarte interesantă. Mattie, fă-ne te rog o cafea.

– Da, dragă, imediat.

Maggie intră în casă felicitîndu-se pentru a-i fi găsit unul din punctele slabe: vanitatea. Se așeză pe un fo-

toliu într-un salonaş imaculat unde totul era la locul lui. Frank se aşează pe celălalt, în spatele mesei joase dintre ei. Era bine îmbrăcat, costisitor şi arăta ca un om de afaceri prosper, dar ea nu-l plăcea.

Maggie îşi deschise mapa şi se pregăti să ia notiţe.

– Vreţi să-mi spuneţi ce s-a întîmplat la bancă în ziua aceea?

Îi văzu privirea îndrăzneaţă coborînd pe foaia ei şi rămînînd acolo, după care bărbatul îşi începu povestirea.

– Eu şi cu Mattie eram acolo cu treabă, împreună cu alţi cîţiva, cînd patru bandiţi au intrat pe uşa din spate şi ne-au jefuit în timp ce un al cincilea a rămas cu caii. Au luat banii băncii şi lucrurile de valoare ale clienţilor. Un bărbat slăbănog, cu ochi cenuşii a adunat banii lichizi din caserie şi altul a curăţat visteria, în timp ce un individ înalt, cu părul roşu ţinea pistoalele îndreptate asupra noastră. A trebuit să îndesăm tot ce aveam la noi într-un sac cu care Ben Carver a trecut pe la fiecare. Cînd un client a văzut pe geamul de la uşă ce se întîmpla, a luat-o la fugă pe stradă strigînd după şerif. Roşcatul l-a auzit şi le-a spus celorlalţi că era timpul s-o şteargă. Casierul s-a întîns după pistolul de sub tijghea, aşa că Ben l-a împuşcat şi a fugit înainte să sosească ajutoarele. N-am recuperat nimic din banii sau bunurile noastre.

– Cam asta mi-a spus şi editorul mai devreme. De ce era visteria băncii deschisă? Nu e ceva neobişnuit?

– A deschis-o patronul ca să scoată nişte hîrtii pe care le păstra pentru mine. A fost lovit în cap de roşcat chiar după ce s-au strecurat în bancă, aşa că n-a văzut

nimic din ce s-a întîmplat după aceea.

În timp ce îşi continua întrebările, Maggie observă că Frank îşi avea privirea ațintită pe vîrful cizmei cînd răspundea.

– De ce era uşa din spate descuiată? Pare ciudat.

– Patronul a spus că trebuie, că uitase s-o încuie la loc după ce sosise.

– Şeriful a descoperit cine erau ceilalți patru bandiți?

– Nu, dar bănuieşte cine sînt doi dintre ei după descrierea noastră. Toată lumea ştie cum arată Pete Barber şi Slim Jones şi că umblă împreună şi de regulă Toby Muns şi Coot Sayer îi însoțesc. Dar nici unul dintre noi n-ar putea jura că a fost vreunul dintre ei întrucît nu le-am văzut fețele.

– Dar dumneavoastră şi soția dumneavoastră i-ați văzut-o pe a lui Ben Carver.

– Da, cînd i-a alunecat masca pentru o clipă.

Maggie observă că tot n-o privea în ochi cînd vorbea, dar privirea lui grosolană se plimba în mod frecvent pe restul corpului ei.

– Carver sau unul dintre ceilalți şi-a dat seama că îl văzuserăți pe Carver la față?

– Sînt convins că nu, altfel am fi fost cu toții morți. Ceilalți aveau atenția îndreptată în altă parte, iar Ben se uita în jos, la sacul pe care-l ținea. Noroc că eu şi Mattie ne-am ferit privirea înainte ca el să-şi ridice ochii. Ah, iată cafeaua noastră. Cum o beți?

– Cu două lingurițe de zahăr, vă rog. Mulțumesc, doamnă Moore.

Matilda zîmbi şi dădu din cap, apoi prepară cafeaua

pentru soțul ei.

– Asta-i tot, draga mea, spuse Frank. Poți să te întorci la treburile tale. Te chem eu dacă mai am nevoie de ceva.

Maggie aşteptă pînă femeia ieşi din cameră, apoi îşi întoarse atenția la Frank.

– A fost un noroc că nici unul dintre bandiți nu şi-a dat seama că i-ați văzut fața lui Ben Carver, pentru că am auzit că Barber şi Jones sînt renumiți că nu lasă martori în urmă, sau că se întorc mai tîrziu şi scapă de ei înainte de proces. Sînt sigură că o asemenea posibilitate v-a îngrijorat.

– Da, dar omul nu poate să se sustragă de la datoria lui sau să trăiască în spaimă. În afară de asta, noi n-am spus că ei au fost implicați, aşa că n-au avut motiv să vină după noi.

– Dar, l-ați dat în vileag pe prietenul lor şi ați ajutat să ajungă la închisoare. Nu vă este teamă că Ben Carver o să vină aici ca să se răzbune, acum că e în libertate?

– Nu, pentru că fața lui este prea cunoscută ca să treacă neobservat.

– Dar s-ar putea furişa în timpul nopții, nu?

– Am un cîine mare şi rău pe care-l țin în curte noaptea. L-aş ține şi ziua dar lui Mattie îi e frică de el, iar el nu ascultă decît de mine. Ziua e încuiat în hambar.

Dezvăluirea îi explică lui Maggie de ce gradul era atît de înalt şi solid. Totuşi, dacă lui Moore nu-i era frică, de ce avea nevoie de un cîine de pază?

– Înțeleg, pentru că un cîine mare şi fioros mă înspăimîntă şi pe mine. Schimbă brusc subiectul. De unde

anume îl cunoaşteţi pe Ben Carver?

– Eu şi tatăl lui am avut pe vremuri cîteva... neînţelegeri legate de amplasarea capitalei. Cum eu fac afaceri cu cherestea iar el e în lumea diverstismentului, amplasarea asta este importantă pentru prosperitatea şi dezvoltarea unui oraş. Ne-am confruntat din pricina asta. Newl n-ar recunoaşte adevăratul motiv pentru care nouă ne-a revenit capitala, şi anume că în timpul războiului cu nordul Tucson a înclinat spre confederaţi şi a fost pedepsit de către guvern. Simpatizanţii sudişti chiar au ţinut o convenţie în Tucson şi au declarat Arizona teritoriu confederat şi au ales un delegat la congresul lui. Cum s-a sfîrşit războiul, a început bătălia pentru cine să capete capitala. Noi am mai fost avantajaţi şi de faptul că aveam Fort Whipple care să apere noul guvern, aşa cum apăra minele şi lemnul de aici, concomitent cu locuitorii şi fermierii.

– Dar Tucson a ţinut-o timp de zece ani, din '67 pînă în '77, aşa e?

– Da, dar acum e iar aici, şi aici va rămîne. Eu n-am fost singurul care şi-a cheltuit banii cu greu cîştigaţi ca s-o readucă aici. Buckey O'Neill al nostru s-a luptat tot atît de îndîrjit cu Bob Leatherwood din Tucson cum m-am luptat şi eu cu Newl. Am cîştigat suficiente voturi ca s-o primim înapoi pentru că toţi oamenii din zona asta s-au prezentat la vot. Am avut grijă de asta şi cu vorba şi cu bani.

– Aţi cumpărat voturile; asta vreţi să spuneţi?

– Nu-i nimic ilegal în a da o compensaţie oamenilor care şi-au luat liber de la lucru ca să vină la vot. Bieţi

oamenii nu îşi pot permite să piardă plata pe o zi.

– Oh, dar nu insinuam nimic, domnule. Scuzaţi-mă că nu mi-am formulat întrebarea cum trebuie, dar sînt încă începătoare în meseria asta. Sînt total de acord cu procedeul dumneavoastră şi vă aplaud generozitatea faţă de cei mai puţin norocoşi ca dumneavoastră.

– Nu vă faceţi probleme, domnişoară Malone; îmi dau seama că sînteţi novice.

– Vă mulţumesc pentru răbdare şi înţelegere, domnule. Daţi-mi voie să-mi verific o clipă însemnările. Aşa. Am înţeles că Newl Carver a depus mărturie că fiul său era cu el la o partidă de vînătoare cînd a avut loc jaful, iar Ben Carver a jurat că e nevinovat.

– Aşa e, dar Newl şi fiul lui au mințit în boxa martorilor şi juraţii şi judecătorul nu i-au crezut. Ben nu putea fi în două locuri în acelaşi timp, iar eu l-am văzut aici în ziua aceea. Newl a avut noroc că n-a fost aruncat în puşcărie pentru spejur.

„În ochii şi în glasul tău citesc o ură cruntă; mă întreb de ce."

– A fost un lucru bun că dumneavoastră şi soţia l-aţi recunoscut pe Ben Carver, altfel infracţiunea ar fi rămas nerezolvată şi cel puţin unul dintre bandiţi nepedepsit. Dar pot înţelege de ce un tată ar minţi ca să-şi salveze fiul.

– Nu ştiu ce să spun; eu n-am copii, oricum, nu încă.

Maggie detectă o amărăciune suspectă în glasul lui Fank. Deduse că avocatul lui Ben trecuse cu vederea două aspecte vitale în timpul procesului care i-ar fi putut permite să invoce o crucială „umbră de îndoială". Abordă

primul aspect cu Frank.

– Ben Carver este ceea ce dumneavoastră cei din vest numiți un pistolar legendar?

– Nu, de ce?

– Doar pentru că am presupus că trebuie să fie rapid, îndemînatic şi atent, dacă el a fost cel care şi-a scos arma şi l-a împuşcat pe casier, cînd mai aproape de el se aflau doi bandiți – şi mai ales că între el şi casier se aflau tijgheaua şi barele de protecție, iar el mai şi ținea sacul cu bunurile. Trebuie să se fi mişcat ca fulgerul.

Îl văzu mişcîndu-se, apoi devenind relaxat.

– După ce conducătorul lor a tras un foc de avertizare, ceilalți doi au fugit pe uşa din spate şi Ben şi-a scos pistolul. Cred că a văzut mişcarea casierului şi a reacționat. În acel moment lucrurile se întîmplau iute şi cu furie aşa că ne-am aruncat cu toți la podea ca să evităm gloanțele.

– Ați gîndit rapid şi bine, domnule, şi probabil că i-ați salvat viața soției dumneavoastră, spuse Maggie. Cum Frank zîmbi încîntat, abordă cel de al doilea aspect care o intriga. Conducătorul de care vorbiți pare un om neglijent din moment ce n-a pus un om de pază la uşa din față. Probabil că în viitor o astfel de misiune îi va veni de hac; aşa sper.

-Şi eu, domnişoară Malone.

Îi mai puse cîteva întrebări simple, apoi zise:

– Vreau să vă mulțumesc dumneavoastră şi soției dumneavoastră pentru că m-ați ajutat la acest reportaj. După ce va fi publicat, am să vă trimit un exemplar al ziarului, cu autograful meu, fireşte. Dacă nu mai aveți şi

altceva să-mi spuneți, am să plec acum.

– Nu mai am nimic. Vă doresc mult noroc în noua dumneavoastră slujbă.

Maggie îşi închise mapa, se ridică şi adăugă:

– Vă mulțumesc, domnule, pentru amabilitate şi ospitalitate.

În timp ce se îndreptau spre uşă, se opri, se întoarse şi spuse:

– Oh, dacă aud sau citesc că Ben Carver se întoarce în Prescott, pot să vin să vă mai iau un interviu? „Ia-ți privirea asta scîrboasă de pe mine, şarpe ce eşti! Pentru numele lui Dumnezeu, proaspăta ta soție e în camera de alături!"

– Va fi în regulă şi ştiu că vizita dumneavoastră îmi va face plăcere ca şi cea de azi, dar n-am să-l văd din nou la față. Sînt sigur că poliția îl va băga la loc în puşcărie cît de curînd.

– Sper, domnule, căci infractorii n-ar trebui să umble liberi şi să terorizeze oameni nevinovați. La revedere.

Maggie trecu pe la şerif care credea că Ben era vinovat. Era convins că Newl mințise ca să-şi salveze fiul de la închisoare, dar judecătorul milostiv nu emisese nici o acuzație de sperjur împotriva unui tată distrus.

Cînd ea îl întrebă de ce Ben nu fusese spînzurat, omul legii îi răspunse că nu era genul de pedeapsă pentru jefuirea unei bănci.

După aceea se întîlni cu casierul băncii care rămăsese cu un şchiopătat permanent, dar care nu era

deloc în pericol să moară din cauza rănii, aşa cum îi spusese Newl cu şaisprezece zile în urmă în Wilcox. Bărbatul subţirel îi spuse că nu-l văzuse pe Ben la faţă şi nici nu auzise rostindu-se vreun nume în ziua aceea. Îi mai spuse că n-ar fi trebuit să încerce să ia pistolul de sub tijghea, dar intrase în panică deoarece se temea că banditii îi vor omorî pe toţi înainte să plece, iar datoria lui era să apere banca şi pe clienţi.

Îi spuse că nu ştia de ce nu fuseseră cu toţi omorîţi, „pentru că jefuitorii avuseseră timp din belşug să ne tortureze pe toţi. Cred că Dumnezeu ne-a apărat"

Cînd ea îl întrebă despre cele două aspecte trecute cu vederea despre care îl întrebase şi pe Frank Moore, răspunsul lui i se păru interesant.

După ce plecă, Maggie îşi spuse că pînă acum condamnarea lui Ben se baza doar pe mărturia soţilor Moore, afirmaţii care acum le găsea dubioase şi care o făceau şi mai mult să creadă că fratele ei vitreg era nevinovat.

Cînd se întoarse în camera ei de la hotel, Maggie găsi două telegrame – de la Abby şi de la mama ei – băgate pe sub uşă după cum ceruse. Conform convenţiei prestabilite, ambele răspunsuri erau identice: *Aici totul este bine.*

Oftă uşurată, deşi tînjea după mai multe veşti, apoi se îndreptă spre lavoar ca să se învioreze înainte de a se întîlni cu Hawk la parter pentru a merge la cină. Ştia că, dacă se grăbea, ar fi avut destul timp ca să răsfoiască însemnările despre proces pe care i le dăduse

editorul lui *Sentinel;* asta ar fi explicat de ce cunoştea atîtea detalii cînd avea să discute cu Hawk în seara aceea pentru a-i afla părerea.

În timp ce aşteptau să le fie adusă mîncarea, Maggie îi povesti despre discuţiile ei din după-amiaza aceea şi despre planul de a-i vizita a doua zi pe judecător şi pe procuror, precum şi pe cîţiva membri ai juriului ca să vadă dacă votaseră din convingere sau teamă.

– Din ce am aflat pînă acum, Ben Carver şi tatăl lui au jurat că el era nevinovat, spuse Maggie. Soţii Moore s-au comportat ciudat cînd le-am luat interviul, de parcă ascundeau ceva. Am avut impresia că Frank Moore îi urăşte pe ambii Carver, mai ales pe tată, şi îi plăcea să se bucure nespus că l-a băgat pe fiul lui după gratii. Aici e respectat şi inspiră încredere, dar eu nu am aceeaşi părere despre el. De fapt, l-am găsit cît se poate de detestabil.

Cît timp le fură servite mîncarea şi băuturile, Hawk rămase tăcut. Deşi o urmărise tot timpul, nu reuşise să ajungă suficient de aproape ca să poată auzi ce vorbise cu cei cu care se întîlnise. O văzuse ducîndu-se la oficiul telegrafic, dar nu ştia dacă trimisese sau primise mesaje. Dar telegrama codificată care îl aştepta îi făcu plăcere. Din ea află că Maggie fusese sinceră cu el în majoritatea privinţelor. Singurul lucru care nu se potrivea era angajarea la ziar. Spera că după altă telegramă pe care o va trimite din următorul oraş va afla mai multe despre ea şi viaţa ei, mai ales despre relaţia ei cu Ben Carver.

Rămaşi din nou singuri, Hawk se aventură.

– Aşadar, crezi că au minţit în privinţa lui?

– Nu ştiu, dar se pare că există o mulţime de coincidenţe convenabile şi de mistere.

– Adică?

– În primul rînd, visteria băncii a fost descuiată la cererea lui Frank. În al doilea, patronul nu a zăvorît uşa din spate. De unde au ştiut bandiţi că se pot strecura pe acolo? În al treilea rînd, masca singurului bărbat din bandă pe care Moore îl cunoştea a alunecat tocmai cînd banditul stătea în faţa lui, totuşi, nici unul dintre răufăcători sau dintre clienţii prezenţi nu i-au văzut pe soţii Moore cînd i-au văzut faţa. În al patrulea rînd, de ce capul bandei – dacă era un om deştept ca Barber – nu a pus un om de pază la uşa din faţă sau n-a stat el însuşi de pază? În al cincilea, dacă aşa cum a spus Moore „Toată lumea ştie cum arată Pete Barber şi Slim Jones", de ce nu i-a recunoscut? Chiar dacă îţi legi basma peste nas şi peste gură, poţi fi recunoscut după ochi şi după păr, mai ales dacă ai un păr de un roşu aprins sau ochi cenuşii de stafie. De ce ar fi Moore suficient de curajos şi cu conştiinţă civică pentru a-l da în vileag pe Carver, dar să păstreze tăcerea în privinţa lui Barber şi Jones, cînd ar fi mai sigur pentru el să-i ştie după gratii.

Hawk rămase tăcut cît timp îşi umezi ea gîtul cu o înghiţitură de apă, pentru că nu voia să-i întrerupă şirul argumentelor.

– Editorul lui *Sentinel* mi-a dat o copie a mărturiilor la proces şi însemnările pe care şi le-a făcut şi în baza cărora şi-a scris articolele. Fie avocatul lui Carver a fost incompetent sau neglijent, fie a fost mituit, din cauză că

a omis multe din aspectele astea şi altele. Îi povesti despre discuţia cu casierul despre rănire, apoi adăugă: Nici chiar casierul nu ştie cine l-a împuşcat; în acel moment era cu capul în jos. Dacă Ben Carver ţinea sacul în care colecta bunurile de valoare, mă îndoiesc că a putut să-şi scoată pistolul şi să tragă atît de rapid. Moore a mai spus şi că, atunci cînd capul bandei a tras un foc de avertisment, s-au aruncat cu toţii la podea; în cazul ăsta, cum de a putut să vadă că el l-a împuşcat pe casier? Şi ţinînd cont de obstacolele dintre ei, cum a putut Carver să-l împuşte în coapsă, şi nu în piept, în cap sau în braţ? Verdictul „vinovat" se bazează pe mărturiile soţilor Moore şi nu sînt convinsă că sînt credibile. Apoi mai este aspectul cu martorii lăsaţi în viaţă, fără nici un atac ulterior asupra lor, cînd poliţia este aproape sigură că doi dintre bandiţi erau Barber şi Jones. Procesul a avut loc pe terenul lui Moore, unde cuvîntul lui avea să fie acceptat de membrii juriului, de judecător şi de lumea din oraş. Oamenii de aici îl urau pe Newl Carver pentru că s-a opus situării capitalei aici. Am avut impresia clară că Moore n-a fost total sincer cu mine şi mă îndoiesc că soţia lui chiar l-a văzut pe bandit la faţă; cred că a mînţit ca să-i facă pe plac soţului ei. În caz că nu ştii, Hawk, nici măcar nu erau logodiţi, la vremea aceea; s-au căsătorit chiar după proces.

Spre uimirea lui Hawk, în doar cîteva ore, ea obţinuse informaţi pe care el nici nu le bănuia.

– Ce vrei să spui cu asta?

Maggie se aplecă spre el şi rosti aproape în şoaptă:

– L-am vrăjit pe editorul ziarului ca să-mi povestea-

scă despre marea poveste de dragoste care a rezultat din acea infracțiune şi din proces. Frank şi Matilda nici măcar nu se văzuseră pînă la vremea respectivă. Faptul că s-au aflat împreună în pericol i-a legat, chipurile, aşa că s-au căsătorit imediat după ce ea i-a întărit mărturia şi Carver a fost condamnat.

– Crezi că Moore s-a oferit s-o ia de soție în schimbul minciunii.

– Da, dar editorul crede povestea lui Moore cu idila subită. Eu i-am urmărit şi pentru nişte proaspăt căsătoriți nu mi s-au părut deloc îndrăgostiți la nebunie. Cred că această căsătorie a lor este încă una din coincidențele convenabile de care vorbeam. Ce-ar fi ca jaful să fi fost o treabă internă şi banditii să fi fost angajați de Moore şi/sau de patron? În ziua aceea se aflau o mulțime de bani, aur, argint şi alte valori în safe. Mi se pare suspect că acesta, plus uşa din spate, se aflau descuiate chiar la momentul potrivit. În afară de asta, numai Moore a văzut ochii cenuşii ai unuia din tîlhari, iar el era în ghereta casierului, la o distanță măricică şi cu mai multe obstacole între ei. Cît despre roşcatul pe care toți l-au văzut, asta putea fi o coincidență, sau un efect produs cu ajutorul vopselii roşii de păr. Sau poate că Moore şi patronul i-au angajat pe Barber şi pe Jones să le pună în practică planul ticălos, fapt care ar explica de ce aceştia doi l-au lăsat pe Carver să primească pedeapsa, cînd poate el nici nu se afla acolo în ziua aceea. Asta ar mai explica şi de ce Moore a refuzat să-i arate cu degetul pe cei doi ticăloşi.

– Vorbeşti de parcă ai crede că Ben Carver a ajuns

degeaba la puşcărie.

– Dacă aşa a ajuns, n-ar fi fascinant să dau în vileag o astfel de poveste? Maggie inspiră adînc. Poate e doar ignoranța mea bogată sau mintea din fire bănuitoare, dar ideea mă intrigă. Las' că le-am făcut şi eu o răutate soților Carver! I-am întrebat ce or să se facă dacă Ben Carver vine aici ca să se răzbune şi i-am văzut pe amîndoi intrînd în panică.

– Aşadar, tu crezi că Ben Carver a fost lucrat?

– Drept să-ți spun, partenere, nu ştiu ce să cred. La urma urmei, de ce n-ar fi fost acuzat Carver pe nedrept.

– Ei bine, spuneai că eşti în căutare de aventuri; se pare că misterul acesta ți le poate furniza.

– Şi mai mult de atît.

– Adică?

– După cum ți-am mai spus, povestea asta mi-ar putea aduce o carieră.

Hawk luptă cu colții gelozieì care se înfigeau în inima lui din cauză că ea părea atît de hotărîtă să creadă că Ben era nevinovat şi să-l scoată basma curată. Nu putea ignora faptele pe care ea le descoperise sau supozițiile pe care le făcuse. Ce-ar fi fost dacă Toby Muns şi soții Moore mințiseră, iar el o ajuta pe Maggie s-o dovedească? Ce s-ar fi întîmplat cu dragostea care înmugurea în el dacă Ben Carver era declarat nevinovat şi îi devenea rival? Oricît de mult voia să înlăture concurența lui Carver şi să-i pedepsească pe ucigaşii familiei lui, nu putea lăsa un nevinovat să plătească în locul lor.

– Nu crezi că evadarea lui Carver îi dovedeşte vinovăția? întrebă el.

– Poate că înseamnă doar că e disperat şi speriat. Dacă este nevinovat, cum ar putea s-o dovedească de după gratii? Cine poate să spună că n-a fugit din închisoare ca să-i găsească şi să-i dea în vileag pe adevăraţii tîlhari sau să-i demaşte pe martorii mincinoşi? De ce ar ispăşi o pedeapsă pentru un delict pe care nu l-a comis? De ce ar vrea să stea de bună voie închis cu oameni ticăloşi şi periculoşi şi să lucreze cu un sclav?

– Ai de gînd să faci din Carver un erou nedreptăţit ca în romanele acelea de duzină? o tachină Hawk.

– Numai dacă merită.

– Şi dacă nu merită?

– Am să las legea să se ocupe de el. Dacă descopăr ceva care să fie benefic cazului lui, las autorităţile în drept să-şi facă datoria punîndu-le la dispoziţie probele. Dar dacă dovedim că e vinovat şi mai dovedim şi că Barber şi Jones au fost implicaţi, vom face acelaşi lucru, nu-i aşa, partenere? În primul rînd trebuie să-i găsim şi să-i interogăm.

Hawk ştia unde se aflau, graţie telegramei primitei şi unei discuţii purtate recent de Barber cu un bărbat nesăbuit în apropiere de graniţa mexicană.

– Ai dreptate, şefa. Acum ar fi bine să mîncăm pînă nu mi se răceşte de tot mîncarea. Putem discuta mai mult la cafea şi la desert.

Duminică dimineaţa Maggie îl rugă pe Hawk s-o însoţească la slujba din biserica din localitate. Hawk păru să se simtă în largul lui în casa Domnului. În timp ce cîntau imnuri din aceeaşi carte, umerii li se atingeau. Era

minunat să se afle alături de el. Uitîndu-se la familiile zîmbitoare din jur, îşi dori să aibă şi ea una, în care Hawk să-i fie soţ, şi să fie înconjuraţi de copii. Nu se putu abţine să nu rostească o rugăciune egoistă pentru ca acele visuri să devină realitate, pentru ca Ben să fie nevinovat şi ea să poată s-o dovedească, şi pentru că Hawk s-o înţeleagă şi s-o ierte că l-a înşelat atîta timp.

După slujbă, luară prînzul, apoi se duseră la judecător şi la procuror, dar aflară că amîndoi erau plecaţi din oraş, astfel se îndreptară spre locuinţele cîtorva din membrii juriului, conform unei liste furnizate de editorul ziarului.

Tîrziu spre seară, în timp ce mergeau alături, Hawk era uluit de felul în care Maggie condusese acele întrevederi. Vorbise cu un puternic accent sudist, îşi folosise tot farmecul pentru a-i face pe acei oameni să fie relaxaţi şi să vorbească liber şi păruse că mai degrabă conducea o anchetă decît că lua un interviu pentru un reportaj. Tot atît de uimitoare i se păruseră şi răspunsurile unora dintre foştii juraţi.

– Acum înţelegi ce am vrut să spun, Hawk? întrebă ea ca şi cum gîndurile ei se îndreptau în aceeaşi direcţie cu ale lui. Toţi cu care am vorbit au spus că ambii Carver au fost covingători la tribunal şi ei i-ar fi crezut de n-ar fi fost mărturiile soţilor Moore. Ei nu cred că a fost ciudat că visteria era deschisă sau uşa din spate deschisă, nici că martorii au fost lăsaţi în viaţă. Toţi de aici par să-i fie loiali lui Frank Moore şi să-i poarte pică lui Newl Carver

pentru convingerile lui politice. Este ca şi cum hotărîseră că Ben era vinovat chiar înainte ca procesul să înceapă.

Hawk observă că ea spusese „Ben" şi nu Carver, ca de obicei.

– Nu e în firea omului să-şi creadă prietenii şi nu străinii? întrebă el.

– Da, dar oamenii trebuie să tragă undeva o linie, să discearnă răul de bine. Chiar dacă unul îşi ignoră datoria faţă de lege şi de aproapele său, cînd pune mîna pe *Biblie* şi jură în faţa lui Dumnezeu, ei ar trebui să refuze ca prietenia să-i influenţeze decizia. Cum poţi vota „vinovat", cînd există o umbră de dubiu, aşa cum a făcut toţi? Nu eşti de acord?

– Ba da, e adevărat ce spui.

În timp ce treceau pe lîngă alţi trecători, Hawk rămase tăcut, dar în gînd o întrebă: „Unde tragi tu acea linie hotărîtoare între bine şi rău? Crezi că viaţa lui era în pericol în închisoare? De asta l-ai ajutat să evadeze şi adulmeci în jurul cazului lui? Categoric nu pentru reportajul pentru ziar. Sînt de acord că Moore ascunde ceva, dar mă îndoiesc că a mintit că l-a văzut pe Ben în bancă. Mă întreb ce ai să simţi cînd ai să descoperi că Ben e rău pînă în măduva oaselor."

În timpul acestei pauze, Maggie reflectă asupra unui aspect misterios şi încurcat. După ce vorbise cu Newl şi Frank, rămăsese convinsă că rivalitatea lor mai avea o latură pe care nici unul dintre ei n-o deconspirase. În ochii şi în glasul amîndurora citise o ură puternică faţă de celălalt. Instinctul îi spunea că era vorba de mai mult decît de diferende politice. Presupuse că Newl voise să-l

scoată pe Ben din închisoare înainte de a i se aduce noi acuzații, reale sau false, care puteau duce chiar la execuție. În orice caz, Newl o păcălise cu privire la starea casierului, fapt care o silea să fie sceptică în prvința unor alte afirmații ale lui. Trebuia să meargă la Tucson şi să discute cu tatăl ei vitreg pentru a limpezi aceste aspecte neclare. În afară de asta, rămăsese stabilit ca Newl să încerce să afle unde se găseau Barber şi Jones ca să-i spună ei. Se întrebă dacă trebuia să-l abordeze cu Hawk la remorcă. Dar imediat îşi dădu seama că nu avea de ales. Avea nevoie de el ca s-o apere cînd avea să dea de mizerabilii care deţineau cheia achitării lui Ben sau a reîncarcerării lui.

Maggie se uită la Hawk şi îl întrebă:

– Ce planuri ai acum? Ţi-ai rezolvat misiunea pe care ai avut-o aici, astfel încît să te pot angaja?

– Cred că am uitat să-ţi spun aseară că unul dintre clienţii lui Whiskey Row mi-a spus că i-a văzut pe cei doi în tren, dar s-au hotărît să se îndrepte spre Tombstone în loc de Prescott. Cum ăsta e un loc bun să începem urmărirea lui Barber şi a lui Jones, pot să mă achit concomitent de ambele sarcini.

– Poţi să-ţi rezervi timp pentru o scurtă oprire în Tucson? Aş vrea să-i pun cîteva întrebări domnului Carver cu privire la fiul său şi trebuie să-mi iau calul. L-am lăsat acolo pentru că nu-i prea prieşte călătoria cu trenul şi avea un picior care trebuia îngrijit.

„Doamne, femeie, mi-aş dori să nu minţi cu atîta uşurinţă!" Faptul îi mîhnea inima şi îi chinuia mintea, deşi ştia că el însuşi mintea cînd era nevoie. Poate că ea nu

avea de ales, date fiind circumstanțele. Nu putea să-i spună unui om care se supunea legii ce făcuse ea în Yuma şi ce încerca să facă. Iar dacă ea ar fi avut vreo idee cine era el de fapt, un fost jandarm texan şi actual ofițer în Serviciile Unite, aflat într-o misiune atît oficială cît şi personală, l-ar fi părăsit cu viteza fulgerului. Şi atunci nu doar că ar fi pierdut ocazia să fie lîngă ea şi s-o apere, ci şi şansa de a ajunge la Barber şi la Jones prin intermediul lui Ben. În plus, în Tucson trebuia să vorbească cu cineva anume şi mai trebuia să verifice unele lucruri despre ea.

– Îmi convine de minune. Sînt sigur că şi lui Diablo îi va plăcea să aibă un tovarăş de călătorie aşa cum am şi eu. Se opri brusc, apoi spuse: Aşteaptă o clipă. S-ar părea că doamna aceea în vîrstă de peste drum are nevoie de ajutor la traversat.

Maggie îl urmări traversînd strada lată şi ajutînd-o pe femeie, apoi se întoarse să se uite la lucrurile expuse în vitrina unei prăvălii, pentru că nu voia ca el s-o vadă uitîndu-se după el cu o privire flămîndă.

Aproape imediat, Maggie auzi paşi apropiindu-se, apoi o voce aspră în spatele ei. Se întoarse şi dădu cu ochii de un bărbat cu aspect de bădăran care o măsura din cap pînă în picioare cu o privire pofticioasă.

– Hei, puicuțo! Ce-ar fi să mergem la tine şi să ne distrăm? Tocmai am ieşit din mină şi am buzunarele pline cu bişţari lucitori. Nu vrei să cîştigi cîțiva de la mine?

– Scuzați-mă, domnule, dar v-ați înşelat. Eu sînt o doamnă.

– Sigur că eşti, şi eu sînt un domn, aşa că hai să ne distrăm. Plătesc gras ca să mă tăvălesc în pat cu tine. Pun pariu că meriţi...

– Un pumn în nas dacă nu încetezi să mă mai insulţi şi nu pleci!

– Hai, nu te umfla la mine. Am bani.

– Nu lucrez la Whiskey Row, dacă asta crezi.

– Oh, eşti pe cont propriu! Nici o problemă.

Maggie îl fulgeră cu privirea şi spuse cu un glas ameninţător:

– Dacă nu încetezi şi nu pleci, strig după soţul meu. E peste...

– Nu e nevoie să mă strigi, dragostea mea, sînt chiar aici. Cred că ai face bine s-o ştergi şi să încetezi să-mi insulţi soţia înainte să mătur strada cu tine, îl avertiză Hawk pe bădăran.

– Asta de aici e femeia ta, e nevasta ta?

– Chiar aşa şi nu mă port cu mănuşi cu bărbaţii care o insultă.

– N-am vrut să fac nici un rău. M-am înşelat, doar. Credeam că e...

– Ai crezut greşit, aşa că ia-ţi coada la spinare şi întinde-o înainte să mă apuce nervii.

– Gata, plec. N-am nevoie de tămbălău sau cafteală. Scuze, doamnă.

Maggie îl văzu aproape luînd-o la fugă pentru a evita mînia „soţului" ei. Se ridică în vîrful picioarelor şi-l sărută pe Hawk pe obraz.

– Îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat. Tocmai eram pe punctul să-i ard un pumn în nas şi să-i dau cu ge-

nunchiul... unde doare. Am ezitat numai pentru că nu vreau să provoc o scenă, azi, duminica.

Hawk zîmbi şi îşi dori să fi întors capul astfel încît sărutul ei să nimerească pe gură şi nu pe obraz.

– Un paznic trebuie să-şi merite salariul, corect? glumi el încercînd să-şi răcească testiculele care îi ardeau.

– Sper, spuse ea cu ochii înfipţi în ai lui.

– Eşti o femeie frumoasă, Maggie Malone, aşa că înţeleg de ce şi-a pierdut minţile din cauza ta. „Doamne, eu sigur mi le-am pierdut!"

– Eşti drăguţ că spui asta, dar, în ce mă priveşte, genul ăsta de bărbat poate să şi le păstreze.

– Nu e genul tău? o tachină Hawk rînjind larg.

– Categoric nu. „Dar tu eşti." Ne întoarcem la hotel?

Hawk o lăsă să-şi pună mîna pe braţul lui şi o conduse în direcţia hotelului.

– Aşadar, ce gen de bărbat cauţi? întrebă el.

– Vai, unul ca tine, domnule Reynolds; deştept şi curajos şi blînd. Îndatoritor şi generos şi frumos.

– Cum nu sînt unul care să contrazică o doamnă, îţi mulţumesc pentru complimente.

– Cu plăcere, le meriţi. Am ajuns. Vrei o cină uşoară înainte să mergem în camerele noastre?

– E o idee grozavă. „Şi tu, femeie, eşti mai mult decît grozavă."

După ce mîncară într-o tăcere precaută, Hawk o conduse pe Maggie pînă la uşa camerei ei.

– Ar fi bine să ne culcăm, pentru că mîine ne aş-

teaptă o călătorie lungă.

– Noapte bună şi încă o dată mulţumesc pentru ajutorul de azi. Mi-e groază să mă gîndesc că aş fi putut fi singură aici. Cred că aventura îşi are preţul ei.

– Da, la fel toate.

O perioadă care dură doar un minut dar păru să ţină o veşnicie, se priviră în ochi vibrînd de dorinţă şi întrebîndu-se dacă să-şi mărturisească sentimentele.

Hawk ştia că ea putea să se prefacă de minune; îi convinsese pe toţi că era cine afirma că este, în afară de el. Dar el nu cunoştea adevărul în privinţa sentimentelor ei şi se gîndea că poate îl înşela şi pe el. Totuşi, părea să aibă reţineri să-l păcălească, ca şi cum necinstea nu-i stătea în fire. Măcar dacă ar fi ştiut ce legătură era între ea şi Newl şi Ben! Dacă îl iubea pe Ben, de ce înclina spre el? Poate doar pentru a-l îmbrobodi şi a-l face s-o ajute şi s-o protejeze în drumul ei... Sau poate că nu se aşteptase să se îndrăgostească de el.

– Eşti un om cu totul deosebit, Hawk Reynolds, şi mă bucur că ne-am cunoscut, sînt fericită că lucrăm împreună şi că am devenit prieteni.

– Acelaşi lucru pot să spun şi eu despre tine, Maggie; eşti o adevărată doamnă şi îmi face mare plăcere să fiu cu tine. „Mi-ar plăcea să-ţi spun mai mult, dar nu e nici timpul nici locul potrivit pentru a deveni romantic, mai ales înainte să descoperim unde se situează celălalt." Aud că vine cineva, aşa că îţi spun noapte bună. Ne vedem dimineaţă, la şapte.

– Voi fi gata. Noapte bună.

Maggie intră în camera ei şi se pregăti de culcare şi

pentru călătoria de a doua zi. Mai înainte, pe coridor, preț de o clipă, crezuse că Hawk o va săruta sau îi va spune ceva important. Nu voise sau doar nu se grăbea? Era sigură că nu se înşela în privința faptului că el o dorea, dar oare sentimentele lui erau doar pur fizice? Ar fi trebuit să-i dea de înțeles că era pregătită pentru avansurile lui? Dacă da, trebuia să o facă a doua zi sau foarte curînd sau să aştepte pînă îşi îndeplinea riscanta ei misiune?

Îşi spuse că nu era cinstit să-l implice sentimental pe Hawk atîta vreme cît ea avea probleme. Dar cu atracția asta care sporea zi de zi, putea ea oare să reziste pînă ce totul va fi rezolvat?

Capitolul 8

A M

În după-amiaza aceea, în una din stațiile de oprire a diligenței, Hawk dădu colțul clădirii de piatră pentru a vedea de ce întîrzia atît Maggie să se întoarcă de la anexa situată la o oarecare depărtare şi înconjurată parțial de bolovani şi o stîncă abruptă. Nu mică îi fu mirarea cînd o văzu punîndu-i piedică unui bărbat îmbrăcat în negru din spatele ei, strecurîndu-şi glezna pe după a lui, apucîndu-l cu brațul de gît şi aruncîndu-l ca pe un fulg. Bărbatul se rostogoli, se ridică bălăbănindu-se, se uită lung la ea, apoi porni un nou atac.

Maggie îşi apucă iute fusta cu ambele mîini, o ridică puțin şi îşi repezi piciorul în maxilarul agresorului. În timp ce el se împletici din pricina loviturii, Maggie scoase din sîn ceva, apoi băgă arma la loc. Felul în care mînuia cuțitul îi spuse lui Hawk că ştia să-l folosească şi l-ar fi folosit la nevoie.

În timp ce degetele străinului se furişau uşor spre

pistol, ale lui Hawk făcură acelaşi lucru. Dar Maggie fu mai iute ca ei amîndoi; scoţînd din buzunar un mic revolver, îl aţinti asupra atacatorului, dovedind încă o dată că ştia cum să-l folosească dacă era provocată. Cele cîteva cuvinte rostite de ea îl făcură pe străin să dea înapoi, să încalece pe cal şi să dispară în galop. Lui Hawk nu-i venea să creadă că ea singură pusese pe fugă un pistolar şi fără să pară cîtuşi de puţin speriată. Îşi aminti îndemînarea şi curajul pe care le dovedise în timpul atacului bandiţilor în timp ce erau în drum spre Prescott şi cum îl ajutase pe Ben să evadeze din faţa ochilor gardienilor. Domnişoara Margaret Anne Malone era mult mai mult decît se vedea la suprafaţă.

O urmări pe misterioasa femeie aranjîndu-şi rochia şi părul, apoi îndreptîndu-se în direcţia lui. Dînd cu ochii de el la colţ, îi trimise un zîmbet jucăuş şi ridică din umeri.

– Ce-a fost asta? întrebă el. Îl cunoşti?

– Nu l-am mai văzut pînă azi. Şi-a luat nasul la purtare faţă de mine şi n-a vrut să accepte un refuz, aşa că a trebuit să-i dau o lecţie.

– Am început să mă îngrijorez cînd am văzut că nu mai veneai şi am pornit încoace. Am vrut să-ţi sar în ajutor dar nu mi s-a părut că ai nevoie.

– Un prieten din Japonia m-a învăţat mişcările astea de autoapărare şi l-am luat pe nepregătite. Cred că a fost prea umilit că o femeie l-a pus la pămînt ca să mai rămînă aici. Nu trebuia să pună mîna pe mine; nu avea pic de respect pentru o doamnă şi trebuia să i se dea o lecţie.

– Ei bine, e limpede că i-ai dat una. Văd că eşti bine

înarmată sub hainele astea încîntătoare.

Maggie zîmbi răutăcios.

– O femeie care călătoreşte singură trebuie să fie în stare să se apere întrucît badyguard-ul ei nu e întotdeauna pe-aproape ca s-o facă. După incidentele de pe drum şi din Prescott, mi-am zis că e mai sigur să am o armă la mine decît în bagaj.

– Cum ţi-am spus şi în Prescott, eşti prea frumoasă şi ispititoare pentru propriul tău bine, şefa. De acum înainte am să te ţin mai atent sub ochi pentru că următorul admirator sau agresor s-ar putea să nu se lase descurajat atît de uşor.

– Mulţumesc. Acum să mergem la masă; sînt lihnită şi curînd vom porni iar la drum.

Restul călătoriei se desfăşură fără probleme şi fără să discute prea mult. În cele din urmă, în faţa lor se conturară Santa Catalina la nord-est de oraş şi Munţii Tucson la vest. Călătoreau prin valea Santa Cruz, colţuroasă şi abundînd în vegetaţie, şi în apropierea unui rîu liniştit cu acelaşi nume.

Maggie îşi amintea din scrisorile mamei ei şi din propriile observaţii făcute cu săptămîni în urmă cînd trecuse pe aici că Tucson era populat de un amestec de oameni din multe ţări, aparţinînd multor straturi sociale. Majoritatea caselor şi prăvăliilor aveau acoperişul plat şi erau construite din lemn şi cu acoperişuri din şindrilă şi aveau verande largi menite să apere de soarele deşertului dar şi de ocazionalele ploi torenţiale şi violente. Pămîntul şi aerul erau uscate şi pline de praf. Vegetaţia era sărăcă-

cioasă, alcătuită din obişnuitele specii de cactuşi, mesquites şi arbuşti piperniciți. Oraşul era considerat modern şi civilizat, grație lui *S&P Railrod*, a iluminatului stradal cu gaz, a forțelor de ordine eficiente, a unei game variate de servicii, telegrafului, şi chiar şi a cîtorva „cutii magice vorbitoare" – telefoane.

Maggie şi Hawk ajunseră în oraş la ora trei, după care se îndreptară spre un hotel drăguț din Congress Street. Îşi reținură camere şi îşi duseră bagajele, apoi plecară la un grajd din apropiere unde îl instalară pe Diablo. În timp ce Hawk îşi adăpostea şi îşi hrănea mustangul, Maggie îi spuse propietarului că îşi va lua şi ea calul în dimineața următoare. După ce se convinseră că totul era în regulă, Maggie se duse să-i facă o vizită lui Blaze. Frumoasa iapă de culoarea alunei fi încîntată să-şi revadă stăpîna după o despărțire atît de lungă.

– Iat-o şi pe fata mea, o alintă Maggie, mîngîindu-i coama şi capul. Mi-a fost teribil de dor de tine, Blaze. Sper că ai fost bine îngrijită. Curînd vom călători din nou împreună, dar de data asta vom avea companie; o să-ți placă.

– Este o iapă frumoasă, Maggie, şi văd că sînteți prietene bune, aşa cum sînt eu cu Diablo.

– E cel mai bun cal pe care l-am avut vreodată, nu-i aşa, fata mea? E deşteaptă, sigură pe picioare şi credincioasă. Văd că piciorul i s-a vindecat, iar potcovarul a făcut treabă bună.

– Am vorbit cu el să-i schimbe şi lui Diablo potcoavele în după-amiaza asta. Nu vreau să traverseze deşertul cu cele vechi. La noapte îl las şi eu aici; e mai

liniște și se odihnește mai bine decît pe stradă, unde e zgomot și praf.

– Tata m-a învățat că dacă un om are grijă cum trebuie de calul lui, și calul va avea grijă de el. M-am convins singură de asta. Dacă avem noroc, Diablo și Blaze se vor împrieteni, așa cum ne-am împrietenit noi.

– Cum e în călduri, se vor înțelege de minune, pentru că Diablo n-a mai avut de secole o iubită. L-am ținut prea mult pe drumuri ca să mai aibă timp de idile.

– Se pare că stăpînul și calul au aceeași problemă, spuse rîzînd Maggie.

– Da, o aprobă el, cu un zîmbet. Așadar, ce planuri ai pentru restul zilei?

– După ce mă aranjez puțin, mă duc la *Paradise Club* să văd dacă domnul Carver vrea să discute cu mine despre fiul său. Mi s-a spus că este patronul acestui local care nu e departe de aici. Dacă n-ai nimic împotrivă, mă gîndesc să mă duc singură. Cred că o să fie mai amabil cu o doamnă singură. S-ar putea să devină încordat dacă mă vede însoțită de un *hombre* înalt și dur.

– Din partea mea nici o problemă, șefa; ce spui e logic, ca de obicei.

– Îți mulțumesc pentru înțelegere. După aceea, am de gînd să fac o baie și să mă spăl pe cap. De regulă îmi ia mult timp să-mi usuc claia asta de păr, dar cu căldura de aici, dacă stau aproape de fereastră, n-o să rămînă ud prea mult. Dacă nu va fi așa, am să mănînc în cameră. Dacă se usucă repede, ne întîlnim la parter la șapte să cinăm. Cum ți se pare programul?

– Îmi convine. Probabil am să rămîn aici cu Diablo un timp, apoi am să dau o tură prin oraş.

– Numai să nu te bagi în vreun bucluc ca să nu trebuiască să te scot din puşcărie. Trebuie să vii mîine cu mine, partenere. Am nevoie de tine în Tombstone.

Hawk îi văzu obrajii îmbujorîndu-i-se uşor şi privirea evitînd-o pe a lui. Nu îşi alesese deloc bine gluma, deşi nu bănuia ce ştia el.

– După dibăcia şi curajul pe care ţi le-am văzut, femeie, n-am nici un dubiu că ai reuşi. Atunci alţi urmăritori s-ar lua după noi ca să primească recompensele puse pe capetele noastre; aşa că promit să fiu cuminte oricît mi-ar fi de greu. Şi tu la fel.

– Ca întotdeauna, amabile domn, îmi voi da silinţa să mă port ca o doamnă. La revedere.

– Ne vedem mai tîrziu, Maggie Malone, şi ai grijă.

– Întotdeauna am. Şi tu să fii atent.

În loc să se îndrepte spre hotel, Maggie porni spre *Paradise Club.* Intră pe uşile duble şi se opri pentru a-şi obişnui ochii cu semiîntunericul dinăuntru şi pentru a avea timp să studieze locul. În pofida faptului că mama ei îi spusese că era unul din cele mai bune localuri de la graniţă, rămase surprinsă de cît de elegant şi respectabil era. Era aglomerat, dar mai liniştit decît avea să fie la noapte, presupuse ea. Văzu o mulţime de bărbaţi, unii bînd şi discutînd, alţii jucînd cărţi. Mulţi erau însoţiţi de femei drăguţe îmbrăcate în rochii decoltate, lungi pînă la genunchi, şi cu „feţe vopsite" Mai văzu cîteva *filles de joie* fie urcînd la etaj pentru a-şi îndeplini acele îndatoriri carnale, fie stînd pe palierul de sus, conversînd. Locul de la pian era liber, aşa că la acea oră nu era muzică.

Mesele şi scaunele din mahon străluceau de curăţenie şi era evident că fuseseră date cu ceară şi lustruite de curînd, ca şi podeaua şi balustrada artistic curbată. Noaptea localul era luminat de nişte frumoase lămpi suspendate. Existau mai multe mese pentru partide de cărţi şi o ruletă. La ferestre atîrnau draperii din catifea roşie, prinse cu şnururi aurii cu ciucuri. Barul era lung şi curat, strălucind de lustruit ce era. Localul era clar tot atît de drăguţ ca acela în care lucrase ea de curînd în Santa Fe.

Se apropie de barman, care deja o măsura cu ochi curioşi, şi ceru să vorbească cu patronul. I se spuse că Newl Carver era plecat din oraş şi avea să fie acolo a doua zi. Maggie îi mulţumi şi plecă.

La hotel, în timp ce făcea baie, Maggie speră ca tatăl ei vitreg să nu fie plecat undeva ca să-l întîlnească pe fiul său.

După cină, Hawk o conduse pe Maggie pînă la uşa camerei ei, unde ea îi spuse că avea să se culce devreme pentru a se odihni pentru călătoria de a doua zi, lucru care în parte era adevărat. Îi spusese că Newl Carver era plecat din oraş, dar omisese să-i dezvăluie că se întoarce în seara aceea. Era nerăbdătoare să plece din Tucson înainte ca poate cineva care o văzuse în Yuma şi probabil în Prescott s-o vadă şi aici şi să intre la bănuieli.

După ce descuie uşa, Maggie mai rămase să discute cu Hawk cîteva minute. Îi era groază că ar putea fi descoperită şi probabil întemniţată, fapt care i-ar fi despărţit ani de zile, poate chiar pentru totdeauna, dacă Hawk n-ar fi iertat-o că îl înşelase. Ura să fie departe de el

chiar şi numai pentru cîteva ore, dar în noaptea asta avea de îndeplinit o sarcină crucială. Încă o dată, privirile li se topiră una în alta şi rămaseră aşa, privindu-se, în tăcere.

Maggie fu mirată şi încîntată cînd Hawk îi luă mîna, o conduse în camera ei, închise uşa şi o lipi de perete, în timp ce gura lui o întîlnea pe a ei. Sărutul fu lung şi pătimaş. Buzele lui erau blînde, totuşi poruncitoare. Simţurile ei se răzvrătiră cînd el îşi schimbă poziţia, lipindu-şi spatele de perete şi încercuindu-i trupul cu braţele. În timp ce gura lui se plimba pe faţa ei, braţele ei îi cuprinseră gîtul şi se lipi de trupul lui viril. Buzele lor se întîlniră din nou, iar degetele lui rătăceau în neştire de-a lungul spatelui ei. Amîndoi respirau mai repede, întretăiat. Maggie îşi simţea corpul arzînd, fremătînd de dorinţă. Se înfioră toată cînd gura lui îi găsi urechea şi îi şopti:

– Maggie, dulce şi frumoasă Maggie, tînjeam să fac asta încă de cînd te-am cunoscut, şi n-am putut să mă mai stăpînesc. M-ai vrăjit cum n-a mai făcut-o nici o femeie pînă acum. Eşti cea mai fascinantă femeie pe care am întîlnit-o. Doamne, cît eşti de ispititoare! Abia dacă mai pot să respir şi să gîndesc ca lumea cînd te ţin în braţe şi te sărut.

Maggie îşi auzea inima bătînd să-i spargă pieptul. Se topi în îmbrăţişarea lui şi răspunse cuvintelor lui răscolitoare:

– Şi tu la fel, Hawk; eşti mult prea ispitor pentru binele amîndurora. Am fost atît de mirată şi fericită cînd te-am văzut în tren în ziua cînd am plecat din Yuma. Nici un bărbat nu m-a făcut să simt ceea ce simt pentru tine. Mă simt fericită doar privindu-te şi ascultîndu-ţi glasul.

Ard de nerăbdare să ne cunoaştem mai bine, şi ne vom cunoaşte, căci vom lucra împreună.

– De acord. Nu vreau să ne grăbim, pentru că sentimentele astea sînt noi penru amîndoi. Eşti deosebită, Maggie Malone, cu adevărat deosebită pentru mine. Ar fi mai bine să plec chiar acum, altfel s-ar putea să-mi pierd minţile şi să te ofensez. Eşti o adevărată doamnă şi te respect, aşa că nu voi profita de un moment neaşteptat ca acesta. Am vrut doar să ştii ce simt pentru tine, în caz că te-ai răzgîndit să mai călătoreşti cu mine. Şi trebuia să ştiu dacă şi tu simţi acelaşi lucru pentru mine.

– Da, Hawk, şi vreau să fiu cît mai mult cu tine. Mama ta a crescut un gentleman grozav şi un om bun; ar fi tare mîndră de tine în seara asta.

– Da, ar fi, pentru că să ies acum din camera asta va fi cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Dar tu înţelegi de ce trebuie să plec acum?

– Da; nu vreau să ne lăsăm duşi de val, dar ne vom lăsa dacă mai rămîi aici.

El îi luă faţa în mîini, o privi adînc în ochi şi zîmbi.

– Noapte bună, Maggie. Ne vedem dimineaţă. Strigă dacă ai nevoie de mine.

Maggie zîmbi şi rosti:

– Cred că ar trebui să limpezesc această ultimă propoziţie: am deja nevoie de tine. Reformulează.

Hawk chicoti şi încercă să ignore zvîcnirea testiculelor.

– Strigă dacă ai probleme. E mai bine acum?

– Mai bine şi mai rău. La şapte punct, domnule Reynolds. Noapte bună.

– Noapte bună, Maggie, rosti el răguşit, îi sărută

vîrful nasului şi ieşi repede.

Maggie încuie uşa şi începu să danseze, învîrtindu-se pînă ameţi şi căzu pe pat. Inima îi bătea nebuneşte. Era cuprinsă de o fericire delirantă. Era îndrăgostită de Hawk Reynolds şi el îi mărturisise că era îndrăgostit de ea şi o găsea tot atît de irezistibilă precum îl găsea şi ea. În mod sigur îi aştepta un viitor minunat.

Atunci se ridică în capul oaselor cuprinsă de panică. Ceea ce făcuse ea pentru Ben putea să-i năruie fericirea. Sub nici un motiv n-ar fi trebuit să încalce legea, dar era prea tîrziu.

„Te rog, Doamne, ajută-mă să fac ceva drept şi nu lăsa să-l întoarcă ceva pe Hawk împotriva mea. Îl iubesc atît de mult şi am nevoie de el!

Draga, scumpa mea Abby, te rog să nu spui nimănui că m-ai ajutat, în caz că sînt descoperită. Mărită-te cu Matthew şi fii fericită. Îmi imaginez cît de încîntată vei fi cînd vei auzi veştile mele cu privire la Hawk. Trebuie să-ţi scriu o scrisoare la noapte şi s-o pun la poştă mîine, înainte de a pleca din Tucson..."

Mult după lăsarea întunericului, Maggie ieşi pe furiş din hotel şi se duse să-şi vadă mama şi pe Newl. La ora cînd ajunse lîngă casa lor din spatele lui *Paradise Club* se simţea epuizată.

Rămase un timp ascunsă, pentru a se asigura că locuinţa nu era ţinută sub observaţie de oamenii legii şi de vînătorii de recompense care îl căutau pe Ben. Casa era enormă, cu două etaje şi acoperiş ţuguiat de şindrilă, şi avea o verandă largă în faţă şi pe ambele părţi, din lemn prelucrat în frumosul stil victorian. În spatele ei se

afla o combinație de hambar şi magazie, iar lîngă ea un țarc şi un grajd. Locul era împrejmuit cu un gard de lemn în lungul căruia creşteau plîlcuri de cactuşi țepoşi, probabil pentru a-i descuraja pe intruşi, fie ei oameni sau animale.

După lumina care se filtra prin perdelele mai multor ferestre, Maggie presupuse că cineva era acasă. După ce se asigură că nu era nici un pericol, îşi croi drum spre uşa din spate şi ciocăni. Îi deschise Catherine. Maggie intră repede, închise uşa şi îi puse zăvorul.

– Scumpa mea Maggie, mă bucur atît de mult să te văd! rosti Catherine îmbrățişîndu-şi fiica, apoi o examină cu ochi încețoşați. Eşti bine?

– Da, mamă, sînt bine. Newl e aici?

– Nu, n-a sosit încă. E plecat din oraş, dar aştept să pice din clipă în clipă. Intră şi ia loc; arăți foarte palidă şi nervoasă.

– Vezi dacă sînt trase toate draperiile; nu vreau să se uite cineva pe fereastră şi să ne vadă împreună.

– Fii fără grijă, totul e închis. Mă bucur că eşti aici, dar de ce ai venit? Mă gîndeam că ai să iei legătura cu noi mult mai tîrziu.

Maggie o urmă într-un salonaş elegant şi îi explică.

– Ăsta a fost planul inițial, dar trebuie să avem o discuție serioasă.

– Despre ce, dragă mea? S-a întîmplat ceva? Ben a fost prins?

Cum timpul era limitat, Maggie nu şi-l pierdu lăudînd casa sau cerînd s-o vadă în întregime.

– Din cîte ştiu, Ben este încă în libertate şi ar trebui să se ascundă în Santa Fe, cum am stabilit. Trebuie să

te întreb, mamă, eşti sigură că e nevinovat? Eşti sigură că era cu Newl la vînătoare în ziua cînd a fost jefuită banca?

Îşi văzu mama făcînd ochii mari de uimire.

– Ce întrebare ciudată şi uluitoare! De ce te îndoieşti de mine acum?

– Îmi pare foarte rău dacă sînt aşa şi dacă vă rănesc, dar am dat peste informaţii atît de contradictorii încît sînt derutată şi trebuie să cunosc adevărul înainte de a merge mai departe. Am încălcat legea, mamă, şi s-ar putea să dau serios de bucluc, aşa că am nevoie să am convingerea că am făcut un lucru drept. Te rog să mă înţelegi.

Catherine dădu din cap.

– Mie aşa mi-au spus. Chiar dacă m-aş fi îndoit de Ben, dar nu m-am îndoit, pe Newl l-am crezut. El este un om cinstit şi onorabil. În ziua cu pricina, Newl a plecat să se întîlnească undeva cu Ben şi după aceea s-au întors împreună, cu un sac de prepeliţe. Ben era aici cu noi cînd a venit poliţia din Prescott şi l-a arestat; părea absolut şocat de acuzaţiile care i s-au adus. Mie mi s-a părut că spunea adevărul. Pare un om bun şi decent, ca şi tatăl lui. Te-ar ajuta cu ceva dacă ţi-aş spune ce ştiu şi ce cred despre el?

După ce Maggie aprobă printr-o mişcare a capului, Catherine continuă:

– Pe Ben nu-l interesează genul de afacere pe care o are Newl. În multe privinţe mi te aminteşte pe tine; iubeşte provocarea, aventura, senzaţionalul. Îi place să călătorească şi să îşi ia slujbe temporare, dar i-a promis lui Newl că într-o bună zi se va stabili aici şi îşi va des-

chide un depozit de mărfuri sau o prăvălie de arme; se pricepe foarte bine la arme şi ştie să le mînuiască. De fiecare dată cînd a fost aici, mi s-a părut un tînăr bun şi îndemînatic care îşi respectă tatăl şi are bun simţ şi umor, mă face să rîd des şi uşor, şi mă ajută pe lîngă casă şi alte treburi. Este amabil şi politicos cu mine şi cu ceilalţi. Unii din oamenii pe care i-a ajutat au încercat să depună mărturie în favoarea lui la proces, dar judecătorul nu le-a permis pe motiv că nu era relevant pentru cazul în sine. Îmi place de el, Maggie, şi pare demn de încredere. Uneori, cînd era între două slujbe, Newl îi dădea sau îi trimitea bani, dar Ben a insistat de fiecare dată ca tatăl lui să ţină o evidenţă, astfel încît să îi poată înapoia mai tîrziu banii. Dacă ar jefui oameni şi bănci, n-ar gîndi aşa. Ben nu mi se pare a fi un infractor. Şi nu cred că ar face ceva care să-l rănească sau să-l facă de ruşine pe tatăl lui, sau să rişte să intre la închisoare şi să-şi piardă libertatea pe care o iubeşte atît de mult.

Deşi unele din aceste descrieri o nedumeriră pe Maggie, ea zîmbi şi spuse:

– Îţi mulţumesc că eşti sinceră cu mine, mamă; acum am o imagine mai completă a fratelui meu vitreg. Din cele ce mi-ai spus tu şi din lucrurile pe care le-am aflat eu singură, s-ar părea că au băgat la închisoare pe cine nu trebuia.

– În mod sigur, Maggie.

– Sper, mamă, şi mă rog s-o pot dovedi cît mai curînd. Îţi voi povesti ce s-a întîmplat în Yuma şi Prescott, apoi mai am cîteva întrebări.

Catherine ascultă cu ochii mari evenimentele petrecute în ambele oraşe, după care Maggie întrebă:

– Ştii de ce Frank Moore şi Newl sînt duşmani atît de înrăiţi? Dacă dincolo de conflictele politice mai există vreun motiv, trebuie să-l ştiu, pentru că ar putea explica de ce Frank i-a înscenat lui Ben povestea asta.

Maggie văzu nehotărîrea şi spaima de pe chipul mamei ei şi privirea aruncată spre uşă, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era zăvorîtă.

Catherine se apropie mai mult de fiica ei şi rosti aproape în şoaptă:

– Jur, să nu dezvălui nimănui acest secret, nici chiar dacă m-ar ajuta să-l salvez pe Ben.

– Înainte de a se mărita cu Newl, prima lui soţie a fost iubita lui Frank Moore. El a plecat în nord să facă avere, rămînînd ca după ce reuşea să trimită după ea. Fireşte că pe vremea aceea, prin anii '50, nu exista pe acolo un fort sau un oraş unde să poată ajunge poşta. Frank îi spusese că s-ar putea să dureze mult, dar ea îi promisese că-l va aştepta să se întoarcă sau s-o cheme. În '63, cînd a apărut oraşul şi s-a construit fortul, Frank şi-a lăsat munca de căutător de aur şi a intrat în afacerea cu cherestea. Şi-a folosit agoniseala pentru a-şi construi un gater, a cumpărat vagoane de transport şi a angajat muncitori pentru care a construit o casă. Trebuie că s-a întîmplat ceva cu cele două scrisori pe care Frank i le- a scris iubitei lui, în care îi spunea ce făcea şi că avea să vină după ea înainte de Crăciun, pentru că ea nu le-a primit. După un timp atît de lung şi fără nici o veste de la el, a presupus că fusese părăsită, sau că Frank murise sau fusese omorît. Pentru a nu rămîne fată bătrînă, s-a întors către Newl. Cînd Frank a venit în Tucson în iarna aceea şi a aflat că era măritată şi avea un

fiu, a crezut că fusese părăsit, aşa că a plecat fără s-o mai vadă. Cred că niciodată nu i-a trecut prin cap că ea nu primise scrisorile lui. Cînd Ben a ajuns la vîrsta adolescenței, Newl a descoperit că soția lui se întîlnea pe furiş cu Frank şi intenționa să-l părăsească pentru Frank. De fapt, purta în pîntece copilul lui Frank. Da, draga mea, şi-a înşelat soțul şi a încălcat sfintele jurăminte ale căsătoriei. În timpul anului precedent îi spusese lui Newl că îndatoririle ei de soție erau dureroase. Nu mai dormiseră în acelaşi pat de peste şapte luni, aşa că nu era nici un dubiu al cui era copilul. I-a spus lui Newl că nu-l iubise niciodată şi că nu fusese fericită cu el, şi că voia să divorțeze ca să se mărite cu Frank. Newl a fost distrus şi i-a spus să plece. A plecat atît de grăbită să ajungă la Frank încît nu şi-a luat nici măcar lucrurile, spunînd că avea să trimită mai tîrziu după ele. Abia ieşise din oraş cînd calul a aruncat-o din şa, omorînd-o. Frank l-a învinuit pe Newl de moartea ei şi a pruncului nenăscut, ba chiar l-a acuzat că i-a omorît. Totuşi, indiferent de ceea ce simțea, Frank n-a raportat autorităților bănuielile lui prosteşti, pentru că nu voia să-şi păteze reputația acum că ea era moartă; îți poți imagina ce scandal ar fi ieşit dacă lumea ar fi aflat că lăsase însărcinată soția altuia. Noi credeam că Frank l-a pedepsit pe Newl pentru această pierdere, iar pe Ben pentru că nu e fiul lui. Ştia că Newl nu va dezvălui la tribunal adevăratul motiv al urii lor, pentru că Ben nu ştie adevărul despre mama lui. Cum la proces au fost doi martori împotriva lui Ben şi păreau să nu aibă nici o legătură, Newl a considerat că nu i-ar fi fost de nici un ajutor lui Ben dacă ar fi încercat să-l discrediteze pe Frank dezvăluind neînțe-

legerile lor trecute.

– Acum cel puțin înțeleg dușmănia lor, spuse Maggie. Fie că Frank l-a acuzat pe Ben ca să se răzbune, fie că s-a înșelat în mod sincer, fie că el și patronul băncii au pus la cale acel jaf. După ce îi relată speculațiile despre ușa și visteria descuiate, Maggie adăugă: Dar nu-mi pot imagina cum să dovedesc asta fără probe. Mîine dimineață mă îndrept spre Tombstone să văd dacă pot da de urma lui Barber și Jones.

– Am auzit că sînt ticăloși și vicleni, Maggie, așa că te rog să ai grijă.

– Voi avea, și am angajat un pistolar îndemînatic, deci nu îți face probleme din pricina mea. El nu știe cine sînt, nici ce am făcut sau am de gînd să fac. Crede că mă ajută să adun informații pentru un articol și îmi e totodată badyguard. E foarte drăguț, mamă, ți-ar plăcea și ai avea încredere în el, dar nu-mi pot permite să ți-l prezint și să dau în vileag legătura noastră de rudenie.

– Dar nu se cuvine să călătorești singură cu un bărbat aproape străin.

– Nici să scot pe cineva din închisoare, mamă. Trebuie să fac ce cred că e cel mai bine. Nu uita, sînt antrenată și am experiență. Nu e prima dată cînd am de a face cu pericolul. N-am să pățesc nimic.

Se auziră pași pe verandă și Maggie se ascunse în dormitorul de la primul etaj, în timp ce Catherine deschidea ușa.

După ce auzi glasul lui Newl, coborî și veni la ei. Newl se lumină de bucurie văzînd-o, o îmbrățișă și o sărută pe obraz.

– M-ai făcut cel mai fericit om din lume, fata mea

dragă. Mă bucur că te văd. Arăți minunat ca întotdeauna, chiar şi în ținuta asta neobişnuită, în pantaloni negri şi şalul pe cap.

– E ținuta mea de camuflaj pe timpul nopții. Am aflat deja că Muns şi Sayers sînt morți, dar aveți vreo veste pe unde ar putea fi Barber şi Jones?

– Ai venit la țanc, Maggie. Detectivul pe care l-am angajat să le ia urma m-a anunțat ieri printr-o telegramă că vineri erau în Nogales şi se îndreptau spre Tombstone. Cum ştiam că vii azi, i-am spus să rămînă pe loc să nu-i sperie. Sub paravanul de care mi-ai vorbit în Wilcox, ca să nu mai spun şi de cît de bine arăți, n-ar trebui să ai vreo problemă în a-i face să vorbească liber. Bărbaților care se dau cocoşi le place la nebunie să se laude şi să-i impresioneze pe alții. Nu vor bănui niciodată cine eşti în realitate şi ce urmăreşti, aşa că vei fi în siguranță. Tombstone e un oraş sălbatic, dar legea e cu adevărat puternică acolo. Deci, spune-mi ce ai făcut şi cum merge treaba.

Maggie îi repetă ce îi povestise şi mamei sale.

– Ai reuşit, fata mea; l-ai scos pe Ben din locul ăla îngrozitor şi faci progrese mari pentru binele lui. Sînt atît de fericit şi atît de mîndru de tine! Te iubesc ca pe o fiică. Ştiam că mi te-a trimis Dumnezeu ca să ne ajuți. Ți-am spus că Frank a mințit în privința lui Ben. Nu m-ar mira ca nemernicul să fie răspunzător de jaf. Am încercat să-l conving pe Frank că s-a înşelat şi să nu caute să se răzbune pe mine prin Ben pentru neînțelegerile din trecut. Am încercat chiar să-i cumpăr tăcerea, dar mi-a spus că are bani cu carul şi nu vrea nici un cent de la mine. Dacă e amestecat în furtul acela cum bănuieşti tu,

atunci măcar o dată a spus adevărul; dar n-am să-l las să-i facă rău fiului meu ca să-şi umple el buzunarele hrăpărețe. Am toată încrederea că îl vei scăpa pe Ben de toate aceste acuzații false. Şi va fi un lucru bun dacă, în plus, Frank va fi demascat şi pedepsit pentru faptele lui.

– Ideea că a fost o treabă internă este doar o speculație în momentul de față, aşa că nu vă faceți încă speranțe. Se uită fix în ochii lui Newl, apoi întrebă: De ce mi-ați spus că acel casier de la bancă s-ar putea să moară şi Ben ar putea fi spînzurat?

– Cînd detectivul meu s-a interesat de el, doctorul i-a spus că piciorul îi era atît de infectat încît putea să-l piardă şi chiar să moară dacă făcea cangrenă. Dar am mințit puțin ascuzîndu-ți că tocmai aflasem că era mai bine, şi o recunosc. Scuză-mă, Maggie, dar eram disperat şi speriat. În plus, viața lui Ben era în pericol dacă i se mai aduceau şi alte acuzații. Eşti singura noastră speranță, fata mea, aşa că te rog să nu îți pierzi încrederea în noi acum. Te implor.

– Nu mi-o voi pierde, dacă de acum înainte îmi spuneți tot ce mă poate ajuta să-l salvez pe Ben. Şi nu uitați înțelegerea noastră: dacă în două luni nu reuşesc, Ben se întoarce singur la închisoare, în timp ce îmi voi continua munca la cazul lui. Cu cît stă mai mult în libertate, cu atît mai multe acuzații i se pot aduce. Există posibilitatea ca Barber şi Jones să nu-şi recunoască vinovăția sau nevinovăția lui Ben, oricît de fermecătoare le-aş părea. Mai există şi posibilitatea ca ei să susțină că Ben era cu ei în ziua aceea.

– Maggie, te rog să faci tot ce e necesar ca să obții

adevărul. Găseşte o cale ca să-i sileşti să-mi scape fiul de acuzaţii. Îţi jur, Ben nu era în Prescott în ziua aceea şi nu a comis nici un delict. Întreab-o pe mama ta.

– Chiar dacă Newl nu spunea că Ben era la vînătoare cu el, nu văd cum ar fi putut ajunge din Prescott aici într-un timp atît de scurt, spuse Catherine. Te rog să faci tot ce poţi ca să-l ajuţi, dar nu-ţi primejdui viaţa, Maggie.

Newl o strînse lîngă el pe Catherine şi îi spuse blînd:

– Nu fi îngrijorată, draga mea, Maggie ştie ce face, altfel nu i-aş fi cerut să preia sarcina asta.

– Ştiu, dragă, dar e femeie, o femeie tînără, singurul meu copil.

– E mai mult decît o simplă femeie, iubito. Ea a descoperit şi a rezolvat într-o perioadă scurtă de timp mai multe decît au făcut în luni de zile avocatul lui Ben şi detectivul meu la un loc.

– După evadarea lui Ben, au venit aici autorităţile să vă pună întrebări? se interesă Maggie.

– Da, la două zile după. Au pus şi casa sub urmărire o săptămînă, apoi au renunţat şi au plecat din oraş. Nu am îndrăznit să-l contactez pe Ben în Santa Fe, iar el ştie că ar fi un gest necugetat să vină aici sau să-mi telegrafieze. Bine măcar că a scăpat din iadul ăla şi e în siguranţă. Va rămîne ascuns cum i-ai spus tu.

– Sper, domnule, altfel ne va distruge tot ce am realizat în săptămînile astea. Dacă îşi permite să fie văzut şi capturat, n-am să-l mai pot salva; va fi păzit zi şi noapte. Sper că e deştept şi ascultător.

– Nu-ţi face griji, Maggie, ştie care e miza. Şi mai ştie că nu e prea mare pentru mine ca să-l bat în ascun-

zătoarea lui dacă nu mă ascultă.

– Vreau să-i spuneți detectivului dumneavoastră să ia trenul spre Prescott şi să vadă ce poate afla despre Frank şi despre proprietarul băncii. Am nevoie să ştiu situația lor financiară înainte şi după jaf. Dacă a avut loc vreo mare schimbare în finanțele lor, asta ar putea furniza indicii sau dovezi împotriva lor.

– E o idee foarte bună, fata mea; am să-i transmit imediat să plece acolo.

– Ei bine, e sigur că nu pot sub nici o formă să dovedesc că soții Moore au mințit sau să-i conving să spună adevărul. Tot ce pot să spun este că Frank Moore vă urăşte de moarte. Pur şi simplu nu înțeleg cum diferența de opinii politice poate produce atîta ură.

Newl oftă adînc.

– Cred că ar trebui să îți spun de ce mă disprețuieşte de fapt şi vrea să-mi facă rău; după tot ce ai făcut şi faci pentru noi, îți datorez întreg adevărul. E un lucru umilitor pentru mine, Maggie, aşa că ai răbdare cu mine cît timp îți explic.

Ea îl ascultă destăinuindu-i ceea ce îi spusese şi mama ei mai devreme, prefăcîndu-se că aude pentru prima dată povestea. Pe fața şi în glasul lui Newl citea tristețe şi sinceritate.

– Nu i-am spus niciodată lui Ben ce avea de gînd să ne facă mama lui, încheie Newl. O iubea mult şi îi cinsteşte amintirea, aşa că n-aş suporta să-l fac să sufere spunîndu-i că era ticăloasă şi egoistă şi trăia în minciună cu noi. Un băiat nu trebuie să audă că mama lui voia să-l părăsească. Nu a fost vina mea că m-a îmbrobodit şi s-a măritat cu mine în loc să-l aştepte pe Frank, aşa cum îi

promisese. Şi nu eu am fost de vină că ea şi pruncul ei au murit. Frank face rău că urmăreşte să mă lovească pe la spate. Singurul motiv din care nimeni nu a ghicit adevărul murdar este că în ziua aceea nu şi-a luat nici un lucru cu ea. După accident, cînd Frank a venit să-mi ceară socoteală, i-am spus că pot dovedi că la acea vreme eram în oraş, dar nu a vrut să mă creadă. Dacă aş fi crezut o clipă că dezvăluind trecutul l-aş fi putut salva pe Ben, aş fi spus totul în boxa martorilor. Îţi jur, Maggie, nu i-am făcut nici un rău soţiei mele, nici în acea zi nici altă dată.

– Cît de mult vă iubiţi fiul?

– Ce vrei să spui? Îl iubesc mai mult decît viaţa, cum o iubesc şi pe mama ta.

– Îl iubiţi mai mult decît vă iubiţi reputaţia? Aţi risca să v-o pătaţi ca să-i salvaţi viaţa? Nu aveţi de ce să vă fie ruşine şi n-aţi făcut nimic rău cu ani în urmă, aşa că s-ar putea să avem nevoie să folosesc povestea aceea ca mărturie la tribunal. Ea furnizează un motiv credibil pentru faptul că Frank a mintit şi a căutat să se răzbune; ar putea cel puţin să arunce dubii asupra mărturiei lui dacă putem aduna destule dovezi pentru a cere un nou proces. Eventualul scandal ce s-ar isca se va domoli pînă la urmă şi rănile sufleteşti ale lui Ben se vor vindeca; şi chiar de nu va fi aşa, cel puţin Ben va fi liber şi în siguranţă.

– Dacă eşti convinsă că asta ar acţiona în favoarea lui Ben, poţi să te foloseşti de ea.

– E un lucru foarte generos şi înţelept, domnule. Vă promit că va rămîne un secret, afară doar dacă voi ajunge la convingerea că ne este de folos la tribunal.

Dacă nu mai aveți nimic să îmi spuneți, aş pleca.

– Chiar trebuie să pleci atît de repede? întrebă dezamăgită Catherine. N-am discutat de nimic altceva în afară de problema asta.

– Nu pot risca să fiu văzută întorcîndu-mă la hotel prea tîrziu, mamă. Şi trebuie să mă odihnesc bine înainte de călătoria de mîine. Vă mulțumesc că ați avut grijă de Blaze. Vă voi trimite veşti ori de cîte ori va fi posibil, dar nu vă faceți griji dacă nu auziți prea curînd de mine.

Catherine o conduse pe Maggie la uşa din spate, o îmbrățişă şi o sărută de mai multe ori.

– Te iubesc, Maggie, aşa că te rog să ai grijă.

– Şi eu te iubesc, mamă, şi îți promit că voi avea. La revedere.

– La revedere, iubita mea fiică, Domnul să te aibă în pază.

– Fie ca Domnul să ne călăuzească şi să ne aibă în pază pe toți. La revedere.

Maggie îşi spuse că tot ce avea acum de făcut era să se furişeze pe lîngă localul lui Newl şi să ajungă înapoi la hotel fără să fie văzută sau reținută.

În *Paradise Club,* în camera unei drăguțe prostituate de lux, Hawk făcea unele descoperiri şocante...

Capitolul 9

Hawk fu uşurat să afle că Maggie îi spusese adevărul cînd îl înştiinţase că Newl Carver era plecat din oraş, şi îi părea bine că patronul era absent atunci cînd îi făcu o vizită lui Callie. Nu se făcea ca Newl să remarce că ajutorul lui Maggie era un „client" ocazional de-al lui, nici ca Maggie să rămînă cu falsa impresie că el plătea acolo o partidă de sex. Aşteptase ca Maggie să se încuie în camera ei, după care se îndreptase spre fermecătoarea blondă cu ochi ca aluna care lucra la *Paradise Club* şi care adesea îl alimenta cu informaţii despre anumiţi *desperados* pe capul cărora se puseseră recompense. El folosea informaţiile şi ajuta la prinderea răufăcătorilor. Cu mult timp în urmă îl convinsese pe superiorul lui să-i plătească lui Callie o cotă parte din recompensa pentru preţiosul ei ajutor, bani pe care ea îi economisea pentru a începe o nouă viaţă într-un alt oraş.

Callie era o femeie bună care căzuse victimă neajun-

surilor provocate de moartea soțului ei. Obținuse singura slujbă disponibilă, apoi rămase prizoniera acestui stil de viață, neavînd niciodată destui bani să se elibereze... pînă cînd apăruse Hawk.

În ciuda îndelungatei lor prietenii şi colaborări, Hawk nu-i spusese niciodată „prostituatei de lux" cine era el de fapt. Uneori se simțea rău că o înşela, dar era necesar să păstreze secretul pentru a-şi duce la bun sfîrşit misiunile şi a-şi proteja viața. Acum că era vorba de o problemă personală, îi era nespus de recunoscător lui Callie; ea fusese cea care descoperise planul lui Newl de a angaja pe cineva care să-l scoată pe Ben din închisoare şi îl alertase.

– Nu s-a pus încă nici o recompensă pe capul lui Barber şi al lui Jones, îi reaminti Hawk lui Callie, dar se va pune dacă pot dovedi că au fost implicați în jaful din Prescott. Ştiu că ei doi, împreună cu alți trei, dintre care unul probabil că a fost Ben, mi-au ucis şi jefuit familia în Texas în decembrie. De atunci sînt pe urma lor, dar îmi tot scapă, în afară de Toby Muns şi Cost Sayers care au murit. Indiferent cît va dura, Callie, nu mă las pînă nu-i văd pedepsiți.

– Îmi pare sincer rău pentru familia ta, Hawk. Ştiu că se presupune că Barber şi Jones au luat parte la jaful acela, dar n-am reuşit să aflu scaunele cărui saloon le lustruiesc fundurile lor. Ştii că trebuie să fiu atentă pe cine întreb depre ei şi cum s-o fac, altfel ar putea să vină să-mi închidă gura pe vecie. În schimb am aflat o mulțime despre cealaltă chestie. Îi spionez pe bătrîn şi pe nevasta lui de cînd a fost dus Ben de aici. Doamne, ce zi

fericită a fost ziua aia pentru mine şi pentru celelalte fete! Pînă să-l ridice poliţia, Ben îşi petrecea jumătate din timp aici, mergînd din cameră în cameră şi înfruptîndu-se din noi toate, de parcă voia să-i ajungă pentru zile negre. Şi le-a avut. Nu-mi vine să cred că a evadat, nemernicul! Sper să-l prinzi repede, Hawk, ca să nu se întoarcă aici şi să ne chinuiască din nou. Doamne, cît îl urăsc! Vrea de la fete lucruri pe care nici un bărbat decent n-ar trebui să le vrea, sau nici chiar să se gîndească la ele. În public se poartă frumos, cum trebuie, dar eu îl cunosc, nu e deloc un om bun.

– Şi ce ai aflat, Callie? Nu mai am mult şi trebuie să plec.

Blonda îşi trecu degetele peste partea de jos a coapsei lui Hawk şi întrebă:

– Eşti sigur că nu vrei să te uşurez de nevoile tale mai întîi?

– Mulţumesc, dar nu avem timp. Îi prinse mîna care aproape că ajunsese la testiculele lui. Mă tem că nu mă pot concentra asupra mai multor lucruri deodată.

– Te-aş putea face să te concentrezi doar asupra mea un timp. Sînt cea mai bună de aici. Ştiu cum să tratez un om bun ca tine.

Hawk zîmbi şi rosti blînd:

– Ştii că nu poţi face asta cu o prietenă, Callie, iar noi doi sîntem prieteni. Oricum, mulţumesc că te-ai gîndit.

– Oh, în fine, merită să încerc, diavol chipeş ce eşti. Stai să văd... oh, da, bătrînul a angajat un alt detectiv să lucreze la cazul lui Ben, o femeie. Ce zici de asta? E frumoasă şi trebuie să fie foarte deşteaptă. Acum cîteva

săptămîni i-a trimis bătrînului o telegramă. Nevasta lui i-a adus-o aici şi i-am auzit discutînd. Bătrînul spunea că o angajase să-l scoată pe Ben din închisoare şi să-i dovedească nevinovăţia. Nu ştiu cum crede el că ea poate să facă chiar ceea ce e imposibil.

– Chiar l-a scos din închisoare, Callie, nu uita.

– Mă refeream la nevinovăţia lui; e vinovat ca păcatul, iar eu ştiu o mulţime despre păcat. Oricum, bătrînul trebuie că şi-a bătut ceva timp gura, pentru că domnişoara Margaret Ann Malone – nu-i un nume trăsnit pentru o doamnă din St. Louis? – a făcut un tîrg cu el.

– Domnişoara Malone e un detectiv din St. Louis? Hawk nu-şi putea crede urechilor.

– Da, dar cînd poliţia va afla ce a făcut o să dea de belea şi bătrînul şi mama ei n-or să poată s-o ajute.

– Cum adică „mama ei"?

– Această doamnă detectiv din St. Louis este fiica doamnei Catherine; cum ar veni, un fel de soră cu Ben.

– Domnişoara Malone este sora vitregă a lui Ben? Mama ei e măritată cu Newl?

– Da, de vreo doi ani, dacă îmi amintesc eu bine. Bătrînul le- a prostit pe ambele; Ben n-a fost cu tatăl lui în ziua aia; n-a fost la vînătoare cum nu sînt eu fată mare. Nemernicul ăsta e ticălos pînă-n măduva oaselor. Bine că ai venit în seara asta, Hawk pentru că am văzut-o furişindu-se la ei ceva mai devreme, cînd am ieşit să iau o gură de aer pe veranda de sus. Dacă te iei după ea cînd pleacă din oraş, ar putea să te ducă la Ben şi prietenii lui. Prinderea ei – şi a lui Ben, fireşte – ne-ar putea face să cîştigăm recompense grase, iar tu te-ai

putea răzbuna pe banda asta de ticăloşi.

Dezvăluirile lui Callie îl şocară pe Hawk.

– De unde ştii că domnişoara Malone este fiica doamnei Carver? Eşti sigură că ai înţeles bine?

– Bătrînul m-a angajat să-i fac curăţenie în casă cînd femeia pe care o au este prea ocupată. I-am văzut fotografia fiicei doamnei Catherine şi i-am auzit numele. Şi am văzut nişte scrisori pentru ea pe masă, pe adresa din St. Louis. Ştiu să citesc. Nu grozav, dar nici tîmpită nu sînt.

– Nu, Callie, eşti foarte isteaţă. („Mai isteaţă decît crezi.") Maggie şi Ben sînt apropiaţi?

– După ce bătrînul s-a însurat cu doamna Catherine şi a adus-o aici, fata ei a rămas unde era; asta e prima ei vizită aici. Din cîte ştiu, nu l-a întîlnit niciodată pe Ben şi l-ar fi urît dacă l-ar fi cunoscut. Eu îl urăsc din tot sufletul. La fel şi celelalte fete. Prinde-l, Hawk, ca să nu ne mai hărţuiască din nou. Te rog. E rău cum nu... Callie se opri ca şi cum şi-ar fi adus brusc aminte de ceva. Să-ţi spun ce a făcut doamna Catherine acum cîteva săptămîni. A ascuns toate fotografiile fiicei ei. Probabil ca să nu le vadă poliţia şi să ghicească faptul că ea l-a ajutat pe Ben. Maggie asta o să aibă o mare surpriză cînd o afla că a fost prostită.

– Continuă să fii cu ochii pe ei, Callie, dar ai grijă să nu te prindă, căci ai putea da de necaz.

– Nu-ţi face griji în privinţa mea, Hawk; sînt foarte atentă. Dacă mă vei plăti tot atît de bine ca pînă acum, la anu' pe vremea asta am să am destui bani ca să plec de aici. S-ar putea să-mi deschid o prăvălie de rochii

moderne sau un restaurant drăguț undeva departe de aici.

– Sînt sigur că te vei descurca de minune, indiferent de ce ai vrea să faci, iar eu te voi ajuta să-ți schimbi viața, pentru că meriți. Ei bine, cred că trebuie să plec; nu vreau să dăm de bănuit. Îți mulțumesc pentru cele spuse. Continuă să fi cu ochii în patru şi voi lua legătura cu tine curînd ca să-mi spui ce ai mai aflat. Ai grijă de tine, Callie Mae.

– Drum bun, Hawk; fii atent căci oamenii ăştia sînt soiul cel mai rău cu putință.

Hawk părăsi *Paradise Club* şi se duse la hotel. Văzu o dungă de lumină pe sub uşa lui Maggie şi înțelese că se întorsese din vizita ei clandestină la familia Carver.

După ce se văzu în camera sa, fu asaltat de un amestec de sentimente provocate de ceea ce aflase în seara asta şi de cele întîmplate între el şi Maggie mai devreme. Încă îi mai simțea dulceața buzelor. Fusese minunat s-o țină în brațe, de parcă acolo, în brațele lui, era locul ei, de parcă acolo ar fi vrut s-o ştie pentru totdeauna. Avea nevoie s-o aibă lîngă el zi şi noapte pentru ca viața lui să fie împlinită. Pînă o cunoscuse pe Maggie, nu se gîndise la însurătoare; acum se gîndea la ea cu nerăbdare şi bucurie. Era ciudat că ani de zile trăiseră la mai puțin de două sute treizeci de mile unul de altul, că amîndoi îşi pierduseră tatăl şi că amîndoi crescuseră la o fermă.

Cum Maggie nu-l cunoştea pe Ben, nu putea fi îndrăgostită de acel şarpe; fusese atrasă în povestea asta prin minciuni frumos ticluite şi din loialitate față de fami-

lie. Dar asta nu însemna că nu avea un iubit altundeva, în St. Louis, de pildă. Totuşi, dacă ar fi fost aşa, nu s-ar fi simţit atrasă de el, or, era clar că se simţea. Ei bine, cel puţin acum rezolvase o parte din misterele cu privire la ea.

Hawk era uşurat că avea un as în mînecă, as care ar putea să împiedice arestarea ei cînd adevărul avea să iasă la lumină; totul era s-o convingă să-l lase să-l folosească. Dacă el îi putea prinde pe Slim, Pete şi Ben şi le putea dovedi vinovăţia şi recupera banii furaţi, cum promisese atunci cînd superiorul lui fusese de acord cu neobişnuita strategie, s-ar fi putut evita orice acuzaţie împotriva ei şi ar fi fost în siguranţă. Pentru ca acest lucru să fie posibil, trebuia s-o facă în continuare să aibă încredere în el şi să-i fie apropiată. Deocamdată nu-i putea spune adevărul, întrucît s-ar fi putut ca ea să creadă că el o foloseşte pentru alte motive şi ca urmare să-şi continue treaba pe cont propriu sau să-l împiedice să-l prindă pe Ben, convinsă fiind că era nevinovat. Trebuia să aştepte pînă cînd avea să vadă singură amarul adevăr, iar apoi să-i mărturisească totul.

În timp ce îşi scotea cămaşa, Hawk îşi aminti de telegrama pe care o îndesase mai devreme în buzunar. O scoase şi o citi. Din fericire pentru el, Maggie îşi folosea numele adevărat pe parcursul investigaţiei. Fu impresionat cînd citi că era una din cele mai bune femei detectiv, dacă nu cea mai bună, de pretutindeni, şi că era angajata prestigioasei *Carlton Agency* din St. Louis. Totuşi, mintea şi inima lui îngrijorate. Îi era teamă că nu va fi în stare s-o salveze de la soarta crudă care o

aştepta cînd va fi descoperită, iar gîndul ce ar fi însemnat această pierdere pentru el îl chinuia înfricoşător. Pe de altă parte, îl preocupa şi faptul că o va pierde după ce va afla adevărul despre el. Simţea o stare de încordare gîndindu-se la pericolele care îi aşteptau cînd aveau să se confrunte cu ticăloşii pe care îi urmăreu.

Îl mai îngrijora şi secretul pe care i-l ascundea şi care, dacă-l afla, putea s-o îndepărteze, şi anume sîngele lui indian. Îşi amintea ce îi spuseseră părinţii lui despre ce pătimiseră cînd se cunoscuseră şi se căsătoriseră, un bărbat alb şi o fecioară cheyenşă. Teama şi duşmănia pe care mulţi oameni le nutreau faţă de indieni făcuseră ca relaţia lor să fie cu greu acceptată.

Părinţii lui şi chiar bunicii lui avuseseră de luptat cu ostilităţile, cu prejudecăţile, cu respingerea albilor. Prin ani, lucrurile se atenuaseră încît frumoasa lui mamă, cu părul ei ca abanosul şi pielea creolă, învăţase să se îmbrace, să vorbească şi să se poarte ca o „adevărată doamnă albă" Adesea era confundată cu o doamnă de origine spaniolă, graţie abundenţei de mexicani din Texas. Cum atît de multe triburi erau cucerite şi închise în rezervaţii, sentimentul antiindian slăbise puţin în ultimii ani. Acum, apaşii conduşi de Geronimo cutreierau din nou ţinutul şi duceau lupte de hărţuială. Acel mare conducător chiricahua nu putea accepta pierderea libertăţi şi a ţinutului natal în faţa invadatorilor.

O parte dintre albi şi ofiţerii armatei îl considerau mişel, în timp ce alţii îi înţelegeau sentimentele şi îl ajutau într-o oarecare măsură. Acum Geronimo şi ai lui se puseseră iar în mişcare în Arizona, New Mexico şi

Mexic şi faptul reîmprospătase neîncrederea şi duşmănia multor oameni faţă de toţi indienii.

Lui Hawk instinctul îi spunea că Maggie nu era aşa; dar în această fază crucială şi greu de prevăzut nu putea risca să descopere că se înşela.

Îşi scoase şi restul de haine şi se culcă. Trebuia să fie odihnit pentru călătoria de a doua zi spre Tombstone. O idee neaşteptată îl făcu să se ridice rapid în şezut. După ce o analiză, zîmbi, dădu din cap şi se culcă la loc.

După masa de prînz, în timp ce îşi sorbea ceaiul, Maggie se întrebă unde se dusese Hawk cînd se scuzase şi se ridicase de la masă. Ajunseseră mai devreme în Benson şi în mai puţin de două ore aveau să ia trenul spre Fairbank, urmînd ca trei mile pînă la Tombstone să meargă călare pentru a ajunge acolo înainte de a se întuneca.

În timp ce aştepta, Maggie era chinuită de gînduri. Voia şi avea nevoie să creadă în Ben, dar ceva în ea o împiedica. Poate că neîncrederea se datora în parte intuiţiei şi în parte anilor ei de experienţă, îşi zise. Mama ei îi spusese că Ben mînuia foarte bine armele, pusese la pămînt un pistolar, dar „n-ar face rău oamenilor nevinovaţi" Totuşi, asta putea explica faptul că Ben trăsese în casier fără să-l omoare. Ţinînd cont de vizita lui impulsivă şi îndrăzneaţă la ea la hotel, după evadare, poate că avea o fire nărăvaşă căreia îi plăcea să înfrunte riscul. Şi poate o doză de îngîmfare îl făcuse să creadă că nu putea fi prins şi dus la închisoare. Acum că ştia adevărul despre problemele dintre Frank şi Newl, era

tentată să creadă că Frank nu îl înfundase pe Ben printr-o mărturisire mincinoasă, ci acționase din pură bucurie sadică de a avea posibilitatea să-l pedepsească pe Newl prin fiul său. Totuşi, jaful acela din Prescott avea cîteva aspecte dubioase care o nedumireau...

„Te rog, Doamne, călăuzeşte-mă pe drumul cel drept."

Cînd Hawk se întoarse, Maggie îi remarcă zîmbetul larg.

– Ce s-a întîmplat? Din privirea ta îmi dau seama că e ceva.

Hawk se aşeză pe scaunul de lîngă ea şi aplecîndu-se, şopti:

– Ascultă-mă bine. Sîntem pe urmele unuia dintre cei mai vicleni ticăloşi, Pete Barber; şi nici Slim Jones nu-i mai prejos. Dacă Barber ne verifică şi găseşte o fisură în povestea noastră, va încerca să ne lichideze. Dacă avem de gînd să afirmăm că sîntem un cuplu proaspăt căsătorit care vizitează Tombestone să vadă dacă i-ar plăcea să se stabilească acolo, s-ar putea să avem nevoie de o dovadă.

– Nu înțeleg. Ce fel de dovadă?

„Am să te prind în laț, femeie, şi n-am să-ți mai dau drumul niciodată."

– Un certificat de căsătorie. Am vorbit cu preotul local şi e de acord să oficieze ceremonia. Văzu ochii ei mărindu-se de uimire. Nu te teme că ai să rămîi legată de mine pentru totdeauna, spuse el chicotind. Sînt bun prieten cu un judecător şi un avocat, aşa că ei vor putea remedia situația mai tîrziu.

– Adică, să ne căsătorim cu adevărat? Şi după ce ne terminăm treaba, dizolvăm căsătoria?

– Doar dacă nu vom hotărî că formăm o echipă grozavă şi vom vrea să rămînem împreună. Îţi promit că am să mă port ca un adevărat gentleman şi am să dorm pe jos în camera noastră; va trebui să împărţim aceeaşi cameră ca să fim convingători. Gîndeşte-te o clipă înainte să-mi dai răspunsul, dar bucata aia de hîrtie ne-ar putea salva viaţa, iar ţie ţi-ar putea aduce un reportaj de senzaţie.

„O să mă mărit cu tine şi, poate, o să am ocazia să te conving să rămînem căsătoriţi, dacă aranjamentul îţi convine... Iar dacă poliţia mă descoperă, te pot proteja jurînd că n-ai ştiut adevărul despre mine şi că eu te-am atras în lanţurile căsniciei prin minciuni dulci şi gesturi drăgăstoase."

– Ei bine, preotul aşteaptă. Vrei s-o faci sau mă duc să-i spun că ne-am răzgîndit?

– De fapt, Hawk, pare o măsură de precauţie perfectă.

– Atunci, să mergem, şefa, ca să nu pierdem trenul. „Cu cît te smulg mai repede din mrejele lui Ben, cu atît mă voi simţi mai bine. Să dea Domnul să găsesc o cale să te conving să rămîi măritată cu mine. Asta ar mai putea fi şi singurul lucru de care am nevoie ca să te ţin departe de închisoare."

Lui Maggie nu-i venea să creadă că stătea în biserica din Benson, Arizona, pe cale să-şi unească viaţa cu a lui Hawk Reynolds, sperînd din tot sufletul ca mariajul lor să

dureze „o veşnicie"

– Aveţi vîrsta legală de a intra în sfînta cununie fără consimţămîntul părinţilor, domnişoară Malone? întrebă pastorul.

– Da, părinte. Luna viitoare împlinesc douăzeci şi patru de ani. Tatăl meu e decedat, iar mama e recăsătorită şi locuieşte departe, de aceea n-a putut fi cu noi azi aici.

– Consimţi de bună voie la această sfîntă comuniune şi fără a fi legată legal de un alt bărbat?

– Da, părinte. Vreau să mă mărit cu Hawk, aici şi acum.

Blajinul pastor zîmbi şi spuse luînd *Biblia:*

– Atunci să trecem să înfăptuim această sfîntă taină a căsătoriei, astfel ca aceşti doi tineri să pornească pe drumul lor ca soţ şi soţie. Uitîndu-se la ei, adăugă: Soţia mea şi sora ei vor fi martorii voştri dacă nu aveţi nimic împotrivă sau aveţi martori.

Maggie îi întoarse zîmbetul blînd.

– Nici una, nici alta, părinte, şi le sîntem recunoscători pentru amabilitate.

Inima lui Hawk zvîcni de bucurie la auzul cuvintelor lui Maggie şi la tonul ei încrezător şi sincer. Îl ascultă pe pastor citind pasajele corespunzătoare din *Biblie,* şi făcînd remarci emoţionante după fiecare din ele.

În timp ce pastorul le explica înţelesul acelor pasaje, Hawk îşi dori ca părinţi lui şi fratele mai mic să fi fost în viaţă şi prezenţi, după cum îşi dori şi ca bunicii lui să fi stat în strană, împărtăşind cu el acest moment deosebit.

Pastorul îşi plimbă privirea de la unul la altul în timp

ce citea ultimul pasaj, apoi spuse:

– Şi acum, staţi cu faţa unul la celălalt, uniţi-vă mîinile şi priviţi-vă în ochi în timp ce vă rostiţi jurămintele.

Maggie şi Hawk îi urmară instrucţiunile.

Maggie era conştientă că ţinuta de gală a lui Hawk trăda faptul că el plănuise totul înainte de plecarea din Tucson, că nu mai era o idee de moment. Arăta atît de chipeş şi de viril, iar privirea lui era atît de tandră încît aproape că îi tăia respiraţia şi îi întuneca minţile. Contactul cu mîinile lui o făcea să se înfioare.

– Tu, Hawk Reynolds, o iei pe această femeie ale cărei mîini le ţii, să-ţi fie soţie cu cununie în deplinătatea legii? Promiţi s-o iubeşti şi s-o cinsteşti şi să-i fii alături la bine şi la rău, la sănătate şi la boală, la bogăţie şi la nevoie, pînă cînd moartea vă va despărţi?

– Da, răspunse el, vorbind din tot sufletul.

După aceea, Hawk o urmări pe Maggie în timp ce răspundea. Era îmbrăcată într-o rochie de zi albăstruie, în ton cu ochii, care îi punea în evidenţă pielea mătăsoasă. Înainte de a ajunge la biserică îşi scosese panglica ce îi lega părul, iar acum acesta i se revărsa pe umeri într-o cascadă de bucle şi onduleuri. I se tăie respiraţia şi pulsul i se acceleră la gîndul că în curînd avea să-i aparţină, şi pentru totdeauna.

– Tu, Maggie Anne Malone, îl iei pe acest bărbat ale cărui mîini le ţii să-ţi fie soţ cu cununie în deplinătatea legii? Promiţi să-l iubeşti, să-l cinsteşti, să-i fii supusă şi să-i fii alături la bine şi la rău, la sănătate şi la boală, la bogăţie şi la nevoie, pînă cînd moartea vă va despărţi?

– Da. Cu toată inima şi din tot sufletul.

Maggie şi Hawk erau atît de prinşi de ceremonie încît amîndoi uitară o vreme că trebuie să fie doar o înşelătorie convingătoare. Inimile lor pluteau de dragoste şi fericire. Trupurile lor ardeau de dorinţă şi le reaminteau de ceea ce urma în mod normal după ceremonia căsătoriei...

– Inelul, ceru preotul, iar Hawk îşi eliberă mîinile şi scoase din buzunarul hainei un inel pe care i-l puse în palmă. Un cerc fără sfîrşit, aşa trebuie să fie dragostea adevărată şi căsnicia. El este simbolul jurămintelor pe care vi le-aţi făcut unul altuia în faţa lui Dumnezeu. Fie ca dragostea voastră şi legămîntul vostru să rămînă tot atît de preţioase ca acest inel de aur. Pune inelul pe degetul lui Maggie şi repetă după mine: Cu acest inel, mă cunun cu tine pînă la moarte.

Hawk îi puse verigheta pe degetul corespunzător, îşi aţinti privirea în a ei şi spuse:

– Cu acest inel, mă cunun cu tine, Maggie Malone, pînă la moarte.

– la mîinile mirelui şi spune: Primesc acest inel şi mă cunun cu tine pînă la moarte.

Maggie îi apucă mîinile, se uită în ochii lui şi repetă acele cuvinte dulci, pline de înţeles şi sincere.

– Prin autoritatea cu care am fost investit de Dumnezeu şi de acest stat, vă declar soţ şi soţie. Ce a legat Dumnezeu, nici un om să nu dezlege. Să ne rugăm.

Pastorul le puse amîndurora mîna dreaptă pe *Biblie* şi le acoperi cu mîna lui zbîrcită, în timp ce binecuvînta căsătoria. După aceea, adăugă:

– Fie ca unirea voastră să fie lungă şi fericită. Dum-

nezeu să vă binecuvînteze. Felicitări, domnule şi doamnă Hawk Reynolds. Fiule, acum poţi să-ţi săruţi mireasa.

Hawk şi Maggie se sărutară gingaş şi reţinut, fiecare tînjind după un sărut mai lung şi mai pătimaş.

Cele două femei în vîrstă îi sărutară pe prospeţii căsătoriţi pe obraz, felicitîndu-i. Hawk zîmbi şi spuse:

– Urăsc graba, dar trebuie să prindem trenul. Vă sîntem foarte îndatoraţi pentru ajutorul dumneavoastră.

– A fost o ceremonie minunată, adăugă Maggie. Vă mulţumesc.

Marţi după-amiază, 5 mai 1883, Maggie şi Hawk Reynolds se urcară în trenul spre Tombstone ca soţ şi soţie din punct de vedere legal, amîndoi întrebîndu-se ce avea să le rezerve acea noapte neobişnuită.

Capitolul 10

În timp ce trenul părăsea gara pentru a se îndrepta spre sud, Maggie se uită pe fereastră la semeții Dragoon Mountains ce se înălțau din deşert. Într-o scurtă perioadă de timp viața ei se schimbase dramatic; devenise infractoare şi soție, şi o femeie îndrăgostită de bărbatul de alături. Era tentată să-i mărturisească întreg adevărul lui Hawk, dar hotărî că era prea devreme. În definitiv, căsătoria lor, în acest punct, era doar o prefăcătorie. Voia să facă totul pentru a-l păstra, nu pentru a-l pierde. Voia să-l facă s-o cunoască mai bine, să se apropie mai mult de ea, înainte de a-i dezvălui ceva ce le-ar fi putut periclita viitorul. Se uită încîntată la verigheta de aur de pe degetul ei. Certificatul de căsătorie se afla în buzunarul hainei lui. Doamna Hawk Reynolds... Margaret Anne Reynolds... Maggie Reynolds... Ce minunat sunau aceste nume! Dorea din tot sufletul să le poarte veşnic.

Nu rezistă să nu-i spună chipeşului mire:

– Inelul ăsta e încîntător, Hawk, şi ai fost foarte isteț că l-ai cumpărat. Cum de ai ştiut mărimea, căci se potriveşte perfect?

– Ții minte cînd ți l-am cerut azi dimineață pe cel pe care îl porți în mod obişnuit? Mi l-am pus pe degetul mic, am fost atent unde s-a oprit, apoi am încercat mai multe inele pînă cînd am găsit unul care să se oprească în acelaşi loc.

Ea se uită la inelul pe care şi-l mutase pe mîna dreaptă şi spuse:

– Ametistul ăsta l-am primit în dar de la părinții mei la ultimul Crăciun petrecut împreună. Îmi este foarte drag.

– Cam asta simt şi eu pentru cuțitul meu *Bowie;* l-am primit în dar de la tata şi mi-a salvat viața în cîteva rînduri.

– E bine că avem la noi lucruri deosebite, care ne amintesc de cei dragi. Pentru a-i auzi în continuare glasul, întrebă: Pastorul a ținut o slujbă frumoasă, nu-i aşa?

– Absolut.

– Chiar dacă n-a fost decît o prefăcătorie, te-ai simțit emoționat?

– Da. Dar tu?

– Puțin. E uimitor la ce lucruri pot recurge oamenii ca să-şi atingă scopurile, nu? tatonă ea.

– Dacă e un scop care merită, trebuie să ne dăm toată silința.

– Îmi place că gîndim la fel.

– Poate din cauză că ne asemănăm în multe privințe. Ai o mulțime de calități, Maggie Malone, şi eşti o femeie frumoasă.

– Mulțumesc, dar acum sînt Maggie Reynolds, spuse ea rîzînd.

– O să ne ia ceva timp să ne obişnuim cu asta, nu-i aşa?

– Da.

– Ceea ce mă uimeşte este cît de lejer şi cît de bine mă simt în preajma ta; n-am petrecut prea mult timp în tovărăşia femeilor care nu-mi erau rude.

– Mi-e greu să cred, domnule Reynolds; eşti mult prea chipeş şi fermecător ca să fii ignorat de femei. Sau încerci doar să te asiguri să nu fii sîcîit de o soție geloasă şi pisăloagă?

– Nu te prea văd în rolul ăsta, chicoti Hawk.

– De soție?

– Nu, de geloasă şi pisăloagă.

– Oh, ai fi surprins să constați cît de răutăcioasă pot fi uneori. Cînd eram la şcoală, eu şi Abby făceam tot felul de răutăți.

– Abby e domnişoara Mercer din Yuma?

– Da, e cea mai bună prietenă a mea. Am fost colege de cameră şi ne-am împrietenit din clipa în care ne-am cunoscut. O să aibă un şoc cînd am să-i scriu că m-am măritat.

– Îi spui totul?

– Am cîteva secrete față de ea. E curtată de fiul unui fermier din zonă, şi speră să se căsătorească pe la Crăciun. O să fie o soție perfectă pentru Matthew Lawrence şi mă bucur mult pentru ei. Dacă în decembrie mai sîntem încă parteneri, poți veni cu mine la nunta lor.

– Mi se pare interesant, şefa, aşa că accept.

Îşi zîmbiră, apoi se cufundară în tăcere, fiecare încercînd să citească printre rîndurile acelei conversaţii sentimentele şi intenţiile celuilalt.

Trecură pe lîngă St. David, o comunitate de mormoni instalată în '77 pe un domeniu fertil în încîntătoarea San Pedro Valley dintre lanţurile muntoase Dragoon şi Whetsone.

– În munţii de acolo renumitul Cochise şi apaşii lui au avut o fortăreaţă, îi povesti Hawk. A ales bine; de pe piscurile alea poţi să vezi la mile depărtare, iar unele din acele canioane întortocheate şi înguste sînt ca nişte labirinturi pentru duşmani. Le-a dat mult de furcă trenurilor şi diligenţelor. El şi banda lui atacau fulgerător şi dispăreau înainte ca să sosească ajutoarele. Nimeni nu avea curaj să le ia urma şi ar fi fost prost s-o facă. Apaşii cunosc fiecare cotlon din teritoriul ăsta, ştiu să trăiască în ţinutul ăsta aspru şi se mişcă rapid şi cu uşurinţă în el, ceea ce nu se poate spune despre soldaţii veniţi să-i urmărească. Am auzit că Geronimo şi Chato şi-am luat iar călcîiele la spinare şi că armata se străduieşte să-i ţină pironiţi în munţii Sierra Madre din Mexic. Nu-i condamn că vor să fie liberi şi că încearcă să aibă stăpînirea asupra ţinutului lor natal; sînt un popor mîndru şi cutezător. Fireşte, acum le va fi greu avînd în vedere că armata are de partea ei oameni ca Mickey Free. A fost capturat de mic de apaşi şi crescut de ei; acum e unul din cei mai buni cercetaşi ai generalului Crook şi îi vînează. Cu ani în urmă, am cunoscut un *hecicero* – un vraci apaş. Era unul din cei mai înţelepţi, mai blînzi şi mai binevoitori

oameni pe care i-am văzut vreodată şi m-a învăţat o mulţime de lucruri despre neamul lui.

– E tragic ce li s-a întîmplat indienilor în tot vestul, Hawk, dar e greu să aduci pacea între două culturi atît de diferite, mai ales că indienii se arată ostili faţă de albi. Faţă de albii nevinovaţi, adică. Înţeleg să se bată cu armata şi cu răufăcătorii, dar nu să atace coloniştii şi trecătorii care nu fac decît să treacă să străbată un teritoriu despre care afirmă că e a lor, teritoriu pe care l-au furat de la alţii cu ani sau chiar cu generaţii în urmă. N-am cunoscut personal nici un indian, aşa că nu pot să fiu un bun judecător.

– Eu am cunoscut mulţi. Ca şi la albi; printre ei sînt şi buni, sînt şi răi.

– Pare logic.

„Cum te-ai simţi dacă ai şti că soţul tău e pe jumătate indian?"

Făcură o scurtă oprire în Contention City, un orăşel care avea o matriţerie pentru aur şi argint şi purta numele uneia din cele mai bogate mine din zonă. Deja avea o istorie bogată a disputelor asupra minelor şi a jafurilor în care fuseseră implicaţi pistolari faimoşi.

Ca să treacă timpul, Hawk îi povesti lui Maggie despre un jaf ce făcuse vîlvă, mai bine zis o tentativă de jaf, în care un agent al *Wells Fargo* salvase douăzeci şi şase de mii de dolari în lingouri de aur. Se zvonea că tentativa de jaf din '81 fusese plănuită de Doc Hollifay, care fusese arestat iar apoi scos pe cauţiune de Wyalt Earp, iar cazul lui clasat din lipsă de suficiente dovezi.

Recunoscînd aceste două nume din articolele din ziare şi din zvonuri, Maggie întrebă:

– I-ai întîlnit vreodată pe fraţii Earp şi pe Holliday?

– Da, pe cînd erau mari şi tari în Tombestone, recunoscu el. Îi povesti cu lux de amănunte despre bătaia cu pistoale dintre ei şi banda Clantonilor, care avusese loc în urmă cu doi ani pe Fremont Street în apropiere de O.K. Corral. Pentru mulţi, nici acum nu e clar cine avea dreptate şi cine nu. Cele două părţi erau de multă vreme la cuţite, aşa că era de aşteptat să izbucnească scandalul. După aceea, fraţilor Clanton li s-a făcut o înmormîntare cu pompă. Străzile erau înţesate de lume; iar cei doi băieţi zăceau în coşciuge negre cu podoabe arginti şi cu nişte ferăstruici în dreptul feţelor. Au fost duşi la Boot Hill într-un dric elegant şi cu fanfară. Wyatt şi Doc au fost achitaţi. Judecătorul a declarat că nu îşi făcuseră decît datoria, de ofiţeri responsabili cu menţinerea ordinii, încercînd să-i dezarmeze şi să-i aresteze pe turbaţii care s-au opus şi i-au atacat. Pe aici e ceva obişnuit ca zilnic cel puţin un bărbat să fie trimis pe lumea cealaltă. Se pare că în următorii cîţiva ani calea ferată să fie extinsă pînă la Bisbee. Bisbee este situat în două canioane din Mule Mountains, la sud de Tombstone. Pe acolo există atîtea fabrici de bere încît una din zone e denumită Brewery Gulch[1]; regiunea asta e foarte sălbatică şi aspră. Sper să nu trebuiască să mergem acolo, pentru că nu e

1. Viroaga berii

un loc pentru o doamnă ca tine.

– După cum sună, şi eu sper. Dar ăsta va fi ghinionul nostru dacă Barber şi Jones ne vor conduce într-acolo.

În timp ce se apropiau de Fairbank, Maggie află că acesta era o localitate vitală pentru poştă, transportul de marfă şi de minereuri. Punct de aprovizionare pentru celelalte oraşe, ferme, aşezări şi colonii miniere, Fairbank era un oraş aglomerat şi important. Hawk îi povesti că zona înconjurătoare era preferată de răufăcători care jefuiau trenurile pe porţiunile de cale ferată pustii şi diligenţele pe ruta lor, având în apropiere ascunzători din belşug pentru atacurile lor rapide şi fuga lesnicioasă; era genul de ţinut pe care ticăloşi ca Barber şi Jones îl preferau şi îl frecventau în raidurile lor îndrăzneţe.

La gară, îşi luară caii şi bagajele. După ce Blaze şi Diablo fură hrăniţi şi adăpaţi, tînărul cuplu încalecă şi porni la drum.

În drum spre oraşul care se află la trei mile la est de rîu, Hawk îi povesti cum legendarul prospector Ed Schieffelin a fost avertizat că tot ce va găsi în această zonă „infestată de apaşi" avea să fie propriul lui mormînt; după ce a descoperit argint şi mari bogaţii, a răspuns cu umor acelei avertizări denumind locul Tombstone.[1]

– Se pare că ştii totul despre regiunea asta, Hawk, aşa că am noroc că eşti partenerul meu.

– Acelaşi lucru se poate spune şi despre tine, şefa.

---

1. Mormîntul de piatră.

Acum, să sperăm că vom găsi ce căutăm.

Hawk se întrebă dacă ea îşi dădea seama că vorbele lui aveau un dublu înţeles. Nu ştia cum avea să doarmă în aceeaşi cameră cu ea fără să facă dragoste, din momentul ce o dorea enorm, iar dorinţa lui creştea cu fiecare oră.

Cu gîndurile rătăcind pe aceeaşi potecă, Maggie zări Tombstone, situat pe un platou deşertic înalt între lanţurile muntoase din depărtare. Marele oraş se întindea pe o mare distanţă, flancat de mine care punctau peisajul aspru în mai multe direcţii.

– Deci acesta e infamul Tombstone, murmură ea.

Da. Are o sută zece saloon-uri deschise non-stop ca să golească buzunarele nesăbuiţilor căutători de aur de agoniseala strînsă în luni de muncă. În timp ce tu te instalezi la hotel, eu mă duc să arunc o privire, să văd dacă dau de oamenii noştri. Mîine dimineaţă poţi să te duci la redacţia ziarului, iar eu îmi continui cercetările dacă nu reuşesc să-i localizez în seara asta.

– Să nu uiţi de ce ai venit.

– Ce vrei să spui?

Maggie rîse.

– Fata dispărută din Yuma şi iubitul ei cartofor, misiunea ta iniţială.

Hawk chicoti.

– Uitasem de ei. Cred că tu şi aventura noastră mi-aţi distras atenţia. Îţi mulţumesc că mi-ai amintit.

– Întrucît m-ai adăugat şi pe mine pe lista ta scurtă, o iau drept compliment, spuse ea cu un zîmbet ironic.

– Chiar a fost compliment, doamnă Reynolds. Sper

că nu te deranjează dacă exagerez folosind numele ăsta pentru ocaziile cînd va trebui să te prezint.

– Fireşte că nu; fă-o cît mai des ca să eviţi o posibilă scăpare.

Intrară călare în oraşul bătut de vînturi. Îşi continuă drumul pe Fremont Street, unde Hawk îi arătă locuri implicate în deja renumita înfruntare Earp-Clanton: Fly's Photography Gallery, Harwood House, Papaga Cash Store, şi intrarea în O.K. Corral. Maggie văzu Bauer's Union Market, săli de jocuri de noroc, magazine, case şi birouri într-o amestecătură de mărimi, construite din cărămizi nearse sau din lemn. Observă că, în ciuda lipsei lemnului în zonă, erau mai multe clădiri construite din lemn decît din cărămizi. Cu o populaţie de peste zece mii de locuitori, plus vizitatorii, străzile oraşului erau înţelese de oameni. Aerul era uscat şi plin de praf, cerul limpede şi albastru. Hawk o călăuzi pe Fifth Street şi îi arătă birourile ziarului *Epitaph* unde avea să meargă ea dimineaţa următoare.

Pe Allen Street, lui Maggie nu trebui să i se spună ce anume erau unele localuri: spelunci şi bordeluri, unde prostituatele erau autorizate contra şapte dolari pe lună să-şi practice meseria. Văzu un grup de cowboy intrînd în deocheatul local *Bird Cage,* ţinîndu-se de braţ şi glumind în aşteptarea de a o vedea pe Fatima cea cu sînii goi şi pîntecul descoperit dansînd înainte de a le satisface poftele carnale în spatele draperiei uneia din cele douăsprezece separeuri numite şi „colivii"

Da, observă Maggie, existau o mulţime de firme şi magazine „respectabile", chiar şi cîteva saloane în care

se servea înghețată. Existau biserici, o școală, două săli de tir, un tribunal în stil victorian, o primărie, hoteluri, case de oaspeți și teatre. Era evident că Tombstone era un oraș înfloritor.

Hawk îi spuse că pe sub oraș trecea una din minele lui Ed Schieffetin, mina Goodenough.

– Ai zice că e riscant să sapi pe sub un oraș bine stabilit, spuse Maggie. Nu se tem că excavările ar putea face să se prăbușească magazine și case?

– Nu, pentru că săpăturile sînt efectuate de oameni care nu iau în seamă o astfel de posibilitate.

– Dar dacă plouă suficient de mult ca să inunde tunelurile și să le slăbească, sînt sigură că s-ar panica și propietățile s-ar vinde repede.

– Se poate, dar unii merg înainte orbește cînd este vorba de lăcomie.

– Ah, da, acea parte întunecată a firii omului. Presupun că toți avem o fărîmă de lăcomie, nu crezi?

Hawk își ațintì ochii în ai ei, zîmbi și spuse:

– Nu-mi imaginez că o doamnă desăvîrșită ca tine poate avea fie și-un strop de lăcomie. Ce zici?

– Oh, recunosc că am făcut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fac. Tu nu?

– Așa cred. Am ajuns, doamnă Reynolds. Cum ți se pare?

Maggie se uită la elegantul hotel în stil victorian și spuse:

– Excelentă alegere, dragul meu soț.

– Pentru tine, stilata mea soție, numai ce e cel mai bun.

– Nu uita că eu acopăr cheltuielile. Am să-ți strecor banii ca să plăteşti recepționerul şi să-ți păstrezi mîndria aia masculină.

– Nu trebuie să-ți faci griji în ceea ce mă priveşte, spuse el ajutînd-o să descalece. Am să te conduc în camera noastră, apoi mă întorc să mă ocup de cai. Diablo, stai cu ochii pe Blaze pentru Maggie.

Maggie văzu mustangul negru ridicînd şi coborînd capul ca şi cum ar fi înțeles ordinul stăpînului său. Îl urmă pe Hawk în hol, unde el puse bagajele jos ca să meargă să se înregistreze la recepție. Cufărul ei şi-l lăsase în Tucson unde barmanul de la *Paradise Club* trebuie că-l dusese deja acasă la mama ei. Îşi împachetase doar ce considerase că îi era strict necesar pentru acea parte a călătoriei în desagii de la şa şi două tolbe de brocard cu baierele lungi. Dacă Hawk observase lipsa cufărului, nu pomenise nimic. Dacă o făcea, avea să-i spună parțial adevărul, explicîndu-i că ar fi fost prea voluminos pentru o călătorie călare.

Ajunşi în camera lor, Hawk puse bagajele pe pat pentru a fi despachetate.

– Odihneşte-te şi vezi-ți de treburile tale, cît timp mă duc să dau o raită, spus el. Mă întorc eam într-o oră, pentru cină.

– Îmi convine de minune. Ne vedem mai tîrziu.

Hawk plecă şi porni spre *Silver Dollar Saloon* unde lucra Ella Mae, o altă informatoare plătită; trebuia să afle dacă ea îi văzuse în oraş pe cei doi ticăloşi.

Maggie îşi scoase rochiile şi le scutură ca să înlăture cutele. Unele le atîrnă într-un cuier, iar pe celelalte le

puse în sertarul unei comode. Pistolul şi tocul le înghesui sub un teanc de haine; puşca ei şi a lui Hawk erau sprijinite de perete într-un colţ. Desagii lui îi puse pe comodă, gîndindu-se că el ar prefera să-şi despacheteze singur lucrurile, rezistînd tentaţiei să-şi bage nasul prin ele.

Sarcina asta îndeplinită, apelă la un lighean din ceramică şi la apa dintr-o carafă în ton cu ligheanul pentru a se răcori. După ce se pieptănă, se aşeză pe un scaun pentru a se odihni cît timp aştepta întoarcerea lui Hawk. Privirea ei poposi pe patul dublu din vecinătate. Visătoare, se imaginä întinsă acolo alături de el, îmbrăţişîndu-se, sărutîndu-se şi făcînd dragoste.

Mai fusese sărutată, dar niciodată aşa cum o sărutase Hawk în Tucson. Se înfioră doar amintindu-şi acel episod romantic.

Privirea i se mută pe verigheta de aur pe care o purta. O mîngîie cu degetele de la mîna dreaptă. Măritată... Soţia unui bărbat care îi răscolea sufletul şi îi incendia trupul...

„Ei bine, Abby, ce-ai zice dacă ai şti despre această comportare şocantă? Am fost impulsivă? M-am amăgit singură doar ca să-l păstrez? Ce-am să mă fac atunci cînd el va descoperi adevărul despre mine? Va încerca să mă ajute să ies din bucluc, sau mă va respinge? El, care e un om ce respectă legea şi îi număreşte pe răufăcători, se va simţi atît de rănit şi de furios încît să mă predea autorităţilor?

Ce-o fi fost cu mine de am încălcat legea? Ce se întîmplă dacă nu pot dovedi nevinovăţia lui Ben? Dar

dacă e vinovat şi refuză să se predea autorităților, aşa cum au promis el şi Newl? Aş putea să închid ochii şi să-mi ignor conştiința pentru a-l păstra pe Hawk, sau va trebui să îndrept acea greşeală prostească? Chiar dacă aş reuşi să ascund faptul că l-am ajutat pe Ben să evadeze, Hawk va descoperi în curînd că nu sînt ziaristă şi va afla că sînt sora vitregă a lui Ben. Va pune lucrurile cap la cap şi va înțelege ce am făcut. Şi ce se va întîmpla atunci?"

– Eşti sigur că te simți bine acolo jos? Îl întrebă Maggie pe Hawk cînd acesta se strecură în sacul de dormit pe care îl întinsese pe podea cu cîteva minute înainte. Îi dăduse destul timp ca să se dezbrace şi să se bage în aşternut înainte de a intra şi el în cameră ca să se instaleze pentru prima lor noapte împreună.

– Nu-ți face griji pentru mine, Maggie. Podeaua asta nu e deloc mai tare decît pămîntul pe care dorm de cele mai multe ori sînt pe drumuri.

Ea se propti în cot şi se uită la ei, deşi abia îl vedea în lumina slabă a lunii ce se filtra prin perdele.

– Ca să fie cinstit, partenere, ar trebui să folosim cu rîndul patul.

– Nu-i nevoie. Eu sînt obişnuit cu astfel de condiții, pe cînd tu nu eşti, şi nu te-ai odihni deloc. Crede-mă, mă simt bine, „cu excepția foamei cumplite de tine".

– Ce ai aflat în seara asta? Ceva interesant sau util?

Hawk presupuse că ea căuta să-şi abată atenția de la circumstanțele neobişnuite şi tulburătoare în care se aflau. Spuse:

– Da, sînt amîndoi aici. Nu i-am văzut, dar dau de ei mîine. Dacă pot să-i prind separat, poate reuşesc să-l provoc la discuţie pe Slim Jones şi să-l trag de limbă. Nu e atît de deştept ca Pete Barber, dar e vulpe bătrînă, aşa că va trebui să fiu mai şiret ca el.

– O să ai grijă de tine?

– Absolut. Şi tu trebuie să fii atentă cînd te duci la *Epitaph,* deşi ai dovedit că te descurci de minune şi singură. În plus, oraşul ăsta mişună de poliţişti. Nu trebuie decît să strigi şi imediat apare unul. Dar evită străzile lăturalnice şi locurile pustii.

– Îţi voi urma sfatul. I-ai localizat pe fata dispărută şi pe cartofor?

– Nu, dar mă ocup mîine de problema asta.

„Trebuie să rezolv asta într-un fel sau altul, altfel o să tot intervină între noi. Trebuie să mă hotărăsc dacă să mint din nou sau să-ţi mărturisesc că a fost doar un pretext ca să fiu cu tine... fără însă să-ţi spun adevăratul motiv pentru care voiam să fiu alături de tine."

Lui Maggie i se păru că glasul lui suna un pic ciudat cînd rostise ultima frază. Poate era îngrijorat că avea să găsească fata într-o situaţie grea şi va trebui să-şi lase „soţia" singură ca să-şi onoreze angajamentul pe care şi-l luase faţă de părinţii ei că o va escorta pînă în Yuma. Sau poate îl tulbura neobişnuitul situaţiei în care se aflau. În definitiv, erau parţial dezbrăcaţi şi împărţeau un dormitor intim. De asemenea, erau căsătoriţi, chiar dacă numai cu numele, şi se simţeau extrem de atraşi unul de altul. Cum pentru un bărbat era normal să aibă nevoi sexuale, sigur ale lui erau stîrnite.

– Noapte bună, Hawk, spuse ea pentru a pune capăt acestor speculații. Ne continuăm discuția mîine dimineață.

– Noapte bună, Maggie, somn uşor. „Şi mie la fel dacă pot."

Lui Maggie nu-i venea să creadă că Hawk se sculase, se îmbrăcase, își strînsese sacul de dormit şi plecase fără să o trezească, întrucît avea un somn foarte uşor în mod normal. O parte a nopții ei frămîntate o atribui fericirii, dar majoritatea se datora gîndurilor chinuitoare cu privire la dilema ei cumplită cuplate cu dorința flămîndă față de Hawk. Se străduise să respire regulat şi să stea nemişcată ca să nu-l deranjeze, pînă cînd, spre zori, adormi epuizată.

Nu cumva Hawk ajunsese la concluzia că făcuse o greşeală venind să lucreze pentru ea şi, mai ales, căsătorindu-se cu ea şi profitase de primul moment ca s-o şteargă? Nu, o contrazise inima ei, Hawk n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. „Dă-te jos din pat, leneşo, şi îmbrăca-te! Ai o mulțime de lucruri de făcut dacă vrei să o scoți cu bine la capăt."

Surpriza pe care o avu cîteva clipe mai tîrziu fu ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat în aceea zi, sau în oricare alta...

Capitolul 11

Cînd picioarele goale ale lui Maggie atinseră covorul gros şi se ridică din patul răvăşit, mişcările ei se opriră brusc şi intră în alertă auzind uşa descuindu-se şi împinsă larg. Îl văzu pe Hawk aplecat şi salvînd ceva de la cădere înainte de a intra în cameră şi a închide uşa cu tocul cizmei.

– Ce e asta? întrebă ea şi arătă din cap spre tava pe care, tot un zîmbet, Hawk o ţinea în mîini. Deşi trupul ei era parţial vizibil prin cămaşa de noapte lungă pînă la glezne, nu făcu nici o tentativă de a-şi înhăţa halatul şi a-l trage peste materialul alb, semitransparent, presărat cu floricele bleu şi roz şi spice şi frunzuliţe verzi.

Hawk se strădui să nu se holbeze la priveliştea din faţa lui, deşi tentaţia era enormă. Să fie atît de aproape de ea şi să n-o atingă era mai greu decît îşi închipuise, dar nu trebuia s-o preseze să-i cedeze după ce îi pro-

misese că se va purta ca un adevărat gentleman. Avea nevoie şi voia mai mult decît o eliberare fizică; tînjea după un viitor alături de ea, după un cămin, o familie şi dragostea ei. Voia să facă lucruri bune pentru Maggie, să-i arate cît de mult ţinea la ea. Trebuia să-i dovedească faptul că însemna ceva deosebit pentru el, ca s-o poată cuceri şi păstra.

– Micul tău dejun, şefa: costiţă prăjită crocantă, ouă bine bătute, biscuiţi cu puţin unt şi fără jeleu, şi cafea cu două linguriţe de zahăr. Speram că la ora asta deja te-ai trezit. M-am gîndit că după ce n-ai prea mîncat aseară la cină şi ai îndurat o noapte frămîntată, s-ar putea să fii flămîndă şi să te mişti încet în dimineaţa asta.

– Mulţumesc, chiar observi tot ce fac şi ce spun? Era încîntată şi flatată că el îi reţinuse preferinţele culinare. Îşi puse halatul şi-l încheie la toţi nasturii, apoi se îndreptă spre lavoar. În timp ce se spăla pe faţă şi pe mîini, spuse: Te rog să-mi ierţi ţinuta, dar tocmai m-am dat jos din pat.

– Arăţi minunat, Maggie; ca întotdeauna, de altfel, îi spuse el, privind-o în oglinda de deasupra lavoarului în timp ce se pieptăna.

– Mulţumesc, dar eşti părtinitor din moment ce îmi eşti partener şi soţ, replică ea pe un ton glumeţ, căutînd să mascheze cît o tulbura privirea lui căprui-aurie şi glasul răguşit. Îl văzu zîmbind larg şi dînd din cap.

– După cum ai aflat noaptea trecută, zgomotul din Tombstone e non-stop, dar se mai domoleşte cu cîteva ore înainte şi după răsăritul soarelui. În felul ăsta poţi să mănînci înainte de a te îmbrăca pentru a te duce la

Epitaph. Mai ai nevoie de ceva?

„Probabil de ceea ce nu pot avea: să mă scoți din situația în care m-am băgat de bună voie, să mă eliberezi din închisoare şi să-mi fii soț pe vecie. Am nevoie de dragostea ta, de respectul tău, de înțelegerea ta; dar probabil că am distrus orice şansă de a le cîştiga şi păstra."

– Mulțumesc, Hawk; eşti foarte amabil. Dar slujba ta nu presupune că trebuie să fii servitorul meu.

Deşi o spusese pe ton glumeț, Hawk văzuse umbra de tristețe ce-i întunecase ochii o clipă şi se întrebă oare la ce se gîndea.

– Vreau s-o fac pe şefa mea să-mi fie îndatorată. Nu se ştie cînd voi avea nevoie să fiu salvat, or, ea e foarte pricepută la astfel de treburi.

– Aşadar ai avut un motiv, nu? Am glumit. Ei bine, unde e mîncarea ta? întrebă ea după ce ridică şervetul şi văzu că pe tavă era numai o farfurie.

– Am mîncat de mult; sînt obişnuit să mă scol devreme. Am fost deja la țarcul domnului Tuttle şi i-am văzut pe Diablo şi pe Blaze. E între străzile A Două şi A Treia, în caz că ai nevoie de o fugă rapidă.

– De ce să fug? întrebă ea aşezîndu-se şi sorbindu-şi cafeaua. „Nu de tine, de tine niciodată, iubirea mea."

– De Barber şi de Jones dacă îi iei prea mult şi prea repede la întrebări. Trebuie să ne mişcăm cu ei uşurel şi pe îndelete, de acord?

– De acord. În ceea ce îi priveşte, am să-ți las ție inițiativa.

– Bine. Mănîncă pînă nu se răceşte. Cît de îmbraci şi adulmeci pe la ziar, eu am să rezolv altă treabă. Ne întîlnim aici la prînz.

Maggie îşi înăbuşi un oftat de dezamăgire după ce părăsi redacţia lui *Tombstone Epitaph* din cauză că editorul nu se lăsase vrăjit ca să facă vreo destăinuire utilă. Probabil, îşi zise ea, cum cei doi bărbaţi de care întrebase se aflau în oraş, omului îi era teamă să discute despre ei cu o străină. Probabil că editorul lui *Tombstone Epitaph* se temea să aibă de a face cu ei, dacă aceştia se simţeau provocaţi de faptul că îşi dăduse drumul la gură.

Ca să vadă mai bine oraşul, Maggie coti la stînga pe Fremont Street şi se prefăcu a se plimba şi a se uita la vitrinele magazinelor. Trecu de intrarea în *O.K. Corral* de lîngă *Papago Cash Store* şi *Bauer Union Market* şi se opti în faţa lui *Fly's Photograph Gallery*. Observase în spatele galeriei un studio fotografic. Cum ticăloşii şi pistolarii erau cunoscuţi pentru plăcerea lor de a se fotografia, se gîndi că ar putea să obţină indicii utile de la proprietar, sau din expoziţia lucrărilor lui.

Maggie intră şi văzu în spatele galeriei doi bărbaţi. Unul, un tip scund şi slab îmbrăcat în costum, îi spuse ceva unui gentleman bine îmbrăcat înainte de a veni spre ea, în timp ce celălalt rămase lîngă uşa din spate.

– Pot să vă ajut cu ceva, doamnă?

– Da, vreau să văd cîteva din fotografiile făcute de domnul Fly şi, dacă-mi plac, vreau să discut cu el ca să

ne facă o fotografie mie şi soţului meu cît timp sîntem în vizită în acest oraş.

– Eu sînt domnul Fly, şi sînt sigur că or să vă placă fotografiile mele. Ajutorul meu este bolnav astăzi, aşa că nu ştiu cum să mă mai împart între cele două afaceri ale mele. Vă grăbiţi?

– Nu, domnule, răspunse Maggie pe un exagerat ton sudist tărăgănat. Îi părea bine că se gîndise să-şi păstreze o rochie de zi modernă şi pantofii de piele, deşi toate pălăriile, două umbrele de soare şi crinolinele şi le lăsase în Tucson.

– Excelent. Dacă vă mai uitaţi pe aici cît termin eu cu celălalt client al meu în studio, pot să vă arăt lucrările mele, discutăm despre preţ şi stabilim o întîlnire. Mă întorc în douăzeci de minute, treizeci cel mult.

În timp ce el vorbea, Maggie auzi în spatele ei clopoţelul uşii de la intrare. Fotograful îi zîmbi, apoi se duse să stea de vorbă cu cealaltă persoană al cărei nume îi atrase atenţia şi o făcu să intre în alertă. Îl auzi pe domnul Fly spunîndu-i străinului ce îi spusese şi ei, iar noul venit fu de acord şi el să aştepte.

„Ei bine, Maggie, ţi-au picat în poală exact ajutorul şi ocazia pentru care te-ai rugat, aşa că profită de ele. Cînd i-ai promis ce i-ai promis mai devreme lui Hawk, nu prevăzuseşi evenimentul ăsta, aşa că el va trebui să înţeleagă şi să te ierte că nu l-ai ascultat. Eşti o profesionistă, aşa că pune-ţi farmecele la bătaie şi fă-l pe acest şarpe mizerabil să joace cum îi cînţi tu."

După ce Fly dispăru în studio, Maggie se întoarse

către clientul roşcat şi întrebă:

– Am auzit bine cînd aţi spus că vă numiţi Pete Barber?

Îi văzu privirea întunecată şi îngustată plimbîndu-se peste ea cu o îndrăzneală ţanţoşă. Ochii lui căprui aveau o răceală care aproape o înfioră, dar se stăpîni şi îşi păstră mina senină. Era mult mai înalt ca ea, şi era nevoită să se uite în sus la el. Avea un corp musculos şi puternic, iar din mişcările lui se putea înţelege că era gata în orice clipă să facă faţă pericolului. Bărbatul îi răspunse abia după ce termină s-o studieze agale, cu mare atenţie.

– Da. Cine întreabă şi de ce?

Îl văzu privind iute în toate direcţiile de parcă bănuia o capcană a unui rival cu mîna dreaptă încleştată pe pistol şi cu tot corpul încordat. „Relaxează-te şi vrăjeşte-l repede, Maggie!"

– Oh, Doamne Dumnezeule! E atît de emoţionant şi o atît de mare onoare să întîlnesc o adevărată legendă a vestului, încît nici nu mai pot gîndi sau vorbi ca lumea! De cînd am sosit, cu luni în urmă, în Vestul Sălbatic, am auzit şi am citit enorm despre dumneavoastră, domnule Barber. Mă numesc Margaret Anne Reynolds şi sînt ziaristă din Virginia. Am fost trimisă în vest să culeg informaţii amănunţite şi să scriu reportaje despre oameni renumiţi şi faptele lor îndrăzneţe. Peste tot pe unde am călătorit pînă acum în Arizona şi New Mexico, am auzit pronunţîndu-se numele dumneavoastră ca fiind numele unuia dintre cei mai iuţi şi isteţi pistolari. Mi se pare

uimitor că nimeni n-a scris încă un roman sau o povestire ameţitoare despre dumneavoastră. Aş fi onorată şi copleşită dacă aţi accepta să vă iau un interviu în acest scop. Iar dacă îi veţi permite domnului Fly să ne facă o fotografie împreună care să fie tipărită cu articolul, am să fiu invidiată de toţi ziariştii. Sînteţi de acord, domnule?

– Vreţi să scrieţi un articol despre mine pentru ziarul dumneavoastră?

– Aşa, dacă nu aveţi nimic împotrivă fireşte, Vedeţi dumneavoastră niciodată nu mi-a plăcut să scriu despre oameni împotriva voinţei lor, sau să mă inspir din bîrfe. Dacă persoana implicată nu participă, reportajul este plicticos şi de regulă nu corespunde adevărului, sau e subiectiv.

– S-au scris deja o grămadă de chestii despre mine, aşa că sînt foarte renumit.

– Dar tot ce s-a scris au fost ştiri, domnule, nu povestea vieţii dumneavoastră. Eu vreau să scriu cine sînteţi ca persoană; ce a-ţi făcut; ce simţiţi înainte, în timpul şi după confruntarea cu un rival; cum faceţi să nu aveţi probleme cu autorităţile; unde aţi fost şi pe cine aţi cunoscut. Aveţi o reputaţie uriaşă, domnule Barber; vreau să ştiu cum aţi căpătat-o şi o păstraţi.

Barber îi explică pe un ton plat şi rece:

– Am căpătat-o mînuind cu încredere armele şi fiind mai iute decît oricine a fost destul de prost ca să tragă în mine. Eu nu mă iau de nimeni din senin. N-am împuşcat niciodată un om care nu trebuia omorît dintr-un motiv sau altul. Dacă trebuie să-mi folosesc pistoalele, omul

ăla va dormi sub țărînă înainte de apusul soarelui. Dacă un om își caută moartea, nu mă deranjează deloc să-l servesc. Aș spune că, probabil, le-am asigurat somnul de veci la vreo treizeci de indivizi, sau mai mulți.

– Cum vă cîștigați existența, domnule Barber?

– Fac treburi ciudate ici și colo. Nu-mi place să stau priponit într-un loc mult timp. Îmi place să fiu în mișcare.

– Acele „treburi ciudate" implică și folosirea armelor?

– Cum adică?

Maggie observă că expresia feței, privirea și tonul lui rămîneau aceleași, de parcă își controla reacțiile pentru a evita să-și trădeze sentimentele sau mișcarea următoare.

– Ca de pildă însoțirea ca paznic a diligențelor, a transporturilor de argint sau alimente. Sau ca apărător al oamenilor cu probleme, cauzate de pildă de răufăcători sau turbulenți. Iscodind sau luptînd pentru armată. Vînător de recompense.

– N-am dat niciodată un om pe mîna legii; vînătorii de recompense sînt cel mai rău soi de oameni. Omor unul de cîte ori am ocazia să mă încrucișez cu el.

– Ați încălcat vreodată legea și n-ați fost prins?

– Asta e o întrebare indiscretă și periculoasă.

– N-am să tipăresc nimic din ce îmi spuneți în particular și nu vreți ca publicul să cunoască. Dar faptul de a fi destul de isteț pentru a păcăli autoritățile dă culoare faptelor și stîrnește interesul cititorului.

– Să spunem doar că sînt un bărbat isteț, dar asta nu trebuie să apară în ziarul dumneavoastră. Despre cine

ați mai scris?

„Îți mulțumesc pentru această întrebare evocatoare." După ce numi doi renumiți oameni ai legii și un răufăcător notoriu, Maggie adăugă.

– Am venit în Tombstone ca să fac cercetări preliminare cu privire la Watt Earp, Doc Holliday și frații Clanton. Sînt sigură că ați auzit despre înfruntarea lor din '81, de aici. Am vrut să citesc articolele din ziarul local, să iau interviuri martorilor la eveniment și să cumpăr de la domnul Fly fotografiile decedaților și ale înmormîntării lor, înainte de a încerca să dau de domnii Earp și Holliday pentru interviuri.

– Nu-i nimic deosebit în privința lui Earp și a lui Holliday. Unul e laș, iar celălalt e slăbănog. După ce frații lui au fost împușcați, Earl și-a luat coada la spinare și a fugit să se ascundă, iar Doc a tulit-o după el, tușind tot drumul.

– Ținînd cont de cele ce mi-au fost spuse mai devreme de editorul lui *Epitaph*, s-ar putea să aveți dreptate. De fapt, voiam ca data viitoare să scriu un altfel de reportaj, dar am dat de un alt subiect de senzație. De curînd eram în Yuma cînd un condamnat a evadat din închisoarea teritorială, un fapt incredibil conform administratorului închisorii. Mi s-a spus că jefuise o bancă în Prescott și îl împușcase pe casier, dar că la proces el a afirmat că e nevinovat. M-am dus în Prescott ca să studiez problema și să văd dacă pot scoate din ea un reportaj bun, dar nimeni de acolo nu a vrut să comenteze episodul. Spuneți-mi, l-ați întîlnit vreodată pe Ben Car-

ver? E un pistolar renumit sau un răufăcător? Ar merita să scriu despre el?

Maggie îşi dădu seama că îi smulsese o reacţie; nu credea că ar fi fost posibil, dar chipul lui se înăspri şi mai mult şi privirea îi deveni şi mai rece. Glasul cu care îi răspundea era de gheaţă, iar cuvintele mai mult şuierate printre dinţii aproape strînşi.

– Da, am auzit de el, şi l-am şi întîlnit. Dacă-l prind în bătaia pistolului meu, e un om mort. L-aş putea doborî cu ochii închişi.

– Să înţeleg că între dumneavoastră şi el există un conflict, o ceartă veche?

– Ticălosul a spus la proces că eu şi Slim eram cu el la jaful ăla.

– Cel din Prescott?

– Da, şi e un mincinos afurisit. În martie, eu şi Slim nici măcar nu eram în apropiere de Prescott. A avut un noroc al dracului că poliţia nu l-a crezut şi n-a venit după noi: Dacă venea, îl scoteam cu forţa din puşcărie şi îl împuşcam pe nemernic.

– Asta-i ciudat, domnule Barber, pentru că n-am citit nimic despre dumneavoastră şi prietenul dumneavoastră în ziarul din Prescott şi nimeni de acolo nu mi-a pomenit de dumneavoastră ca presupuşi complici.

– Nimeni nu-l vorbeşte de rău pe Pete Barber şi mai trăieşte după aceea. Ar face mai bine ticălosul ăla să spere că poliţia îl va azvîrli din nou în puşcărie înainte să pun eu mîna pe el şi să-l ciuruiesc. Trebuie să plec; nu-mi stă în fire să casc gura de pomană. Dacă nu-mi

amînteați, uitasem de Ben Carver, blestematul; este o belea.

– Vreți să spuneți că e periculos? Dacă scriu despre el, ar putea veni după mine cînd va fi liber, asta vreți să spuneți?

– Nu, e o belea în alt sens.

– Vă mulțumesc pentru că m-ați avertizat, domnule, şi sigur am să renunț la reportajul ăsta. Dacă vă răzgîndiți în privința interviului, mă găsiți la *Carson Hotel*.

– Lăsați-o baltă şi pe asta; nu-mi place ca lumea să citească despre mine.

– Cum doriți, domnule Barber, dar mă bucur că am avut ocazia să vă cunosc şi să discut cu dumneavoastră.

Văzu cum privirea lui rece o parcurse de sus pînă jos înainte de a părăsi galeria şi a se îndrepta în josul străzii. Maggie inspiră adînc şi se rugă să nu fi mers prea departe cu acel ticălos.

Cînd se întoarse Fly, îi spuse că clientul celălalt plecase. Îi repetă şi fotografului istorioara ei cu reportajul, pentru cazul în care Barber s-ar fi întors şi ar fi pus întrebări despre ea. Fly fu încîntat s-o servească. Îi dădu un teanc de fotografii din care ea alese cîteva reprezentîndu-l pe Earp şi pe ceilalți răufăcători. După ce plăti, discutară despre fotografia ei şi a soțului ei şi stabili o întîlnire pentru după-amiaza următoare.

Maggie porni în josul străzii, ținînd fotografiile în mînă, astfel încît să poată fi văzută de orice ochi care o spionau. Intră într-o mercerie aflată în apropiere şi se prefăcu a cumpăra, în timp ce ținea sub observație vi-

trina. Exact cum se aşteptase, Pete Barber se întoarse la galerie, fără îndoială ca să verifice afirmaţiile făcute de ea mai devreme. Zîmbi şi se felicită pentru că îşi luase precauţiile menite să-l ducă de nas.

Se duse la oficiul poştal şi trimise trei telegrame. Una la Yuma, ca să-i dea de ştire lui Abby că se afla în siguranţă în Tombstone; semnă Maggie Reynolds, *Carson Hotel.* Presupuse că Abby avea să creadă că e un nume de acoperire, dar Abby trebuia să ştie unde s-o găsească în caz de urgenţă.

A doua telegramă îi era adresată lui Newl, prin barmanul lui de încredere. Sub textul cifrat Newl avea să înţeleagă că luase contact cu cei urmăriţi, că ei erau o ameninţare pentru Ben şi că el, Newl, trebuia să-l avertizeze pe Ben să nu iasă din ascunzătoare şi să fie gata să se predea dacă va fi nevoie.

A treia îi era adresată şefului şi prietenului ei din St. Louis pentru a-i spune că, datorită unor probleme de familie, avea nevoie de încă o lună acolo şi că îi va anunţa mai tîrziu data întoarcerii. Iniţial îi ceruse un concediu de o lună pentru a şi-l petrece cu mama ei, fără să ştie că va ajunge să lucreze pentru Newl. Concediul îi expirase, dar nu se putea întoarce acum. Îi promisese lui Newl şi lui Ben două luni cel mult şi voia să respecte înţelegerea. Se întoarse la hotel la ora prînzului şi se aşeză în restaurant să-l aştepte pe Hawk.

Trei sferturi de oră mai tîrziu, Maggie presupuse că Hawk fusese reţinut de ceva important, drept care co-

mandă prînzul şi mîncă fără el. După aceea se duse în camera lor şi începu să se gîndească serios la problemele ei. Curînd, ochii i se îngreunară de somn şi adormi.

Se trezi la patru, făcu o baie în camera de baie din hol şi îşi puse o fustă şi o bluză simplă. Scoase din sertar un roman şi citi un timp, fără a se putea însă concentra din cauza absenţei soţului ei.

La şapte Hawk încă nu se întorsese şi Maggie era îngrijorată. Să i se fi întîmplat ceva îngrozitor în oraşul ăsta plin de primejdii? Să fi avut un accident, iar doctorul şi şeriful nu ştiu cine era şi nu puteau s-o contacteze? Dar dacă Pete Barber şi Slim Jones făcuseră legătura dintre ei şi îl prinseseră într-o ambuscadă ca s-o avertizeze să nu-şi bage nasul în treburile lor? Să meargă oare la şerif şi să-i anunţe dispariţia? Să pornească în căutarea lui?

„Nu te mai agita, Maggie; e adult şi poate să-şi poarte singur de grijă. Poate că a găsit-o pe fata dispărută şi e acum cu ea, instalînd-o undeva pînă o va putea trimite sau duce acasă."

La şapte şi jumătate, Maggie trase draperiile şi aprinse o lampă de lîngă pat. Soarele apusese şi afară era aproape întuneric sub o lună în descreştere care avea să fie invizibilă în cîteva zile.

Intră în alertă cînd auzi pe cineva la uşă. Îşi luă pistolul şi îl îndreptă în direcţia aceea. Uşa se deschise şi

intră Hawk. Maggie puse pistolul jos şi alergă spre el. Îl îmbrăţişă şi întrebă:

– Ce-ai făcut toată ziua? Am fot atît de îngrijorată pentru tine!

Braţele lui Hawk îi încercuiră trupul şi o ţinu strîns, cu obrazul cuibărit la pieptul lui.

– Îmi pare foarte rău că te-am speriat, Maggie, dar n-am avut cum să-ţi trimit un mesaj. Îngrijorarea şi afecţiunea ei îl înduioşau, iar contactul trupurilor lor îl aţîţa. Asta îi mai domolea furia care clocotea în el, furia de a se fi aflat atît de aproape de ucigaşi familiei lui şi de a fi trebuit să se stăpînească să nu se răzbune pe loc. De dimineaţă de cînd am plecat, i-am urmărit pe Barber şi pe Jones. După ce s-au despărţit, l-am urmărit pe Jones care avea o întîlnire cu alţi doi bărbaţi care îşi instalaseră tabăra la vreo cinci mile de oraş, lucru care mi s-a părut extrem de suspect. Se pare că i-a angajat, aşa că trebuie că plănuiesc o lovitură în apropiere, sau adună oameni ca să plece s-o dea în altă parte.

Maggie îşi dădu capul pe spate şi se uită la el.

– Dacă-i adevărat, poate îi putem prinde în flagrant delict; asta ne-ar furniza dovada de care poliţia are nevoie ca, în sfîrşit, să-i judece şi să-i pedepsească. Cu ocazia asta ar putea fi interogaţi şi în legătură cu jaful din Prescott şi cu rolul jucat de Ben Carver, dacă a avut vreun rol.

– Sper.

– Cum l-ai urmărit pe teren atît de golaş, fără să fii văzut?

– Am trucurile mele şi am să te învăţ şi pe tine cîndva. În majoritatea timpului m-am ascuns pe după dealuri şi am mers în ritm cu el. Aminteşte-ţi că ţi-am povestit despre vraciul apaş care m-a învăţat o mulţime de lucruri; unul din ele erau cum să te mişti fără să fii văzut pe acest teren.

Maggie îşi lăsă din nou capul pe pieptul lui, mulţumită că era teafăr.

– Deci crezi că pun la cale un jaf?

– Da. Impresia mea e că îl vor face în apropiere de Tombstone pentru că oamenii ăia avea patru cai în plus, furaţi probabil de la vreun fermier. Parcă ţi-am spus că Barber şi Jones se folosesc de alţii ca să-şi ascundă identitatea. L-am văzut pe Jones scoţînd din desagă nişte cagule negre şi arătîndu-le celorlalţi, aşa că îmi imaginez că Barber nu vrea să-i fie văzut iar părul roşu căci s-ar trăda imediat. În momentul de faţă, amîndoi stau la o masă la care se joacă o partidă de cărţi într-un saloon de pe Allen Street. După cît beau, lovitura pe care o plănuiesc nu va avea loc la noapte. „Dacă vor pleca repede, Ella Mae mă va anunţa imediat." Nu ştiu ce afăcut Barber singur în oraş. După ce a vizitat în *Fly's Gallery*, m-am luat după Jones.

– Ştiu că a fost acolo; am fost şi eu. M-am dus după vizita la *Epitaph* unde n-am aflat nimic util pentru noi. M-am dus la *Fly's* să văd dacă pot găsi nişte fotografii care să prezinte interes; fotografii ale lui Barber şi vechea lui bandă, sau, tot aşa, ale lui Jones. M-am prefăcut că verific calitatea fotografiilor făcute de domnul Fly

şi am stabilit o întîlnire pentru o fotografie a prospeţilor căsătoriţi. Sîntem programaţi mîine după-amiază. Dacă nu te deranjează. M-am gîndit că asta ne-ar ajuta şi mi-ar da şi un pretext de a mă afla acolo.

– Mă bucur că m-am cuplat cu tine, şefa; eşti o femeie deşteaptă şi curajoasă. Eşti şi frumoasă. Va fi drăguţ să agăţăm mai tîrziu în casa noastră o fotografie cu noi doi.

– Mulţumesc; şi tu eşti la fel, partenere.

– Şi ce s-a întîmplat acolo? Te-ai uitat bine la Barber?

– Da, mai mult decît atît. Am stat de vorbă cîtva timp. Te rog să nu te superi pe mine, dar nu puteam scăpa ocazia picată din senin.

Vestea îl nelinişti, dar Hawk chicoti şi spuse în glumă:

– Nici nu mi-o pot imagina pe Maggie Malone făcînd altfel. Ce părere ţi-a făcut?

Hawk îşi lăsă mîinile pe talia ei, în timp ce mîinile ei urcară pe pieptul lui şi începură să se joace cu gulerul cămăşii de culoare închisă.

– Un bărbat cu sînge rece, arogant, cu nervi de oţel, veşnic în alertă şi căutînd să-i intimideze pe ceilalţi.

– L-ai citit perfect. Ţi-a făcut ochi dulci?

– Cîtuşi de puţin, deşi părea să mă cerceteze de parcă voia să se asigure că nu eram o ameninţare pentru el.

– Bine. Asta înseamnă că nu trebuie să-l provoc pentru că s-a dat la soţia mea. Şi despre ce aţi discutat?

În timp ce îi relata conversația, Maggie își ridică ochii și văzu cum expresia feței lui devenea îngrijorată și mirată.

Hawk își mută mîinile pe umerii ei și degetele lui îi ținură bărbia ridicată, ca să nu-și mai ferească privirea.

– E periculos și imprevizibil, femeie, de ce ai riscat să-l înfurii?

– N-am avut de ales, Hawk. Cum spuneam, trebuia să profit de o astfel de ocazie. Cum altfel puteam să-i verific reacția la auzul numelui lui Ben Carver – și chiar a reacționat. Dar ca un om care fusese tras pe sfoară și trădat, nu ca unul care fusese implicat în afacere. Sînt sigură că am reușit să-l păcălesc.

– Dacă-i așa, de ce s-a mai întors la *Fly's* să întrebe de tine?

– Poate că s-a întors după fotografia lui, dar sînt sigură că a întrebat de mine. E un lucru firesc pentru un om în situația lui. De asemenea, sînt sigură că ideea mea l-a tentat, doar că n-a venit să fie prea repede de acord. Am cunoscut destui oameni ca el și știu cît sînt de vanitoși. N-am nici un dubiu că a înghițit povestea mea că vreau să scriu despre Wyatt Earp și ceilalți. În plus, n-am pomenit numele lui Ben Carver pînă nu mi-a dat el prilejul. Maggie se simțea atît de amețită de apropierea lui încît nu se putu abține să nu spună: Trebuia să acționez repede ca să pot rezolva cît mai repede problema asta deranjantă.

„Deranjantă... Pe cine deranjează? Scoate-o repede de la ea pînă nu înnebunești."

– Ești nerăbdătoare să te întorci la ale tale și să scapi

de mine? o tachină el pentru a obține o explicație; indiferent de ce era vorba, trebuia să ştie şi să ştie acum.

– Bineînțeles că nu. Îmi place să fiu cu tine şi țin mult la tine.

– Şi eu simt acelaşi lucru pentru tine, Maggie. Nu vreau să pățeşti ceva.

– N-am să pățesc, pentru că am un soț care mă apără.

– Deci nu te grăbeşti doar ca să scapi de mine şi de situația noastră.

– Nu, Hawk. De fapt, îmi place... aranjamentul nostru. Şi îmi placi şi tu.

El îi cuprinse fața în palme.

– Eu nu doar te plac, Maggie Reynolds; eşti atît de ispititoare încît mi-e greu să fiu în preajma ta fără să te iau în brațe şi să te sărut ori de cîte ori am ocazia.

Maggie îşi dădu seama că i se prezenta un moment al adevărului şi i. ifruntă cu tot sufletul.

– Şi ce te opreşte s-o faci, Hawk?

Capitolul 12

Hawk o privi adînc în frumoşi ochi albaştri înainte de a-i răspunde cu un glas răguşit din pricina emoției.

– Nu vreau să te fac să suferi din cauza mea.

– Singurul fel în care m-ai putea face să sufăr este dacă n-ai simți ce simt eu. Vreau să fiu mai aproape de tine, Hawk. N-am mai simțit niciodată asta pentru un bărbat, dar ştiu că amîndoi simțim unul pentru celălalt ceva puternic şi deosebit.

El voia s-o lege de el prin mai mult decît prin nume. Odată ce îşi mărturisea dragostea, ea ar fi trebuit să ajungă să aibă încredere în el şi să-i spună totul, astfel încît să poată lucra împreună la problema ei şi el s-o apere de orice pericol. Chiar şi aşa, nu trebuia s-o facă să-i cedeze împotriva voinței ei.

– Asta-i adevărat. Doar că nu vreau să te conduc pe un drum greşit şi să te încurajez să faci ceva de care să-ți pară rău mai tîrziu. Dar te doresc şi am nevoie de

tine, Maggie Reynolds.

– Sîntem căsătoriți, Hawk, iar eu sînt o femeie matură şi cu mintea limpede, cel puțin atît de limpede cît poate fi în preajma ta, recunoscu ea zîmbind.

– Şi tu mi-ai întunecat mințile, Maggie. M-ai vrăjit din prima clipă cînd te-am văzut. Trebuia să rămîn aproape de tine ca să aflu de ce mă tulburi în felul ăsta, aşa că doar m-am prefăcut că am o treabă în Prescott. Iartă-mă că te-am înşelat, dar trebuia să ajung să te cunosc; trebuia să fiu cu tine. După ce mi-ai spus ce aveai de gînd să faci, a trebuit să rămîn lîngă tine ca să te feresc de necazuri. Nu mi-am imaginat niciodată că lucrurile dintre noi vor evolua atît de rapid. Pentru un singuratic ca mine, treaba asta e ceva nou şi mă sperie puțin. Niciodată n-am mai fost tentat să-mi schimb planurile doar ca să mă învîrt în jurul unei femei. Mi se pare ceva puțin nebunesc, dar m-am gîndit că s-ar putea ca drumurile noastre să nu se mai încrucişeze şi nu puteam să te las să pleci fără să-mi dau seama ce se întîmpla cu mine.

Maggie savură atingerea lui pe obrazul ei şi mărturisirea.

– Mă bucur că ai fost îndrăzneț şi perseverent. Uram să plec din Yuma pentru că te ştiam acolo, dar mai ştiam şi că aveai să pleci în curînd, aşa că ar fi fost o prostie să-mi schimb programul. În plus, deşi mi-ai captat imediat interesul, pe atunci eram străini şi o femeie nu poate alerga după cineva abia cunoscut.

– Nu vreau să te pun într-o situație neplăcută, Maggie, aşa că am încercat să păstrez distanța şi să mă comport cum ți-am promis cînd am devenit parteneri, dar

nu-mi uşurezi deloc strădania. Din zi în zi te doresc mai mult. Nu sînt obişnuit să am astfel de relaţii cu o femeie, aşa că îmi închipui că e firesc să fiu un pic circumspect şi nervos.

Ea îşi aminti că Hawk îşi pierduse familia doar cu cîteva luni în urmă, deci probabil că încă mai suferea. Ca om singuratic, probabil că nu ştia ce să facă sau să spună într-o situaţie romantică. Trebuia să-i dovedească faptul că îl considera perechea potrivită în toate privinţele şi asta înainte ca el să afle crudul adevăr despre ea şi să se îndepărteze pentru totdeauna.

– N-am de gînd să-ţi îngreunez situaţia, Hawk, iar tu ţi-ai ţinut cuvîntul. În momentul de faţă, cred că e prea mult spaţiu între noi.

Ca şi cum s-ar fi temut că avea să fie respins prematur, Hawk înţelese greşit vorbele ei, inspiră adînc şi făcu un pas spre comodă. Îşi scoase pălăria şi tocul pistolului şi le puse deasupra, apoi spuse pe un ton sobru:

– Scuză-mă dacă te-am ofensat, Maggie; nu asta a fost intenţia mea. Presupun că există un spaţiu larg între o doamnă stilată ca tine şi un necioplit ca mine.

Maggie arătă cu mîna distanţa dintre ei şi preciză:

– La genul ăsta de spaţiu mă refeream, Hawk. Voiam să te încurajez, nu să te resping. Trebuie să cunosc adevărul, sînt eu un risc pe care merită să ţi-l asumi astfel încît să ne putem da seama exact ce fel de forţă ne atrage unul spre celălalt? Nici unul din noi nu e genul de om care să renunţe la libertate în grabă; în definitiv, în tot timpul ăsta ne-am păstrat-o pe a noastră, deci

trebuie să există altceva în relația noastră care ar trebui investigat.

Hawk își zise că n-ar fi trebuit s-o abordeze în felul acesta înainte ca anumite lucruri să fie aduse la lumină și lămurite între ei, dar nu putu găsi tăria sau voința de a mai da înapoi acum. În plus, tot ce spusese ea i se părea logic.

– Da, Maggie, ești un risc care merită. Dar eu?

– Da, Hawk, și tu.

El îi admiră sinceritatea și curajul și fu înrobit de dragostea și de dorința pe care le simțea pentru ea. Intrarea în viața lui într-un moment cînd inima lui era înghețată de ură și de setea de răzbunare; topise gheața aceea și îl readusese la viață. Doamne, cît își dorea ca și cealaltă mărturisire a lui să fie tot atît de repede înțeleasă și acceptată, dar știa că n-o să fie același lucru. Dar înainte de a risca s-o piardă, trebuia să riște s-o iubească și să se lege complet de ea, în speranța că acea legătură avea să fie prea puternică pentru a fi distrusă de cineva sau ceva.

– Chiar dacă mă respingeai, nu te-aș fi părăsit și aș fi continuat să lucrez pentru tine. Aș fi rămas alături de tine pînă cînd mi-ai spus să plec.

– Asta nu s-ar fi întîmplat, Hawk, pentru că sînt îndrăgostită de tine.

Cu inima bătîndu-i nebunește de bucurie, el nu făcu altceva decît s-o țină strîns lipită de el o clipă.

– Sentimentele mele pentru tine sînt cu adevărat puternice, Maggie, dar pot încetini sau opri lucrurile dacă încep să te sperie, îngînă el înainte ca gura lui să po-

posească pe a ei într-un sărut tandru.

Cînd ea îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui şi îi răspunse, el o strînse mai tare şi un geamăt de dorinţă intensă îi scăpă din gît.

Pasiunea lui o făcu pe Maggie să se înfioare şi să ia foc de plăcere şi nerăbdare. Se simţea ciudat şi minunat. Sîngele îi galopa nebuneşte prin vene. Gîndurile ei ameţite dansau ca iarba în bătaia unui vînt sălbatic. Spera că va şti ce să facă la momentul potrivit şi că astfel de lucruri vin de la sine. Odată ce el îşi dădea seama cît de mult îl iubea, asta trebuia să-l împiedice să se întoarcă mai tîrziu împotriva ei, sau, cel puţin, s-o urască. Dacă ea strîngea legătura dintre ei, de bună seamă el avea să-i ierte nesăbuinţa din Yuma şi să rămînă alături de ea.

Hawk era aproape zăpăcit de felul în care se agăţa de el, îl săruta şi se lipea de el. Nu era novice în probleme de sex, dar a face dragoste într-un fel romantic era un lucru care îi era străin. Ştia din instinct că era inocentă, de aceea trebuia s-o ia cu binişorul şi să fie blînd cu ea, deşi prin sărutările ei arzătoare ea îi îngreuna sarcina de a se autocontrola. Gura lui hoinări pe faţa ei unde pielea era moale ca mătasea, apoi coborî pe gît în jos, făcînd-o să geamă înăbuşit. Era încîntat că-i putea stîrni o asemenea dorinţă. Îşi cuibări faţa în părul ei castaniu şi îşi plimbă mîinile în sus şi în jos pe trupul ei, la fiecare urcuş buclele mîngîindu-i degetele. O sărută pe frunte şi pe vîrful nasului. În timp ce buzele lui le atingeau în treacăt pe ale ei, şopti:

– Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai bine ca

acum cînd te ţin în braţe, Maggie. De săptămîni întregi, zi şi noapte am tînjit după tine. Chiar şi acum îmi vine să cred că visez.

– Şi mie, Hawk, dar nu visăm. În ziua aceea, cînd ne-am întîlnit la ţarcul din Yuma, am simţit că te cunoşteam de-o viaţă. Într-un fel, am ştiut că viaţa mea nu va mai fi aceeaşi.

El îi privi chipul radios.

– Dacă nu crezi nimic din ce ţi-am spus, trebuie măcar să crezi cît de mult te doresc şi am nevoie să aflu unde ne va duce poteca asta întortocheată. Cu aceste cuvinte rostite din inimă, o ridică în braţe şi o duse spre pat unde o coborî lîngă el. Maggie îi descheie cămaşa şi i-o scoase de pe umerii largi lăsînd-o să cadă pe podea. Îi dezlegă basmaua de la gît şi îi dădu drumul pe covor. Aşteptă cu o nerăbdare crescîndă ca el să-i descheie năsturaşii. După ce gura lui o acoperi pe a ei, îi simţi degetele coborîndu-i de pe umăr bretelele furoului. Rămase cu mîinile în jos, uşurîndu-i sarcina de a-i scoate veşmîntul alb care poposi atîrnînd peste rejansa fustei.

Pentru scurt timp, se uitară pur şi simplu unul la altul, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că şi celălalt nu avea nici o reţinere în privinţa a ceea ce urma să se întîmple. Palmele ei odihneau pe pieptul lui bronzat, în timp ce mîinile lui îi cuprinseseră faţa şi degetele mari îi mîngîiau pielea catifelată de lîngă buzele întredeschise. Apoi el îi apropie capul de al lui. Gurile lor se contopiră într-un sărut care deveni tot mai fierbinte pe măsură ce pasiunea le cuprindea trupurile.

Maggie îşi trecu mîinile pe sub braţele lui şi îi mîngîie

spatele lat şi puternic. Umerii şi braţele lui erau tari şi degetele ei hoinare întîlniră denivelările create de muşchii proeminenţi.

Timpul părea să stea în loc şi orice realitate de dincolo de acea cameră părea să fi dispărut, în timp ce îşi explorau sentimentele şi se stimulau unul pe altul.

Ca şi cum ar fi primit un mesaj telepatic de la ea, Hawk îi descheie fusta şi o lăsă să alunce pe podea, urmată de combinezon. În timp ce el stingea lampa ca să n-o sperie cu priveliştea bărbăţiei lui proeminente cînd se dezbrăca, Maggie dădu cuvertura la o parte, îşi scoase pantalonaşii şi se băgă în pat. Grăbit, el îşi scoase cizmele, şosetele, pantalonii şi lenjeria de corp. Se întinse lîngă ea şi o luă în braţe.

Se sărutară şi se mîngîiară nerăbdători, împărţind aceeaşi pernă. Sfîrcurile ei se întăriră şi mai mult cînd degetele lui Hawk le frămîntară după ce o răsturnă pe spate.

Maggie era uluită de cît de stimulator şi de profund era efectul mîinilor lui pe sînii ei. Îşi imaginase că avea să fie plăcut, dar în nici un caz atît de senzual.Uimirea şi plăcerea ei sporiră cînd el îi culese în gură bobocul de un roz întunecat al sfîrcului, lingîndu-l cu limba fierbinte şi umedă, şi creîndu-i senzaţii delirante. Închise ochii ca să le absoarbă.

Dreapta lui Hawk se aventură pe silueta ei goală, atît cît putea ajunge fără să-şi deranjeze gura de la delicioasa ei sarcină. Maggie avea un trup tare şi zvelt, şi fiecare centimetru era o ispită irezistibilă. Aproape că era prea frumoasă şi angelică pentru a o atinge, dar prea

ademenitoare ca să n-o facă. Mîna lui coborî peste abdomenul şi şoldurile ei, mîngîindu-le în timp ce îşi croia drum spre triunghiul dintre coapsele ei. Îşi aminti că i se spusese că frecarea bulgărelui mic de acolo stîrnea o dorinţă încîntătoare şi aprigă, aşa că îl masă uşor şi pe îndelete la început, apoi mai tare şi mai repede, în timp ce şoldurile ei începură să se zvîrcolească, ea scoţînd gemete de plăcere.

Degetele lui Maggie se jucau în părul ca abanosul al iubitului ei, în timp ce mîinile lui revenite pe sînii ei o scoteau din minţi. Trupul îi era cuprins de o încordare ciudată, deşi încercă să se relaxeze anticipînd ceea ce avea să urmeze. Buzele lui Hawk urcară pe gîtul ei cu o încetineală înnebunitoare şi, în cele din urmă, poposiră pe ale ei concomitent cu trupul lui care urcă pe al ei. Spera ca ea să fie tot atît de nerăbdătoare să continue ce începuseră cum era el. Niciodată pînă acum nu fusese nevoit să se înfrîneze atît sau să întîrzie să se elibereze.

O pătrunse cu atîta blîndeţe cîtă putea să adune, apoi se opri dîndu-i timp să se obişnuiască cu prezenţa lui. Ea se mişcă uşor şi inspiră iute, apoi se relaxă din nou, cu degetele puternic înfipte în umerii lui. Cînd se arcui spre el, el o penetră mai adînc, în tot acest timp sărutînd-o şi mîngîind-o. Spera că n-o făcuse să sufere, întrucît i se spusese că putea fi dureros prima dată pentru o femeie. Ştia că ea nu se mai culcase niciodată cu un bărbat şi era copleşit de faptul că îl alesese pe el ca să-i ofere preţiosul dar al castităţii. După ce gleznele ei îi înconjurară gambele şi păru să se deschidă mai mult

spre el, o pătrunsese şi mai adînc şi începu să se mişte uşor în ea.

Maggie fu străbătută rapid de o durere ascuțită urmată de o senzație de disconfort. Fiecare mişcare a lui în ea îi crea un adevărat extaz. Era minunat şi aparte şi firesc ca trupurile lor să fie contopite în unul singur. Pentru ea, asta era dăruirea totală, consumarea jurămintelor făcute la nunta lor, minunata prevestire a viitorului lor de aur. Împreună, se înălțară tot mai mult pe culmile extazului, amețiți de uluitoarele înălțimi ale pasiunii lor. Maggie atinse climaxul cu doar cîteva clipe înainte ca Hawk să erupă şi se prăbuşiră amîndoi într-o vale de linişte, lăsîndu-şi trupurile să se răcorească şi inimile să-şi domolească galopul.

Cînd Hawk îşi recăpătă respirația normală, întrebă:

– Te simți bine, Maggie? Nu te-a durut?

Satisfăcută Maggie răspunse cu sinceritate:

– A fost puțin neplăcut la un moment dat, dar a fost minunat. Ai fost foarte blînd şi grijuliu. Îți mulțumesc, Hawk.

– Eu sînt cel care trebuie să-ți mulțumesc ție, Maggie. „Acum eşti a mea, femeie, şi am să mă lupt cu toți şi toate ca să te păstrez." Poate că asta înseamnă că nu va trebui să mai trec pe la prietenii mei, judecătorul şi avocatul, ca să ne dezlege, îngînă el fără să gîndească, lucru neobişnuit pentru el; drept care chicoti pentru a o face să creadă că doar glumise.

Maggie se cuibări în brațele lui şi îşi lăsă capul pe umărul lui. Îi plăcea felul în care degetele lui hoinăreau pe brațul şi pe umărul ei şi glasul lui răguşit. Deşi nu-şi

mărturisească dragostea, era convinsă că asta simțeau amîndoi.

– Presupun că episodul ăsta ne leagă strîns şi bine, domnule Reynolds; cel puțin, atît timp cît va ține înțelegerea noastră. „Uite, asta ar trebui să înlăture orice încordare pe care a-i putea-o simți la gîndul că ai fost prins în capcană de o căsătorie pripită."

– Va ține; ai să vezi.

– Da, ține, aşa cred.

– Amîndoi am spus că dacă ne place aranjamentul nostru marital îl vom păstra. Pînă acum, eu îl găsesc extrem de plăcut şi acceptabil. Formăm o echipă grozavă.

– Şi mie îmi place, şefa; nu mă aşteptam să spun sau să gîndesc un asemenea lucru cînd am pornit după tine în Yuma. Eşti o vulpiță, Maggie.

Ea rîse odată cu el, apoi zise:

– Din moment ce am fost aruncați unul în brațele celuilalt şi ne-am căsătorit de nevoie, să aşteptăm să vedem dacă putem descoperi de ce, înainte de a rupe legătura. Nu are rost să ne grăbim să ne lepădăm de ceva care ne-ar putea fi benefic amîndurora.

– Da, ai dreptate; eşti şi deşteaptă. Hawk îşi dădu seama că ea se relaxa tot mai mult pe măsură ce el o mîngîia. Era mirat că nu coborîse din pat să-şi pună cămaşa de noapte, dar îi părea bine că nu o făcuse. Savura atingerea trupului ei gol lipit de al lui, felul în care brațul ei se odihnea pe pieptul lui şi genunchiul ei peste coapsa lui, şi felul în care cîrlionții din josul abdomenului ei îi gîdilau piciorul.

În timp ce Maggie adormea în brațele lui, atenția lui

Hawk se concentră în altă direcție. Nu putea uita că doi dintre ucigaşii familiei lui erau în apropiere; doi erau deja morți, iar ultimul putea fi găsit prin intermediul femeii din brațele lui. Fusese tentat să-l provoace la luptă pe Slim Jones în după-amiaza aceea cînd şansele erau egale, apoi să pornească după Pete Barber cu aceeaşi intenție. De luni de zile nu se gîndea decît să-i găsească şi să-i pedepsească. Dar apăruse Maggie şi îi schimbase şi planurile şi sentimentele. Acum miza era mai mare; avea nevoie de aceşti ticăloşi vii, nu morți, ca s-o poată ajuta să fie absolvită de fapta ei necugetată. Pentru a-i proteja viața şi a o salva de la închisoare, trebuia să se mulțumească doar cu darea în vileag a crimelor lor din Prescott şi Texas, cu arestarea lor şi cu faptul de a-i vedea fie spînzurați pentru multiplele lor crime, fie putrezind în închisoare, obținîndu-şi astfel dreptatea şi răzbunarea.

În plus, ca ofițer al Unităților Speciale, jurase să respecte legea, astfel că nu putea ucide pur şi simplu cu sînge rece şi din motive personale, nici chiar sub pretextul unei confruntări justificabile. În misiunile pe care le avusese pînă acum, nu încălcase niciodată legea, cel puțin nu cu bună ştiință.

Însigna şi autoritatea lui erau recunoscute pretutindeni ca gradele cele mai înalte ale forțelor polițieneşti, dar asta nu-l făcuse niciodată să se poarte arogant cu şefii din oraşe sau din zonă, mai ales că iar se întîmpla să-şi expună statutul şi să lucreze fără acoperire. Îşi lua slujba în serios, iar jurisdicția lui se întindea oriunde îl purtau misiunile lui. Avea chiar puterea să-şi numească un ajutor al lui; pînă acum nu simțise nevoia unui par-

tener întrucît prefera să lucreze singur şi să fie singurul responsabil pentru acţiunile şi siguranţa lui. Misiunea lui era să aducă în faţa justiţiei pe oricine încălca legile federale, indiferent de natura infracţiunii.

Hawk asculta respiraţia regulată a lui Maggie în timp ce mintea lui îi spunea că chiar în acea clipă ea ar fi trebuit să fie în arest pentru faptul că ajutase un condamnat să evadeze. Inima lui îi spunea că ar trebui să-şi dea demisia înainte de a putea fi el cel care să ducă la îndeplinire o asemenea misiune. Totuşi, dacă fapta ei ieşea la iveală şi se emitea un mandat de arestare pe numele ei, n-ar fi avut de ales şi ar fi arestat-o el pentru a-i împiedica pe alţi poliţişti sau vînători de recompense s-o înhaţe cu bruschete.

Pe lîngă faptul că se însurase cu o zi în urmă cu ea în Benson, întreprinsese încă un pas îndrăzneţ înainte de a pleca din Tucson în scopul de a o proteja de repercusiunile gestului ei necugetat din Yuma; putea intra într-un mare bucluc dacă înşelăciunea lui era descoperită, probabil că avea să-l coste chiar insigna. Tot ce îi mai trebuia acum era sosirea unui anumit obiect care să dovedească bunele lui intenţii înainte să-i dezvăluie adevărul şi s-o roage să coopereze.

Hawk se întrebă ce fel de însărcinări îndeplinise Maggie şi unde şi dacă fusese vreodată nevoită să ucidă pe cineva ca autoapărare. Ascultîndu-i respiraţia, Hawk îşi spuse că în acel corp minunat nu se putea ascunde un suflet rău. Are o fire mult prea blîndă ca să ucidă pe cineva, aşa că însărcinările ei nu putuseră fi extrem de periculoase.

Totuşi, din cît observase el pe furiş de-a lungul călătoriei lor, ea dovedise un curaj enorm, inteligenţă şi îndemînare. De altfel, nici n-ar fi putut deveni unul din cei mai buni detectivi ai agenţiei *Carlton* dacă nu ar fi înfruntat şi rezolvat probleme majore şi pericolele care le însoţeau. Acest lucru şi faptul că era rudă cu Ben aveau să lucreze în favoarea ei dacă ea le lăsa.

Dar asta presupunea să se confrunte cu nişte ticăloşi. Putea ea oare face faţă unor oameni cruzi că Pete Barber şi Slim Jones dacă nemernicii ăştia veneau după ea s-o reducă la tăcere? Categoric, el va fi acolo şi îi va doborî fără să stea pe gînduri dacă vor îndrăzni să se atingă de femeia pe care o iubea.

În timp ce mintea i se umplea de imaginea vieţii lor fericite la ferma lui, Hawk căzu într-un somn lin, fără să bănuiască lovitura zdrobitoare care îi aştepta...

Capitolul 13

Maggie se ridică în capul oaselor şi trase cearceaful pînă sub bărbie cînd Hawk intră în cameră cu cîteva obiecte în mînă.

– Bine, te-ai trezit. Eu am făcut deja baie şi m-am bărbierit. Am încercat să fiu grijuliu cu pielea ta delicată noaptea trecută; sper că barba mea nu ți-a lăsat fața carne vie. O văzu zîmbind şi clătinînd din cap. Am comandat să ți se pregătească baia; un lucrător chinez se ocupă acum de asta. Eu am să-mi strîng lucrurile şi am să fac curat, ca să te poți scula şi să fii gata pentru micul dejun. În timp ce se îndrepta spre comodă, spuse: Cum am ratat cina de aseară, sînt sigur că eşti tot atît de flămîndă ca şi mine.

Maggie dădu din cap şi stomacul ei chiorăi în semn de răspuns.

– Mă uimeşte că am dormit buştean în starea asta şi cu atîta zgomot afară. Cred că din cauză că noaptea m-a

extenuat. Îți promit că mă grăbesc.

– Am să te aştept la parter, cît timp îmi beau cafeaua. Zîmbi şi chicoti. Am nevoie de o cafea tare ca să-mi limpezesc mintea de priveliştea ameţitoare din faţa mea. Am plecat, femeie, pentru că aşa cum eşti acum eşti mult prea ispititoare.

– Cu fiecare zi îmi arăți tot mai multă considerație şi amabilitate, partenere; mulțumesc. Ai dormit bine?

– Ca un nou-născut, exact ca şi tine.

– Am sforăit sau m-am foit sau am făcut altceva deranjant?

– Nimic mai mult decît a te cuibări pe mine, răspunse el cu un alt zîmbet larg.

– De acum înainte am să caut să țin minte să rămîn pe partea mea.

– Sper că n-o faci; îmi place să te am lîngă mine, adormită sau trează.

„Vai de mine, ia te uite ce curajos şi romantic sîntem noi în dimineața asta!"

– Şi eu simt acelaşi lucru.

– Arăți răpitoare cu părul aşa, ciufulit.

– Tu arăți răpitor oricum. „Nici un sărut de bună dimineața?" Îl urmări pe Hawk privind-o o clipă îndrăzneț, apoi zîmbind şi dînd din cap ca şi cum şi-ar fi răspuns la o întrebare nerostită. S-a întîmplat ceva? întrebă ea.

– Nu, totul e cum nu se poate mai bine. Ne vedem jos.

Îl urmări plecînd şi aruncîndu-i o ultimă privire înainte de a închide uşa. I-ar fi plăcut la nebunie să se trezească în brațele lui şi să facă dragoste din nou; şi din

voioşia lui, era limpede că şi lui îi trecuse prin minte aceeaşi idee. Îi părea bine că în această minunată zi de după intimitatea lor nu exista între ei nici urmă de încordare. „Cerule, te iubesc, Hawk Reynolds, şi trebuie să te am pentru totdeauna! Dacă nu, sigur mă voi stinge."

La micul dejun, Maggie se aventură să-i şoptească lui Hawk:

– De ce ar fi Barber furios pe Ben Carver că l-a trădat cînd eu n-am găsit nici o menţiune incriminatoare în însemnările de la proces, iar cei cu care am discutat în Yuma şi în Prescott nici măcar n-au făcut aluzie la aşa ceva? Cum ţi-am spus ieri, asta-i impresia pe care mi-a făcut-o, şi o găsesc ciudată.

Hawk îşi aminti că Toby Muns îi spusese că Barber îl bănuia pe Coot Sayers de a fi furat banii jefuiţi pe care ei îi ascunseseră pe 1 martie în apropierea unei prăpăstii de pe Mont Union înainte de a se despărţi pentru a evita să fie văzuţi împreună. Dar, cînd pe 14 martie s-au întîlnit în locul respectiv, după cum stabiliseră, ca să ia banii şi nu i-au mai găsit, Barber îl omorîse pe Sayers în ciuda afirmaţiilor acestuia că era nevinovat. Sayer îi spusese lui Barber că fie cineva dăduse peste ei din întîmplare – probabil un prospector – fie îi luase Carver. Cum pe 5 martie Ben fusese capturat în Tucson, iar pe 18 martie se afla la închisoare, Barber nu crezuse nici una din variante. În plus, Barber spusese că Ben era prea deştept şi se temea prea mult de el ca să-l tragă astfel pe sfoară şi nu avusese nici timpul, nici ocazia s-o facă.

Păcat că nu-l percheziționase în amănunțime pe Muns cînd îl găsise şi îl arestase, îşi zise Hawk; dacă ar fi făcut-o Muns n-ar mai fi tras pistolul acela ascuns în cizmă şi nu l-ar fi forțat să-l împuşte în autoapărare, omorînd astfel singurul lui martor împotriva celorlalți. Din tot ce ştia, dar nu putea dezvălui deocamdată, Hawk lansă o speculație;

– Poate că Ben Carver şi-a însuşit banii jefuiți şi asta l-a iritat pe Barber.

– Cum e posibil? De ce să-l fi lăsat Barber pe Ben să-i păstreze banii?

– Poate că Ben s-a întors după ce i-au ascuns undeva şi i-a luat sau i-a ascuns în altă parte. Putea să se fi oprit pe drum şi să-i fi telegrafiat tatălui său să se întîlnească undeva ca să-şi pună la punct alibiul. Aproape că aş paria că ideea cu vînătoarea a fost a lui Ben Carver.

Maggie îşi dădu seama că trebuia să-l întrebe pe Newl despre această posibilitate, şi că trebuia s-o facă imediat; fratele ei vitreg apărea din ce în ce mai mult ca fiind vinovat. Dacă era adevărat, se băgase într-un mare bucluc fiindu-i complice la evadare!

– S-ar putea să ai dreptate. „Dar sper să n-ai."

Îi aminti lui Hawk despre programarea de la fotograf de la ora două.

– După ce terminăm, cred că am să mă duc să-mi cumpăr o pălărie şi poate şi o rochie nouă. Mi-am lăsat cufărul cu majoritatera lucrurilor în Tucson din cauză că era prea voluminos pentru o călătorie călare şi vreau să arăt bine pentru fotografia noastră. În timp ce eu fac

asta, de ce nu adulmeci prin preajmă să vezi ce mai pun la cale azi Barber şi Jones?

Hawk bănui ce avea ea de gînd să facă şi se bucură. Dacă Newl îi dezvăluia adevărul, şi dacă acesta era cel pe care îl bănuia el că e, asta avea s-o apropie pe Maggie mai mult de el şi s-o îndepărteze de Ben. În plus, i-ar fi dat ocazia perfectă să-şi folosească asul din mînecă...

De îndată ce Hawk dispăru după colţ, Maggie se duse la oficiul telegrafic şi îi trimise un mesaj lui Newl conform metodelor stabilite. Îi spuse că aşteaptă un răspuns rapid. Funcţionarului de la oficiu îi zise că avea să se întoarcă după răspuns într-o oră, aşa că să-l păstreze şi să i-l înmîneze personal.

După aceea, se duse la un magazin cu rochii din apropiere şi fu încîntată să găsească o toaletă perfectă pentru fotografia ei cu Hawk.

Lui Hawk nu-i luă mult să-şi localizeze ţintele; cei doi erau angajaţi într-o partidă de poker într-un saloon. Cum păreau că aveu să mai stea acolo un timp, Hawk se duse la ţarcul unde lăsase caii, îl înşeuă pe Diablo şi porni spre Fairbanck pentru a vedea dacă-i sosise pachetelul aşteptat.

Maggie stătea în faţa oficiului telegrafic şi citea răspunsul lui Newl. Era uşurată că era sincer cu ea, deşi mesajul lui o înspăimînta. Speculaţia lui Hawk se adeverea; partida de vînătoare fusese ideea lui Ben şi îşi

trimisese cererea în drum spre Tucson, venind dinspre Benson, fapt care părea să arate că ar fi fost imposibil ca să se fi aflat în Prescott cu două zile şi jumătate în urmă. Studie harta Arizonei aflată pe perete şi calculă timpul necesar pentru a parcurge acea distanţă. Dacă, după jaful de joi dimineaţă, Ben ar fi călărit ca vîntul fără oprire, în afara opririlor strict necesare, şi cu doi cai, după cum se zvonea că obişnuia să călărească banda, putea ajunge la Maricopa Well ca să prindă trenul şi să ajungă în Benson sîmbătă la prînz. Cei doi Carver s-ar fi putut întîlni în apropiere de Rincon Mountains în acea seară după cum juraseră la proces, să se fi instalat peste noapte acolo, duminică să fi vînat, apoi luni să se fi întors în Tucson la timp ca în acea după-amiază Ben să fie capturat.

Ştiind sau bănuind că faţa lui fusese văzută de cineva care putea să-l recunoască, Ben probabil că fusese disperat şi căutase un alibi de nezdruncinat; îşi sacrificase somnul şi odihna şi chiar hrana, îşi epuizase caii ca să-l obţină. Probabil că nu îşi imaginase că prestigiosul cuvînt al tatălui său nu avea să fie acceptat sau că viclenele lui precauţii nu aveau să înşele autorităţile. Tribunalul presupusese că Newl minţise în privinţa partidei de vînătoare pentru a-şi proteja unicul fiu, dar, fără îndoială, tatăl ei vitreg spusese adevărul în boza martorilor şi credea în mod sincer în jurămintele de nevinovăţie ale lui Ben.

Newl îi mai spunea că detectivul lui descoperise că nici situaţia financiară, nici cea imobilă, ale proprietarului băncii sau ale lui Franck nu se modificaseră în urma

jafului, drept care era înclinată să creadă că primele ei speculații erau greşite.

Maggie rupse telegrama şi se îndreptă apoi spre hotel. În starea ei de spirit distrată, se întîlni cu Pete Barber care o abordă.

– M-am gîndit la ce m-ați rugat ieri şi înclin să vă spun cîte ceva despre mine pentru acel reportaj. Unde putem sta să trăncănim?

Maggie era atît de amețită de ofertă încît uită să-şi folosească exageratul accent tărăgănat sudist şi farmecele din sud.

– Îmi pare rău, domnule Berber, nu pot să vă iau azi interviul; am o întîlnire cu domnul Fly la ora două ca să mă fotografiez şi ca să-i iau un interviu despre schimbul de focuri dintre Earp şi Clanton. Abia am timp să mănînc şi să mă pregătesc. Totuşi, mîine după-amiază şi seara am timp berechet. V-ar conveni? Sper sincer că da, pentru că viața dumneavoastră ar constitui un subiect fascinant pentru un articol şi sînt sigură că toți vor vrea s-o cunoască. Se sili să îşi păstreze o mină codială şi se atenționă să fie în alertă cu el. Ca şi cu o zi în urmă, Pete Barber se autocontrola perfect şi era de nepătruns.

– Dacă mîine mai sînt în oraş, unde vă găsesc pe la trei?

„Să nu cumva să intri în panică şi să te răzgîndeşti şi să te arăți prea nerăbdătoare."

– La *Carlton Hotel,* îi aminti ea, deşi se îndoi că el putea să uite ceva. Am să vă aştept în hol. Am o cameră de zi privată într-un capăt al holului şi sînt convinsă că pot aranja să ne lase s-o folosim cîteva ore. Am să

aranjez şi să ne servească nişte răcoritoare.

– Atunci ne vedem mîine, dacă mai sînt pe-aici.

– Sper să rămîneţi şi să-mi spuneţi povestea dumneavoastră, dar voi înţelege dacă trebuie să plecaţi. Şi, da, voi fi bucuroasă să vă plătesc o sumă pentru timpul şi cooperarea dumneavoastră. „Ai grijă, Maggie, nu-i lăsa impresia că eşti bogată, altfel ar putea să încerce să te jefuiască." Totuşi, suma nu va fi mare, întrucît bugetul meu de cheltuieli e mic deocamdată.

– N-am nevoie de nici o plată.

– Sînteţi foarte amabil, domnule.

– Acum plec, dar ne mai vedem noi.

Maggie îl urmări îndepărtîndu-se. Nu-şi putea da seama dacă ultimele lui cuvinte se voiau a fi o intimidare sau o ameninţare.

Se uită în jur după Hawk, întrucît era de presupus că el îl urmărea pe Barber, dar nu-l văzu şi se gîndi că era ciudat. Îşi zise că, probabil, era pe urmele lui Slim Jones, ca şi data trecută.

Cînd Maggie coborî în hol unde o aştepta Hawk, îl văzu măsurînd-o admirativ de la pălăria cu flori şi panglici de mătase pînă la pantofii eleganţi din piele.

– Arăţi minunat, Maggie mai elegantă decît te-am văzut vreodată. Cerule, ce norocos sînt! Astea sînt rochia şi pălăria care le-ai cumpărat azi dimineaţă?

– Da, sînt venite direct din est. Nu-i aşa că sînt grozave?

El ştia că ea nu cerşea un compliment ci doar voia să se asigure că îi plăcea alegerea ei.

– Da, sînt. Culoarea asta îmi aminteşte de campanulele din Texas. Se asortează cu ochii tăi frumoşi.

– Mulţumesc. Şi tu arăţi chipeş, spuse ea zîmbind, uitîndu-se la contrastul dintre cămaşa lui albă şi părul lui ca abanosul, ochii întunecaţi şi pielea bronzată.

– Mulţumesc. Aveam tot în afară de cămaşă şi cravată. Le-am cumpărat azi dimineaţă şi mi-am dat haina la călcat la spălătoria chinezească de pe Toughnut Street. Domnul Fong însuşi mi-a lustruit şi cizmele şi mi-a curăţat pălăria.

„Deci acolo te ascundeai azi; probabil că te pregăteai să mă impresionezi. Şi chiar că m-ai impresionat, ca întotdeauna chiar şi cînd încerci."

Hawk îi dădu braţul şi o întrebă dacă era gata de plecare.

– Da, şi trebuie să spun că formăm o pereche arătoasă.

– Sînt de aceeaşi părere.

În studioul lui Camillus Fly din spatele galeriei de pe Fremont Street, Hawk stătea pe un scaun iar Maggie în picioare în dreapta lui puţin în spate, cu mîna dreaptă odihnind între umărul şi gîtul lui, iar cu stînga sprijinită uşor de îndoitura braţului lui.

În timp ce Camillus dispărea sub pînza neagră ca să facă poza, după cîteva incursiuni prealabile pînă la ei în scopul fie de a le aranja ţinuta, fie de a le îndrepta poziţia capului sau a corpului, fiecare din ei era extrem de conştient de efectul stimulator al contactului trupurilor lor. Fiecare auzea şi simţea respiraţia controlată a celui-

lalt şi savura dulcea savoare a pasiunii care le clocotea în vene.

Pentru a doua fotografie, Camillus îi aşează în faţa unui tablou mare înfăţişînd un încîntător decor natural. Maggie stătea în faţă, ascunzînd puţin partea stîngă a corpului lui Hawk cu degetele de la mîna dreaptă a lui arcuite pe încheietura de la cot a mîinii ei drepte, în timp ce cele de la mîna stîngă îi înconjurau, abia vizibil, talia. În mîna stîngă, aproape în dreptul decolteului, Maggie ţine cu un gest elegant un frumos evantai dat de Camillus.

Camillus făcu din nou cîteva retuşuri pînă cînd zîmbi şi spuse că totul era „perfect, pur şi simplu perfect".

Cît timp rămaseră nemişcaţi, tulburătoarele senzaţii anterioare îi asaltară iar. Fiecare spera ca dogoarea pe care o radiau şi furnicăturile pe care le simţeau să nu fie observate de ceilalţi oameni prezenţi. Nici unul nu îşi dădea seama că fotograful vedea expresia de ardoare de pe feţele lor şi îşi zicea că erau profund îndrăgostiţi, cum se şi cuvenea să fie doi proaspăt căsătoriţi.

În timp ce se despărţeau pentru ultima fotografie, Maggie simţi degetele lui Hawk strîngîndu-i uşor braţul şi talia. Se uită peste umăr la el şi îi zîmbi, primind în schimb o privire ghiduşă.

La a treia fotografie, făcută de data asta în faţa unui tablou care reprezenta un salonaş încîntător, fiecare căută să evite un nou val de pasiune.

Maggie îşi făcea planuri să trimită mamei sale noua sa toaletă ca s-o păstreze împreună cu celelalte lucruri ale ei şi încerca să vizualizeze cele trei fotografii pentru

a hotărî unde să le atîrne sau să le aşeze.

Hawk, care primise între timp acel obiect aşteptat, încercă să hotărască în ce fel şi cînd să-i dezvăluie soţiei sale adevărul despre el...

În cele din urmă fotograful termină şi le spuse că fotografiile aveau să fie gata luni. Pentru a-şi concentra mintea în altă parte, Maggie îşi făcu de lucru luîndu-i un interviu inutil domnului Fly. În timp ce ea lua notiţe, Hawk o ajută punînd întrebări iscusite şi făcînd comentarii.

În timp ce Maggie se schimba în camera de la hotel, Hawk se ascunsese în apropierea galeriei lui Fly ca să vadă dacă Pete Barber venea la fotograf să întrebe despre vizita lor prelungită. Exact cum se aştepta, la cîteva minute după plecarea lor, roşcatul apăru în josul străzii şi, după ce se uită rapid în toate direcţiile, intră în galerie. După cincisprezece minute, timp insuficient pentru o poză, Barber părăsi clădirea.

Hawk se întoarse la hotel şi îi povesti lui Maggie întîmplarea.

– Crezi că ne bănuieşte? întrebă ea. Am făcut o greşeală pomenind ieri de Ben Carver?

– Sînt sigur că tu şi vorbele tale i-aţi stîrnit curiozitatea, dar paravanul sub care ne ascundem ar trebui să-l fi dus de nas. Linişteşte-te, cei ca Barber bănuiesc pe oricine şi orice; de asta rămîn în viaţă şi în afara braţului legii. Sînt convins că precauţiile pe care le-am luat l-au tras pe sfoară, aşa că nu va veni după noi pînă nu vom fi pregătiţi să ne ocupăm de el.

– Sper că nu, pentru că e periculos, probabil cel mai

periculos om pe care l-am întîlnit. Nu vreau să devină o amenințare pentru tine din cauza mea.

– Nu-ți mai face grijii pentru mine, Maggie; îmi pot purta de grijă singur. Am făcut-o atîta timp. Doar că nu vreau să pună ochii pe tine şi...

Hawk se întrerupse şi amîndoi se uitară spre uşă.

– Ella Mae, ce cauți aici? întrebă Hawk după ce deschise uşa şi dădu cu ochii de informatoarea lui care părea surescitată. Intră repede. Aşa. Te-a văzut cineva?

– Nu, am intrat prin spate şi de acolo am luat-o pe scara de serviciu pînă aici; mi-ai spus numărul camerei tale noaptea trecută. Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi, Hawk.

El se uită la Maggie care îi urmărea nedumerită, apoi la Ella Mae.

– E în regulă ea e Maggie Malone, partenera mea în această vînătoare. Poți vorbi liber în fața ei: Maggie, ea este Ella Mae, o prietenă a mea care lucrează la *Oriental Saloon,* unul din cele mai elegante şi mai profitabile din oraş. O plătesc ca să-mi adune informații pe furiş.

Maggie îi zîmbi tinerei şi spuse:

– Îmi pare bine de cunoştință, Ella Mae.

– Şi mie la fel.

Vizitatoarea cu părul ca focul şi ochii ca aluna îi păru lui Maggie tînără, în jur de douăzeci de ani, şi drăguță. Avea tenul alb, cu e puzderie de pistrui pe nas şi obrajii rozalii. Era puțin mai scundă decît ea şi avea un bust amplu. Ochii ei de un verde-căprui rămaseră ațintiți pe fața frumoasă a lui Hawk. Îmbrăcată într-o fustă şi o bluză simple, femeia ar fi putut trece neobservată dacă

n-ar fi fost părul acela ca para focului care-i cădea în cascadă pe spate şi silueta ei voluptuoasă. În ciuda ocupaţiei Ellei Mae şi a evidentei ei pasiuni pentru Hawk, Maggie nu sesiză nici o urmă de fostă intimitate între cei doi:

– Mi-ai cerut să stau cu ochii pe tot ce fac Pete Barber şi Slim Jones, aşa că am tras cu urechea la discuţia pe care au avut-o cu o fată din localul nostru; e nouă, nu e aici decît de vreo lună. Se numeşte Conchita Vasquez, dar i se spune Chita; e mexicană, are părul şi ochii de culoare închisă, o tipă cu adevărat bine, spun bărbaţii. Este foarte căutată de clienţi, pentru că ştie toate trucurile prin care să mulţumească un bărbat. Ştii că un client poate angaja fata lui preferată pentru toată seara sau noaptea întreagă contra unui preţ frumuşel; asta plănuieşte să facă Pete Barber şi să-i plătească în secret o sută de dolari ca să-l ajute să păcălească pe cineva.

Maggie observă că roşcata nu i se adresa şi ei, nici măcar nu se uita la ea, ca şi cum n-ar fi fost şi ea de faţă. Se întrebă dacă nu cumva vicleana Ella Mae insinua intenţionat o relaţie sexuală între ea şi bărbatul de alături.

– Pete i-a spus Chitei să servească băuturi şi gustări şi să le ţină companie lui şi prietenilor lui luni noaptea, în una din camerele private în care se joacă cărţi. I-a spus că ei or să se strecoare afară pe la nouă şi or să se întoarcă la zece sau la unsprezece, dar ea să ţină uşa încuiată, prefăcîndu-se că ei au fost acolo tot timpul. Nimeni zdravăn la cap n-ar încerca să intre în acea ca-

meră, nici chiar şeful nostru. Au de gînd să jefuiască trenul de nouă şi jumătate spre Fairbank. Este o cursă specială care se presupune a fi secretă pentru că transportă o sumă mare pentru plata salariilor celor de la mine. Cumva Pete a aflat de asta şi are de gînd să fure banii înainte ca ei să ajungă în oraş. Poate i-a spus Chita, care o fi aflat de la unul din clienţii ei care lucrează la căile ferate sau la mină. E uimitor ce spun bărbaţii cînd sînt... ocupaţi cu noi, fetele, şi nu mai judecă limpede. Ne spun lucruri pe care nu le-ar spune nici nevestelor sau iubitelor lor.

Hawk începu să se simtă stînjenit auzind-o pe Ella Mae discutînd acest subiect în faţa lui Maggie. Cu prima ocazie, readuse conversaţia pe drumul normal.

– Aşadar, Pete se foloseşte de Chita pentru a-şi asigura un alibi bun pentru acest delict. Ai făcut bine, Ella Mae, foarte bine; dacă pot să-i prind în flagrant, recompensa pe capul lor va fi frumuşică. Fără îndoială că şi companiile miniere vor plăti bine că şi-au recuperat banii de salarii.

– Spune-mi, Ella Mae, întrebă Maggie, cum ai reuşit să tragi cu urechea fără să fii văzută? Barber e un om foarte precaut; nu multă lume îl prinde cu garda lăsată. Trebuie că eşti foarte deşteaptă şi curajoasă, adăugă cînd femeia întoarse spre ea o faţă nezîmbitoare şi parcă vexată de această intruziune. Totuşi, în faţa zîmbetului ei şi a privirii flatant uimite, privirea femeii se înmuie.

– Stăteam pe veranda de la etaj la aer cînd Pete a venit la Chita. Ea era pe veranda de la parter, sub mine.

L-am auzit cerîndu-i să meargă în camera ei să stea de vorbă. Ştiam că se cunoşteau, aşa că m-am gîndit că el s-ar putea să-i dezvăluie ceva ce l-ar interesa pe Hawk. Cum spuneam adineauri, bărbaţii ne spun tot felul de lucruri. Eu nu lucram, aşa că am fugit spre camera ei şi m-am ascuns sub patul ei. M-am făcut ghem, am stat nemişcată şi am ascultat. N-am stat mult acolo, pentru că doar au discutat. După plecarea lor, m-am furişat în camera mea. Am aşteptat un timp ca să mă asigur că nu mă urmăreşte nimeni, apoi am venit aici.

– I-a spus Chitei că sînt străini în oraş? întrebă Maggie. A pomenit numele meu sau al lui Hawk?

– Nu, n-a vorbit decît despre jaf şi despre ce are de făcut Chita.

– Cum spunea şi Hawk, Ella Mae, ai făcut o treabă excelentă. Eşti foarte isteaţă şi curajoasă, şi îţi sîntem recunoscători.

– Ai mare grijă de aici înainte, să nu intre la bănuieli, adăugă Hawk. E mai bine să nu te mai apropii de ei pentru alte informaţii; e prea periculos şi riscant.

Ella Mae dădu din cap.

– Poţi folosi camera mea ca să spionezi fereastra de dedesubt să vezi cînd pleacă şi să-i urmăreşti. Ştii care e; fireşte că va trebui să plăteşti pentru mine toată seara ca să poţi rămîne acolo cît o fi nevoie.

– Mulţumesc, dar am să-i spionez de afară ca să pot fi gata să mă iau după ei. Tu întoarce-te la *Oriental* înainte să ţi se observe lipsa şi nu mai risca.

– Cum vrei tu, Hawk. Ştii că întotdeauna îţi urmez ordinele.

– Imediat ce primesc banii, te voi răsplăti generos, Ella Mae.

– Mulțumesc. Ne vedem mai tîrziu. Îmi pare bine că v-am cunoscut, doamnă.

– Şi mie, Ella Mae, şi îți mulțumesc pentru ajutor.

– Am avut noroc; planul ăsta mi-a picat în poală din întîmplare. Îl ajut de mult timp pe Hawk să prindă oamenii răi. Sîntem prieteni buni.

– Da, Ella Mae, sîntem, îți sînt recunoscător pentru tot.

După ce Ella Mae plecă, Maggie remarcă pe un ton răutăcios:

– E moartă după tine, partenere, şi a fost dezamăgită că ai companie.

– În ciuda felului în care îşi cîştigă existența şi a proastei purtări de azi, Ella Mae e o femeie bună, Maggie. Dar niciodată n-a fost ceva romantic între noi.

– Asta ar trebui să-mi domolească gelozia? îl tachină Maggie.

– Te simți cumva geloasă? i-o întoarse el zîmbind, în timp ce se apropia de ea.

Maggie îi mîngîie maxilarul şi murmură:

– Poate. În definitiv, eşti soțul meu, lucru pe care nu i l-ai spus.

Hawk îi reținu mîna şi i-o sărută.

– Nu am vrut să îi abat atenția de la ceea ce venise să-mi spună. Ştiam că era ceva important din moment ce riscase să fie prinsă. Dacă planul ăsta ține, îi putem avea foarte curînd pe Barber şi pe Jones în mînă, în arest.

Arest... Un cuvînt ciudat pentru un vînător de recompense.

– Ce se va întîmpla după ce îi prindem şi îi azvîrlim în închisoare?

– Îi putem convinge să vorbească şi poate vom afla unde se ascunde Ben Carver şi îl vom prinde.

Maggie fu mirată de afirmaţia asta, întrucît ea nu pomenise niciodată nimic despre urmărirea şi prinderea lui Ben.

– Pentru recompensa pusă pe capul lui şi a articolul meu?

Hawk îşi puse mîinile pe umerii ei, o privi în ochi şi spuse:

– Nu, îl arestez să te scot din buclucul în care ai intrat cu legea.

Ceva în tonul lui grav, în cuvinte şi în expresia severă a feţei o făcu pe Maggie să intre în panică. Ochii i se lărgiseră şi căscă gura de mirare. Bătăile inimii i se accelerară şi îşi simţea pulsul bubuind în urechi. Fiori de gheaţă îi străbăteau corpul şi tremura de spaimă. Îi simţi degetele apăsîndu-i uşor umerii, de parcă voia s-o ţină încremenită în locul acela. Îşi încleştă pumnii de gheaţă şi întrebă răstit:

– Ce vrei să spui?

Hawk îi prinse capul, silind-o să-l privească.

– Cred că a sosit timpul să fim total sinceri unul cu celălalt. Ştiu cine eşti, Maggie Malone, şi ştiu şi ce ai făcut la închisoarea din Yuma.

Capitolul 14

„Oare chiar ştie sau doar bănuieşte şi încearcă să-mi smulgă o mărturisire? Dacă mărturisesc, ce va spune şi ce va face?"

– Ce crezi că am făcut? întrebă ea privindu-l cu atenţie în căutarea unui indiciu.

„Ia-o uşurel cu părţile dure, apoi explică-te în faţa ei."

– Ştiu că l-ai ajutat pe Ben Carver să evadeze.

Maggie fu derutată de blîndeţea privirii şi a glasului lui.

– Cum ai ajuns la concluzia asta? Cum am realizat o asemenea faptă îndrăzneaţă?

– Te urmăream cu binoclul în dimineaţa aceea înainte să înceapă furtuna. Te-ai rostogolit intenţionat pe panta dealului, i-ai pasat mesajul şi le-ai abătut atenţia paznicilor şi celorlalţi în timp ce el se îndepărta pe furiş, folosind lucrurile pe care le ascunseseşi pentru el în

apropiere. O văzu privindu-l tot mai uimită şi neliniştită, faţa şi reacţia ei trădîndu-i vinovăţia. Apoi te-ai dul la Prescott dîndu-te drept ziaristă ca să găseşti dovezi că e nevinovat şi să-l absolvi de pedeapsă. Îţi iroseşti timpul şi enegia, Maggie; Ben este vinovat de delictul ăla şi de alte delicte.

Părea foarte convins de ceea ce spunea, aşa că ea întrebă:

– Ca de pildă?

Hawk fu puţin surprins de faptul că ea nu îl întreba de ce o spionase şi mulţumit că nu-i spunea că afirmaţiile lui erau neadevărate, ceea ce îl făcea să creadă că ea voia să afle adevărul şi unde îi va duce el.

– Ca de pildă ajutîndu-i pe Barber, Jones, Sayers şi Muns să-mi jefuiască şi să-mi omoare familia în Texas, la cîteva zile după Crăciun. Văzînd-o încremenind la auzul acestor vorbe, adăugă: E adevărat, Maggie; banda lui Barber e răspunzătoare de asta, iar Ben a fost cu ei în ziua aceea. După ce pe 1 ianuarie mi-am îngropat mama, tata şi fratele, am pornit după ei ca să-i pedepsesc. Pe 19 martie l-am prins pe Muns şi mi-a spus multe înainte de a scoate un pistol ascuns, silindu-mă astfel să-l împuşc.

– Tu l-ai ucis pe Toby Muns?

– N-am avut încotro. L-am rănit de cîteva ori încercînd să-l opresc şi să-l dezarmez, dar el tot venea împleticindu-se spre mine, trăgînd întruna, aşa că l-am împuşcat în inimă.

– Tot tu l-ai prins pe Coot Sayers şi l-ai omorît?

– Nu, a făcut-o Barber pe 14, răspunse Hawk, apoi îi

relată amănuntele aşa cum i le povestise Muns.

– Ce te face să crezi că Muns ţi-a spus adevărul? Nu era o persoană de încredere. De ce ţi-ar fi destăinuit lucruri atît de periculoase?

– Nu i le-am scos cu forţa, dacă la asta te referi. După moartea lui Sayers, s-a despărţit de Barber şi Jones şi a căutat să stea cît mai departe de ei. Se temea că ei ar putea să creadă că el a luat banii şi să-l omoare. Părerea mea e că Ben i-a luat şi de aceea Barber e atît de furios pe el. Cum în timpul procesului n-a putut ajunge la el pentru că era prea bine păzit, bănuiesc că s-a hotărît să aştepte pînă cînd Ben va fi eliberat şi apoi să-l vîneze şi să-l ciuruiască.

– Dar ai spus că Muns a zis că Barber nu credea că Ben luase banii.

– Presupun că s-a răzgîndit. Am impresia că adevăratul motiv pentru care Ben şi Newl Carver te-au pus pe urma celor doi este ca să scape de ameninţarea care o prezintă ei pentru Ben. Pun pariu că Ben a dosit banii. Dacă nu i-a scos deja din ascunzătoare o va face cum va prinde un prilej sigur.

– De cînd mă spionezi? întrebă Maggie simţind că inima i se opreşte în loc în aşteptarea răspunsului.

– De cînd te-ai întîlnit cu Newl Carver în Wilcox şi te-au angajat ca să-l salvezi pe Ben. Vezi tu, Maggie, cînd aţi avut întîlnirea aceea, eu mă îndreptam spre Tucson ca să obţin eu însumi slujba aia şi să pot să mă agăţ astfel de Ben. Tu mi-ai suflat-o, aşa că m-am retras un timp pînă am prins ocazia să mă alătur ţie. Îi vînam de luni de zile pe Barber şi pe Jones şi mi-am închipuit

că Ben putea să mă conducă la ei dacă îl scoteam din închisoare. Chiar dacă nu îi cîştigam încrederea ca să mă ia cu el, ştiam că îl puteam urmări pînă cînd se întîlneau şi i-aş fi avut pe toţi trei în mînă. Pe atunci nu ştiam că Barber se întorsese împotriva lui Ben – poate că i-a trasmis un mesaj de ameninţare în închisoare şi că Ben o să caute să se ascundă de el. Sincer să fiu, am fost uimit şi impresionat cînd i-ai înlesnit evadarea, fără să te dai bătut. Nici chiar eu nu eram sigur că aş fi putut s-o fac, cu atît mai puţin o femeie singură. După ce Ben a fost liber şi l-am pierdut din vedere în furtuna aia, intenţionam să te urmăresc pînă te întîlneai cu el undeva, dar m-ai surprins şi m-ai derutat prin faptul că te-ai îndreptat spre Prescott.

„Asta-i tot ce ai vrut de la mine, o călăuză pînă la ei şi la Ben? De ce nu m-ai urmărit? De ce mi-ai devenit partener? De ce ai mers pînă-ntr-acolo încît te-ai însurat cu mine? Să lăsăm întrebările astea pentru mai tîrziu."

– De ce îţi era atît de greu să-i localizezi pe Barber şi pe Jones cînd sînt atît de renumiţi?

– După omorîrea familiei mele s-au dat la fund. Singura treabă pe care ştiu că au mai făcut-o de atunci a fost jaful din Prescott.

– Spui că erai întîmplător în Wilcox cînd am avut întîlnirea aia? După ce el dădu din cap, se încruntă şi spuse:

– Dacă mai ţii minte discuţia noastră din Prescott, nu prea cred în coincidenţe.

– Ştiu, dar ăsta-i adevărul. Cred că soarta sau Dumnezeu ne-a aruncat unul în braţele celuilalt. Un prieten

din Tucson mi-a dat de ştire că Newl vrea să angajeze pe cineva care să-l scoată pe Ben din închisoare, aşa că eram în drum spre el cînd v-am văzut pe voi trei în Wilcox. Partea proastă a fot că n-am auzit toată discuţia ta cu Newl.

Îi relată ce auzise în noaptea aceea şi ce speculaţii făcuse.

– E timpul să înghiţi amarul adevăr, Maggie, să încetezi să te mai laşi folosită şi să ieşi din încurcătura asta.

– Aşadar, întîlnirile noastre din Yuma, din magazin şi de la ţară au fost niştre trucuri?

– Numai cea din magazin, pentru că voiam să mă uit mai bine la tine. Trebuie să-ţi spun, Maggie Malone, că m-ai luat prin surprindere. Nu te-am putut citi bine pentru că lipseau prea multe piese din puzzle-ul tău, dar am ajuns să-mi dau seama că nu te judecam cinstit.

– Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea? întrebă ea sarcastică.

– Faptul că am aflat că eşti sora vitregă a lui Ben; încrederea ta în jurămintele lui că este nevinovat şi încercările tale de a-l scoate basma curată. Nu cred că mai ai încredere în el.

Maggie îşi dădu seama că el nu blufa şi nici nu sonda terenul, pentru că ştia tot!

– Cum ai făcut descoperirile astea?

– O parte din ele le-am aflat ajungînd să te cunosc. Cît despre legăturile de familie, o prietenă ca Ella Mae care lucrează la *Paradise Club* mi-a spus cine eşti; a aflat întîmplător de la mama ta şi tatăl tău vitreg.

„În fiecare oraş ai o dulce porumbiță care lucrează pentru tine? Le plăteşti doar în numerar, o parte din recompensă?"

Se simțea ca şi cum inima îi era străpunsă de gloanțe verbale. Ce ar mai fi putut spune sau face el ca să vindece acele răni îngrozitoare? Cicatricele lor aveau să-i rămînă pentru toată viața? Intenționa s-o trădeze pe ea, sora vitregă a lui Ben, autorităților?

– Deci, tot timpul ai ştiut tot, ai urmărit tot ce am făcut şi ai stat agățat de mine numai ca să te duc la Barber, Jones şi Ben ca să îi omori? Asta e tot ce am însemnat eu pentru tine, un drum spre răzbunare?

– Nu. Mă rog, da, la început. Apoi, nu ştiu cînd şi cum, mi-ai furat inima, femeie. Trebuie să mă crezi şi să ai încredere în mine, Maggie, ca să te pot ajuta să ieşi din încurcătura asta. Dacă nu, ai să mergi la închisoare şi nu vreau să se întîmple asta.

„Vrei să spui că mă iubeşti şi mă vrei în ciuda a ceea ce am făcut? Îi ai în sfîrşit, pe Barber şi Jones sub ochi, aşa că ce mai vrei de la mine? Ah, da, să te duc la Ben."

– Ar trebui să am încredere în tine după ce tot timpul m-ai mințit?

– Tu mi-ai făcut acelaşi lucru, dar eu am încredere în tine. Şi eu în locul tău aş fi făcut acelaşi lucru pentru cineva din familie dacă credeam că e nevinovat. Acum că ştii că a fost o greşeală, lasă- mă să te ajut să îndrepți treaba asta şi să te salvez.

„Arăți şi vorbeşti ca un om sincer şi cinstit; dar eşti?"

– Şi cum crezi tu că un vînător de recompense mă poate ajuta?

Hawk zîmbi şi o mîngîie pe obraz.

– Sînt soţul tău, Maggie Reynolds.

– Cu numele şi doar ca pretext.

Hawk îi luă faţa în mîini.

– Oh, nu, femeie, aici greşeşti; căsătoria noastră s-a consumat, cum se zice, aşa că e legală. De asemenea, eşti soţia unui ofiţer din Unităţile Speciale ale Statelor Unite, unui poliţist.

Maggie rămase cu gura căscată. Auzise bine?

– Unui ce?

– Sînt ofiţer de poliţie în Unităţile Speciale de doi ani, Maggie. Am fost numit de preşedintele Arthur la cererea guvernatorului Texasului. Jurisdicţia mea se întinde peste tot.

– De ce s-ar fi însurat un ofiţer U.S. cu o infractoare ştiută pe care doar o mîntea şi o folosea?

– Din două motive: te iubesc, femeie, şi vreau să te apăr.

– Ai un stil ciudat de a-ţi arăta sentimentele.

– Şi tu la fel, Maggie. Nu-i adevărat?

– Chiar dacă ar fi adevărat, te-ai folosit de mine din motive egoiste.

– Mă recunosc vinovat, dar îţi cer iertare şi înţelegere. Te rog să cooperezi cu mine ca să-i prindem pe aceşti ticăloşi.

– Să cooperez să-i arestezi sau să-i omori?

– Să-i arestez, Maggie; ăsta e singurul mod prin care te pot reabilita şi proteja. Sigur că i-aş vrea morţi; mi-au ucis familia cu sînge rece. Dar port o insignă şi lucrul ăsta e important pentru mine. Dacă nu voiam decît răz-

bunarea, pînă acum puteam să-i provoc şi să-i dobor. Ştiu cum să te reabilitez, Maggie, dar trebuie să fii de acord cu planul meu. Ai să fii?

Oare norii negri de deasupra ei începeau să se risipească? Oare chiar exista o şansă pentru un viitor luminos împreună? Care era preţul?

– Ce plan? Ştii mai bine ca oricine că sînt vinovată şi eşti un om al legii care a jurat să-şi facă datoria cu orice preţ.

– Vrei să fii adjunctul meu, ajutorul meu? Am puterea să numesc unul sau mai mulţi dacă e nevoie.

O văzu privindu-l lung, mirată şi cu îndoială.

– Am putea spune că ai lucrat tot timpul cu mine ca să-i localizăm şi să-i prindem. Faptul că eşti detectiv profesionist şi într-un fel, rudă cu Ben, face să fii alegerea perfectă pentru o sarcină de acoperire.

– Dar sînt femeie. N-am mai auzit pînă acum de o femeie ofiţer.

– Nu mi s-a spus că nu pot alege ca adjunct o femeie. Eşti mai mult decît calificată pentru postul ăsta, Maggie. Eşti perfectă pentru el, şi mai ales, pentru misiunea asta. Acceptă-mi oferta, deocamdată, pînă cînd cazul ăsta e rezolvat şi tu salvată.

– Plănuirea unei evadări şi înlesnirea ei este un delict, Hawk. Chiar dacă tu vezi altfel, eu tot în bucluc sînt cînd adevărul va ieşi la iveală. Dacă Ben e vinovat, şi probabil că e, nu îţi dai seama că în clipa în care noi, ca echipă, punem mîna pe el, o să înceapă să strige în gura mare că eu l-am ajutat să evadeze?

– Asta nu contează dacă eşti de acord să mi te ală-

turi. Vezi tu, frumoasa şi impulsiva mea soţie, după ce am aflat de planul lui Newl de a angaja pe cineva, am venit cu o idee pentru capturarea infractorilor greu de dat în vileag, precum Barber şi Jones, şi recuperarea banilor sau bunurilor furate. Superiorul meu a acceptat sugestia şi apoi a fost aprobată de însuşi preşedintele Arthur. Strategia mea era să scot din închisoare un membru al bandei, iar el să mă conducă la ceilalţi şi la bani. Ca adjunct al meu şi cu Ben care are încredere în tine, putem spune că te-am lăsat pe tine să duci la bun sfîrşit prima etapă a planului meu. Apoi ne-am prefăcut că încercăm să-i dovedim nevinovăţia pentru a înlătura orice dubiu ar fi avut el în privinţa noastră ca astfel să ne conducă la tovarăşii lui şi la bani. După ce am descoperit că între ei intrase dezbinarea, ne-am folosit propria deghizare, dîndu-ne jurnalişti ca să ajungem la Barber şi la Jones.

– Ai permisiunea să încalci legea?

– Să spunem doar s-o îndoi şi s-o întind puţin ca să se facă dreptate.

– Vrei ca eu să te ajut să-l arestezi pe Ben şi să-l trimiţi înapoi în închisoare?

– Exact, dar după ce terminăm aici cu Barber şi Jones. Micul lor plan pentru noaptea de luni va fi ultima lor infracţiune. Odată ce vor fi în arest. îl putem folosi pe Ben ca să dovedească implicarea lor în omorîrea familiei mele.

– Dar eu nu pot să te duc la Ben. Nu ştiu unde e. El...

– Maggie, iubito, nu te pot salva dacă n-ai încredere în mine şi nu mă ajuţi.

– Lasă-mă să termin. E undeva în Santa Fe sau în apropiere, la un prieten de încredere al lui Newl. Nu mi s-a spus numele persoanei sau unde stă. Mi-au promis că, dacă în două luni n-am să găsesc dovezi ca să-l reabilitez pe Ben, el se va preda şi nu mă va da în vileag. Eram convinsă că e nevinovat, bănuiam chiar că a fost victima unei înscenări. Mi s-a spus că dacă îl lăsam în Yuma cît timp îi investigam cazul, nu avea să mai fie în viaţă cînd veneam eu cu dovada nevinovăţiei lui.

– Nu se va preda, Maggie, şi nu-l poţi reabilita.

– Mi-am dat seama de asta azi dimineaţă după ce am primit răspunsul lui Newl la întrebarea despre partida de vînătoare; ai avut dreptate, a fost ideea lui Ben. Indiferent ce simţi tu pentru Ben, Newl îl crede în mod sincer şi a spus adevărul la proces. Treaba asta o să-i sfîşie inima. O să mă urască. Probabil că va încerca s-o întoarcă pe mama împotriva mea şi ea va fi între ciocan şi nicovală.

– Trebuie să-ţi asumi riscul ăsta, Maggie. Newl şi mama ta vor trebui să accepte crudul adevăr despre Ben şi să înţeleagă că n-ai avut de ales în problema asta.

– Dacă voi lucra cu tine, ei nu vor cunoaşte adevărul, Hawk. Vor crede că de la început am fost împotriva lui Ben şi i-am mintit doar ca să-i prind pe ceilalţi şi să recuperez banii. Chiar dacă i-aş spune lui Newl adevărul despre înţelegerea noastră, s-ar putea să fie atît de furios pe noi că i-am trimis fiul la închisoare sau la moarte încît te-ar da în vileag că m-ai salvat. Dacă am spune că el a angajat pe cineva să-l scoată pe Ben din închisoare,

ar putea fi el închis şi ce s-ar întîmpla atunci cu mama mea?

– Superiorul meu ştie deja de planul lui Newl şi sînt sigur că orice tribunal din lume i-ar înţelege gestul de părinte. Probabil că va fi admonestat din nou ca şi în Prescott. Cît despre mama ta, ea e o femeie deşteaptă şi curajoasă precum fiica ei, aşa că poate să-şi poarte singură de grijă dacă se întîmplă ce e mai rău. După părerea mea, se va bucura că tu n-ai păţit nimic.

– Ai dreptate, firește. Problema e că nu pot să te las că dai de necaz din cauza mea; asta te-ar putea costa insigna şi reputaţia.

Hawk o luă în braţe şi o strînse la piept.

– Şi ce dacă? Am o fermă de trei sute de pogoane în San Antonio. Pot trăi şi munci acolo. Trebuie să-i fac un cămin proaspetei mele soţii. Nu ne putem căra copiii după noi pe drumuri pline de praf sau noroi în timp ce urmărim răufăcători, aşa că amîndoi trebuie să ne retragem din slujbele noastre după ce încheiem cazul ăsta. Asta numai dacă mă iubeşti, femeie, şi vrei să rămîi lîngă mine, să ne facem fermieri. Vrei, Maggie?

De data asta pulsul ei se acceleră de bucurie şi uşurare. Zîmbi şi spuse:

– Da, Hawk, vreau să rămîn lîngă tine, să avem un cămin şi să fim fermieri în Texas. Eşti sigur că asta vrei?

– Niciodată n-am fost mai sigur de ceva, Maggie. Acum stai, am un cadou pentru tine.

Hawk zîmbi şi îi dădu drumul. Dintr-un buzunar secret din tocul pistolului scoase o insignă de poliţist şi i-o arătă. În timp ce ea privea lung steaua argintie, Hawk se

duse şi scoase din sertar, dintr- un pachețel, o insignă de adjunct.

– Asta a sosit azi dimineață. M-am dus la Fairbank după ea cînd erai tu la cumpărături. După ce ți-o pun şi depui jurămîntul vom fi oficial parteneri.

– Aş prefera să-mi scot ceva nu să-mi pun ceva, spuse ea trăgînd de bluză spre a se face înțeleasă.

Acum că îşi mărturisiseră deschis dragostea şi căsătoria lor era reală, tînjea după apropierea fizică a trupurilor lor.

Hawk zîmbi şi dădu din cap.

– Îmi place mai mult ideea ta, doamnă Reynolds, aşa că afacerea asta poate să mai aştepte.

După ce merseră spre pat, Maggie se întrebă dacă inima nu avea să-i plesnească de atîta fericire, dacă n-o să se topească la flăcările care o mistuiau pe dinăuntru. Îşi simțea sînii grei de dorință şi gemu de plăcere cînd el îi scoase bluza şi furoul. O foame cumplită de el îi atacă centrul ființei şi cedă chemării ei dulci şi imperioase.

Se sărutară de mai multe ori în timp ce Maggie îi descheia cămaşa. Se depărtă doar cît să-şi scoată restul hainelor. Se întinseră pe pat, fiecare căutînd gura celuilalt. Mîinile lor hoinărau fără astîmpăr, dînd şi luînd plăcere.

Hawk îşi plimbă buzele pe fața ei, şi le coborî pe gîtul ei şi pe pielea catifelată a sînilor. Sfîrcurile lor erau dure şi păreau să cerşească atenția lui. El rontăi, linse şi frămîntă acele pietricele, pînă o lăsă fără respirație şi zvîrcolindu-se de dorință.

Maggie era atît de excitată încît crezu că o să țipe de

atîta plăcere. Îşi plimba înnebunită mîinile pe capul lui. Tocmai cînd se gîndea că o să moară dacă el nu o săruta repede, gura lui Hawk se întoarse la a ei şi trupul lui se-ntinse peste al ei.

El o privi în ochi şi îşi înfipse bărbăţia în erecţie în miezul feminităţii ei. Degetele lui se îngropară în părul ei bogat, răvăşit pe pernă. Îşi coborî gura pe gîtul ei, simţindu-i pulsul bătînd sălbatic. Cu uşurinţă şi cu blîndeţe, avansă şi se retrase de numeroase ori în ea, într-un ritm susţinut. O auzi oftînd de plăcere, o simţi agăţîndu-se de el şi îi savură gura rătăcind spre a lui.

Maggie îi prinse faţa în mîini şi încercă să-şi transpună toate emoţiile într-un sărut adînc şi drăgăstos. Îi simţea fiecare milimetru al membrului magnific penetrînd-o şi ieşind iar şi iar şi îi venea să ţipe de dorinţă. Îl voia urgent. Îl plăcu cînd el o pătrunse mai repede, mai adînc, mai puternic.

Amîndoi atinseră culmile extazului în acelaşi timp.

Continuară să se sărute, să se mîngîie, apoi se cuibăriră unul în braţele celuilalt ca să se relaxeze, ca să se odihnească.

Cînd evenimentele zilei îi reveniră în minte, Maggie se ridică într-un cot şi se uită la faţa lui liniştită.

– Cum ai de gînd să explici evadarea lui Ben înainte de a fi devenit parteneri? Nu va contrazice povestea noastră?

Hawk zîmbi şi îi mîngîie o şuviţă de păr căzută pe umăr.

– Am avut grijă de asta cînd am fost în Prescott. Chiar de atunci am avut un presentiment cu privire la

tine şi la noi, aşa că am acţionat conform lui. I-am telegrafiat superiorului meu şi i-am spus că am pe cineva care lucrează cu mine şi m-a ajutat la evadarea lui Ben şi care mă însoţeşte să-mi duc la bun sfîrşit misiunea. În Tucson, după ce am aflat mai multe despre tine, i-am trimis o altă telegramă şi i-am spus că vreau să te numesc adjunctul meu ca să poţi avea autoritatea să mă ajuţi să fac arestări. Am cerut o insignă pentru tine şi am rugat să-mi fie trimisă în Fairbank.

Maggie rîse şi îl tachină.

– Aşadar, am un soţ foarte secretos.

– Nu, doar unul şiret şi foarte precaut, răspunse el chicotind.

– Acum că lucrez pentru tine şi tu eşti şeful echipei noastre, recunoaşte că nu ţi-a plăcut să ai o şefă, nu-i aşa?

– Oh, poţi oricînd să faci pe şefa cu mine, ispititoarea mea soţie.

– Atîta timp cît ordinele mele sînt agreabile, nu?

– Pînă acum nu mi-ai dat nici unul care să nu fie.

Pe un ton serios, Maggie spuse:

– Îmi pare rău de ce s-a întîmplat cu părinţii tăi şi cu fratele tău, Hawk, şi regret că familia mea este implicată în această tragedie. Sînt convinsă că mama te va adora cum te ador şi eu. Dar nu- mi pot da seama ce va simţi Newl mai tîrziu pentru fiecare din noi. S- ar putea să nu fim bineveniţi în casa lor.

– Este de aşteptat să se întîmple aşa la început, Maggie, aşa că nu te lăsa îndurerată de asta şi nu ezita în a face ceea ce e drept. Cu timpul, lucrurile se vor

aşeza în matca lor; sper să fie aşa pentru că ştiu cît de mult îţi iubeşti mama. Am învăţat un lucru de la tine, şi anume, că ura şi setea de răzbunare pot fi domolite de iubire. Cu timpul, poate că Newl va accepta realitatea şi ne va ierta că am sprijinit legea.

– Asta-i unul din cele mai drăguţe lucruri pe care mi le-ai spus, Hawk; mulţumesc. Mă rog ca Newl să fie înţelegător, pentru că resentimentele pot fi autodistructive şi dăunătoare relaţiilor cu cei dragi. Ai luat o hotărîre înţeleaptă lăsînd legea să-ţi facă dreptate pentru pierderea familiei tale. Eşti un om bun şi de onoare şi cred că, în ciuda a ce au făcut, ai fi regretat că i-ai ucis. Dar cum ai descoperit că banda lui Barber e răspunzătoare de moartea alor tăi?

– Părinţii mei şi fratele meu tocmai se întorseseră de la banca din oraş, cu un săculeţ de bani pe care tata îi strînsese ca să cumpere săptămîna aia o cireadă de vite, cînd ticăloşii ăia au apărut ca să-i fure. Presupun că unul din ei era în bancă atunci cînd tata i-a scos, aşa că l-au considerat o pradă uşoară şi sigură.

În glasul răguşit al lui Hawk se citea un amestec de durere şi furie.

– I-au urmărit pînă acasă. I-au împuşcat lîngă hambar, chiar lîngă trăsură, au luat săculeţul şi au şters-o în grabă înainte ca ajutoarele de la fermă să apuce să sară în ajutor. Pedro Gonzales, un băiat care face diverse treburi pe lîngă casă, era într-un pom verificînd cuibul unei păsări cînd s-a întîmplat tragedia. Din ascunzătoarea lui a văzut şi a auzit tot, inclusiv prenumele lor. Cînd mi le-a spus şi mi i-a descris, am ştiut că era vorba

de Barber, Jones, Muns şi Sayers. În plus, fuseseră văzuţi în oraş în dimineaţa aia. Toate astea le-am aflat cînd m-am întors să-mi înmormîntez familia. Doamne, Maggie, dacă aş mai fi rămas la fermă, poate că i-aş fi salvat. Dar e prea tîrziu.

Maggie consideră că era mai bine să nu spună nimic. Fiecare om avea felul lui de a lupta cu durerea.

– Pedro mi-a spus că mai era un om cu ei, al cincilea, înalt, cu părul de culoarea nisipului, arătos. Nimeni nu i-a rostit numele în timpul atacului. După ce l-am prins pe Muns, el mi-a spus că era Ben Calver şi că se afla în închisoare. Ştiidu-l la răcoare, mi-am concentrat atenţia asupra celorlalţi şi am pornit după ei. După cum ţi-am spus, s-au dat la fund o vreme. Apoi, am primit veste de la Callie – fata care lucrează la *Paradise Club* – că Newl caută un pistolar care să-l scoată din închisoare pe Ben. Atunci mi-a venit ideea aceea şi superiorul meu a fost de acord cu ea, căci autorităţile vor neapărat să pună mîna pe Barber şi Jones şi să recupereze banii furaţi în Prescott. Banii ăia erau pentru plata soldaţilor de la Fort Whipple, erau banii guvernului. Întrucît fusese încălcată legea federală, aveam puterea să acţionez.

– Deci, de data asta ai un martor împotriva lor; asta-i o veste bună.

– Nu vreau să-l implic pe băiat în proces. Ar putea fi în pericol. Barber are un frate care e tot atît de ticălos şi de rapid ca el, dacă nu chiar mai rău. Îl cheamă Berk.

Hawk hotărî să nu-i spună că şi Berk se potrivea descrierii celui de al cincilea bandit, pentru că nu voia ca ea să se îndoiască de vinovăţia lui Ben, în faza în care

erau lucrurile, şi că i se spusese că Berk fusese văzut în New Mexico în acea zi cumplită.

– Te temi că acest Berk i-ar face rău lui Pedro?

– Da. Nu vreau să ştie cineva de existenţa lui Pedro, în afară de superiorul meu şi de tine.

– Ai dreptate. Cred că te simţi frustrat ştiind că s-ar putea să nu le poţi dovedi nevinovăţia fără să-l foloseşti pe Pedro.

– Oarecum, cam tot atît de frustrat cît am fost cînd o femeie misterioasă s-a năpustit în viaţa mea şi mi s-a lipit fără milă de suflet, lăsîndu-mă lihnit de dorinţă.

– Dar acum te-ai liniştit şi te-ai săturat, nu?

– Doar pe moment, spuse el chicotind şi mîngîindu-i obrazul. Ai tu un fel de a mă face să-mi fie iar şi iar foame de tine, fără să mă pot sătura.

– Apropo de foame, dacă nu ne grăbim, pierdem iar cina.

Sîmbătă dimineaţa, Hawk şi Maggie merseră la biserica din capătul oraşului, apoi luară masa. Renunţară la desert în favoarea unei îngheţate la cofetăria de pe Fourth Street. În drumul de întoarcere la hotel, se opriră ici şi colo în faţa unei vitrine.

La Summerfield Bros, Maggie se uită la rochiile noi de brocart, mătase şi satin în multe nuanţe. În vitrina redacţiei lui *Tombstone Epitaph* se afla un anunţ pentru toţi cei care nu citeau ziarul local; acesta anunţa întrunirea lui *Rescue Hook & Ladder Company* în sala de tribunal a judecătorului Wallace luni seara la ora şapte.

După ce ajunseră la hotel, puţin după două, Hawk se

schimbă şi plecă să verifice mişcările celor doi răufăcători.

Cum întîlnirea ei cu Pete Barber avea loc abia la trei, Maggie se duse la oficiul telegrafic pentru a-i trimite şefului ei toate veştile. Îi spuse că avea să îşi dea în curînd demisia pentru că se măritase şi avea să se instaleze cu soţul ei la ferma acestuia din San Antonio şi că îl va vizita cînd va veni în St. Louis ca să-şi ia lucrurile.

Îi trimise şi lui Abby o telegramă pentru a-i spune că totul era bine şi că în curînd avea să-i trimită o scrisoare lungă cu nişte „veşti minunate"

Telegramele îi luară mai mult timp decît crezuse şi se întoarse în mare grabă la hotel unde află că Pete Barber nu ajunsese la întîlnire. Îi lăsă vorbă recepţionerului că urcă în camera ei şi să fie anunţată dacă Barber venea mai tîrziu, dar Barber nu veni.

Cînd Hawk se întoarse la patru şi jumătate şi Maggie îi spuse că Pete nu se arătase, el ridică din umeri.

– Nici nu mă aşteptam să apară, spuse Hawk. După ce a stat de vorbă ieri cu Fly, probabil că s-a convins că nu sîntem o ameninţare pentru el. Îi vom dovedi în curînd că s-a înşelat, nu-i aşa, iubito?

– Da.

După ce îi spuse despre telegramele trimise, Maggie fu uimită de reacţia lui. Telegrama lui Abby îl făcuse să zîmbească, dar zîmbetul îi păli şi rămase uitîndu-se lung la ea cînd îi relată conţinutul mesajului trimis şefului ei. O expresie ciudată îi străbătu rapid faţa. Chiar şi glasul îi suna mai altfel cînd spuse:

– Mi-aş dori să nu fi făcut asta fără să mă întrebi mai întîi, Maggie.

– De ce?

– Noi lucrăm pe ascuns şi nu ne putem permite nici o scăpare.

– Nu mai fi îngrijorat; am folosit, ca de obicei, codul nostru secret, aşa că operatorul nu ştie ce i-am spus. N-am vrut să-l iau pe nepregătite cu demisia mea. Întotdeauna am lucrat pe ascuns şi i-am raportat, aşa că nu vom avea nici o problemă. În plus, voiam să-l anunţ de ce îmi prelungessc absenţa, ca nu cumva, în caz că se iveşte vreo urgenţă, să încerce să mă contacteze în Tucson, la mama, din moment ce nu vrem ca numele meu să fie legat de cel al lui Newl, deocamdată.

– Sînt sigur că pentru el şi agenţia lui plecarea ta va fi o mare pierdere, şi îmi închipui că e un om de încredere.

Nerăbdător să schimbe subiectul, întrebă:

– Ce-ai zice să facem o plimbare călare înainte de cinci? Nouă şi cailor nu ne-ar strica puţină mişcare.

În timp ce Maggie se schimba în hainele de călărie, se uită pe furiş la Hawk şi se întrebă de ce era încruntat şi la ce se gîndea atît de intens. Deşi îi dăduse o explicaţie rezonabilă a îngrijorării lui, ea nu credea că-i dezvăluise adevăratul motiv. Sau poate că se înşela ea.

După cîteva ore de călărie la pas, luară cina, apoi, în camera lor, se sărutară şi se mîngîiară şoptindu-şi cuvinte de dragoste şi făcură dragoste, apoi Maggie adormi.

Înainte ca să-l fure şi pe el somnul, Hawk îşi spuse că neliniştea lui cu privire la dezvăluirile făcute de Maggie şefului ei erau fără rost. Omul nu avea cum să le pună în pericol misiunea sau viețile.

Luni seară, Maggie şi Hawk se pregătiră şi se duseră să îşi spioneze prada la saloon. Caii lor erau înşeuați şi îi aşteptau într-un loc ascuns. Amîndoi erau îmbrăcați în cămăşi negre şi blugi, iar părul lung al lui Maggie era ascuns sub pălărie. Îşi curățaseră armele, le verificaseră şi le încărcaseră. Îşi luară toate măsurile de precauție şi îşi stabiliră planul de acțiune în detaliu.

Ella Mae le spusese în acea după-amiază că totul mergea conform programului.

Pîndind fereastra camerei respective, Hawk se uită la Maggie şi şopti:

– Începe dansul, femeie, aşa că ai grijă. Te iubesc.

Maggie îi strînse uşor mîna şi îi murmură la ureche:

– La ordinele dumneavoastră, domnule. Şi eu te iubesc.

Era nerăbdătoare ca acest episod să înceapă şi să se termine, ca să poată încheia repede misiunea şi să se îndrepte spre casă. Casă... ce cuvînt minunat! „Te rog, Doamne, călăuzeşte-ne şi apără-ne în noaptea asta."

Capitolul 15

La noùă, Maggie şi Hawk îi văzură pe Barber şi pe oamenii lui ieşind pe fereastră şi furişîndu-se spre locul unde îi aşteptau caii împrumutaţi sau furaţi. Banda încălecă şi porni spre nord de Fairbank, pe unde trecea trenul către sud-est. Cu grijă, cei doi încălecară şi ei şi porniră în urma lor, la o distanţă sigură; luna în descreştere făcea greu de văzut praful pe care îl ridicau copitele cailor lor, înfăşurate în cîrpe groasè ca să nu facă zgomot. Cum lumina era foarte slabă, nu consideraseră necesar să îşi înnegrească feţele.

După ce părăsi înaltul platou deşertic, peisajul deveni mai protector, începură să apară copaci, ale căror număr şi dimensiuni crescură cînd intrară în San Pedro Valley unde verdeaţa şi iarba înaltă erau abundente.

În cele din urmă, cei patru bandiţi ajunseră pe malul estic al rîului San Pedro, loc ales de Pete pentru atacul lor îndrăzneţ. După ce se ascunseră printre copacii din

apropiere, Maggie şi Hawk îi văzură punîndu-şi cagule negre şi aşteptînd pînă cînd apăru o locomotivă ce trăgea după ea un vagon platformă încărcat cu lemne şi încă un vagon de marfă închis. Pete o luă în galop pe lîngă locomotivă, sări pe scară şi, într-o mînă ţinînd pistolul, iar cu cealaltă ţinîndu-se de bară, strigă mecanicului să oprească. Ceilalţi i se alăturară. Prin şuieratul produs de aburul locomotivei, Maggie şi Hawk îl auziră pe Pete orodonîndu-le mecanicului şi fochistului să coboare, apoi ameninţînd că va arunca vagonul închis în aer dacă cei doi paznici din el nu deschid oblonul şi dau banii. Uşa cea mare a vagonului culisă şi apărură doi bărbaţi neînarmaţi, cu mîinile ridicate deasupra capului. Şi lor li se ordonă să coboare şi să „pupe pămîntul"

În cîteva minute, seiful fu dinamitat, săculeţii cu bani scoşi şi încărcaţi pe cai, şi treaba terminată. Cei doi îl auziră pe Pete ameninţîndu-i pe cei patru să rămînă nemişcaţi cel puţin o oră, pentru că îi va urmări dintr-un loc ascuns şi la prima mişcare îi va face bucăţele şi va arunca în aer tot trenul.

Apoi Pete se răzgîndi, îi legă pe cei patru cu mîinile la spate, apoi îi înfăşură doi cîte doi cu sfoară, astfel încît să nu poată fugi după ajutor pînă la Fairbank care se afla la doar cîteva mile.

În timpul ăsta, Maggie întrebă în şoaptă:

– De unde a ştiut Pete orarul trenului şi cîţi paznici erau în el? Şi de ce au cedat atît de uşor şi de repede? Ei erau acoperiţi, pe cînd banda se afla la cîmp deschis, aşa că paznicii erau în avantaj. Nu-s nici curajoşi, nici de nădejde.

Nepierzînd scena din ochi, Hawk şopti la rîndul lui:

– Vom verifica mai tîrziu aspectul ăsta ciudat.

Chiar şi după ce Pete şi Slim îşi vîrîră pistoalele în toc, Hawk nu slăbi încordarea. Ştia că Pete era periculos şi imprevizibil şi în orice clipă putea să se răzgîndească şi să-i împuşte pe cei patru doar din amuzament, or, el era pregătit să împiedice asta.

Spre uşurarea lui, banda încălecă şi plecă.

Hawk îi spuse în grabă lui Maggie:

– Mai aşteaptă vreo zece minute, acoperă-ţi faţa cu o basma şi du-te şi dezleagă-l pe mecanic ca el să-i elibereze şi pe ceilalţi şi să pornească trenul înainte să apară trenul de dimineaţă şi să se ciocnească. Ai grijă să nu vorbeşti şi să te dai de gol că eşti femeie. Nu vor şti ce se petrece, dar se vor bucura să fie liberi. Apoi întoarce-te la hotel şi aşteaptă-mă acolo. Eu mă iau după Pete şi ai lui să văd unde ascund banii. În mod sigur nu-i vor cheltui în oraş ca să nu trezească bănuieli; vor aştepta ca lucrurile să se domolească, şi abia după aceea îi vor scoate din ascunzătoare şi îi vor împărţi. Ai grijă să nu te vadă cineva, Maggie.

Hawk ajunse la hotel la mult timp după Maggie.

– Unde ai fost? De ce a durat atît? Şi-au schimbat planul?

Maggie părea foarte neliniştită.

– Nu, au vrut să se întoarcă repede ca să îşi întărească alibiul. Pete a fost isteţ că a folosit alţi cai şi a mers în aşa fel încît să nu fie prăfuit dacă îl vor verifica mai tîrziu. Au descărcat săculeţii şi au dat drumul cailor

înainte de a intra în oraş şi restul drumului au mers pe jos. S-au strecurat înapoi pe fereastră, apoi Pete şi Chita au ieşit din cameră îmbrăţişîndu-se şi rîzînd. Îmi închipui că s-au dus la etaj, ca să fie siguri că toţi cei din saloon l-au văzut că e acolo. M-am întors, am luat banii şi i-am ascuns în alt loc, apoi am şters urmele mele şi ale lui Diablo. Fireşte, Pete nu se va duce să verifice un timp, cel puţin nu pînă mîine dimineaţă cînd mergem la şerif şi apoi îi arestăm în paturile lor. De asemenea, am fost pînă la Fairbank şi i-am împărtăşit şerifului de acolo bănuielile noastre; i-am spus că ar trebui să-i ia la întrebări pe cei doi paznici imediat după sosirea trenului. I-am mai spus s-o facă în linişte ca să nu-i alerteze pe ticăloşii noştri pînă mîine dimineaţă cînd intrăm noi în acţiune.

Maggie zîmbi şi zise:

– Nu va trebui să-i aresteze pe amîndoi. Vinovatul le-a mărturisit deja celorlalţi. Cînd m-am dus mascată la ei şi am scos cuţitul, s-au speriat de moarte. Unul din paznici a început să mă implore să nu-l omor, jurîndu-se că nu o să sufle o vorbă despre jaf şi că el se supusese ordinelor şefului şi deschisese vagonul fără să opună rezistenţă. Se pare că el l-a convins pe celălalt paznic că or să fie aruncaţi în aer dacă nu se supun. Celălalt a început să înjure şi să-l ameninţe cu puşcăria. După ce i-am tăiat legăturile mecanicului şi m-am întors în ascunzătoare, el i-a eliberat pe cei doi dintre ceilalţi, dar pe acel paznic l-a lăsat legat ca să-l predea autorităţilor din Fairbank. Îngrozit cum e, nu trebuie zgîlţîit mult ca să spună cum a aflat Pete despre transportul ăsta şi l-a convins şi pe el să se implice în jaf.

– Ai dreptate, femeie, şi asta n-o să-i pice bine lui Pete. S-ar părea că în sfîrşit am să văd că se face dreptate în privinţa mizerabililor ăstora.

– Dar de ce să aşteptăm pînă mîine dimineaţă ca să vorbim cu şeriful? Dacă intră în panică şi fug?

– Mă îndoiesc că Pete Barber a intrat vreodată în viaţa lui în panică, fie şi o clipă; e prea încrezut şi arogant ca să creadă că cineva i-ar putea face rău. E tîrziu şi şeriful doarme. În plus, cum spuneam mai devreme, nemernicii ăştia nu vor pleca nicăieri pînă cînd nu se domoleşte zarva. Pete consideră că are un alibi de nezdruncinat. În plus, luîndu-i dimineaţa, după ce toată noaptea au chefuit sărbătorind succesul loviturii, probabil că vor fi somnoroşi şi mahmuri, şi aşa vor exista mai puţine şanse să se lase cu împuşcături şi cu răniţi.

– Ca întotdeauna, iubitul meu soţ, eşti deştept şi ai dreptate.

– Mă bucur că asta crezi. Ştiu că am fost deştept că te-am prins în laţ.

– Iar eu am fost deşteaptă că m-am lăsat prinsă.

Deşi dorea s-o ia în braţe, Hawk spuse:

– Ar fi mai bine să ne culcăm, ispititoareo; ne aşteaptă o zi încărcată şi trebuie să ne sculăm devreme. Vreau să mă duc la şerif cum se crapă de ziuă.

Marţi, în zori, Hawk mîncă repede ceva, apoi îl deşteptă pe şerif, îi spuse cine era, apoi îi relată toată povestea, inclusiv unde erau ascunşi banii. Cînd fu întrebat de ce nu prevenise infracţiunea sau de ce nu-l chemase pe el în ajutor în timpul desfşurării ei, Hawk răspunse:

– Un om nu poate fi arestat şi judecat pentru o faptă

pe care încă n-a comis-o. Nici un tribunal nu l-ar fi condamnat pe baza unor simple afirmații.

– Dacă veneai la mine cînd ai aflat de planul lui, puteam să-i întindem o capcană şi să-l prindem în flagrant.

– Nu puteam să risc ca Barber să adulmece o capcană sau să ne audă cineva şi să-l avertizeze. Dacă începea să se tragă, vreunul din oamenii ăia din tren sau din adjuncții dumitale putea fi împuşcat, iar în zarva creată Barber putea să scape. Am mai vrut să-şi ducă la bun sfîrşit planul ca să-i pot demasca pe toți cei implicați în jaf; aşa am descoperit identitatea paznicului care l-a ajutat. Cît despre de ce am aşteptat pînă acum, ştiam că nu or să plece curînd. Mi-am închipuit că ar fi mai bine să-i capturăm în somn, şi nu într-un saloon aglomerat. Barber e cunoscut ca unul care doborară trei oameni cît ai clipi, iar un disperat e imprevizibil şi periculos.

– Ai dreptate, domnule ofițer Reynolds, aşa că hai la treabă.

În treizeci de minute, şeriful îşi adună adjuncții. Pe furiş, oamenii legii se strecurară spre locurile indicate. Adjuncții îi găsiră şi îi arestară fără probleme pe doi din membrii bandei, întrucît amîndoi erau beți.

Şeriful şi un alt adjunct îl găsiră pe Slim Jones în aceeaşi stare cînd năvăliră peste el şi îl dezarmară; dar Hawk găsi camea lui Pete goală, cu patul neatins.

Furios, se întoarse în camera lui Slim şi întrebă răstit:

– Unde e Barber? Vorbeşte pînă nu-mi ies din fire!

Banditul osos cu fața slabă, cu mîini murdare şi unghii netăiate, cu părul nespălat şi ciufulit îl fulgeră cu o privire plină de ură.

– Nu-ţi spun nimic. Nu poţi dovedi că noi am jefuit vreun tren. Am jucat cărţi şi am băut toată noaptea. Întreabă pe oricine din saloon.

– Ştiu tot despre alibiul vostru fals, Slim, aşa că n-o să ţină la tribunal. Tu şi prietenii tăi o să ajungeţi curînd în închisoare.

– N-o să ajungem nicăieri! Nu ne ai cu nimic la mînă. Ştim că doar dai din gură, dar nu mă sperii deloc. Nici un tribunal nu-i destul de prost ca să-l acuze pe Pete şi nici un grilaj nu-i destul de puternic ca să-l reţină.

– Trebuie că şi-a petrecut noaptea cu Conchita, presupuse Hawk şi văzu mirarea şi teama lui Slim. Mă duc după el, în timp ce dumneata ai grijă de viermele ăsta.

– Dacă te duci după Pete Barber, ticălosule, pînă la prînz o să-ţi cînte popa. E cel mai rapid şi mai bun pistolar de pe aici.

Hawk îi trînti un pumn în maxilar oprindu-l să mai zbiere ca să stîrnească zarvă şi să-şi alerteze prietenul. Se uită la şerif şi la adjunct şi spuse:

– Barber e al meu, aşa că eu mă duc după el.

Spre marea lui supărare, Hawk o găsi pe Conchita într-un pat răvăşit, dar singură.

Mexicana zăcea pe burtă, cu faţa la perete, dar, după cum respira, Hawk îşi dădu seama că era trează. Trebuie că auzise scîrţîitul balamalelor, deşi el se străduise să deschidă uşa fără zgomot. Se apropie de pat şi o zgîlţîi de umărul gol.

– Întoarce-te în pat, *hombre.* E prea devreme ca să te scoli. *Dese prisa* şi am să te fac să te zvîrcoleşti de *delicioso deleite.*

Aşadar, „te grăbeşti" să-l „delectezi" pe şarpele ăla, nu-i aşa?

– Unde e Pete Barber? întrebă el şi o văzu răsturnîndu-se brusc pe spate şi holbîndu-se la el şi la revolverul din mîna lui.

– *Que demonios!* Cine eşti? Ce vrei?

– Sînt Hawk Reynolds. Răspunde-mi la întrebare. Repede! Cum ea rămase tăcută, adăugă: În dimineaţa asta nu sînt în toane bune, aşa că nu mă face să-mi ies din fire, Chita. Unde e?

– De unde să ştiu eu? A plecat mai devreme. Ce vrei de la el, *perro?*

Hawk nu se simţea cîtuşi de puţin excitat la vederea sînilor ei goi şi a peticului de blană care i se vedea parţial de sub cearceaful mototolit. Planul ei îndrăzneţ de a-l seduce pentru a-i distrage atenţia îl amuza şi îl scîrbea totodată. Se prefăcu a nu înţelege insulta, deşi vorbea fluent spaniola, în speranţa că ea ar putea scăpa vreun indiciu în limba ei maternă. În plus, „cîine" nu era cel mai urît cuvînt pe care-l auzise în munca lui.

– Îl caut pentru jaful pe care l-a săvîrşit azi-noapte, cu ajutorul tău.

– Eu am fost aici şi am lucrat toată noaptea, *lastimaso gato.*

Hawk nu reacţionă nici la „cotoi demn de milă"

– Te-ai prefăcut că serveşti băuturi într-o cameră goală de la parter, în timp ce Pete şi banda lui jefuiau trenul. Eşti tot atît de vinovată, Chita şi ai să mergi la închisoare pentru mult timp. În locul tău aş căuta îndurare ajutîndu-ne să-l prindem pe Pete.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti şi nu pot să te ajut

pentru că nu ştiu unde e.

Deşi căuta să pară calmă şi nevinovată, Hawk îi sesiză neliniştea crescîndă şi profită de acest lucru.

– Atunci te afli într-un mare bucluc, Conchita. Ştim sigur că l-ai ajutat să îşi însceneze un alibi aseară şi că sînteţi prieteni apropiaţi, să spunem. Ce păţeşte o femeie drăguţă după gratii nu e deloc plăcut. În închisoarea teritorială din Yuma bărbaţii şi femeile sînt închişi laolaltă. Unii din gardieni şi deţinuţii bărbaţi abia aşteaptă să-şi uşureze junghiul din pantaloni cînd nu e nimeni prin preajmă. Fii măcar o dată deşteaptă şi vorbeşte. Deja eşti sub arest, aşa că nu mai face pe proasta şi spune-mi ce ştii înainte să te azvîrl în închisoare şi să plec să îl caut. Dacă trebuie să îl găsesc singur, voi fi fără milă cu tine. Am să te arunc în celulă cu Slim şi cu ceilalţi doi şi am să-i las să creadă că ai ciripit multe. Mă întreb cum se va purta Slim cu trădătoarea de lîngă el cînd şeriful va ieşi din birou pentru cîteva ore.

Cu ochii măriţi şi faţa palidă, Chita întrebă:

– Tu ce eşti?

– Sînt ofiţer în Unităţile Speciale, aşa că am autoritatea să te ajut cu ce pot, răspunse el fără să-i dezvăluie că asta era mai nimic pentru cooperare şi fără să aibă mustrări de conştiinţă pentru că o mintea, întrucît şi ea era o infractoare. Ei bine, pierdem timpul. Ce preferi, femeie, să fii singură în celulă sau cu ceilalţi prieteni ai tăi?

O văzu uitîndu-se la el şi cîntărind situaţia.

– Tot ce ştiu e că a plecat acum vreo cincisprezece sau douăzeci de minute ca să se ducă la Fairbank. *Vete al infierno, sucio cerdo.*

Acest „porc împuțit" n-o să se „ducă dracului", *ardiente puta.*

– S-a dus să se întîlnească cu paznicul din tren? Cînd ea ezită, Hawk se încruntă şi o avertiză: Nu pot să cer îndurare pentru tine, femeie, dacă nu-mi spui adevărul. Hai, repede, încep să-mi pierd răbdarea!

– *Esta bien, feroz lobo!* S-a dus să-l reducă la tăcere.

«„Lup fioros" e mai bine, te-ai dat pe brazdă.»

În clipa aceea sosi şeriful ca să vadă de ce întîrzia Hawk atît şi să-l ajute la nevoie. Hack îi povesti ce aflase şi spuse:

– Imediat ce Barber îşi dă seama că paznicul s-a dat de gol şi a fost arestat şi că banii s-au dus, o să ghicească adevărul şi o să-şi pună coada pe spinare. Mă duc să vorbesc cu soția mea şi să-mi iau nişte provizii şi un bidon de apă şi plec după el.

– Nu vrei să venim cu dumneata?

– Nu, mulțumesc. Singur merg mai repede şi trec mai uşor nevăzut. Se uită la Conchita şi spuse: *Gracias, tonta bruja.* O văzu făcînd ochii mari auzind că îi spune „Mulțumesc, vrăjitoare proastă".

– Vorbeşti spaniola?

– *Si. Adios,* Chita.

– Nu poți să pleci singur după Barber, Hawk, insistă Maggie. E viclean şi periculos. Va bănui că e urmărit şi va încerca să te prindă în capcană. Azi dimineață am rămas acasă, dar de data asta merg cu tine.

Hawk îşi luă puşca şi spuse:

– Nu, iubito, te rog să rămîi aici. Singur, merg mai repede, iar Pete are deja un avans în fața noastră. Cu-

nosc ținutul ăsta și pot să fac față căldurii deșertului și condițiilor vitrege, pe cînd tu nu. O să am grijă, îți promit. Nu uita că sînt un ofițer cu experiență și sînt obișnuit să urmăresc ticăloși ca Pete Barber. Am să mă întorc la tine imediat ce-l prind.

– Dar s-ar putea să ai nevoie de ajutorul meu, Hawk.

– N-am să mă pot concentra dacă am să stau cu sufletul la gură să nu te împuște Barber. Întotdeauna am lucrat singur și n-am fost rănit niciodată, așa că nici acum n-am să pățesc nimic. După ce mă întorc, mergem împreună după Ben. Îți promit.

– Bine, Hawk, de data asta fac cum spui tu. Dar dacă nu te întorci într-o săptămînă și n-am nici o veste de la tine, vin după tine. Iar dacă Barber îți face rău, n-am să am liniște pînă nu-l găsesc și îl pedepsesc.

Hawk zîmbi, o sărută repede și spuse:

– Te iubesc, Maggie Reynolds. Ne vedem curînd. Fii în gardă în caz că Barber se întoarce să se răzbune sau să-l salveze pe Slim.

– Am să fiu. La revedere, iubitul meu soț.

De la fereastra hotelului, Maggie îl urmări pe Hawk cum încalecă și pornește în galop în josul străzii. Rămase în loc pînă îl pierdu din vedere, cu inima strînsă de o presimțire și cu pielea ca de găină. Se rugă la Dumnezeu să-i apere bărbatul și să-l ajute să-l prindă pe Pete Barber.

Pe la mijlocul dimineții, Maggie se duse la șerif. Îi spuse că era o agentă a *Carlton Detective Agency* din St. Louis și soția lui Hawk Reynolds. Îi observă pe Slim Jones, pe Conchita și pe ceilalți doi bandiți fulgerînd-o cu

privirea în timp ce discuta cu şeriful despre situaţia prezentă şi despre investigaţiile pe care le făcuse în Prescott. Fu surprinsă şi nedumerită să descopere că Hawk nu-i spusese şerifului ce îi aduseşe în Tombstone în căutarea lui Pete şi Slim Se grăbi să lanseze ipoteza că, date fiind agitaţia din zori şi plecarea lui precipitată, Hawk nu avusese timp să explice problema pe larg.

Află că paznicul din tren fusese adus mai devreme în oraş ca să fie închis alături de ceilalţi răufăcători pînă la proces. Paznicul relatase că Pete aflase recent despre transportul bailor de salarii de la un miner beat, apoi îl abordase pe el să-l ajute să îşi pună planul în aplicare. Îl ajutase din două motive: pentru bani şi de teamă că, dacă l-ar fi refuzat, Barber l-ar fi omorît. Conchita îi spusese şerifului că Pete îi ceruse să-i asigure alibiul şi că ea îl ajutase din aceleaşi motive ca şi ale paznicului, dar nici şeriful, nici Maggie nu o crezură.

Maggie obţinu permisiunea să stea în apropierea celulei şi să-i pună întrebări lui Slim Jones despre jaful din Prescott, despre legăturile lui anterioare cu Ben Carver şi despre incidentul din apropiere de San Antonio. Fu supărată dar nu uimită de refuzul lui bătăios de a relata îmtîmplările sau de a lăsa să-i scape vreun indiciu privitor la ele.

– Rahatul din celula de alături minte; noi n-am făcut nimic rău. Cine o să-i creadă pe o tîrfă ieftină, pe un paznic care a încălcat legea sau pe două jigodii ca ăştia doi? Probabil că îi acoperă pe cei care au făcut-o, sau sînt plătiţi ca să mintă că am fost noi.

Maggie îi reaminti slăbănogului cu ochi de stafie care o fulgera cu privirea:

– Soțul meu şi cu mine v-am urmărit de cînd ați ieşit pe fereastra saloon-ului pînă v-ați întors. Am văzut cînd ați jefuit trenul. Banii au fost deja recuperați din locul în care i-ați ascuns şi azi vor fi returnați companiei miniere. Nu ne temem să depunem mărturie împotriva voastră la proces şi o vom face. Ai să fii fie spînzurat, fie ai să stai mult şi bine în închisoare pentru crimele pe care le-ai făcut. Dar dacă ne ajuți să rezolvăm cazurile din Prescott şi San Antonio s-ar putea să ți se mai reducă din pedeapsă.

– N-am mai fost în Prescott sau în Texas de peste un an şi nu puteți dovedi că am fost. Ni s-a înscenat treaba asta ca răzbunare, sau acuzați pe cine nu trebuie. Iar tu mai bine ți-ai cumpăra o rochie neagră, fiindcă bărbatul tău nu se mai întoarce. Nici un om nu-i destul de deştept sau de rapid ca să-l prindă pe Pete Barber. Am să ies din celulă pînă prinzi tu de veste şi ai să-ți plîngi de milă că te-ai pus cu mine şi cu Pete.

– Nu, domnule Jones, ție o să-ți pară rău pentru crimele pe care le-ai comis. La fel şi lui Ben Carver după ce-l arestăm şi-l ducem înapoi la închisoarea din Yuma. Spune-mi, Pete e furios pe Ben pentru că s-a întors şi a furat banii ascunşi după jaful din Prescott?

Înainte ca Slim să apuce să se controleze, Maggie văzu expresia uluită ce îi traversă fața. Continuă:

– Pînă acum voi doi v-ați dat seama că Ben a furat banii, nu Coot Sayers sau Toby Muns, corect? Presupun că ați auzit şi că Muns e mort. Mă uimeşte că n-ați plecat în căutarea lui Ben după ce a evadat luna trecută din închisoare. La ora asta probabil că a scos banii şi a

întins-o undeva unde îi cheltuieşte, sărbătorind, şi poate, lăudîndu-se că v-a tras pe sfoară.

– N-ai să mă faci să spun nimic, cățea ce eşti!

Slim se duse spre prici, se trînti pe el şi se întoarse cu fața la perete.

– Cum vrei, domnule Jones, dar să ştii că tăcerea nu o să te ajute. Nici Pete Barber, pentru că o să ți se alăture curînd în celulă. O fi el deştept şi bun trăgător dar asta e nimic pe lîngă talentele soțului meu.

Acestea fiind zise, Maggie părăsi arestul şerifului.

Cu un Colt 45 la îndemînă, Maggie se uită din nou la cele trei fotografii luate de la Camillus Fly pe înserate. Inima îi era plină de iubire pentru Hawk, dar mintea îi era îngrijorată. Da, făceau o pereche frumoasă, arătau fericiți şi îndrăgostiți în toate cele trei fotografii.

Abia aştepta să le înrămeze şi să le pună în noua lor casă. Se hotărî le împacheteze împreună cu toaleta ei nouă şi alte lucruri care nu-i mai trebuiau şi să le trimită la fermă, unde aveau să fie în siguranță pînă la sosirea ei şi a lui Hawk şi o să-i facă astfel şi o surpriză lui Hawk.

După ce le puse pe masă, îi scrise lui Abby o scrisoare lungă, în care îi povesti despre neaşteptata ei căsătorie şi ultimele aventuri.

Maggie ştia că editorul lui *Tombstone Epitaph* avea să anunțe şi celelalte ziare teritoriale despre incidentul din seara trecută, poate chiar să le trimită copii ale articolului lui ce avea să apară în ziarul de a doua zi. Totuşi, promisese să nu tipărească faptul că acei re-

numiți ticăloşi fuseseră daţi în vileag şi capturaţi de ofiţerul U.S. Hawk Reynolds şi soţia lui detectiv, pentru a nu-i alerta şi pe ceilalţi implicaţi în acele infracţiuni.

Se întrebă cum aveau să se simtă şi ce aveau să gîndească Ben şi Newl cînd aveau să afle că Pete şi Slim nu mai reprezentau o ameninţare. Ar fi vrut să existe vreo cale ca să poată ajunge la Ben şi să-l captureze înainte ca el să descopere asta, dar timpul şi spaţiul o împiedicau. Va trebui să-l facă pe Newl să-i dezvăluie unde se ascundea Ben. Acum era sigură că Ben era vinovat şi de jaful din Prescott şi de uciderea familiei lui Hawk şi trebuia să plătească. Indiferent cît le costa pe ea şi familia ei, trebuia să-l ajute pe Hawk să-l prindă şi să-l predea justiţiei.

La zece, Maggie se culcă. Petrecu o noapte de insomnie făcîndu-şi griji pentru Hawk şi pentru misiunea lor finală, cu posibilele repercusiuni asupra relaţiilor ei cu mama ei şi cu Newl. În cele din urmă aţipi, total nepregătită pentru cele două şocuri pe care avea să le primească miercuri.

Capitolul 16

A. M.

După micul dejun, Maggie se duse la poştă şi puse pachetul pe adresa firmei din San Antonio şi scisoarea pentru Abby, apoi se duse la oficiul telegrafic şi îi trimise lui Newl un mesaj cifrat.

Întoarsă în camera de la hotel, după un timp auzi cîteva ciocănituri în uşă.

Fără să descuie, întrebă:

– Cine e acolo?

– Matthew Lawrence, Maggie. Îţi aduc un mesaj de la Abby.

Descuie uşa şi se uită la bărbatul care stătea în aşteptare în prag.

– De ce te-a trimis aici? întrebă ea neliniştită. S-a întîmplat ceva în Yuma?

– Nu, acolo totul e bine; la fel şi Abby. Doar că era îngrijorată din cauza ta.

– De ce? Dar vino înăuntru. la loc. Şi-acum, de ce eşti aici?

– Domnul Mercer a primit nişte veşti că cineva s-a interesat de tine în est, la internat.

Maggie îşi mască încordarea.

– S-a interesat de mine? De ce? Cine?

– Nu ştie, dar un bărbat s-a dus la şcoală şi a pus întrebări despre tine. Directoarei i s-a părut ciudat, şi i-a trimis vorbă domnului Mercer pentru că ştia că tu şi Abby eraţi prietene bune. Domnul Mercer nu i-a prea dat importanţă pînă cînd un bărbat, probabil acelaşi, s-a interesat de tine şi de familia Mercer în Virginia.

Neliniştea lui Maggie crescu şi se întrebă dacă fapta ei din Yuma ieşise la iveală sau dacă ea şi familia Mercer atrăseseră bănuielile asupra lor din cauză că se descoperise faptul că era rudă cu Ben şi că se aflase în vizită la familia comisarului cînd Ben evadase.

– Cineva verifică şi familia Mercer?

– Fostul partener de afaceri al domnului Mercer se afla în redacţia unui ziar cînd a venit un om şi a întrebat dacă eşti angajată acolo sau poate la alt ziar din Virginia. Editorul i-a răspuns că n-a auzit niciodată de tine şi că nu te-a întîlnit în nici una din redacţiile ziarelor pe care le vizitase.

– Ce întrebări punea omul ăsta?

– Unde locuieşti. Dacă te-ai întors în Virginia după moartea tatălui tău. Ce faci acum. Cum putea să dea de tine. Cum nimeni n-a ştiut să-i dea vreun răspuns, a întrebat unde locuieşte familia Mercer, în caz că putea ajunge la tine prin Abby. Părea extrem de interesat să

afle unde lucrezi şi care e adresa ta actuală.

„Cine să mă caute şi de ce? De unde îmi cunoaşte trecutul?"

– Numai pentru asta ai venit, să-mi spui despre aceste două incidente suspecte?

– Da. Domnul Mercer i-a spus lui Abby să-ţi scrie şi să te informeze, dar Abby m-a rugat să-ţi transmit personal acest mesaj, pe furiş.

Maggie se întrebă dacă lui gestul lui Abby nu i se părea ciudat.

– Îmi închipui că s-a gîndit că e bine să ştiu imediat, tatonă ea.

– Da, din cauza muncii tale. Nu te supăra pe ea şi nu te teme că am să-ţi dezvălui identitatea, dar mi-a povestit că eşti detectiv şi că lucrezi în secret la un caz important; aşa că şi-a închipuit că cineva implicat în el se interesează de tine. Cineva care te-a urmărit din Prescott pînă în Yuma şi a avut astfel un punct de plecare. Maggie, s-ar putea ca acel cineva să fie periculos dacă tot caută să dea te tine, aşa că ar trebui să iei legătura cu şeriful ca să te protejeze.

Maggie îşi spuse că singurul care ştia unde se născuse şi unde urmase şcoala era Hawk; dar dacă el pusese un agent să o verifice, pînă acum i-ar fi dezvăluit că făcuse asta.

– Aşa am să fac, Matthew, şi îţi mulţumesc pentru că ai venit atît de prompt. Ai de gînd să rămîi aici peste noapte?

– Nu, prind trenul care se întoarce de la Yuma. Nu mai am decît o oră ca să ajung în Fairbank, la gară, aşa

că scuză-mă că mă grăbesc.

– Spune-i lui Abby că actualul meu caz merge bine şi sînt în siguranţă. De fapt, i-am pus azi la poştă o scrisoare. Am să-i dau de veste curînd unde am să fiu peste cîteva zile. Transmite-i lui Abby toată dragostea mea.

– Mulţumesc. Ei bine, e timpul s-o şterg. Ai grijă de tine, Maggie. Ne vedem la iarnă, la nuntă.

– Abia aştept, Matthew; n-aş lipsi pentru nimic în lume. Ştiu că tu şi Abby veţi fi fericiţi împreună. Se hotărî să nu-l mai reţină ca să-i povestească de propria ei căsătorie; avea să-i spună Abby mai tîrziu.

– La revedere, Maggie.

Maggie închise uşa şi se rezemă de ea. Cine se interesa de ea şi de ce? Întrucît întrebările vizau paravanul ei actual de ziaristă, trebuie să fie cineva din Prescott, nu din trecut şi nici din Tombstone, căci n-ar fi avut timp. Aşadar, pe cine intrigase atît de mult în capitala teritorială şi de ce? Cine pusese un detectiv pe urmele ei? Să fi fost Frank Moore sau patronul băncii? Dacă Ben era vinovat iar ei spuseseră adevărul, de ce să-i fi deranjat că adulmecase pe acolo? Era cu adevărat o treabă ciudată.

Tresări cu toată fiinţa ei cînd auzi o bătaie puternică în uşă, chiar în spatele ei. Deschise crezînd că era tot Matthew care uitase să-i spună ceva.

– Aveţi două telegrame, doamnă Reynolds. Una e pentru Margaret Malone, dar i-aţi spus recepţionerului nostru că acesta e numele dumneavoastră de domnişoară, corect?

– Aşa este, şi îţi mulţumesc că mi le-ai adus. Asta e

pentru dumneata, adăugă ea înmînîndu-i un bacşiş pentru deranj.

Se duse în grabă spre canapea şi se aşeză să citească telegramele, sperînd că una era de la Hawk. Află repede că nici una nu era de la el, dar că amîndouă aveau într-un fel legătură cu soţul ei.

Prima, adresată pe numele ei de fată, era răspunsul lui Newl la mesajul ei din acea dimineaţă. În codul dinainte stabilit, îi scrisese lui Newl că trebuie să se ducă repede la Santa Fe şi să dicute cu Ben despre nişte descoperiri interesante legate de cazul lui. Newl îi dezvăluie acum unde se afla Ben, fapt care o făcu să ofteze uşurată. Imediat ce se întorcea Hawk, aveau să se ducă repede la Santa Fe şi să-l captureze pe Ben. Îi scrisese lui Newl că Slim era arestat pentru un delict local, dar că Barber era încă în libertate şi putea fi o ameninţare la viaţa lui Ben, aşa că să rămînă în ascunzătoare.

A doua telegramă era de la şeful ei din St. Louis şi era cifrată. Pe măsură ce o descifra, inima începu să-i bubuie.

Fii în alertă – eşti înşelată şi în pericol. Am pus un prieten să verifice noua ta funcţie. Nu e valabilă. Oficial, nu există nici un ofiţer de poliţie cu numele de Hawk Reynolds. L-am verificat în Texas. Vînător de recompense. În urmărirea ucigaşilor familiei lui. Repet. Nu e ofiţer. Depărtează-te repede de el. Voi continua să cercetez misterul.

Maggie clătină cu putere din cap, ca într-o încercare disperată de a-şi alunga îndoielile. Îşi spuse că şeful ei şi

sursele lui trebuie să se fi înşelat. Numele lui Hawk nu era înregistrat pentru că el lucra sub acoperire. Totuşi, îi aminti mintea ei sfidătoare, Howard Carlton avea legături peste tot şi putea afla pînă şi cele mai bine păzite secrete ale guvernului. Spre marea ei disperare, alte fapte îi veniră în minte.

Hawk nu-i spusese şerifului din localitate despre jaful din Prescott şi că asta îi făcuse să-i urmărească pe Barber şi Jones. În plus, îi spusese să nu dezvăluie că ea era ofiţer adjunct, ci doar să spună că era detectiv şi soţia lui. El ştiuse din Yuma că ea îl ajutase pe Ben să evadeze, iar în drum spre Prescott aflase despre unde urmase şcoala, despre afirmaţia ei că era ziaristă şi că era din Virginia – exact aspectele de care cineva se interesase în încercarea de a-i verifica profesia şi adresa.

Cu inima şi conştiinţa săgetate de durere, Maggie se boscorodi pentru aceste gînduri; fără îndoială, Hawk o să poată să-i explice toate aceste coincidenţe. Dar neliniştea o împingea să facă tot felul de speculaţii pe seama bărbatului pe care îl iubea şi în care avea încredere, soţul ei. Dar oare era? Dacă nu era ofiţer care lucra sub acoperire, se putea ca Hawk Reynolds să nu fie numele lui adevărat, iar în acest caz, căsătoria ei nu era legală!

„Nu, Maggie, chiar Howard a verificat că ăsta e numele lui adevărat. Dar dacă nu e ofiţer, te-ai măritat cu un vînător de recompense şi un mincinos şi un escroc viclean.

Şi dacă nu e ofiţer, nu poate împiedica să fii arestată

prin faptul că lucrezi cu el la presupusul lui caz. Dar ca vînător de recompense, te poate captura pentru bani şi ca răzbunare că l-ai ajutat pe Ben să evadeze şi că eşti sora vitregă a unuia din ucigaşii familiei lui. Ar fi oare autorităţile de acord cu ideea nebunească de a scoate un condamnat din închisoare ca să-l conducă la tovarăşii lui şi la bunurile furate? Strategia asta pare puţin probabilă. Dar dacă, după ce a aflat că eşti detectiv, Hawk a scornit vicleşugul ăsta, fiind convins că ai să-l înghiţi? Poate că e orbit de ură şi sete de răzbunare şi doar se foloseşte de tine ca să-şi atingă scopul."

Poate ăsta era motivul presimţirii pe care o avusese în timpul ultimei ei discuţii cu Hawk!

„Nu-ţi pierde firea, Maggie. Nu-ţi lăsa imaginaţia s-o ia razna şi emoţiile să te înnebunească. Gîndeşte calm şi raţional."

În ciuda ordinelor severe, mintea ei răvăşită se întreba cum reuşise el s-o tragă pe sfoară atît de uşor şi de repede. Răspunsul veni prea rapid şi nu-i conveni: el îi spusese ce avusese ea nevoie să audă ca să cadă în capcană; se folosise de dragostea ei pentru el ca să-i obţină ajutorul. El o convinsese că Ben era vinovat de ambele crime şi de altele, dar oare era? Să fi fost adevărate speculaţiile ei cu privire la o înscenare? Oare Hawk avusese nevoie de ea doar ca să-l ducă la Pete şi Slim? Poate că nici nu intenţionase să se întoarcă la ea mai tîrziu; poate că de asta nu voise să-l însoţească în urmărirea lu Pete. Poate că ştia că Ben nu era implicat în uciderea familiei lui şi nu-l interesa Ben, cu excepţia recompensei pusă pe capul lui.

„Ți-am permis să tragi pe sfoară şi să mă pui pe o pistă greşită? Ar trebui să te aştept aici ca să te poți explica, sau ar trebui să-mi continui singură misiunea? Pot avea încredere în tine că spui adevărul? Şi că n-ai să-l omori pe Ben cînd ajungem la el, dacă Muns chiar ți-a spus că Ben a fost al cincilea ucigaş?"

Maggie se duse la şerif şi îi zise că pleca din oraş ca să-şi înfăptuiască următoarea misiune şi că putea fi contactată prin agenția din St. Louis cînd o să fie nevoie de ea ca să depună mărturie la proces. Îi mai spuse şi că nu era măritată cu Hawk Reynolds, ci că doar fusese un vicleşug ca să îşi poată îndeplini misiunea comună care, acum că Barber şi Jones erau demascați, se încheiase.

Dintr-un imbold inexplicabil, îl întrebă dacă îl cunoştea sau îl văzuse pe Berk Barber, faimosul frate al lui Pete.

– Da, l-am văzut de cîteva ori cînd a venit în oraş fie singur, fie cu Pete şi Slim.

– Mi-l puteți descrie, în caz că dau de el? Dacă află cineva să sînt implicată în soarta fratelui său, va trebui să îl evit.

– Pot s-o fac mai bine decît prin cuvinte, domnişoară Malone. Am un afiş pentru recompensa pusă pe capul lui cam acum un an pentru furt de vite. Recompensa a căzut pentru că Berk a venit cu un alibi pentru acea noapte, dar eu am păstrat afişul. Uitați, ăsta e.

Maggie se uită lung la afişul jerpelit; acum avea şi ultima dovadă care îi trebuia ca să demaşte prefăcătoria lui Hawk. Bărbatul din afiş semăna foarte mult cu Ben

Carver; aceeaşi înălţime, aceeaşi culoare a părului şi a ochilor, aceeaşi vîrstă, chiar şi caii pe care îi călăreau erau de aceeaşi rasă. Hawk trebuie să fi fost conştient de asemănarea izbitoare. Nu putea exista decît un motiv pentru care Hawk păstrase acel crucial secret...

Cel pe care îl urmărea Hawk pentru a se răzbuna era Berk Barber, nu Ben Carver. Iar ea nu avea de gînd să conducă un vînător de recompense lacom şi necinstit la fratele ei vitreg!

Cu inima plină de durere şi mînie, Maggie se chinui să zîmbească, îi mulţumi şerifului şi ieşi din biroul lui.

După aceea îi telegrafie lui Howard şi îl rugă să adune mai multe informaţii despre Hawk şi să afle cine se interesa de ea şi de ce. Îi spuse că pleca din Tombestone singură, ca să se ducă să îi pună întrebări lui Ben Carver, fratele ei vitreg. Îi dezvălui că Ben evadase din închisoare şi că ea îl ajuta să-şi dovedească nevinovăţia, lăsînd la o parte importantul amănunt că ea îl ajutase să evadeze.

La hotel, îşi cumpără mîncare pentru drum şi îşi umplu bidonul cu apă, apoi îşi împachetă în grabă lucrurile.

Hawk îşi luase toate lucrurile cu el, ca şi cum nu intenţiona să se întoarcă. Dar în caz că o făcea, ea voia să fie plecată, dispărută ca şi ceaţa după răsăritul soarelui. Îi scrise un plic pe adresa fermei lui, în care puse verigheta şi insigna, ambele false, după mintea ei, şi părăsi camera apăsătoare în care o perioadă crezuse că găsise iubirea adevărată.

La recepţie, îi înmînă funcţionarului plicul şi îi spuse:

– Dacă domnul Reynolds se întoarce în cîteva zile,

vă rog să-i dați asta; dacă nu, vă rog să i-l trimiteți prin poștă.

Achită nota de plată și îi lăsă suficienți bani ca să acopere expedierea plicului.

Cum ultimul tren din Fairbank din ziua aceea pleca se, încălecă pe Blaze și porni spre Benson unde avea să ia următoarea legătură dinspre est spre New Mexico. După aceea, avea să meargă călare pînă în Santa Fe ca să se întîlnească cu Ben Carver și să scoată cumva de la el adevărul, indiferent care era acel adevăr.

Maggie parcurse în două ore distanța dintre Tombstone și Benson, mergînd la pas ca să n-o obosească prea tare pe Blaze sub soarele arzător.

Ajunse în oraș nu cu mult înainte de plecarea trenului de după-amiază. O duse pe Blaze la vagonul deschis în care erau și alți cai și se asigură că o să aibă apă, mîncare și paie proaspete pe parcursul călătoriei. Apoi se sui în unul din vagoane și se așeză.

În jurul ei ceilalți pasageri stăteau de vorbă și așteptau plecarea trenului.

Avînd în vedere multele opriri între Benson și prima ei destinație, Las Cruces, călătoria avea să dureze treisprezece ore. Era de așteptat să sosească în Las Cruces la șase dimineața.

Maggie se lăsă pe spate și începu să urmărească peisajul stîncos care trecea pe lîngă ea. În ciuda eforturilor ei de a-și lua mintea de la necazurile pe care le lăsase în urmă și cele care o așteptau, gîndurile și se

întorceau iar şi iar la Hawk. La rîsul şi zîmbetul lui atîţător, la minunaţii lui ochi căprui-aurii, la tandreţea cu care făcuse dragoste cu ea

După ce puse deoparte mîncarea abia atinsă, Maggie îşi dădu seama că degetul gros şi arătătorul de la mîna dreaptă frecau locul gol unde se aflase verigheta. Se întrebă ce avea să gîndească el cînd avea s-o primească, dacă se întorcea la hotelul din Tombstone. Oare nu acţionase prea repede şi impulsiv? N-ar fi trebuit să-l aştepte să se întoarcă şi să-i explice toate acele mistere îngrozitoare? Ca detectiv, era influenţată de dovezi, iar anumite fapte îi răspundeau: nu. Totuşi, cum putuse el mima sinceritatea cuvintelor, tandreţea îmbrăţişărilor? Şi de ce simţurile ei ascuţite nu percepuseră prefăcătoria? Pentru că fusese total vrăjită de el, ăsta era răspunsul.

După o noapte în care aţipise cînd şi cînd, odată cu răsăritul soarelui, Maggie observă că trenul se îndrepta direct către munţii maronii sărutaţi de ceaţa dimineţii. Mii de yuccas albi şi ocatillos roşii erau presăraţi pe peisajul veşnic verde. Plantele şi tufele erau îndoite de un vînt puternic. Zări copaci uriaşi şi îşi dădu seama că o sursă mare de apă era prin preajmă.

Curînd, trenul părăsi zona înaltă şi încetini în timp ce cobora şi intra în Las Cruces.

După ce coborî din tren, Maggie intră în gară şi îşi cumpără bilet pentru următoarea etapă a călătoriei ei, Socorro, care era capătul liniei. În timp ce aştepta ple-

carea, îşi cumpără un mic dejun de la o cafenea din apropiere, iar apoi o luă pe Blaze să facă mişcare.

La ora opt, era în trenul ce se îndrepta spre nord, fără să bănuiască necazul ce avea să se abată asupra ei înainte de sfîrşitul zilei

Obosit, Hawk descălecă în faţa biroului şerifului din Tombstone, nerăbdător să scape de prizonierul lui şi să-şi vadă iubita soţie. Îi fusese un dor nebun de ea, şi abia aştepta s-o ia în braţe şi s-o sărute. Voia să petreacă întreaga zi şi întreaga noapte arătîndu-i şi spunîndu-i cît de mult o iubea, înainte să plece să-l captureze pe Ben. Voia să vadă terminată misiunea lor, ca să poată pleca acasă şi să înceapă o viaţă minunată împreună.Îl dădu jos din propria şa pe Pete Barber, care era legat bine, şi-l împinse spre intrare.

Şeriful deschise uşa şi ochii i se lărgiră de uimire.

– Fir-aş al naibii, Reynolds, l-ai prins pe nemernic!

– Da, dar nu mi-a fost uşor. De cînd am plecat după el, doar cîteva ore n-am stat în şa. Cred că şi pe el l-a prins oboseala şi l-au durut şalele, căci l-am prins în timp ce trăgea un pui de somn printre nişte stînci în Santa Ritas. Sper că ai o celulă solidă pentru el.

– Da, chiar lîngă amicii lui. Am să-i trimit vorbă judecătorului că i-am prins, aşa că poate să se pregătească să înceapă procesul.

În timp ce Barber era pus după gratii, Hawk spuse:

– Imediat ce terminaţi cu ei aici pentru jefuirea trenului, vreau să fie duşi la San Antonio să apară în faţa

instanței pentru omorîrea familiei mele. Trebuie să recunosc că mi-a fost greu să-i aduc aici vii după ceea ce i-au făcut ei părinților mei şi fratelui meu. Am fost al naibii de tentat să-i provoc să scoată pistolul şi să-i pedepsesc. Dar ca ofițer de poliție, am jurat să respect legea şi să las justiția să hotărască. Dacă avu ceva de spus în problema asta, or să se legene în ştreang.

– De acord, atunci n-or să mai facă rău nimănui A, să nu uit, înainte de a pleca din oraş, domnişoara Malone mi-a spus să îi dăm de veste prin agenția ei din St. Louis dacă e nevoie să depună mărturie la procesul de aici.

O clipă, Hawk se uită neîncrezător la şerif, apoi întrebă:

– Ce vrei să spui? Că a plecat?

– Da, ieri. A spus că trebuie să-şi continuie munca în altă parte întrucît misiunea voastră comună s-a încheiat.

Neliniştea şi deruta lui Hawk crescură.

– Asta-i tot ce ți-a spus?

Şeriful chicoti.

– Mi-a povestit despre găselnița voastră cu căsătoria; ați fost tare isteți să vă dați drept căsătoriți ca să înlăturați bănuielile. S-a arătat foarte interesată de Berk Barber.

– Ce vrei să spui?

– Voia să afle cum arată ca să îl poată evita în caz că dădea peste el. A avut noroc că am păstrat un afiş vechi cu el şi i l-am arătat.

Inima lui Hawk se strînse. Intui care fusese reacția lui

Maggie la vederea afişului. Dar de ce o omisiune de-a lui o montase atît de puternic împotriva lui? De ce spusese că nu erau căsătoriţi legal şi plecase ca vîntul?

– Mă îndoiesc că drumurile lor se vor încrucişa. Încotro a plecat?

– Nu ştiu; ea nu mi-a spus şi eu n-am întrebat-o. Cred că şi-a închipuit că urmărirea lui Pete o să dureze un timp, iar ea avea treburi importante.

Hawk nu vru să deştepte curiozitatea şerifului cu privire la problemele lor personale, aşa că dădu din cap şi zîmbi. Categoric, trebuia să dea repede de ea şi să afle ce se întîmplase de o supărase.

– Mai am o sarcină de îndeplinit, aşa că ţine în loc procesul dacă ai nevoie de noi să venim să depunem mărturie. Îţi las un bilet unde pot fi găsit. Scrise rapid numele superiorului său şi-i dădu şerifului hîrtia. Trebuie să plec cît mai repede. Păzeşte-i bine pe flăcăii ăştia; nu vreau să pornesc iar în urmărirea lor.

– Aici vor fi în siguranţă; am o mulţime de paznici.

La oficiul telegrafic, Hawk îi trimise un raport superiorului lui despre progresul făcut, apoi, arătîndu-i operatorului insigna lui de ofiţer de poliţie, îl întrebă despre telegramele trimise sau primite de Maggie în timpul absenţei lui.

– Cunoaşteţi regulamentul şi legea, domnule, îi răspunse operatorul. Nu putem dezvălui conţinutul telegramelor fără acceptul şefului oficiului şi un ordin judecătoresc. Va trebui să vă întrebaţi soţia despre ele.

Tot ce pot să vă spun este că miercuri a primit două telegrame – una din St. Louis şi una din Tucson – şi ieri dimineaţă a trimis una la Tucson, iar pe la prînz una la St. Louis.

Hawk nu mai insistă, mai ales că bănuia că telegramele fuseră cifrate. Cel puţin acum ştia că Maggie luase legătura cu Newl Carver şi Howard Carlton. Bănuia că ar fi fost inutil să-l contacteze pe şeful ei ca să afle ceva; dacă Maggie îi spusese şi lui, ca şerifului, că nu erau căsătoriţi, Carlton n-o să fie dispus să divulge nici o informaţie unui străin. Dar exista o altă persoană de la care putea deţine indicii...

Plecă în grabă la hotel să vadă dacă Maggie îi lăsase un mesaj şi fu uşurat cînd recepţionerul îi înmînă un plic. Bucuria îi dispăru cînd, după ce îl deschise, găsi înăuntru verigheta şi insigna ei, fără nici un bilet explicativ. Neliniştea şi îngrijorarea lui creşteau cu fiecare clipă.

Recepţionerul îi spuse din proprie iniţiativă că Maggie plecase călare şi prea tîrziu ca să prindă ultimul tren spre Benson din Fairfbank. Îi mai spuse şi că fusese vizitată de un tînăr în acea dimineaţă.

Hawk oftă uşurat cînd descrierea tînărului nu se potrivi cu cea a lui Ben Carver, nici cu cea a lui Berk Barber. Aşadar, se întrebă el, cine venise la ea? Ce conţineau mesajele primite şi transmise lui Newl şi şefului ei? Unde plecase şi de ce? De ce nu-l aşteptase sau nu-i lăsase o scrisoare? De ce îi dăduse înapoi verigheta şi insigna? Gîndul că se afla singură pe drum îl măcina.

Apoi, un gînd oribil îi umplu mintea. Dar dacă fusese

răpită şi luată ca ostatic în schimbul lui Pete Barber? Dacă răpitorul o forţase să facă să pară că pleca de bunăvoie? Nu, fusese singură tot timpul în care se pregătise să fugă de el. Chiar dacă ar fi primit veşti de la Ben care cereau o acţiune rapidă, tot nu s-ar fi purtat aşa cu el. Era limpede că îl ocolea dintr-un motiv necunoscut şi serios

După un drum parcurs în mare grabă, Hawk descălecă în faţa unei case mari din Tucson. Îl duse pe Diablo în spatele casei unde se afla o adăpătoare şi turnă un săculeţ cu ovăz în vasul metalic de lîngă ea. Apoi merse la uşa din faţă şi bătu. În mai puţin de un minut îi deschise o femeie încîntătoare, cu nişte ochi albaştri care îi aminteau de cei ai soţiei lui, deşi Maggie nu semăna cu mama ei.

– Da, pot să vă ajut cu ceva, domnule? întrebă Catherine.

„Ia-o uşor şi cu grijă."

– Soţul dumneavoastră este acasă, doamnă Carver?

– Nu v-au spus la club că azi e plecat din oraş cu treburi?

Hawk îşi ţinea pălăria între degetul mare şi arătător.

– N-am întrebat acolo, doamnă; e o problemă particulară; e vorba de fiica dumneavoastră.

Chaterine păli şi începu să tremure. Întrebă gîtuită:

– Maggie e rănită? Vă rog să nu-mi spuneţi că e...

Nu putu să rostească îngrozitorul cuvînt „moartă"

Hawk clătină repede din cap.

– Nu, doamnă, nu e rănită. Dar trebuie să o găsesc repede şi să o ajut înainte să fie rănită sau să intre în vreun bucluc mai mare decît cel în care deja este.

Catherine se uită neliniştită la bărbatul chipeş, îmbrăcat în negru, cu două pistoale pe coapse.

– Nu înţeleg, domnule. Ce doriţi de la mine? Unde e Maggie?

– Asta am venit să aflu, doamnă. După un schimb de telegrame pe care l-a avut ieri cu soţul dumneavoastră, a plecat singură în timp ce eu îl urmăream şi îl capturam pe Pete Barber.

– Nu mi-aţi spus cine sînteţi, domnule, şi ce treabă aveţi cu ea.

– Sînt Hawk Reynolds, ofiţer de poliţie în Unităţile Speciale ale Statelor Unite şi lucrăm împreună la cazul lui Ben Carver de la sosirea ei în Arizona.

Văzu privirea şocată la auzul acestor dezvăluiri.

– Oricît de greu vă va fi dumneavoastră şi soţului dumneavoastră să acceptaţi crudul adevăr, Ben Carver este vinovat de jefuirea băncii din Prescott şi de alte crime comise în altă parte. Nu ştiu de ce a plecat Maggie singură în timp ce eu eram după Pete Barber, dar poate fi în pericol dacă îl înfruntă singură pe Ben sau dacă dă peste Berk Barber, fratele lui Pete. Vedeţi dumneavoastră, am numit-o pe Maggie adjunctul meu ca să aibă autoritatea de a mă ajuta să fac acele arestări şi ca s-o apăr în timpul misiunii noastre.

– Îmi spuneţi că fiica mea e acum adjunctul unui ofiţer de poliţie şi că lucraţi împreună la cazul acesta?

– Da, doamnă. Ştiu tot, doamnă Carver. Ştiu că soţul dumneavoastră a convins-o pe Maggie să-l ajute pe Ben să evadeze şi să încerce să-i dovedească nevinovăţia. Mă tem că tot ce putem face este să dovedim că este vinovat. Sînt sigur că s-a dus după el să-l aresteze, aşa că vă rog să-mi spuneţi unde îi pot găsi.

Văzu apărînd pe faţa ei o expresie de nelinişte şi suspiciune.

– Încercaţi să mă faceţi să spun că sîntem implicaţi în nişte infracţiuni?

– Nu, doamnă, vreau doar să ajung la Maggie şi să o ajut. Vedeţi, doamnă Carver, eu o iubesc pe fiica dumneavoastră şi ea mă iubeşte pe mine. De fapt, sîntem soţ şi soţie; ne-am căsătorit de curînd în Benson.

În faţa privirii ei uluite şi neîncrezătoare, scoase certificatul de căsătorie şi insigna şi i le arătă.

– Nu v-a dezvăluit vestea asta în telegramă pentru că s-a temut că soţul dumneavoastră va intra în panică şi îl va îndemna pe Ben să se ascundă de noi, şi, de asemenea, voia să vă dea personal vestea. Mi-aş dori să nu ne fi cunoscut în aceste triste împrejurări, doamnă, dar acest lucru nu poate fi evitat. Tare aş fi vrut să nu fim noi cei care îl arestează pe fiul dumneavoastră vitreg, dar trebuie să ne facem datoria. Trebuie să mă ajutaţi s-o găsesc şi să-l băgăm din nou pe Ben la închisoare ca Maggie să nu aibă probleme.

– Ben nu i-ar face rău lui Maggie.

– Aveţi încredere în mine, doamnă Carver, e periculos şi disperat. Dacă vă iubiţi fiica tot atît cît o iubesc eu, ajutaţi-mă să o salvez.

– Ce se va întîmpla cu Maggie după ce o veți găsi? Sînteți ofițer de poliție şi ştiți ce a făcut. Va fi arestată şi trimisă la închisoare?

– Nu, doamnă. Vedeți dumneavoastră, am avut acceptul autorităților să-l scot pe Ben din închisoare ca să mă ducă la ceilalți şi la banii furați. Maggie s-a ocupat de partea asta, în locul meu; cel puțin asta ia-m raportat deja superiorului meu. Guvernul crede că am fost parteneri tot timpul, aşa că eu sînt cel în măsură s-o apăr, cu ajutorul dumneavoastră. Eu vă cer doar un lucru: cînd domnul Carver se întoarce acasă, nu-i spuneți că am fost aici şi că mi-ați dezvăluit unde se află Ben. Dacă o faceți, îl va alerta pe Ben să fugă înainte ca să ajung eu la el. Dacă Maggie este deja cu el, mi-e şi frică să mă gîndesc ce ar putea să-i facă în furia lui ca să se răzbune pe ea.

Catherine se înfioră de groază.

– Fireşte că îmi iubesc fiica; e singurul meu copil. Dar îmi cereți să-mi înşel soțul.

– Doar cîteva zile, doamnă, apoi...

Înnebunită, Catherine îl întrerupse:

– Newl nu mă va ierta niciodată că l-am trădat şi i-am pus în pericol fiul.

– Nu aveți de ales, doamnă. Ori îl sacrificați pe Ben, care este vinovat, ori o sacrificați pe Maggie, care e nevinovată. Ştiu că dumneavoastră şi soțul dumneavoastră l-ați ajutat pe Ben pentru că ați crezut în el, dar el nu vă merită loialitatea, şi mai ales pe spezele lui Maggie. Dacă vom conlucra şi vom păstra tăcerea, nimeni nu va şti că domnul Carver i-a cerut lui Maggie să

încalce legea.

– Asta înseamnă că nu le veți spune autorităților nimic despre el?

– Da, doamnă, așa că nu o să aibă probleme. Dacă nu vorbește chiar el. Dar spre binele dumneavoastră, al lui Maggie și al lui însuși, nu va vorbi. Va trebui să accepte că fiul lui e vinovat și că nu-l poate ajuta să se sustragă justiției. Știu că e o decizie grea, dar timpul e prețios, doamnă; Maggie are deja o zi avans în fața mea.

Chaterine se întoarse spre Hawk, zîmbi resemnată și zise:

– Am să-ți spun tot ce vrei să știi. Nu te superi că îți spun pe nume, nu-i așa? Acum ești ginerele meu.

Mai tîrziu, Chaterine adăugă zîmbind:

– Spune-i lui Maggie că sînt foarte fericită că s-a măritat. Mă bucur că o să-și lase slujba aia periculoasă și o să se așeze la casa ei. Sînt încîntată că te-am cunoscut, Hawk, în ciuda acestor circumstanțe grele.

– Pentru mine este o onoare și o plăcere că v-am cunoscut. Vă promit că o să am grijă de Maggie. Ne vom stabili la ferma mea din apropiere de San Antonio, imediat să terminăm cu problema asta. Acum trebuie să plec. Vă vom spune mai multe cu prima ocazie.

– La revedere, Hawk, și ai grijă. Sărut-o pe Maggie din partea mea.

– La revedere, doamnă.

După ce încălecă pe Diablo și porni către gară în încercarea de a-și ajunge din urmă soția, Hawk își spuse că făcuse bine că îi ascunsese mamei lui Maggie anumite fapte care i-ar fi putut stîrni neîncrederea și n-ar mai

fi vorbit. Fusese un lucru înțelept să nu-i spună că Maggie îi returnase verigheta şi insigna, şi nici că Ben era implicat în omorîrea familiei lui. Acum nu se gîndea decît cum să ajungă mai repede la Maggie.

La căderea întunericului, Chaterine stătea într-un balansoar pe verandă şi visa cu ochii deschişi la copilul din pîntecul ei şi la căsătoria surprinzătoare a fiicei ei. Abia aştepta să fie cu toții împreună, ca să-şi împărtăşească veştile bune şi să-l cunoască mai bine pe ginerele ei. Ar fi minunat ca în acelaşi an să i se nască cel de-al doilea copil şi primul nepot. Sufletul i se umplu de căldură cînd îşi aminti sunetul glasului lui Hawk şi privirea din ochii lui cînd vorbise de Maggie; se vedea limpede cît de mult o iubea. Se ruga ca Newl să fie înțelegător şi să-i ierte pe toți, cînd sosi vestea alarmantă. În zece minute, un doctor era chemat de urgență...

Capitolul 17

Vineri la ora două, pe 14 mai, Maggie se înregistră la *Windsor Hotel* din Socorro. Era obosită şi dorea o baie fierbinte şi o masă delicioasă; îşi dăduse seama că era prea tîrziu ca să mai plece călare spre Albuquerque în după-amiaza aceea. Era uimită şi încîntată să se afle într-un hotel atît de mare şi fermecător.

Clădirea cu faţada dreptunghiulară avea trei etaje şi multe coşuri de fum înălţîndu-se deasupra acoperişului plat, iar ornamentele exterioare erau artistic sculptate. În interior, podelele erau acoperite cu covoare, feroneria bine lustruită, iar pereţii un amestec de efect de lambriuri şi tapet ales cu gust. În timp ce se uita în jur, nu-i venea să creadă că se afla în inima pustietăţii, într-un loc situat la mare distanţă de marile oraşe şi aproape cuibărit între munţi.

Maggie puse şaua pe Blaze şi o scoase la plimbare înainte de a o duce la grajd. Porniră pe un drum ce ducea la Billings Smelter şi o fabrică de topit aur şi argint în lingouri, al cărui coş înalt trimitea un fum gros şi negru spre cerul senin.

Maggie, îmbrăcată într-o rochie de zi simplă dar drăguță, avu grijă să nu se îndepărteze prea mult de Socorro. Împrejurimile erau pitoreşti cu munții şi dealurile lor abundînd de verdeață şi cu fluviul Rio Grande şerpuindu-şi generos apele. În zonele ridicate văzu ferme, podgorii şi plantații de orz şi de porumb. La fel ca în celelalte aşezări de genul ăsta, oraşul era frecventat de mineri, cowboy, aventurieri, escroci şi alți profitori care îşi omorau timpul pariind, bînd, jucînd cărți şi vizitînd „dulcile porumbițe"

Maggie o duse pe Blase la grajd şi se asigură că îi va fi pregătită pentru a doua zi, la răsăritul soarelui, pentru a o porni spre Albuquerque.

– E periculos pentru o doamnă să străbată călare, neînsoțită, drumul acela, îi spuse îngrijorat proprietarul grajdului. Prin ținutul ăsta bîntuie tot soiul de ticăloşi.

Maggie îi explică precum că nu avea de ales, întrucît trebuia să-şi facă treaba de ziaristă şi nu avea cum altfel să ajungă în acel oraş.

Bărbatul arătă spre un grup de cai din grajd şi spuse:

– Sînt caii unui detaşament de soldați care pleacă într-acolo în zori ca să ajungă la Santa Fe. Îl vedeți pe căpitanul acela care stă în balansoar pe veranda salonului de biliard?

Maggie se uită la bărbatul în uniformă de militar şi dădu din cap.

– În locul dumneavoastră doamnă, m-aş duce să-l întreb dacă pot să merg cu ei; sînt sigur că va fi de acord.

– Mă duc, domnule, şi vă mulţumesc pentru informaţie. Ne vedem mîine în zori. Vă rog să aveţi grijă de Blaze.

– Nu vă faceţi griji pentru iapa dumneavoastră, doamnă, spuse zîmbind blajin proprietarul grajdului; la mine e în siguranţă. N-am pierdut încă nici un cal. Nu o să vă pară rău că aţi lăsat-o în grija mea.

Înainte de a se îndrepta spre *Windsor Hotel,* Maggie traversă strada largă şi plină de praf şi se apropie de ofiţer. Cînd se prezentă, bărbatul se ridică şi-şi scoase pălăria, fapt care îi spuse că era un gentleman manierat şi respectuos. Îi relată povestea ei scornită şi îl întrebă dacă ar putea însoţi şi ea detaşamentul în drum spre oraşul următor.

– Vom fi onoraţi să vă escortăm pînă la Albuquerque, domnişoară Malone. Pornim în zori, aşa că ne întîlnim la grajd, gata de plecare.

– Vă mulţumesc, domnule, sînteţi foarte amabil.

– Dacă soţia sau sora mea s-ar afla în pustietate, aş fi bucuros să ştiu că un bărbat s-ar oferi să le protejeze şi să le ajute.

Maggie se simţi vinovată cînd îl minţi că tovarăşul ei de drum rămăsese în Las Cruces cu piciorul rupt şi că ea trebuise să plece întrucît avea o întîlnire programată,

dar îşi zise că nu avea încotro.

– Ne vedem în zori la grajd. Vă mulţumesc, domnule, şi vă sînt profund recunoscătoare pentru ajutor.

Duminică, Maggie se simţi uşurată cînd căpitanul şi oamenii lui îşi luară la revedere de la ea şi porniră mai departe spre Santa Fe, întrucît astfel, amabilul ofiţer nu mai avea cum să descopere că-l minţise. În timp ce îşi lăsa lucrurile pe pat, zîmbi amintindu-şi de complimentele cu care o copleşise tot drumul. Îi făcuse mare plăcere să discute cu el despre familia lui şi ţinutul lui de baştină în timpul lungii lor călătorii. Era încîntată că nici unul din oamenii lui nu-i vorbise şi nu se comportase necuviincios cu ea. Călătoria se scursese fără nici un incident şi o adusese aproape de ţinta ei: Ben Carver care se afla în apropiere de Santa Fe. Avea să pornească a doua zi într-acolo.

Mîncă de prînz, făcu o baie şi se spălă pe cap. Se aşeză pe un scaun lîngă fereastra deschisă ca să-şi usuce părul lung şi, înainte ca să înceapă să citească un roman de dragoste, îşi lăsă privirea să cutreiere peisajul contrastant.

De la o pereche drăguţă care insistase să stea la masa lor la prînz, Maggie aflase că Albuquerque era situat într-o cîmpie aluvionară creată de fluviul Rio Grande şi că era străjuit la est de Sandia Mountains iar la vest de podişuri înalte. Cîmpiile irigate de peste şaizeci de ani erau foarte roditoare. Oraşul era populat în principal de anglo-americani, hispanici şi indieni. Mă-

rimea şi prosperitatea lui crescuseră după înfiinţarea căii ferate în '80. Biserica San Felipe de Neri era amplasată în piaţa din centrul „Oraşului Vechi". „Oraşul Nou" se afla la mică distanţă. Zona fusese vizitată de pistolari şi bandiţi renumiţi, iar folclorul local includea o poveste despre legendarul Billy the Kid.

Cînd ea făcuse remarca precum că oraşul era foarte curat, află că fostele ordonanţe mai influenţau încă purtarea locuitorilor.

Tovarăşul ei de masă îi cită un exemplu de cum glăsuia o astfel de ordonanţă: „Toţi proprietarii de case sau capii de familie dintre graniţele oraşului să aibă deosebită grijă ca servitorii lor să nu arunce apa murdară, gunoiul de la măturat, cenuşa sau resturile de la bucătărie în faţa pieţei, a drumurilor, a străzilor sau a aleilor" Ce minunat ar fi dacă toate oraşele ar emite asemenea ordonanţe, îşi zise Maggie.

În timp ce îşi răsfira părul ca să se usuce mai repede, îşi aminti cum se jucaseră degetele lui Hawk cu şuviţele ei castanii. Îi era cumplit de dor de el, îl iubea cu toată fiinţa şi o durea sufletul pentru prăpastia pe care o crease el între ei. În timp ce îşi amintea de săptămînile petrecute împreună, nu-şi putea imagina cum de se înşelase atît de tare în privinţa lui. Oare rămăsese pe mai departe mistuit de ură şi sete de răzbunare, sau sentimentele lui se schimbaseră după ce o cunoscuse? Se întrebă dacă cea mai mare greşeală din viaţa ei era că îl lăsase în urmă fără să-i ceară o explicaţie sau că se îndrăgostise de el şi se măritase cu el. Cum putea să-l

uite vreodată? Cît aveau să dureze această neliniște și această nefericire? Dar dacă ea era cea care greșea?

„Vei încerca să mă găsești, fermecătorul meu soț? Și dacă da, de ce: din dragoste sau ce să ajungi la Ben? Indiferent de ce explicații îmi vei da, voi mai fi eu în stare să am încredere în tine? Dacă Ben este nevinovat, te rog să nu vii după noi și să mă obligi să acționez ca să te împiedic să-i faci rău."

Dilemele cu privire la Hawk și la Ben îi frămîntară mintea toată după-amiaza. Se hotărî ca în caz că Hawk nu venea după ea, să-l găsească ea și să vorbească cu el imediat ce rezolva problema complicată legată de Ben. Singurul mod de a-și continua viața și de a-și vindeca rănile era să afle adevărul, indiferent care era.

Pentru a-și abate gîndurile de la Hawk, se gîndi la Abby și la mama ei; îi era dor de amîndouă. Trebuia să împiedice cumva ca ele sau familia Mercer să aibă de suferit de pe urma faptei ei din Yuma. Ben Carver îi influența fiecare problemă și aspect al vieții, concluzionă ea; trebuia să se lămurească repede cu el.

Hawk se grăbea cît putea s-o prindă din urmă pe Maggie. O telegramă lungă pe care o primise în ultimul oraș îi lămuri situația și îi dezvălui ce o făcuse pe soția lui să fugă de el. Și-ar fi dorit să nu fi implicat alți agenți în misiunea lui, dar avusese nevoie de informații despre ea. Presupuse că Maggie știa că cineva se interesase de ea la școala din Virginia și în Texas, și ea bănuia că era el. Din fericire, superiorul lui și alți agenți presupu-

neau că el ceruse acele informații ca să se asigure că era demnă de încredere întrucît era un element crucial în prezenta lui misiune.

Totuşi, mesajul conținea alte două părți care îl îndurerară. Maggie trebuie că încercase să-l verifice şi şeful ei îi spusese că nu era ofițer de poliție. În ciuda faptului că agenția *Carlton* era renumită, sursele la care apelase Howard îl dezinformaseră din nevoia de a-l păstra pe Hawk Reynolds sub acoperire. Era clar că Maggie credea că era doar un vînător de recompense şi un om care voia să se răzbune cu orice preț. Poate că se îndoia de faptul că erau căsătoriți în mod legal.

Ca şi cum „dovezile" încriminatoare nu erau suficiente ca să-l desființeze în ochii ei, Berk Barber îl prinsese în urmă cu cîteva zile pe Newl Carver, foarte probabil pentru a scoate de la el unde se ascundea Ben. După ce o vizitase pe mama lui Maggie, Hawk ceruse ca un agent din Tucson să-l supravegheze pe Newl ca să se asigure că acesta nu-l va avertiza pe Ben despre iminenta lui sosire.

Agentul raportase că nu ştia dacă Berk aflase adevărul din cauză că Newl nu îşi recăpătase cunoştința de cînd fusese rănit joi după-amiază lîngă un drum lăturalnic în apropiere de Tucson. Acum Newl era îngrijit acasă şi Hawk îşi imagina neliniştea lui Catherine. De cum aflase de la agent cine fusese atacatorul lui Newl, Hawk îşi dădu seama că dacă Berk repede şi fără oprire avea să ajungă la cabana ascunzătoare înaintea lui Maggie sau în acelaşi timp cu ea...

Nu ştia cum ar putea supravieţui pierderii ultimei persoane pe care o iubea. Dacă Berk sau Ben aveau să se atingă doar de un fir de păr al iubitei lui soţii, nu va avea linişte pînă nu-i va prinde pe ticăloşii ăia şi-i va omorî cu mîinile goale!

Maggie coborî din tren la Lamy, o aşezare aflată la optsprezece mile de Santa Fe. O luă pe Blaze şi se duse să mănînce la o cafenea din apropiere.

Era o perioadă a zilei relativ liniştită. Majoritatea locuitorilor, mai ales hispanicii şi de mult paşnicii indieni, îşi urmau obiceiul siestei de după-amiază sau se ocupau de treburile mai puţin obositoare în răcoarea din interiorul caselor şi magazinelor lor.

După ce parcurse zona ocupată, Maggie văzu în zare priveliştea munţilor Sangre de Cristo, ale căror piscuri înalte erau acoperite cu zăpadă, creînd un contrast fermecător cu albastrul de deasupra şi verdele abundent de dedesubt.

Mereu în alertă şi cu armele la îndemînă, Maggie porni spre dealurile împădurite de la nord de Gloretta Mesa. De îndată ce se află la adăpost, îşi schimbă hainele. Îşi puse blugii, o cămaşă neagră, o vestă de piele maro şi cizme, iar ca să ascundă că era femeie, îşi strînse părul sub pălăria neagră cu boruri largi. Apoi îşi continuă călătoria.

Ori de cîte ori auzea un zgomot, se ascundea pînă cînd călăreţul sau căruţa treceau de ea. Cum cerul se întunecase, împiedicînd-o să se orienteze după soare,

Maggie folosi busola pentru a se îndrepta spre sud-vest. Urmînd instrucțiunile lui Newl, văzu în cele din urmă cabana şi lîngă unul din colțurile ei, un cal alb cu pete maro, legat de un stîlp. Presupuse că Ben era pregătit să-şi ia zborul, pentru că animalul era înşeuat şi încărcat. Se încruntă cînd îşi aminti că armăsarul lui Ben rămăsese în Tucson după arestarea lui; însemna, deci, că fie Ben se furişase pînă la tatăl lui după evadare, fie Newl venise pe ascuns la fiul său; sfidarea avertismentelor ei o irita.

Descălecă, îşi scoase pălăria şi îşi eliberă părul. Bătu la uşă şi strigă:

– Sînt eu, Maggie!

– E deschis, intră! veni răspunsul lui Ben, a cărui voce o recunoscu din scurta lor întîlnire din Yuma.

Maggie împinse uşa şi intră în cabană. Îngheță cînd dădu cu ochii de Ben legat fedeleş de un scaun şi auzi un glas de gheață rostind în spatele ei:

– Întoarce-te uşurel, femeie, şi dă-mi pistolul ăla.

Maggie citi neliniştea din ochii verzi ai lui Ben şi îi văzu încordarea, în ciuda faptului că el căuta să le ascundă. Auzi scîrțîitul uşii care se închidea şi zgomotul zăvorului tras la loc, apoi se întoarse şi se pomeni față-n față cu Berk Barber. Primul gînd care îi trecu prin minte fu că renumitul bandit părea a fi mai degrabă fratele lui Ben decît al lui Pete. Îi văzu privirea îngustată cercetînd-o rapid, apoi ațintindu-se în ochii ei.

Se hotărî să blufeze, întrebînd cu un accent sudist:

– Cine eşti? De ce e legat Ben şi de ce ai îndreptat

spre mine pistolul ăla?

– Ei bine, surioară, se pare că ai picat la țanc.

Din cuvintele lui ironice, Maggie își dădu seama că știa cine era ea, sau credea că știe. Își aminti – prea tîrziu, din nefericire – că armăsarul lui Ben era maro cu pete albe.

– Nu înțeleg, murmură ea, încercînd să pară derutată și feminină, deși ținuta și armele ei probabil că o trădau.

– Bătrînul Ben mă înțelege de minune, nu-i așa, Ben?

– Nu-mi băga sora în treaba asta, Berk; ea nu știe nimic. E o adevărată doamnă din sud.

Ben se uită la Maggie și spuse:

– Îmi pare rău pentru necazul ăsta; am încercat să-i spun tatei să nu te trimită aici cu bani pentru provizii; mă și mir cum ai reușit să găsești locul ăsta ascuns.

Maggie înțelese aluzia și marșă.

– Mi-a desenat o hartă și am avut busolă. Mi-a spus că ai nevoie de bani pentru mîncare și că nimeni n-ar bănui o femeie că ți-i aduce. Ce se petrece, Ben? Cine e omul acesta oribil? De ce ești legat?

– Pistolul, domniță, repede!

Maggie simți țeava pistolului lui Berk împungîndu-i umărul. Încruntată, își scoase Coltul și i-l întinse nemernicului. Mima dezgustul în timp ce-i spuse lui Ben:

– Nu știu de ce tatăl tău a insistat să port arma asta prostească și periculoasă; doar i-am spus că nu știu s-o încarc și să trag. Mi-a spus că faptul că o am la mine o să-i sperie pe agresori. La fel și ținuta asta caraghioasă.

I-am spus că nimeni cu putină minte n-o să mă ia drept bărbat, dar el a insistat, aşa că m-am supus. Abia aştept să mă văd iar în rochie.

Se uită trufaşă la Berk şi adăugă:

– Se pare că domnul Carver a greşit socotelile, întrucît acum mă aflu la mila unui ticălos scîrbos. Trebuie să insist să dai la o parte pistolul ăla, domnule; mă înspăimîntă. După cum vezi, nu sînt o ameninţare pentru dumneata.

– Aşează-ţi fundul ăla frumos în scaunul de lîngă Ben.

În faţa acestui ordin rostit cu glas de gheaţă, Maggie ridică din umeri şi îl fulgeră cu privirea.

– Cum îndrăzneşti să foloseşti termenul ăsta? Nu aşa se vorbeşte cu o doamnă. Eşti lipsit de maniere, domnule, şi n-ai nici un pic de respect pentru sexul slab şi ar trebui să fii biciuit!

– Stai jos şi închide-ţi clanţa aia frumoasă pînă nu mă înfurii de-a binelea!

Trimiţîndu-i încă o privire trufaşă şi revoltată, Maggie se aşează, îngînînd:

– Nu e nevoie să fii atît de nepoliticos şi ursuz, domnule, sau atît ...

– Ţi-am spus să-ţi ţii fleanca, femeie!

– Las-o îm pace, Berk; e una din fetele alea delicate din sud; nu înţelege rosturile şi vorba vestului.

– Engleza o înţelege, nu-i aşa? Ori tace, ori îi pun căluş.

Maggie îşi încrucişă braţele peste abdomen, pufni

dezgustată şi îşi luă un aer ofensat în aşteptarea unui moment prielnic. În tot acest timp, îi urmări pe cei doi care aveau o discuţie lămuritoare, dar înspăimîntătoare pentru ea.

– Şi-acum, Ben, unde-s banii pe care i-ai furat de la fratele meu? Pete e furios şi îi vrea repede înapoi. Ştie că tu i-ai furat, nu Coot. Unde i-ai ascuns? Mi-a spus că dacă te găsesc şi îi înapoiezi banii, o să-i împartă în trei. Se-nţelege că eu am să iau jumătate pentru deranjul meu. Spune-mi unde sînt, altfel o împuşc pe micuţa doamnă. De fapt, s-ar putea s-o împuşc în două feluri, cu ambele mele pistoale.

Maggie se crispă în faţa privirii lascive a banditului. Nu era nevoie să i se spună la ce se referea el, întrucît nemernicul îşi mîngîia umflătura crescîndă din pantaloni. Privirea ei fugi spre Ben care striga la bărbatul care rînjea şi se zvîrcolea cu scaunul hîrşîind podeaua.

– Atinge-te de ea şi am să te omor cu mîinile goale, ticălosule!

– Cum ai s-o faci cu mîinile legate? Încetează cu foiala şi nu te mai stropşi la mine că chiar că mă înfurii. Doar nu vrei să mă mănînce degetul şi să-l scarpin de trăgaci.

– Las-o să plece, Berk, şi am să-ţi spun unde am ascuns banii.

Maggie se uită lung la Ben. Oare blufa sau spunea adevărul ca să salveze viaţa ei şi a lui? Întrebă:

– Cum ai putut să faci ceva atît de oribil, Ben? Nouă ne-ai spus că eşti nevinovat, că ţi s-a înscenat toată

povestea. Noi am crezut în tine, dar tu ne-ai mințit. Cerule, chiar eşti infractor!

Nu ştia dacă privirea lui spăşită era prefăcută sau autentică. O dusese de nas în Yuma şi probabil că asta făcea şi acum. Hawk avusese tot timpul dreptate în privința ticăloşeniei fratelui ei vitreg. Însemna oare că Ben era vinovat şi de uciderea cu sînge rece a familiei Reynolds...?

– Îmi pare rău, Maggie, dar sînt vîrît în treaba asta pînă peste cap. Eu...

– Gura, amîndoi! Puteți pălăvrăgi mai tîrziu. Nu asta am întrebat. Cum ai făcut cu banii înainte să fii arestat?

– Nu aveam de gînd să-i înşel pe Pete şi pe Slim. După ce ne-am despărțit, m-am gîndit cu ce poftă se uita Coot la săculeții ăia şi mi-am zis că o să vrea să pună laba pe ei, aşa că m-am întors şi i-am ascuns în alt loc. Am fost capturat şi trimis în cloaca aia din Yuma înainte să apuc să mă întîlnesc cu ei şi să împărțim banii. Dacă îmi promiți că nu-i faci nimic lui Maggie, mă duc să ți-i aduc. O să-mi ia cam o săptămînă, dar am să mă țin de cuvînt.

– Să nu îndrăzneşti să mă laşi aici singură cu acest... acest ticălos!

„Ştiu ce vrei să faci, laşule mincinos! Să-ți salvezi pielea sacrificîndu-mă acestui lup pofticios."

– Dacă Berk îşi dă cuvîntul că nu se atinge de tine, Maggie, n-o s-o facă. Cu cît mai repede scap de necazul cu Pete şi Slim, cu atît mai bine. La dracu', Berk, Pete ar trebui să mă cunoască destul de bine ca să-şi dea

seama că nu l-aş înjunghia pe la spate! Am umblat o grămadă de timp împreună ca să ştie că poate avea încredere în mine.

– Pete n-are încredere în nimeni, în afară de mine şi de Slim. Unde-s banii, Ben?

Maggie observă cum cel legat cîntărea în gînd situaţia. Presupuse că Ben dăduse la iveală anumite fapte în încercarea de a-i schimba părerea lui Berk despre el. Probabil că nu-i păsa deloc ce avea să creadă sau să facă ea mai tîrziu. Dacă ar fi cunoscut-o cît de cît, şi-ar fi dat seama că ea era pentru el o ameninţare tot atît de mare ca Berk! Minciunile lui o vîrîseră într-un bucluc teribil şi o făcuseră să ia decizii greşite, inclusiv să-şi trădeze soţul. O va ierta oare vreodată Hawk pentru că se îndoise de el şi îl părăsise? Va accepta oare vreodată Newl crudul adevăr despre fiul său? Ben îi înşelase pe toţi şi se folosise de ei ca să-şi obţină libertatea. Totuşi, un lucru nu înţelegea: de ce rămăsese Ben la cabană cînd ar fi putut recupera banii furaţi şi la ora asta ar fi fost departe? Oare crezuse că ea putea găsi o cale ingenioasă de a-l reabilita şi de a-l scăpa de cei ce îl ameninţau? Se concentră din nou asupra lui Ben auzindu-i vorbind în cele din urmă.

– Imediat ce îţi spun unde sînt, ai să ne împuşti pe amîndoi şi ai să pleci după ei. Renunţ la partea mea dacă aşa vrea Pete, dar eu mă voi duce să iau banii şi să îi dau lui Pete. Mergem cu toţii după ei. Sau dă-i ei drumul şi mergem noi doi.

Maggie se întrebă dacă Newl îi transmisese lui Ben

vestea arestării lui Pete, căci, de bună seamă, la ora asta Hawk trebuie să-l fi băgat deja în arest. Aveau mare noroc că Berk nu ştia ce se întîmplase săptămîna trecută în Tombstone şi habar nu avea de soarta fratelui său.

– Eşti tare protector cu sora asta a ta, nu?

– Aş face orice să nu i se întîmple ceva. Dacă-i dai drumul, îţi dau ţie partea mea.

– Ca să poată fugi degrabă la prietenii tăi după ajutor, hai? Ia-ţi gîndul!

– N-am nici un prieten atît de iscusit sau de prost să se pună cu tine, cu Pete şi cu Slim.

– Poate că o să o lăsăm legată aici s-o găsească cineva.

– Va muri de foame pînă atunci. Dă-i drumul, altfel nu spun nimic.

– Ba cred că te pot convinge să-ţi dai drumul la meliţă.

– Las-o să plece, Berk, şi îţi dau partea mea din ultimele trei lovituri pe care le-am dat; sînt peste şaizeci de mii de dolari, o parte în aur.

– Am senzaţia că ţi-e mai mult decît o soră. Să nu-mi spui că i-ai făcut felul şi ţi-a picat cu tronc. Există un nume pentru asta.

– Maggie mi-e soră vitregă; nu sîntem rude de sînge. N-am crescut împreună; nici măcar nu ne-am întîlnit, decît o dată, aşa că nu vorbi urît despre ea.

– Da, eşti lulea după ea. Ce-ai să te faci cu o mironosiţă ca ea? O să te însori cu ea ca să poţi s-o ciocăneşti cît vrei?

– Taci, ticălosule spurcat la gură!

Maggie nu-şi dădea seama dacă tot ceea ce spunea fratele ei era sincer; părea cu adevărat înfuriat de cuvintele lui Berk. Încerca oare Ben să o salveze sau doar încerca să pună la cale o evadare vicleană?

– Taie-mi legăturile, Berk; mi-au amorţit mîinile şi mă dor braţele. Îţi jur că nu mă mişc de aici.

Spre mirarea lui Maggie, Berk se supuse. Cuţitul ei se afla ascuns în cizma dreaptă, dar cum să ajungă la el?

– Uite cum facem, Ben...

Cuvintele lui Berk fură întrerupte de un strigăt venit din afară.

– Hei, voi din cabană! Pot să mă apropii?

Berk se încordă şi se uită la uşă ca pentru a se asigura că era zăvorîtă. Maggie avu timp să-şi mascheze uimirea la auzul vocii lui Hawk. Cum de îi găsise, şi încă atît de repede? O spionase tot timpul aşa cum făcuse din Wilcox pînă în Yuma? Înlătură repede aceste bănuieli. Fără îndoială că ajunsese în Tombstone la scurt timp după plecarea ei şi îi luase urma.

Ca şi ea, Hawk probabil credea că armăsarul de afară era al lui Ben şi cum pe Blaze o recunoscuse fără doar şi poate, îşi închipuia că în cabană erau doar ei doi. Trebuia să facă neapărat ceva ca să-l împiedice pe Berk să-i împuşte bărbatul înainte să ajungă la cabană, dar ce?

Capitolul 18

Berk ordonă repede şi cu voce joasă:

– Vino aici, femeie! Ben, tu rămîi nemişcat şi mut, altfel o împuşc cît ai zice peşte!

– Sînt bătut în cuie, Berk, aşa că ai grijă la degetul ăla de pe trăgaci. N-aş face nimic care să-mi pună în pericol sora.

Maggie se duse la uşa de la intrare, lîngă Berk, şi ultimul lui ordin îi îngheţă sufletul.

– Scapă repede de el, ori de nu, nu apucă să pună piciorul pe pămînt!

Maggie îşi simţi inima bubuind şi se rugă ca Hawk să nu facă sau să nu spună ceva care le-ar fi scos la iveală relaţia. Trase zăvorul şi deschise uşa cam o jumătate de metru şi se aşeză în acel spaţiu liber, tocmai la timp să-l vadă pe Hawk descălecînd la capătul poienei şi să-l audă strigînd a doua oară:

– Hei! Pot să mă apropii?

Simți în spate țeava pistolui lui Berk, în timp ce acesta stătea lipit de perete, în afara razei vizuale a lui Hawk. Un vînt puternic îi aduse părul pe față şi pe ochi şi ridică o mînă ca să şi-l dea la o parte.

– Ce doreşti, străine? strigă ea, sperînd că el o să priceapă că vrea să-l alerteze, spunîndu-i „străine" cu un exagerat accent sudist. Cu mîna liberă, îi mai trimise un indiciu, ținînd două degete drepte şi ridicîndu-le rapid. Ştia că Berk nu putea vedea semnul din cauză că era mascat de corpul ei. Îl văzu pe Hawk luîndu-şi o clipă privirea de la fața ei coborînd-o, apoi, dînd uşor din cap în semn că a înțeles. Fu uşurată că el nu făcu nici o încercare de a se apropia de cabană, ci rămase relaxat lîngă Diablo, deşi ea ştia acum că era precaut. Îl văzu scoțîndu-şi pălăria şi rostind pe un ton blajin:

– Vine furtuna, doamnă, şi căutam un adăpost. S-ar părea că o să fie lungă şi urîtă. Aveți nişte cafea fierbinte înăuntru? V-aş fi foarte recunoscător pentru o ceaşcă de cafea şi un acoperiş deasupra capului pînă să înceapă ploaia.

– Îmi pare rău, domnule, dar fiul meu are pojar şi e foarte contagios, arde de febră, aşa că nu puteți veni înăuntru. Mai e o cabană la cîteva mile de aici, spre sud-est. E mai bine să vă adăpostiți acolo.

– Poate reuşesc să ajung acolo înainte să înceapă potopul. Mulțumesc, doamnă, şi-i doresc fiului dumneavoastră însănătoşire rapidă.

– Sînteți foarte amabil. Vă urez noroc.

Maggie tresări cu tot corpul cînd un tunet bubui năpraznic şi un fulger brăzdă cerul. Era evident că se

apropia furtuna.

– Rămas bun, doamnă. Vă mulțumesc din nou.

– Cu plăcere, domnule, şi aţi face bine să vă mişcaţi repede.

Îl văzu pe Hawk încălecînd şi punîndu-şi mîna lejer pe şold, lîngă armă. Blaze necheză ca pentru a-şi saluta cunoscuţii. Ca să-l facă pe Berk să stea liniştit, Maggie şopti:

– Se pregăteşte să plece. Îşi pune mantaua de ploaie. Îl urmăresc şi îţi spun cînd a plecat.

– Ţi-a mers mintea repede, femeie; chiar eşti deşteaptă, nu-i aşa?

– Am căutat să găsesc un pretext ca să-l ţin la distanţă să nu-l împuşti. Nu văd de ce ar fi trebuit să moară un trecător nevinovat. Văzu pofta din ochii lui Berk în timp ce se uita la ea şi se cutremură numai la gîndul că acea creatură urît mirositoare ar putea s-o atingă. Era mai bine să nu-l provoace.

– Străinul ăla a avut dreptate, spuse ea. O să se pornească furtuna. Cerul e tot mai negru şi aerul umed. Zona asta e periculoasă pe timp de furtună?

– Nu ştiu. De ce, domniţă, ţi-e frică de furtună?

– Să spunem doar că nu-mi place violenţa de nici un fel. Există vreun şopron în spate unde să ne adăpostim caii?

– Nu, stau foarte bine şi acolo.

– Dacă i-am aduce înăuntru? Nu vreau să păţească iapa mea ceva. Ţin mult la ea şi nici nu-i a mea.

– Nu, or să împută locul şi or să ne înghesuie. Caii şi vacile stau pe imaş în timpul furtunii.

Maggie se uită afară şi o văzu pe Blaze nechezînd şi

lovind pămîntul cu copita.

– E în regulă, fetiţo, linişteşte-te, spuse ea.

– Cred că iapa ta e în călduri. Tare mai trage la armăsarul ăla negru. Deşi, pe al meu nu pare să-l bage în seamă.

Maggie îl văzu pe Hawk dispărînd în pădure. Acum se simţea uşurată, era sigură că va găsi el un plan ca s-o salveze.

– Nu mă pricep la lucrurile astea vulgare. Dar îi înţeleg repulsia dacă acel cal se aseamănă cu stăpînul lui.

– Ai o limbă ascuţită, femeie, şi eşti foarte îngîmfată.

– Dar la ce te aşteptai, domnule, cînd vorbeşti atît de murdar cu mine? Nu-mi dai nici un motiv să cred că ai avea vreun strop de sînge de gentleman.

– O gură slobodă poate fi periculoasă prin părţile astea. Mai bine ai învăţa să ţi-o stăpîneşti. Pun pariu că o femeiuşcă arătoasă ca tine scapă de cele mai multe ori neatinsă doar dînd din gură. Nu-i aşa, Ben?

Cum răspunsul nu sosi, amîndoi se întoarseră către locul în care stătuse Ben. Locul era gol. Ca şi Berk, Maggie se uită după vreo ascunzătoare şi chiar după uşă, dar nimic! Ben dispăruse! Inima i se opri de groază la gîndul că Berk se va răzbuna pe loc. „Linişteşte-te, Maggie, şi foloseşte-ţi mintea!" Se holbă în jur cu o uimire exagerată.

– Unde e? Nu mai există altă uşă. Ferestrele sînt închise. Nu are unde să se ascundă aici. Nu putea să dispară pur şi simplu. Nu înţeleg.

Îl văzu pe Berk zăvorînd uşa şi păşind spre ea cu ochii îngustaţi. Intenţionat, făcu ochii mari şi bătu în retragere.

– Nu da vina pe mine, Berk; nu eu l-am ajutat să scape. Nemernicul ăsta de frate vitreg al meu o să dea de necaz cînd am să-i spun tatălui lui că m-a abandonat.

– M-ai ținut de vorbă ca să se strecoare afară, așa-i?

– Fireşte că nu! Am făcut exact ce mi-ai ordonat. Nici n-am fi avut cînd să punem la cale vreun plan. Ai stat tot timpul cu ochii pe mine. Cum s-a furişat aşa, nevăzut şi neauzit? Nu poate să ajungă departe pe jos.

– Probabil a avut un cal înşeuat prin apropiere.

– N-ai verificat locul înainte să-l prinzi?

– Nu m-am uitat peste tot. Am picat peste el cînd era afară şi îşi uşura mădularul. Stai jos şi ține-ți fleanca pînă mă uit eu pe aici.

Maggie se conformă pentru a trage de timp şi a-l lăsa să se calmeze. Îl văzu uitîndu-se într-un dulap plin cu diferite obiecte, apoi examinînd pereții, ferestrele şi podeaua fără să găsească nimic suspect. Apoi, Berk se opri lîngă un rastel de lemn cu cîteva etajere pe care se aflau provizii. Îl apucă de un capăt şi îl trase de la perete, dînd la iveală o uşă mică deschisă în exterior. Împinse la loc rastelul mobil care nu făcu nici un zgomot şi se uită la celălalt capăt al lui.

– A uns mereu balamalele ca să nu facă zgomot. În spate a pus nişte tufe proaspăt tăiate ca nimeni să hu vadă ieşirea secretă şi crăcile ca să nu trosnească atunci cînd iese. Îi pasă mai mult de pielea lui şi de bani, decît de tine, surioară.

– Eu şi fratele meu vitreg abia ne cunoaştem. Dacă era frate bun cu mine, nu m-ar fi lăsat cu nici un preț în pericol. Ben Carver nu se poate numi bărbat, iar eu am fost o proastă că l-am lăsat pe tatăl lui să mă convingă

să vin aici ca să-l ajut. Domnul Carver o să fie zdrobit de durere cînd o să afle că fiul lui e un nelegiuit. Probabil că Ben se duce acum glonț la banii ăia. Dacă aș ști unde sînt, ți-aș spune, Berk, ca să-l poți prinde și să nu-i mai împarți cu el. Fratele tău a avut dreptate; Ben nu e un om de încredere. Sper să-l biciuiești cînd pui mîna pe el.

– Am să fac mai mult, domniță; am să-i fac ce i-am făcut și bătrînului lui săptămîna trecută. Așa am aflat de cabana asta.

– Ce vrei să spui? întrebă îngrozită Maggie holbîndu-se la el.

– I-am dat trei gloanțe în schimbul cîtorva vorbe.

– L-ai împușcat pe domnul Carver?

Maggie simți că îngheață cînd îl văzu dînd nepăsător din cap și rînjind.

– L-ai... l-ai omorît?

– Nici un om nu mai umblă cu grăunțele mele în el.

– Mama... l-ai făcut rău și mamei mele? E...

– Nici n-am văzut-o. L-am prins pe Carver în afara orașului. Era singur.

Maggie închise ochii și oftă ușurată. Imediat, deveni din nou neliniștită.

– Trebuie să mă duc la mama. Trebuie că e copleșită de durere. Cum ai putut să împuști un om nevinovat? Ce fel de om ești?

– Nu te duci nicăieri pînă nu pun mîna pe banii ăia.

Văzîndu-l că ia o frînghie de pe masă, Maggie întrebă:

– Ce vrei să-mi faci? E limpede că Ben nu o să vorbească și nici n-o să împartă banii cu tine ca să mă salveze.

– Mă duc să-l caut pe nemernic. Îl tîrăsc înapoi aici şi îl fac să vorbească. Am să-l jupoi milimetru cu milimetru şi pe urmă îl ciuruiesc. Stai potolită să te leg.

Maggie se gîndi că lui Berk i-ar fi părut suspect dacă ea se lăsa legată fără împotrivire, aşa că spuse:

– Nu mă lăsa aici fără hrană şi fără apă, Berk. Cine o să mă dezlege mai tîrziu? N-am să fiu în siguranţă aici.

– Ghinionul tău; aşa îţi trebuie dacă eşti rudă cu nenorocitul ăla.

– Nu e vina mea. Te rog, nu mă lăsa legată şi neajutorată.

– Eşti tare ispititoare, femeie, dar i-am promis lui Pete că-l ajut. Poate ai să fii mai drăguţă cu mine cînd mă întorc.

Maggie pufni ţîfnoasă:

– La vremea aia s-ar putea să fiu moartă.

– Mă îndoiesc; eşti prea aprigă ca să mori uşor şi repede. Ne mai vedem noi, ascultă la mine; şi data viitoare ne vom distra niţeluş.

În timp ce Berk părăsea cabana şi încăleca, Maggie se întrebă ce gîndea oare Hawk văzîndu-l pe fratele lui Pete, căci, fără îndoială că pîndea locul de undeva din pădure. Totuşi, dacă pîndea de undeva din faţă, nu avea de unde să ştie că Ben o ştersese prin spatele cabanei şi presupunea că fratele ei vitreg era cu ea. Nu-i rămînea decît să aştepte ca Berk să se îndepărteze cît mai mult ca să poată striga după ajutor.

Apoi, un gînd oribil îi veni în minte. Dar dacă Hawk îl văzuse pe Ben ieşind din cabană sau furişîndu-se printre copaci şi trăsese concluzia că ea îl trăsese pe sfoară cu semnalele ei ca să-i dea timp lui Ben să fugă? Dacă

acum Hawk era pe urmele lui Ben? Dacă Berk dădea de amîndoi şi îi împuşca? Nu putea suporta gîndul că Hawk ar muri.

În ciuda pericolului în care se afla, principala ei preocupare era Hawk. Acum nu mai avea nici un dubiu că Ben era vinovat. Pe ea o sacrificase fără să clipească, dar cum avea să se simtă la gîndul că din cauza lui tatăl său îşi pierduse viaţa? Trebuie că mama ei era zdrobită de durere şi bolnavă de frică pentru fiica ei.

Îngrijorarea lui Maggie fu agravată de nişte împuşcături îndepărtate. Cine era trăgătorul şi cine era ţinta: Ben, Berk sau Hawk? Aşteptă tot mai neliniştită să afle răspunsul la aceste întrebări. La scurt timp, uşa cabanei se deschise, dar nu putu să se întoarcă să vadă cine era. Inima îi bătea ca o tobă.

– Blaze! ţipă ea cînd iapa intră tropăind în cabană şi îşi smuci capul în direcţia ei.

– Cum ai deschis... Hawk!

Îl văzu ieşind de după uşă şi alergînd spre ea.

– Eşti teafără, Maggie, iubita mea? întrebă el cuprinzîndu-i faţa şi cercetînd-o repede, după care o sărută cu nesaţ.

După ce buzele li se despărţiră, Hawk scoase repede cuţitul şi îi tăie legăturile. Cînd ea aproape îi căzu în braţe, o strînse puternic la piept.

– Mi-ai mîncat ani din viaţă, Maggie, cu sperietura pe care mi-ai tras-o. Nu trebuia să pleci singură. Mai să înnebunesc încercînd să ajung la tine înaintea lui Berk.

Maggie se lăsă pe spate şi întrebă:

– De unde ai ştiut că venea şi el?

– Vorbim despre asta într-o clipă. Eşti bine?

– Sînt bine, acum că eşti aici şi eşti teafăr. Cînd am auzit împuşcăturile alea mi-a fost teamă că ai dat peste Berk sau peste Ben.

– N-am dat. Împuşcăturile veneau din pădure. Am fost îngrijorat de moarte cînd l-am văzut pe Berk plecînd singur. A înconjurat cabana uitîndu-se după urme. După plecarea lui, m-am furişat şi am făcut la fel. Am văzut uşa secretă şi urme de cizme şi mi-am imaginat că Ben a şters-o în timp ce noi doi vorbeam iar Berk te păzea. Aşa a fost, nu?

– Eşti foarte isteţ, partenere. Ben a furat banii ascunşi şi Pete i-a cerut lui Berk să-i recupereze. A văzut roşu în faţa ochilor cînd a constatat că Ben a întins-o. Dacă el a tras focurile alea s-ar putea să se întoarcă în scurt timp cu Ben. Cum m-ai găsit?

– Vorbim mai tîrziu despre asta. Acum hai să ieşim de aici şi să ne ascudem înainte să apară cineva.

Apucă frîul lui Blaze şi mîna lui Maggie şi se îndreptă spre uşă.

– Stai, pistolul meu! spuse Maggie şi luă arma din cuiul de lîngă uşă unde o agăţase Berk.

Hawk le duse în pădure unde îl aştepta Diablo.

– Rămîi aici cît arunc o privire primprejur. Ţine pistolul la îndemînă pînă mă întorc. După aceea stăm de vorbă şi facem planuri.

După cîţiva paşi, Hawk se întoarse, zîmbi şi spuse:

– Te iubesc, Maggie Reynolds, şi mă bucur că eşti în siguranţă. Mă întorc repede.

– Dacă nu, vin eu după tine, pentru că şi eu te iubesc.

Îl urmări cu sufletul plin de căldură cum se îndepărta grăbit spre cabană, dispărînd apoi după ea. Brusc, îşi dădu seama că furtuna nu se pornise şi părea s-o ia spre vest. Asta era bine, îşi spuse ea, întrucît nu ştergea urmele de care aveau nevoie ca să ajungă la Ben şi la Berk. Nici unul din ei nu trebuia să scape de pedeapsă.

Pedeapsă... Berk trebuia pedepsit pentru uciderea tatălui ei vitreg. Imediat ce era posibil, avea şă-i trimită mamei ei o telegramă ca s-o anunțe că era teafără, apoi avea să se ducă la ea ca s-o consoleze. Ce tragic să pierzi doi soți! Bine măcar că Hawk nu pățise nimic şi părea foarte fericit să o revadă. În curînd avea să ştie adevărul.

Douăzeci de minute mai tîrziu Hawk se întoarse singur şi încins de alergătură. Înhăță bidonul şi bău cu nesaț, apoi i-l întinse lui Maggie care refuză clătinînd din cap.

– Lasă-mă cinci minute să-mi recapăt răsuflarea şi îți voi povesti totul.

Văzînd-o privind neliniştită în jur, adăugă:

– Au plecat, iubito, liniştește-te. Am găsit locul unde Ben avea un cal ascuns. Am urmărit o porțiune de drum urmele, dar cum duceau în aceeaşi direcție m-am întors. Erau două perechi de urme. N-am văzut nicăieri sînge, aşa că presupun că nici unul nu e rănit.

– Crezi că Berk l-a ascuns pe Ben?

– Nu; după poziția urmelor şi decalajul dintre ele, nu. Aş zice că Berk a tras ca să încetinească fuga lui Ben sau să-l oprească, dar a ratat de fiecare dată. Ar fi bine

să ne mişcăm înainte să ia un avans prea mare faţă de noi. Curînd se va lăsa întunericul. Vrei să mergem la Santa Fe şi să mă aştepţi acolo? Trebuie să fii terminată după chinul de aici.

– Nu, vreau să merg cu tine, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Bine, dar să fii în alertă, indiferent ce se întîmplă. Avantajul nostru e că Berk şi Ben nu ştiu că sîntem pe urmele lor. Îi vom prinde şi îi vom aresta.

– Tatăl meu vitreg e mort, Hawk. Berk mi-a spus că l-a prins şi l-a omorît săptămîna trecută. Mi-a spus că mamei nu i-a făcut nimic şi mă rog să fie adevărat.

Hawk o luă în braţe şi o mîngîie.

– Este, iubito; ea nu era cu Newl Carver cînd s-a întîmplat incidentul. Dar Newl n-a murit, cel puţin asta e ultima veste pe care o am despre el. E grav rănit şi inconştient, dar e acasă şi e îngrijit de un doctor şi de mama ta.

Maggie îşi ridică spre el ochii înlăcrimaţi.

– De unde ştii toate astea?

– M-am dus s-o văd pe mama ta, înainte ca să zbor după tine şi înainte să sosească vestea împuşcării lui Newl Carver. Ea mi-a spus unde se află cabana. Am alergat ca vîntul să ajung şi mai repede, am primit o telegramă de la superiorul meu. Aşa am aflat ce i s-a întîmplat lui Newl. Nu te teme, tatăl tău vitreg o să se facă bine.

– Ai cunoscut-o pe mama şi ea ţi-a spus unde să ne găseşti pe mine şi pe Ben? De ce?

– M-am dus la ea pentru că trebuia să te găsesc

repede. E o femeie frumoasă şi bună ca tine, Maggie. I-am povestit despre căsătoria noastră şi despre cît te iubesc. I-am mai spus şi că eşti adjunctul meu şi că lucrăm împreună la cazul ăsta pentru că Ben este vinovat, dar am rugat-o să păstreze secretul asupra acestor două lucruri ca să nu-i alerteze pe Newl şi pe Ben. Am convins-o că eşti într-un mare pericol şi ai nevoie de ajutor.

– Şi mama chiar a crezut o poveste atît de şocantă spusă de un străin? A avut încredere în tine şi ţi-a spus unde să vii?

– Şi tu ai avut cîndva încredere în mine, iubito, dar anumite fapte te-au făcut să crezi că te-ai înşelat în privinţa mea. Nu te-ai înşelat. Cînd ai cerut să fiu verificat, ţi s-a spus că nu sînt ofiţer de poliţie; nu-i adevărat; au spus-o intenţionat, pentru a-mi proteja acoperirea. Ţi-am spus cinstit cine sînt şi ce sînt şi ţi-am jurat că eşti autorizată legal să fii adjunctul meu. N-am mințit, Maggie, ţi-o jur din nou. Trebuia să-ţi fi spus că Berk şi Ben seamănă între ei, dar pe atunci îmi era teamă că asta ar putea să-ţi influenţeze judecata. Mai tîrziu, am uitat să îndrept greşeala. Cu toată sinceritatea, Maggie, nu ştiu care din ei a fost al cincilea atunci, la fermă, dar cred că a fost Ben Carver pentru că mi s-a spus că Berk Barber se afla altundeva în ziua aceea. Aş vrea să putem discuta mai mult şi să lămurim totul, dar trebuie să ne punem în mişcare.

– Ai dreptate, Hawk, dar îmi poţi răspunde la două întrebări scurte?

– Da.

– De ce nu i-ai spus şerifului din Tombstone despre implicarea lui Pete şi a lui Slim în jaful din Prescott şi că pentru asta îi urmăream?

– N-am vrut ca ziarul din Prescott să culeagă prematur povestea; ăsta a fost şi motivul pentru care am ţinut ca funcţia ta de adjunct să rămînă secretă. Dacă Newl sau Ben ar fi citit despre asta, ar fi intrat în panică şi Ben s-ar fi ascuns şi mai bine. Ar fi trebuit să- ţi explic motivele, dar lucrurile din Tombstone s-au precipitat şi am uitat pur şi simplu.

– Tu eşti cel care s-a interesat de mine în Virginia şi în Texas?

– Da, dar i-am convins pe superiorul meu şi pe agenţii aceia că doar voiam să te verific pentru a mă asigura că eşti o persoană de încredere pentru misiunea noastră comună. Am întreprins acea investigaţie înainte de a afla că eşti sora vitregă a lui Ben şi detectiv particular al agenţiei *Carlton*. În rest, tot ce ţi-am spus e adevărat, Maggie; am avut accepul să-l ajut pe Ben să evadeze. Cum superiorului meu i-am spus că te-am însărcinat pe tine să faci asta, n-ai să fii arestată. Şi mai e ceva: sîntem căsătoriţi *legal* atîta timp cît o să vrei să fim.

– Îmi pare rău că n-am îndoit de tine, Hawk. Cred că mi-a fost teamă că atîta fericire nu putea fi adevărată. Nu i-am cerut lui Howard să te verifice; a fost ideea lui. M-a mirat mesajul lui de miercuri dimineaţă, mai ales după vizita surpriză a lui Matthew Lawrence. Abby şi-a trimis logodnicul să-mi spună personal că tatăl ei era îngrijorat de faptul că cineva se tot interesa de mine.

– Ai încredere în mine şi mă iubeşti suficient ca să-ţi pui din nou asta, pentru totdeauna?

Maggie se uită la verigheta pe care el o scoseşe din buzunar. Zîmbi şi întinse mîna stîngă.

– Mai mult decît suficient; te iubesc din tot sufletul.

Hawk scoase şi insigna şi i-o prinse de vestă.

– Ei bine, adjunct Reynolds, eşti gata de plecare?

– Categoric, şefule.

Luîndu-şi toate măsurile de precauţie şi folosindu-şi toată îndemînarea, după două ore şi trei sferturi, Maggie şi Hawk luară urma lui Berk şi a lui Ben. Cînd întunericul deveni prea dens pentru a-şi putea continua călătoria, se opriră pentru noapte.

În timp ce descălecau, Hawk spuse:

– Vor trebui să se oprească şi ei, iubito, aşa că hai să ne instalăm aici, şi pornim după ei mîine dimineaţă. Îmi închipui că au un avans de o oră sau mai puţin.

– Putem risca să aprindem un foc pentru a găti şi a ne încălzi oasele? întrebă ea în timp ce o deşeua pe Blaze.

– Dacă nu sînt departe sau s-au oprit pe o zonă mai înaltă, ar putea adulmeca fumul sau zări flacăra. Îmi pare rău, iubito, dar va trebui să ne mulţumim cu fasole rece fără nici un gust şi cu apă.

– Şi cu biscuiţi. I-am cumpărat cînd am mîncat în Santa Fe. Cerule, asta a fost doar acum cîteva ore? Cu toate cîte s-au întîmplat azi mi se pare că au trecut veacuri.

– Niciodată în viaţa mea n-am fost mai speriat ca azi dimineaţă, Maggie. Îmi era groază că n-am să pot a-

junge la timp ca să...

Maggie îşi lipi buzele de ale lui, apoi spuse:

– Dar ai ajuns, iubitule.

Se rezemă de trupul lui viril şi murmură:

– Apropo de foc, viteazul meu soţ, cum nu putem aprinde unul ca să ne încălzim, mă bazez pe tine să goneşti răcoarea nopţii.

Hawk o încercui cu braţele şi o ţinu strîns.

– Tot ce pot să fac e să împart cu tine sacul meu de dormit şi să te ţin în braţe, femeie, pentru că trebuie să stau în alertă. Dar reţine, îmi rămîi datoare.

– Datoare pentru ce?

– Pentru toate nopţile cînd nu te-am avut alături.

Ea îşi cuibări faţa la pieptul lui puternic.

– Nu mai fac, îţi promit, şi am să fiu bucuroasă să-mi plătesc datoria oricînd vei fi gata s-o iei.

– Cît mai repede, femeie, dar nu în noaptea asta. De fapt, n-am s- o mai iau niciodată dacă nu te dezlipeşti de mie şi nu mă laşi să-mi limpezesc mintea. Berk şi Ben nu sînt singurele primejdii în zona asta. Prin părţile astea sînt tot felul de animale sălbatice şi *renegades* şi alte pericole.

– Atunci, tu ocupă-te de cai, iar eu încropesc ceva de mîncare. Am să mă mişc uşor ca să te poţi concentra asupra misiunii tale de paznic. Ba chiar am să dorm în sacul meu ca să nu-ţi tulbur mintea. Dar numai în noaptea asta.

Ridicară tabăra la scurt timp după răsăritul soarelui, mulţumiţi că furtuna de care se temuseră se dezlănţuise

la multe mile depărtare spre est.

Trecură pe lîngă Sandia Mountains, ocoliră Albuquerque pe la granița lui dinspre sud şi traversară Rio Grande. De fapt, refăceau în sens invers drumul pe care îl făcuseră cu o zi în urmă.

La ora trei se pomeniră în fața unei privelişti tragice şi îşi opriră caii, apoi descălecară.

Doi căutători de aur, zdrențăroşi şi murdari se apropiară de ei şi se uitară la insignele lor.

– Înainte să ne judecați greşit, domnule polițist, vă spun că eu şi partenerul meu n-am făcut nimic rău. Am dat de el legat de copacul de acolo. I-am tăiat legăturile şi voiam să-i săpăm un mormînt decent cu tîrnăcoapele şi lopețile noastre. După cum e tăiat, ne-am închipuit că i-au făcut-o indienii. O fi fost şleahta lui Geronimo; am auzit că iar s-a pus în mişcare.

În timp ce Maggie rămase lîngă cai şi îşi abătu privirea de la scena tristă, Hawk se lăsă pe vine şi studie corpul însîngerat.

– Nu, nu e mîna apaşilor.

Se ridică.

– Măi, băieți, v-aş fi recunoscător dacă ați duce cadavrul ăsta la Albuquerque şi l-ați preda antreprenorului de pompe funebre de acolo. Spuneți-i să-l pună într-un coşciug frumos şi să-l trimită la Tucson ca să fie înmormîntat. E dintr-o familie bună de acolo. Ar trebui să-l anunțați pe şerif ca să-l identifice înainte de sigilarea sicriului. Se numeşte Ben Carves şi s-a pus un preț mare pe capul lui, viu sau mort. Cum voi l-ați găsit, cred

că puteți revendica recompensa, băieți.

– Nu vrei nici o parte din recompensă, domnule ofițer?

– Mă tem că oamenii legii n-au dreptul la ea, dar vă mulțumesc pentru ofertă.

– N-am mai văzut pînă acum o femeie polițist.

Hawk chicoti şi spuse:

– Din cîte ştiu, e singura şi e soția mea.

– Eşti un om norocos, domnule polițist.

– Şi noi sîntem, Clem. Cît valorează Carver?

– După cîte am auzit ultima oară, două mii de dolari, dacă n-o fi crescut între timp.

– Da, a dat norocul peste noi, Amos; ne alegem cu o groază de bănet. Hai să-l încărcăm şi să-l ducem în oraş. Cred că cine l-a împuşcat i-a luat şi calul sau o fi fugit în timpul încăierării.

Hawk presupuse, însă, că Berk luase armăsarul ca să aibă un cal de schimb şi să poată călători mai repede.

– Spuneți-i şerifului că ați vorbit cu ofițerul de poliție Hawk Reynolds şi că tatăl mortului se numeşte Newl Carver. Toată lumea din Tucson îl cunoaşte şi are o grămadă de bani, aşa că va plăti oricît trebuie pentru sicriu şi pentru transport. Vă mulțumesc pentru ajutor, băieți. Rămas bun.

– La revedere, domnule polițist şi vă mulțumim. La revedere, doamnă.

Maggie se chinui să zîmbească şi dădu din cap, apoi încălecă şi îl urmă pe Hawk pînă ce acesta se opri după ce ieşi din raza vizuală a celor doi.

Cu glas tandru, Hawk spuse:

– Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, iubito.

– Şi mie. Newl o să fie zdrobit de durere cînd va afla nu doar că fiul lui era vinovat, ci şi că a murit, în modul ăsta oribil. Crezi că Berk e răspunzător de asta?

– Da. Numai un pistolar îndemînatic putea ţinti un om în ambele mîini în felul în care a făcut-o. Tăieturile au fost făcute după ce l-a legat. Trebuie că l-a torturat şi a scos de la el adevărul, pentru că şi-a continuat drumul spre Prescott. Singurul motiv pentru care nu s-a întors după tine este că ştie unde sînt ascunşi banii.

– Şi acum ce facem? Cum îl putem aresta pe Berk pentru crimă, cînd Ben era căutat mort sau viu?

– Îl putem aresta pentru răpirea şi ameninţarea unui ofiţer federal – tu. Îl putem aresta şi pentru complicitate la însuşirea banilor furaţi spre care se îndreaptă. Dar motivul meu este absolut personal, Maggie; trebuie să-l prind şi să scot de la el cine a fost al cincilea om care mi-a omorît familia. Acum că Ben este mort, doar Berk cunoaşte adevărul.

– Atunci hai să mergem cît îl mai putem prinde, propuse Maggie.

La ora cinci, Maggie şi Hawk trebuiră să oprească din nou. În faţa lor apărură ca din senin trei bărbaţi şi alţi doi le căzură în spate.

Lui Maggie nu era nevoie să i se spună că erau apaşi; îmbrăcămintea lor tradiţională şi desenele de pe ei le trădau originea. Cu neliniştea sporită, îl urmări pe Hawk schimbînd semne cu ei înainte de a le vorbi în limba lor, pe care ea nu o cunoştea.

Urmări intrigată discuția și fu uimită să vadă că soțul ei scoate un cuțit din tolba de la șa și i-l dă căpeteniei, probabil ca mită să îi lase în viață. Totuși, avea o presimțire că indienii nu prezentau o amenințare.

– *Biishe. Heevaha-tane,* spuse Hawk, apoi, arătînd spre ea, adăugă: *Ghaasdza.*

– *Ircehe, ch'uune,* răspunse căpetenia.

Hawk le explicase indienilor că avea sînge de cheyenne, că era prieten cu alți apași și că fusese instruit de un vraci legendar cu mulți ani în urmă în Arizona. Le mai spuse că era în căutarea unui alb care îi omorîse familia, și care călărea un cal alb cu pete maro și mai avea unul maro cu pete albe.

Căpetenia grupului de apași îi spuse că văzuseră un astfel de om, dar că acesta călărea ca vîntul și era mult înaintea lor. Se oferi să- i ajute, dar Hawk refuză.

După ce își luaseră rămas bun și indienii dispărură ca înghițiți de pămînt, Maggie întrebă uimită:

– Cine erau? Ce voiau?

– Erau apași din rezervația San Carlos și căutau un loc unde să vîneze. Am cunoscut mulți apași la vremea mea, Maggie, cu unii am devenit prieten bun, iar unul m-a antrenat să mă descurc în deșert. Știu că ar fi trebuit să-ți spun că am sînge de indian în vene; mama mea a fost indiancă cheyenne.

● Îi povesti pe scurt despre cum se cunoscuseră părinții lui, despre căsătoria lor și prejudecățile cu care au avut de luptat.

– Te deranjează că sînt ceea ce se numește corcitură?

– Nu, Hawk, absolut deloc. Eu iubesc omul din tine.

– Mă simt uşurat; ăsta a fost ultimul meu secret.

– Nu trebuia să-ţi faci griji în privinţa asta.

– Vorbim mai tîrziu despre asta; acum trebuie s-o luăm din loc. Apaşii l-au văzut mai devreme pe Berk, dar l-au lăsat în pace. Mi-au spus că fugea ca vîntul.

Miercuri după-amiază dădură de Berk în timp ce acesta se oprise să se odihnească pe malul lui Rio Salado care şerpuia în valea dintre platoul Landon şi munţii împăduriţi Gallinas.

După urmele lăsate de Berk, Hawk îşi dăduse seama că unul din cai şchioapătă şi că Berk încetinise ritmul. De pe o ridicătură, studie zona cu binoclul şi îl văzu pe bandit lîncezind în iarbă lîngă un pîlc de copaci.

– Descălecăm aici şi mergem pe jos, îi spuse el lui Maggie. Trebuie să cunosc adevărul. Tu ţine-l în bătaia puştii în timp ce eu mă duc la el să avem o mică discuţie. Poate scot de la el nişte informaţii. Am să pun în cingătoare, la spate, pistolul tău căci în mod sigur îmi va cere să arunc arma.

Maggie ştia cît de important era pentru Hawk să ştie adevărul, şi atît el, cît şi ea, voiau să fie pedepsit, pentru acele crime, adevăratul vinovat. Totuşi, auzise cît de periculos era Berk Barber. Mulţi spuneau că Berk era cel mai bun pistolar în viaţă. Era oare Hawk suficient de îndemînatic şi iute ca să iasă învingător din confruntarea asta?

Capitolul 19

Planul ilogic al lui Hawk o îngrijora pe Maggie. Îi atrase atenția cu blîndețe:

– Nu o să i se pară suspect dacă te duci pe jos? S-ar putea să creadă că ai prieteni sau o trupă de polițiști prin apropiere.

– Ai dreptate, tocmai mi-am dat şi eu seama de asta.

După ce Hawk îi expuse altă strategie, ea îi puse cîteva întrebări ca să fie sigură că înțelesese tot, căci nu voia să facă vreo greşeală care să-i pună viața soțului ei în primejdie. O ascunseră pe Blaze şi călăriră amîndoi pe Diablo o anumită distanță. După ce el o lăsă jos, Maggie se ascunse printre copacii crescuți pe nişte stînci. Îşi ridică puşca şi ținti pieptul lui Berk, rugîndu-se să nimerească bine în caz că viața lui Hawk era în pericol. Neliniştea ei spori pe măsură ce el se îndepărta în lungul malului, călărind degajat, cu insigna ascunsă în buzunarul cămăşii ca să nu-l sperie pe bandit. Se mai

rugă o dată, de data asta ca Berk să rămînă calm şi să nu înceapă să tragă sălbatic.

Îl văzu pe Berk sărind în picioare şi scoţîndu-şi pistolul din partea dreaptă în clipa în care îl văzu pe Hawk apropiindu-se. Degetul ei tremură pe trăgaci. „Ţine-ţi în frîu mîinile şi limpezeşte-ţi mintile; asta ar putea fi cea mai importantă împuşcătură din viaţa ta."

Hawk stătea degajat în şa în timp ce îl aborda pe Berk, a cărui armă era îndreptată spre el. Zîmbi, dădu din cap în semn de salut şi îşi mască accentul texan, în caz că Berk l-ar fi recunoscut de la cabană după voce.

– Ce mai faci, Barber? Sper că nu te deranjează să schimbăm o vorbă?

Îl văzu pe Berk cîntărindu-l repede şi pîndind orice urmă de ameninţare.

– Mă cunoşti, străine?

Hawk chicoti şi îşi sprijini lejer mîinile pe cobur ca să-l facă pe Berk să se relaxeze.

– Toată lumea te cunoaşte, nu?

– Cine eşti? De ce mă urmăreşti?

– Din două motive. Primul, speram să pun mîna pe banii ăia. I-am văzut hoitul lui Ben mai în urmă, aşa că îmi închipui că ţi-a spus unde să-i găseşti.

Hawk observă că singura reacţie a lui Berk la vestea asta fu un clipit, ceea ce îi dădu de înţeles că Berk era foarte stăpîn pe el însuşi.

– Da, a guiţat ca un porc înjunghiat, dar n-am să-ţi spun unde-s banii. Scapă de pistoalele alea încet şi fără mişcări bruşte şi dă-te jos de pe cal.

Hawk se supuse, aruncîndu-şi ambele pistoale în

iarbă după ce descălecă. Ştia că la nevoie putea să tragă excelent şi cu pistolul ascuns la spate. Era antrenat pentru tot felul de situaţii.

– Ei bine, întrebă Hawk, unde a ascuns năpîrca aia banii cînd a încercat să-i lefterească pe ceilalţi de partea lor?

– Cine eşti? Şi de ce te interesează banii ăia?

– Numele meu e Hawk Reynolds. Îl urmăresc pe Ben de cînd a evadat din închisoarea din Yuma în speranţa că mă va conduce la pradă. Înainte să ajung la el şi să-l fac să vorbească, calul meu s-a speriat de un şarpe cu clopoţei şi m-a aruncat din şa, aşa că a trebuit să zac cu piciorul rupt. Cînd am găsit cabana în care se ascundea, plecase deja. Vă urmăresc pe amîndoi chiar de cînd v-am găsit urmele în pădure. Fireşte că nu am ştiut că eraţi în cîrdăşie pînă nu v-am spionat de pe un deal. În martie, pe vremea cînd umblam împreună, Toby Muns mi-a povestit cum i-a tras pe sfoară Ben pe ceilalţi şi a ascuns banii undeva în apropiere de Prescott.

– Ţi-ai pierdut timpul de pomană; n-am să-ţi spun nimic şi nici n-ai să pleci de aici.

– Dacă ai de gînd să mă omori, de ce nu-mi spui unde sînt banii?

– Nu, că poartă ghinion să trăncăneşti înainte să împuşti un om.

– Nu te interesează care e al doilea motiv?

– Puţin îmi pasă dacă ai un motiv sau zece. Eu...

Hawk îl întrerupse pentru a-i distrage atenţia.

– Cam asta mi-a spus şi Toby Muns înainte să-l ciuruiesc. Aş fi vrut să-i fac felul şi lui Coot, dar fratele tău

mi-a luat-o înainte. Cît despre Pete şi Slim, ei nu vor mai avea nevoie de bani acolo unde vor fi în curînd, adică în ştreang. I-am pus la păstrare în închisoarea din Tombstone.

– Nimeni nu-l poate înfunda pe Pete; e aproape tot atît de bun şi de iute ca mine; şi nici vorbă să se legene la capătul unei frînghii.

– Şi el spunea tot aşa după ce l-am capturat şi i l-am predat şerifului din Tombstone. A jefuit trenul din Fairbank lunea trecută, dar am recuperat banii şi i-am prins pe nemernicii ăia. Cei de la căile ferate şi autorităţile au fost extrem de generoşi cu mine.

– Eşti un împuţit de vînător de recompense, aşa-i?

– Mi s-a spus şi mai rău, dar nu de asta eram în urmărirea şleahtei lui Pete. Era ceva personal, o răzbunare. Aveam de gînd să vă vînez şi să vă ucid pe toţi, dar am să mă mulţumesc să urmăresc trei execuţii prin spînzurare. Tu eşti ultima mea ţintă, Berk, aşa că sînt norocos că tu erai cel pe care l-am urmărit în ultimele zile.

– Despre ce dracu trăncăneşti? Nu te-am văzut în viaţa mea.

– Tu şi banda fratelui tău mi-aţi ucis familia în Texas, în decembrie. Adu-ţi aminte de o indiancă, de un fermier cu părul ca nisipul şi de un băiat în jur de nouăsprezece ani care semăna cu mine, de lîngă San Antonio.

– Da, îmi amintesc; tîrfa aia era tare arătoasă. Eram ispitit să-mi fac pofta cu ea înainte să-i împuşcăm, dar Pete era tare grăbit în ziua aia. Cineva trebuia să-l înveţe minte pe frăţiorul tău cum să umble cu pistolul ăla

pe care îl purta, fiindcă nici n-a apucat să-l scoată din toc şi a căzut lat cu o gaură în el. Dar ce îmi amintesc cel mai bine e că am plecat cu o tolbă grasă plină cu bani. Despre asta vorbeşti, Reynolds?

– Îţi place să te lauzi cu crimele tale comise cu sînge rece, nu- i aşa?

– Da, şi nu uit niciodată nimic. Îţi pot spune toate persoanele pe care le-am împuşcat, unde am făcut-o şi ce am luat de la ele. Ai fost un prost că ai venit la mine să mă provoci. Eşti un om mort, exact ca ai tăi. Poate ţi-ar plăcea să iei asta înapoi înainte să mori.

Hawk îl văzu pe Berk rînjind sarcastic şi scoţînd ceva din buzunar şi aruncîndu-i-l. Mîna lui Hawk zvîcni şi prinse obiectul în aer. Era medalionul mamei lui; în interior, într-o parte era fotografia lui cu Stone cînd erau copii, iar în partea cealaltă fotografia părinţilor lui. Trupul îi înţepeni şi mînia urcă în el în valuri.

– Acum aruncă-l înapoi, rînji Berk. N-ai să ai nevoie de el acolo unde te duci. E un fleac frumos, de aia îl păstrez.

– Ticălos nenorocit, murmură Hawk cu un glas îngheţat de ură. Dacă eşti pe jumătate bun pe cît te pretinzi, de ce nu mă înfrunţi în luptă dreaptă?

– Nu. De aia ţi-am aruncat lanţul ăla. Gîndeşti şi acţionezi iute, nici nu te-ai uitat la el cînd l-ai prins. Recunosc un pistolar bun cînd îl văd. Nu vreau să risc. N-ai să primeşti de la mine decît un glonţ. Spune-ţi rugăciunea, Reynolds.

Maggie era înnebunită din cauză că acum Diablo stătea între ea şi Berk Barber. Dacă încerca să-şi schimbe

poziția, Berk putea să o vadă, să intre în panică şi să-l împuşte pe Hawk. Dacă nu şi-o schimba, nu-l putea vedea bine. Oare Hawk nu îşi dădea seama că Diablo îi bloca ținta? Ce îi spunea Berk de arăta atît de mînios? Îl văzuse pe Berk aruncîndu-i ceva, apoi Diablo se mişcase şi îi obturase priveliştea. Putea oare Hawk să scoată revolverul ei de la spate destul de repede ca să...

Înainte ca Hawk şi Maggie să apuce să tragă, Diablo se dădu înapoi către Hawk în timp ce trupul lui Berk zvîcni înainte străpuns de mai multe săgeți venite cu forță din spate. Gata să tragă, degetul lui Berk tresări pe trăgaci şi, în cădere, trase un foc; glonțul trecu milimetric pe lîngă umărul drept al lui Hawk.

Hawk se uită la modelul acelor săgeți şi atît el cît şi Maggie văzură micul grup de apaşi pe un deal din apropiere. Căpetenia grupului ridică mîna dreaptă şi îi transmise un semn lui Hawk, apucă frîul calului său şi grupul plecă.

Maggie alergă la Hawk, puse jos puşca şi îi acoperi fața cu sărutări. În timp ce el o îmbrățişa şi chicotea, ea îl certă drăgăstos:

– M-ai speriat de moarte, Hawk Reynolds! Nu puteam să trag din cauza lui Diablo.

– Ştiu, dar dacă i-aş fi spus lui Diablo să se dea la o parte, Berk ar fi intrat la bănuieli. Sînt bine, iubito, liniştește-te.

– Ce ți-a azvîrlit?

Hawk îi arătă lănțişorul şi medalionul şi îi relată ce îi spusese Berk.

– Deci Berk a fost cu Pete în ziua aceea. Aşa rău

cum era fratele meu vitreg, mă bucur că n-a fost şi el implicat.

– Şi eu mă bucur, de dragul tău şi al mamei tale şi al domnului Carver. Din moment ce Ben n-a fost vinovat de crima aceea, nu are rost să le mai spunem. S-a terminat, Maggie; ne-am terminat misiunea şi mi- am găsit dreptatea. Acum, părinţii şi fratele meu se pot odihni în pace, iar eu îmi pot găsi tihna. Vreau să porţi tu medalionul mamei, spuse Hawk şi i-l prinse la gît.

Maggie ridică medalionul de aur, îl deschise din nou şi se uită la cele două fotografii.

– Ea era atît de frumoasă şi el atît de chipeş, Hawk! La fel şi Stone. Tu şi fratele tău semănaţi mult cu părinţii voştri.

– Eşti sigură că nu te deranjează că sînt pe jumătate indian?

– Nici vorbă. După cum am văzut amîndoi azi, indienii îţi pot fi prieteni dacă îi laşi să-ţi fie. După ce ajungem acasă, vreau să-mi povesteşti totul despre familia ta.

– Mai întîi trebuie să mergem la Tucson şi să lămurim treburile acolo. Apoi, trebuie să ne întocmim rapoartele şi cererile de demisie. După aceea ne vom îndrepta spre ferma noastră. Deocamdată, nevestică, să vedem dacă reuşim să ajungem în Socorro înainte să se întunece; o masă caldă, o baie fierbinte şi un pat moale – asta ne trebuie.

– E prea tentant ca să refuz, aşa că hai s-o întindem.

– Mai întîi, vreau să înlătur săgeţile astea. N-aş vrea ca cineva să găsească acest cadavru şi să interpreteze

greşit uciderea lui Berk.

Maggie îl ajută.

– Îl îngropăm sau îl ducem în oraş?

– De data asta cred că mai bine e să laşi un om să rămînă acolo unde a căzut şi să laşi natura să se ocupe de el. Nu vreau ca, văzîndu-i rănile, şeriful să-mi pună nişte întrebări la care nu doresc să răspund.

După ce îşi terminară treaba şi adunară săgeţile, Maggie şi Hawk încălecară şi porniră la drum. Ajunseră în Socorro la scurt timp după apusul soarelui.

Îşi duseră caii în grajd şi îşi luară o cameră la *Windsor Hotel* unde stătuse Maggie cu cîteva zile în urmă, dar în împrejurări diferite.

Luară o masă delicioasă la parter, apoi urcară în camera lor unde îi aştepta baia pregătită din timp, într-o cadă mare, ovală.

După ce Hawk încuie uşa, îi propuse lui Maggie să facă ea prima baie. Însă ea surîse seducător şi îl invită să i se alăture.

– În mod sigur încăpem amîndoi în cada asta mare. Ne putem spăla reciproc pe spate. Aşa vom termina în acelaşi timp şi vom putea merge la culcare împreună. Îl văzu pe Hawk privind-o cu ochi strălucitori.

– N-am mai făcut baie cu o femeie sau cu altcineva, în afară de Stone cînd eram mici. Îmi sună interesant şi amuzant, femeie.

Maggie remarcă absenţa amărăciunii la menţionarea numelui fratelui mort. Îşi dădu seama că el acceptase tragica pierdere şi îşi încheiase socotelile cu durerea lui. O bucura faptul că el îşi putea aminti de vremurile bune

şi că îşi găsise pacea, cum făcuse şi ea după moartea tatălui ei, deşi tot îi mai simţea lipsa.

Maggie îşi scoase încet şi provocator cizmele şi hainele, sub privirea lui plină de pasiune. Intră în apa caldă şi întrebă:

– Ai nevoie de ajutor, partenere?

Hawk se dezbrăcă repede şi i se alătură, aşezîndu-se în celălalt capăt al căzii. O clipă, doar se uită la ea, admirînd-o şi felicitîndu-se că o prinsese în capcana căsătoriei.

– Eşti atît de frumoasă, Maggie Malone, că îmi tai respiraţia şi îmi iei minţile. Doamne, eşti ispititoare, iar eu sînt cel mai norocos om din lume.

– Eu sînt cea norocoasă, Hawk; am lîngă mine bărbatul pe care-l iubesc, şi pentru totdeauna.

Maggie veni spre el şi se aşeză cu picioarele îndoite şi cu genunchii pe fundul căzii.

– Tu eşti irezistibil, nu eu, domnule ex-poliţist Reynolds. Te iubesc atît de mult încît mi-e frică să nu-mi explodeze inima de atîta fericire.

Mîinile lui Hawk îi cuprinseră umerii, apoi coborîră încet pe braţele ei şi poposiră peste mîinile ei lipite de pieptul lui. I-o ridică pe cea cu verigheta şi îi sărută palma.

– Te iubesc, femeie, cu tot ce am.

Maggie se aplecă şi buzele li se pecetluiră într-un sărut lung şi nesăţios. Îi simţi testiculele întărindu-se sub ea. Ardea de nerăbdare să-şi contopească trupurile, dar voia mai întîi să-i aţîţe simţurile pînă-n pragul nebuniei. Luă o cîrpă, o săpuni şi îi spălă bustul, delectîndu-se cu

privelistea şi atingerea trupului lui viril. Ştia că lipsa părului de pe piept era o moştenire indiană. Se uită la părul lui negru ca noaptea, la ochii căprui şi la pielea bronzată şi presupuse că erau daruri preţioase de la mama lui. Înmuie iar cîrpa şi o trecu peste pielea lui netedă ca să înlăture săpunul parfumat.

Hawk îi fură cîrpa în joacă şi se ocupă de pielea ei satinată. Observă cum respiraţia ei devenea mai rapidă şi ochii îi străluceau în timp ce el îi trecea cîrpa peste sîni şi îi mîngîia cu ea sfîrcurile. Zîmbi larg cînd sfîrcurile i se întăriră, împungîndu-i privirea ca nişte mici piscuri acoperite de zăpadă în topire. Îndepărtă spuma săpunului, chicotind cînd balonaşele alunecau spre abdomenul ei înainte de a se sparge în apă sau a se aduna în jurul taliei ei. Se aplecă şi sărută pe rînd sfîrcurile care îl invitau. Lăsă cîrpa să-i cadă în apă şi o trase mai aproape ca să le poată săruta mai bine şi să le sugă.

Maggie se arcui spre el, lăsîndu-şi capul pe spate. Închise ochii şi absorbi acele senzaţii încîntătoare. Degetele ei se jucau în părul lui ca abanosul şi dansau pe ceafa şi umerii lui.

Se sărutară şi se mîngîiară pînă ce se simţiră aprinşi de vîlvătaia unei dorinţe mistuitoare. Maggie se ridică puţin şi Hawk îşi înfipse mădularul tare în ea. Se lăsă în jos, iar el se arcui în sus ca s-o penetreze adînc şi complet. Se îmbrăţişară strîns şi se sărutară cu ardoare în timp ce şoldurile lor rămaseră nemişcate o vreme, iar buzele şi mîinile lor îşi văzură de treabă.

Apoi începură să se mişte circular, înnebuniţi de plăcere. Nimeni şi nimic nu pătrunse în gîndurile lor în timp

ce îşi pecetluiau jurămintele de dragoste şi galopau spre înălţimile extazului.

În cele din urmă, fură răsplătiţi cu un climax ameţitor. Chiar şi atunci, Hawk rămase prizonier în ea, iar ea refuză să-l elibereze. Iubirea, mulţumirea şi liniştea care îi învăluiau erau minunate. Se sărutară cu gingăşie şi îşi mîngîiară uşor trupurile ude.

– Mă cuprinzi ca un vînt sălbatic, Maggie, şi mă porţi spre locuri despre care nici n-am visat că există. Te iubesc din toată inima.

– Eu te iubesc din toată inima. Din clipa în care te-am văzut în Yuma am ştiut că eşti bărbatul potrivit pentru mine şi am avut dreptate.

– Şi eu am gîndit la fel cînd te-am văzut. Dar ne-am purtat prosteşte la un moment dat, nu?

– Da, dar n-am putut învinge destinul; eram sortiţi unul altuia.

Se sărutară şi îşi terminară baia, se uscară şi se duseră la culcare.

În dimineaţa următoare, Maggie şi Hawk le trimiseră mesaje şefului ei şi superiorului lui care includeau rapoarte cu privire la îndeplinirea misiunii şi hotărîrea lor de a demisiona imediat şi a se retrage la fermă, precum şi faptul că puteau fi găsiţi în curînd în Tucson.

În Tucson îi găsiră pe Newl Carver refăcîndu-se lent dar sigur de pe urma rănilor. În ciuda tristei veşti a morţii lui Ben, Newl era uimitor de bine dispus. Starea lui de spirit rezulta parţial din faptul că sicriul cu trupul neînsu-

fleţit al lui Ben sosise cu o zi în urmă pentru o înmormîntare corespunzătoare, mulţumită lui Hawk, şi parţial din uimitoarea veste că soţia lui, Catherine, era gravidă, purtîndu-i în pîntec copilul care urma să se nască în decembrie. El le spuse că se împăcase cu tristul adevăr şi că fusese orbit de dragostea pentru fiul său şi de afirmaţiile lui că era nevinovat.

– Nu ştiu cînd a luat-o Ben pe un drum greşit, pentru că mi-am dat toată silinţa să-l cresc cum trebuie. Poate voi face o treabă mai bună cu acest copil.

– Nu trebuie să te învinovăţeşti, Newl, îl consolă Maggie. Uneori oamenii o iau pe căi greşite din motive pe care nu le vom cunoaşte, poate, niciodată.

– E drăguţ din partea ta că spui asta şi îţi sînt recunoscător pentru tot ce ai făcut pentru noi. Mă bucur că nu o să ai necazuri pentru că ne-ai ajutat.

– Sînt fericită că nu eşti supărat pe mine. Îţi jur că dacă eu şi Hawk am fi descoperit că Ben era nevinovat, am fi găsit o cale să-l protejăm şi să-l reabilităm.

– Ştiu, Maggie. Şi eu sînt fericit că nu s-a aflat că eu te-am angajat ca să-l ajuţi pe Ben să evadeze, altfel aş fi ajuns la închisoare.

– În tot cazul, mulţumită lui Hawk, totul s-a rezolvat cu bine în anumite privinţe.

– Da şi îi sînt extrem de recunoscător. O să fie un soţ bun, Maggie.

Catherine îndreptă aşternutul patului soţului ei şi le spuse lui Maggie şi lui Hawk:

– Să ne retragem în salon ca să poată dormi Newl. Vom vorbi iar cu el după ce se odihneşte. După ce mai

rămase cîteva minute lîngă el ca să-l sărute şi să discute, îşi urmă fiica şi ginerele în salon.

Cei trei stătură de vorbă ore întregi, amintindu-şi de vremurile bune şi lăudîndu-şi norocul prezent, iar Catherine şi Hawk avură ocazia să se cunoască mai bine.

Trei zile mai tîrziu, în timp ce Maggie şi Hawk se pregăteau să plece la Yuma în vizită la Abby, le parveni uimitoarea veste a încercării de evadare a prizonierilor din închisoarea din Tombstone care se soldase cu moartea lui Pete şi a lui Slim în timpul unei confruntări sîngeroase. În telegramă, superiorul lui Hawk îi dădea de ştire că toţi ceilalţi bandiţi implicaţi în jefuirea trenului erau în aşteptarea procesului, dar că nu era nevoie de prezenţa lor pentru a depune mărturie, fapt care îi scutea de un drum pînă acolo.

Însă în timpul vizitei lor în Prescott se mai petrecu un fapt surprinzător. În timp ce Maggie îşi ajuta mama să împacheteze hainele lui Ben pentru a le trimite celor nevoiaşi, găsiră o hartă care dezvăluia locul în care se aflau banii furaţi de la banca din Prescott. Hawk presupuse că Ben o desenase pentru cazul în care avea să-l lase memoria înainte să-i poată lua. Harta fu înmînată şerifului din Prescott astfel încît banii să poată fi returnaţi băncii.

În timp ce urcau în trenul de Yuma, Maggie zîmbi şi spuse:

– Eşti foarte amabil, minunatul meu soţ, că mă duci să-mi văd cea mai bună prietenă. Nu vom sta mult pen-

tru că ştiu că eşti nerăbdător să îţi vezi bunicii şi ferma; la fel şi eu. Mathew şi soţii Mercer vor fi surprinşi să afle cu cît curaj a ajutat Abby autorităţile într-un caz dificil. Ai să o iubeşti, Hawk, tot atît cît o iubesc eu; semănăm în foarte multe privinţe.

– Vrei să spui că şi pe Mathew Lawrence l-a prins un vînt sălbatic? Cum Maggie rîse şi dădu din cap, adăugă: Mă întreb dacă ea va fi tot atît de repede şi de uşor de îmblînzit cum a fost vîntul meu sălbatic.

– Sînt eu îmblînzită, iubitul meu? i-o întoarse ea cu un zîmbet jucăuş.

– Nu, şi sper că nu te schimbi niciodată. Te iubesc exact aşa cum eşti.

– Şi eu te iubesc exact aşa cum eşti, dragul meu soţ.

Epilog

La începutul lui septembrie, Maggie stătea în ușa fermei și își urmărea soțul descălecînd și ducîndu-l în țarc pe Diablo după ce dăduse o raită în jurul fermei ca să verifice cu administratorul noua împrejmuire. Îl văzu pe mustangul negru galopînd spre Blaze și pe iapa ei venind spre ei; cei doi cai deveniseră buni prieteni. Îl văzu pe Hawk zîmbindu-i dînd cu ochii de ea.

Inima lui Maggie tresări de bucurie și dorință, ca întotdeauna cînd se uita la el. Se dădu cîțiva pași înapoi ca să-l lase să intre, apoi se grăbi să ajungă în brațele lui primitoare și la gura care o aștepta.

După ce buzele li se despărțiră, Hawk se uită în frumoșii ei ochi albaștri și la fața ei radioasă.

– Cum poți să fii din zi în zi mai frumoasă, femeie?

M-ai prefăcut într-o creatură lacomă şi egoistă care nu se mai satură de tine şi nu vrea să te împartă cu altcineva.

– Nici măcar cu ghemotocul pe care îl aştept anul viitor? îl tachină ea.

– Mai e mult pînă în februarie, aşa că te mai am doar pentru mine cîteva luni bune. Dar cum porţi în pîntec pe fiul meu sau pe fiica mea, am să te împart puţin şi cu el sau cu ea după ce se va naşte.

– Dacă voiai să mă păstrezi toată pentru tine, Hawk Reynolds, nu trebuia să-l creezi pe acest micuţ intrus cînd eram în Tombstone sau în Socorro. Am fost atît de bramburită cu vizita noastră la mama şi Newl, apoi la Abby şi Mathew încît nu mi-am dat seama că natura îmi spunea un secret. Îmi doresc să fi putut să-i văd faţa lui Abby cînd va citi marea veste din scrisoarea mea. Sînt sigură că va fi pe măsura celei pe care ne-a dat-o ea cînd am fost în mai în Yuma cu cealaltă veste uimitoare.

– Chiar că a rămas stană de piatră.

– Tu n-ai fi şocat să afli că nu doar că n-ai încălcat legea, ci ai ajutat-o? Mathew şi părinţii ei au fost uimiţi cînd au aflat ce făcuse ea ca să ne ajute. Mă bucur că nu trebuie să-şi mai facă griji.

– Şi nici nu mai trebuie să aibă secrete faţă de Mathew. Ai fost surprinsă cînd s-a hotărît să se mărite în timp ce eram noi acolo?

– Nu prea. După ce a văzut cu ochii ei cît de fericiţi sîntem noi, a vrut să trăiască şi ea cît mai curînd aceeaşi fericire. În plus, mă îndoiesc că mai putea aştepta să-l

aibă pe Mathew numai pentru ea. Nu uita că ți-am spus că noi două semănăm foarte mult; amîndouă ne-am căsătorit în grabă, sîntem minunat de fericite şi amîndouă trăim la fermă. După cum se uitau ei doi unul la altul, pun pariu că şi ea e însărcinată. E un lucru incredibil! Mama şi eu sîntem gravide în acelaşi timp şi probabil că şi Abby. Ştiu că mama şi Newl vor fi buni părinți, iar vestea naşterii copilului lor l-a ajutat pe Newl să îndure mult mai uşor pierderea lui Ben.

– Da şi mă bucur că s-a vindecat complet de pe urma acelor răni. A avut noroc că Berk nu l-a omorît.

– Mi se pare că a trecut atît de mult de atunci!

– A trecut şi nu vreau să mă mai confrunt vreodată cu un episod asemănător. Nu-mi plăcea că trebuia să înfrunți atîtea pericole, femeie, chiar dacă eram eu acolo să te apăr cu prețul vieții mele dacă era nevoie.

Maggie îl luă pe Hawk de mînă şi îl conduse spre sofaua din camera de zi. În timp ce se cuibărea lîngă el, privirea îi fugi spre cele două fotografii care atîrnau deasupra poliței din apropiere: una a lor şi cealaltă a părinților lui. Îşi pipăi medalionul de la gît şi îşi imagină cît o iubise James pe Marie, şi ea pe el. Îşi dori să-i fi cunoscut pe părinții lui Hawk şi el să-l fi cunoscut pe tatăl ei. Totuşi, dacă Jed Malone şi familia lui Hawk ar fi trăit, ei nu s-ar mai fi cunoscut.

– La ce te gîndeşti, iubito?

– La cît de ciudat lucrează soarta uneori, răspunse ea şi îi explică vorbele ei.

Îşi înalță capul şi se uită la el.

– Ți-e dor vreodată să mai fii polițist şi să cutreieri țara avînd parte de aventuri şi provocări?

– Nu, am aici, acasă, toate aventurile şi provocările de care am nevoie. Dar tu? Nu ți-e dor să mai fii detectivul de legendă?

– Nu, simt acelaşi lucru ca şi tine. Dar mă bucur că i-am făcut o vizită lui Howard cînd am fost în St. Louis să-mi iau lucrurile.

– Da, dar era furios pe mine pentru că i-am răpit cel mai bun agent.

– Era doar încîntat că erai tu cel adevărat, după ce fusese dezinformat.

– Am făcut treabă bună trăgîndu-ne pe sfoară unul pe celălalt o perioadă, glumi Hawk.

– Da, am făcut, dar am avut necazuri împingînd prea departe prefăcătoria. Dacă mai ții minte, m-ai făcut mireasă şi m-ai băgat în pat în mai puțin de o lună.

– Mă mişc repede şi bine cînd văd ceva ce-mi doresc foarte mult. Am ştiut asta din clipa cînd ți-am auzit glasul şi ți-am văzut chipul în Wilcox.

– Ah, dar nu m-ai lăsat să te văd şi să te aud pînă în Yuma.

Hawk chicoti:

– Am trişat un pic, nu-i aşa?

– Da, ai trişat, vicleanul şi diabolicul meu soț.

În timp ce se sărutau şi se îmbrățişau, focul pasiunii se aprinse în ei. În scurt timp se simțiră ca atraşi într-o vîlvătaie mistuitoare.

Maggie se retrase şi rosti întretăiat:

– Nu uita că bunicii tăi vin la cină.

Hawk se uită la ceasul de pe poliță şi, zîmbind, spuse:

– Mai avem două ore. E timp din belşug ca vîntul meu sălbatic să mă poarte spre nori, aşa-i?

– Niciodată nu e destul timp să-mi astîmpăr foamea de tine, Hawk Reynolds, dar întotdeauna îmi place să încerc să mi-o potolesc. Avem două ore.

Hawk îşi ridică în braţe soţia care rîdea şi o duse în dormitor, în timp ce vînturile minunatei pasiuni îi purtau pe aripile lor...

SFÎRŞIT